

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

◊ Faniler Kitabı ◊

YASAKLI

TED DEKKER
TOSCA LEE

KAYBEDECEKLERİ TEK BİR DUYGU VARDI... KORKU

Geleceğin korunaklı dünyasında bir tek “korku” nedir bilerek yaşamaya mahkûm edilen insanlar...

Gerçek hayattan ve sevgiden yoksun, duygusuzluğa hapsolmuş kadersizler...

Ve bu kaderi değiştirmeye çalışan genç bir adam.

İnsanoğlu, kendisine dayatılan bir düzen yüzünden gerçeğe kapadığı gözlerini bu genç adam sayesinde açmaya hazırdır!

Ancak bu diriliş büyük bir karmaşayı da beraberinde getirecektir:

Tüm fani duygular uyanacak; nefret, hırs ve açgözlülük yeryüzüne hâkim olmaya başlayacaktır.

“Faniler Kitabı” üçlemesinin ilki olan

Yasaklı ile nefes kesen bir destan başlıyor.

Uçsuz bucaksız bir hayal gücüyle tanışmaya hazır olun.



facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI



₺19

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-161-4



9 786053 481614

internetten sipariş: okuoku.com

Yasaklı

Ted Dekker & Tosca Lee

1. Baskı: Temmuz 2013

ISBN: 978-605-348-161-4

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©TED DEKKER & TOSCA LEE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla

Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanyı Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02



MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Forbidden

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : E. Özlem Gültekin

Editör : Rose Mary Samanoğlu

Dizgi : Erkan Küçük

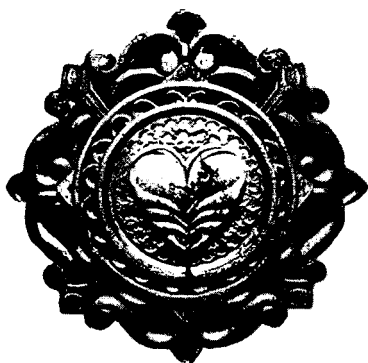
Redaksiyon : Kerem Yıldız

Son Okuma : Gamze Büyükkaya

Kapak : Yasin Öksüz

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TED DEKKER TOSCA LEE



◊ Faniler Kitabı ◊

YASAKLI

Çeviren: Özlem Gültekin



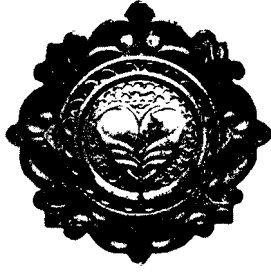
BAŞLANGIÇ

Genetikçiler, 2005 yılında doğuştan gelen ve sonradan öğrenilen korku türlerini kontrol altında tutan geni keşfetti. Bu gen *Stathmin* ya da *Oncoprotein 18* olarak adlandırıldı. On beş yıl içinde, tüm temel duyguların genetik tetikleyicileri benzer şekilde belirlendi.

Yaklaşık on yıl sonra, medeniyetin büyük kısmını ortadan kaldıran feci savaşın ardından, insanlık kendisini yok etmek için birlik olan her şeyi terk etmeye yemin etti. Küllerin arasından, eski düzenin yok olmasına sebep olan ileri teknolojilerin ve tutkun duyguların tümünün saf dışı bırakıldığı yeni bir dünya doğdu. Nefretsiz, fesatsız, öfkesiz bir dünya.

Genetik açıdan varlığını sürdürmesine izin verilen tek duygu ise korkuydu. Sonra, 480 yıl boyunca mükemmel bir huzur hüküm sürdü.

Ta ki bugüne kadar...



1. BÖLÜM

ROM

Ortada hiçbir zaman ceset olmamıştı.

Cenaze töreninde bile. Yaslı insanlar, boş tabuta doğrudan bakmamak ve üzerlerinde ağırlık yaratan kaderlerinden kaçınmak için, birbirlerine yaslanarak sıkış tepiş kilise sıralarına dizilmişlerdi. Hepsi de beden öldüğünde iki şeyden biri olduğunu biliyordu, bu sonuçlardan biri ise diğerinden çok daha muhtemeldi.

Elbette o korkunç akıbet.

Elias Sebastian'ın yirmi dört yaşındaki oğlu Rom en arkasılardan birine tek başına oturdu. Her açıdan sade bir adamdı. İtici değildi ancak gerçek güzelliği imtiyazlılara ayıran Düzen'in standartları düşünüldüğünde pek yakışıklı da sayılmazdı.

Ölen adama hürmeten, çok öncesinden ilahisini okumuştı. Mütevası ama asil bir görevdi bu, yani ölüye ilahi okumak... Mütevasıydı çünkü tüm sanatçıların yaşamları mütevasıydı. Sadece sanatların eğitimsel erdemlerini kaleme

alan Sirin'in lütfu sayesinde, sanatçılar yaratıcı kabiliyetlerden etkilenmeyen bir dünyada iş bulmuşlardı. Asildi çünkü bir ölünün yanında bulunmak çoğu insan açısından korkutucu bir deneyimdi. Ama Rom bunu umursamıyordu. Onun bir işe, ölünün de bu hizmete ihtiyacı vardı.

Buradaki işini bitirerek sıvışıp gitmek için uygun anı beklerken, cenaze töreni programının yazılı olduğu kâğıdı uzunlamasına katladı. Orada, üst kapakta, ölen kişinin adı yazıyordu: *Lucas Tavor*. Rom kâğıdı tekrar katladı. Şimdi de Tavor'un yaşı gözüktüyordu: *Altmış sekiz*. İnsanların 110 ya da 120'sine kadar yaşayabildikleri günümüz dünyasında hiç de yaşlı sayılmazdı.

Adamın büyük bazilikanın ön sütunları arasındaki metal araba üzerinde duran boş tabutuna göz attı. Bu, Rom'a göre, şehirdeki en güzel bazilikalardan biriydi; boyutundan dolayı değil, bu en büyük kiliselerden biriydi, onu güzel yapan mihrabının üzerindeki karmaşık vitraylardı.

Bazilikaların hepsi hazineleriyle iftihar ederdi, ancak Sirin'in, Düzen'in şehit düşen pederinin bu tasviri, diğerlerinden çok daha muhteşemdi. Halesinin numaralandırılmış, pusula benzeri çizgileri, kapalı bir günde bile kırık bir güneş ışığı gibi etrafa yayılmaktaydı. Bu, barışın evrensel resmi, modern hayatın aşırılıklarından ve duygusal tuzaklarından uzak kalarak etrafına özgürlük öğütleyen adamın ilham yüklü imgesiydi.

Sirin'in sağ eli bir güvercini dikkatle kavramıştı. Sol eli diğer bir adamın omzundaydı. Ciltli *Düzen Kitabı*'m tutan,

onun emri altında kutsanan Megas'tı bu. Her bazilika benzer bir imgeye ev sahipliği yapıyordu, ama hiçbirisi bundaki kadar karmaşık değildi.

Rahip mihrabın gerisinde dikildi, Sirin'in halesinin sıralı ışınları omuzlarının üzerinde solgun bir şekilde yansıyor. O, Düzen Kitabı'nın sayfalarını düzeltirken, iki rahip kürsüde ona eşlik etti.

“Hepimiz bu hayata bir kez gelen kutsal insanlarız.”

Belki de toplamda elli kişiden oluşan cemaat, “Kutsaliz,” diyerek hep birlikte tekrarlardı. Mırıltıları tepelerindeki kemerli kubbeye birer hayalet gibi yükseldi.

“Gelin hep birlikte Yaratan'ı, özenli bir Düzen yaşantısıyla memnun edelim.”

“Gelin Yaratan'ı memnun edelim.” Rahiplerin dudakları cemaatle birlikte kımıldadı. Onların arkasında, kürsünün gerisinde, normal toplantılarda etrafa tütsü yayan gümüş buhurdanlıklar zincirlerinde boş duruyordu.

“Yaratan'ın Düzen'iyile var olduğunu biliyoruz. Onu memnun edersek, ahirette korkuyla değil, ebedi mutlulukla doğmamıza izin verecektir.”

Mutluluk. Korkunun ebedi kayboluşu ya da olacağı söylenen buydu. Her ne kadar Rom'un korku duygusu çoğu kişiden çok daha az olsa da, dokunulmaz olmayı hayal etmek soyut bir düşünce gerektirirdi.

Duyguların insan ırkının evriminden önce var olduğu söylenmişti ancak bunları hayal etmek çok zordu. Eski çağın bu duyarlılıkları, tıpkı kesilip atılmış tümörler gibi, bir daha

hiçbir zaman tekrar belirmedi; insanlık neredeyse yok olmasına sebep olacak bir kara vebaya hiç durmaksızın direndi.

Rom bunları betimleyecek kelimeleri bildiğinden bile emin değildi. Ayrıca bildikleri de onun açısından anlamsızdı. Mesela şu geçmişe ait *ihтираs* kelimesi. Her ne kadar bu şeyi anlamaya çalışsa da, sadece farklı derecelerde korku yüklü düşünceleri hatırlayabildi. Veya diğer bir kelime; *keder*. Keder neydi? Bu, doğmaması durumunda hayatının neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışmak gibi bir şeydi.

Zararı yok. İnsanlığın geriye kalan tek duygusu, bu yasadaki Düzen'i ve ötesindeki mutluluk olasılığını garanti-lemişti. Böyle bir geleceği hayal etmeye çalışmak bile başının ağrımasına yetmişti.

Rom'un önünde, kıvrıkcık saçlı bir oğlan oturduğu yerden arkasına döndü. Parmaklarını ağzına sokarak kâğıt programı katlamaya devam eden Rom'a patlak gözleriyle baktı. Rom, oğlanın parmakları arasında şekilden şekle giren şeyi görebilmesi için, küçük projeyi havaya kaldırdı.

Bir methiyeci podyuma yaklaştı, elinde basılı bir kâğıt vardı. Ayine katılanların kafaları artık o boş tabuta odaklanmıştı, insanlar gözlerini başka tarafa çevirmeyi başaramıyorlardı.

Adam, "Lucas Tavor altmış sekiz yaşındaydı," diye okudu.

İki sıra yukarıdaki genç bir kadın, "Düştü," diye fısıldadı. Bazilikanın engelsiz akustığı onun sarf ettiği kelimeleri Rom'a kadar taşıdı. "Kalçasını kırdı. Çocuklarından teki onu

kazadan bir gün sonra buldu.”

Bu kadarı, hikâyenin geri kalanını tahmin etmek için yeterliydi. Toplum güçsüz, ciddi şekilde yaralanmış ve dermansız insanları Ölüm Yetkisi’nin gözetimi doğrultusunda bir sığınağa nakletme geleneğini uzun bir süre önce kabullenmişti. Orada, hayattan ziyade ölüme daha yakın olan insanlar hayatlarının küçük bir kısmını sonuna kadar yaşayabiliyor, emsallerine ölümün kaçınılmaz kefenini acı bir şekilde hatırlıyorlardı. Böylece cenaze töreninde hiçbir zaman ceset yer almıyor, merasimin uğruna düzenlendiği insan genelde henüz ölmemiş oluyordu.

En azından teknik açıdan.

Rom dikildi ve omuz çantasının askısını düzeltti. Sıradan kayıp çıkarken, işi biten kâğıttan yaptığı turnayı çocuğa uzattı.

Dışarıda, bazilikanın merdivenlerinde dikilirken, şehir hemen önünde uzanmaktaydı. Akşamın ilerleyen saatlerinde binalar, bulutların altında beton grisi renkteydi. Şehrin yedi tepesinin her birinde, yüzlerce yıllık binaların çan kuleleri ve döner başlıkları, kan çıbanını delip geçen kargı gibi gökyüzünde yükseliyordu.

Bu, Bizans’tı; dünyanın en büyük şehriydi, beş yüz bin kişilik bir nüfusu vardı, dünyanın yirmi beş bin asilinden hükümette ve devlet işlerinde hizmet vermek için gelmiş üç bine ev sahipliği yapıyordu. Burası dünyanın siyasi ve dini, toplumsal ve ekonomik konularda herkesin gözünün çevrildiği merkeziydi. Burası dünyevi dominyonların beş yüz yıl

önce yaşanan, dünyanın Amerikalılarla Rusların muazzam güçlerine boyun eğdiği Kaos Çağı'nın bitiminden bu yana kabul gören güç merkeziydi

Kaos... Bu neredeyse hepsinin ölümüne sebep olmuştu. Ancak insanlık hatalarından ders almış, Boş Yıl yıkıcı ihtiraslardan temizlenen yeni bir dünyanın başlangıcını işaret etmişti. O günden bu yana tam 480 senedir barış hüküm sürüyordu ve Bizans da tüm bu yaşananların kalbiydi.

Şehir, dünya hükümdarının, yani mevcut Hükümdar Vorrin'in kızı Feyn Cerelia'nın, göreve başlama törenine ev sahipliği yapmaya hazırlanırken, normalden çok daha kalabalıktı. Daha önce hiçbir müstakbel hükümdar doğrudan yönetimdeki hükümdarın soyundan gelmemişti, kaderin tesadüfî desteği tarihi değiştirmek üzereydi. Feyn Cerelia'nın göreve başlama töreninin, Bizans'ın nüfusunu birkaç gün içerisinde yaklaşık bir milyona kadar yükseltebilecek hayırlı bir olay olacağı düşünülmüştü.

Feyn Cerelia'nın resmi aylardır sokak lambaları ve şehir binalarındaki afişleri süslemişti. Haftalardır araba kabileleri, Bizans'ın bu olaya hazırlanması için dünyanın dört bir yanından buraya inşaat ekipmanları, barikatlar ve yiyecek taşımışlardı. Brahma asillerinin ve onlara hizmet edenlerin siyah arabaları, motorlu kalabalığa alışkın olmayan sokaklarda sık rastlanan sıradan bir manzaraya dönüşmüştü. Kaos Çağı'ndan bu yana seri üretim otomobil yoktu ve şehir dışındaki hiçbir yol araçların fahiş bedellerini gerekçelendirmeye yeter

oranda sağlam değildi. Ticaret demiryolu, triportör ya da özel kuryeyle yapılıyordu. Rom daha önce hiç araba sürmemişti.

Başını kaldırıp sokağın batısına baktı. Beş güne kadar, Kale'nin yakınındaki Büyük Bazilika'nın iki kilometre uzağında tüm trafik durdurulacaktı. İnşaat ekipleri, yeni Hükümdar'ın kraliyet aygırlarından birinin üzerinde seyahat edeceği Alay Yolu'nun her iki tarafında yüksek stantlar dikmek için çoktan bir hafta harcamışlardı. Törene katılan diğer asiller ve vatan-
daşların tümü açılışa sakın bir düzenle, yayan ulaşacaklardı.

Şehrin doğuya uzanan kısmının ötesinde, iç bölge denize kadar gidiyordu. Bölge Kaos'tan geriye kalan, savaşların radyoaktif serpintileriyle yeni bir yapı kazanmıştı. Bir zamanlar tarım yapılan bu topraklar artık çoraktı ve Bizans halkının yiyecek ihtiyacını karşılamak için yetersizdi. Erozyon, daha önce yemyeşil ve verimli olan kırsal bölgenin kıraç yüzeyini aşındırarak yeni kanyonlar oluşturmuştu. Ve şehir de kuzeydoğuda kalan Büyük Avrupa'nın ve onun çok daha verimli kız kardeşlerinin hükümlerine bel bağlamıştı; doğuda Sümerya; kuzeydoğuda Russe; güneyde Habeşistan... Bir zamanlar Avrupa, Ortadoğu, Rusya ve Afrika olarak bilinen bu antik bölgeler, yine bir zamanlar Roma olarak bilinen Bizans şehrinin rızkını memnuniyetle sağlıyordu. İthalatları Düzen'in aşar vergisiydi, huzur içinde yaşamak için ödenen küçük bir bedeldi bu.

Bizans'ın güneyinde neredeyse deniz kıyısına kadar

* Eşya taşımak için bir kasası bulunan, çoğu kez motorlu, üç tekerlekli küçük taşıt. (e.n.)

uzanan sanayi semtleri yer alıyordu, bunlar birbirleriyle sadece demiryoluyla bağlantılıydı, yolları kır manzarası gibi engebeliydi.

Arazi sadece son yüzyılda gerçek anlamda bir düzelme işareti göstermişti. İntizamsız akarsu yatakları boyunca ağaçlar yetişmiş, bazı yerlerde çimenler toprağı zenginleştirmişti. Bugün kırsal bölge, ufacık bir yeşillik uğruna şehrin sınırlarından kaçıp kurtulmayı dileyen asillerin mülk ve ahırlarıyla, seyrek bir dağılımla yapılanmıştı. Bu sadece yavan bir huzur sunuyordu ama korkuyu azaltan her şey hoş karşılanıyordu.

Rom şehrin bir zamanlar gündüzleri güneş, geceleri ise şehir lambaları sayesinde, tıpkı kadife kumaşa saçılmış ısı ısı değerli taşları andıran bir ışık bölgesi olduğunu duymuştu. Her yere televizyon ve bilgisayarlar bağlanmıştı. Uçaklar gökyüzünde vızır vızır uçuyordu.

Vatandaşların silahları vardı.

Şimdi elektrik karneye bağlanmıştı. Televizyonlar umumi yerlerdeydi ve sadece devlet işleri için kullanılıyordu. Çoğu kişinin telefonu vardı ancak bilgisayarlar sadece devlet işlerine tahsis edilmişti. Asillerin işleri için ayrılan uçaklar Bizans'ın kasvetli gökyüzünde ender rastlanılır bir manzaraydı. Ve dünyada var olan tek ateşli silah müzelerde duranlardı.

Tepesindeki sokak lambası sönecekmiş gibi titredi, Rom başını gökyüzüne çevirdi. Hayır, sokak lambası değil, Tibron Nehri'ne doğru çakan bir şimşekti bu. Çantasını güzelce kapattı ve sokağı doğru uzanan basamakları aceleyle indi.

Yeraltına ulaştığında yağmur yağmaya başladı. Beton basamakları hızla takip ederek havasız sığınağın sıcak ortamına kendini attı, onu burada istasyonun elektrik ışığı, yaya trafiğinin karmaşıklığı, yaklaşmakta olan trenin tiz bir sesle ciyaklayan freni karşıladı.

Evine uzanan yol merkezi terminale beş dakikalık bir yolculuğu, ardından da güneydoğuya yapılacak yirmi dakikalık bir seyahati içeriyordu. Bu, not defterini çıkartmaya, gelecek hafta şarkı söyleyeceği cenaze töreni için yeni güfteler yazmaya yetecek kadar uzun bir zamandı. Ancak kalemi cebine attıktan sonra yazdıkları ona kifayetsiz göründü, bugün söylediği şarkıya çok benziyordu.

Bu beklenir bir şeydi. Boş Yıl'dan bu yana evrim geçirmeyen tek bir şey varsa o da sanattı. Sanat ve kültür. Bir şarkıcı olarak, Rom bunların her ikisinin yaratıcılığının da duygusal ilham perilerinin kaybıyla susturulduğunu anlıyordu. Hatta dilin incelikleri bile nispeten değişmeden kalmıştı. Bu, Düzen için ödenen küçük bir bedeldi. Ama, her ne olursa olsun, bir bedeldi.

Evinden üç blok ileride yeraltından çıktı, istasyona inen, yüzlerinde şaşkın, endişeli ifadelerle yürüyen insanların yanından geçti. Yukarıdaki açık gri renkli gökyüzünden istikrarlı bir yağmur çiseledi; kuzeyde, ufuk çizgisinin biraz önce ayrıldığı keskin köşeleri, münasip bir sağanak yağmur perdesiyle gizlenmişti.

Yaya trafiği hafifti. Dışarıdaki insanlar varacakları yere şemsiye ve gazetelerinin altında koşturmaktaydı. Sokakta,

bir asilin koyu renk arabası kaldırıma su sıçratarak hızlandı.

Rom başını eğdi, yağmur çoktan saçlarının arasından inip gözlerine girmeye başlamıştı. Ceketine daha da sıkı sarıldı. Eski bir tiyatro ve terk edilmiş bir otelin geniş tuğla duvarları arasından uzanan dar sokak arasına dönmeden önce, dükkân saçaklarının altından ilerledi.

Bugün işini özenle ve büyük bir kararlılıkla yapmıştı. Mütevazı yaşantısını kazanmıştı. Bu hafta toplantıya çoktan üç defa katılmıştı. Yarın da dördüncü kez, Avra'nın yerine katılacaktı.

Bazilikaya gelmekten kaçınan çocukluk arkadaşı Avra... Sakin bakışları ve korku dolu bir kalbi olan Avra. Rom'un onun yerine katılımı birkaç yıldır aralarındaki sözleşme olmuştu, neden olmasın ki? Onu sevmek Rom'a hiçbir şeye mal olmamıştı ve her ne kadar rahipler tarafından onaylanmasa da bu, Yaratan açısından bir fark yaratabilirdi. Ne olursa olsun Avra'nın tek şansydı bu.

Arkasından bir ses yankılandığında Avra'nın sıkıntılı kahverengi gözlerini düşünüyordu.

“Elias'ın oğlu!”

Çığlık yosun kaplı tuğlaların arasında, yağmurun patırtısını bastırarak yankılandı. Rom dönüp çiseleyen yağmurun arasından baktı. İnce yapılı bir figür dar sokağın ucundan hızla döndü. Uzun, yırtık pırtık paltosu arkasından ıslak ıslak dalgalanıyordu. Bakışları Rom'a kilitlenmişti.

Elias'ın oğlu. Hiç kimse Rom'a yıllardır bu şekilde seslenmemişti. Yağmurdan dolayı gözlerini kıstı. “Sizi tanıyor muyum?”

Yaşlı adam artık o kadar yakındı ki Rom onun ağarmış kaşlarını, içeri çökük yanaklarını, başına yapışan ıslak saçlarını seçebildi. Hırıltılı soluğunu duyabildi. Adam aralarındaki mesafeyi şaşırtıcı bir hızla kapatıp Rom'u omuzlarından yakaladı. Gözlerinin ince kapakları ardına kadar açıldı.

Nefes nefese, kulakları tırmalayan bir sesle, "Sensin!" dedi. Ağzının kenarında tükürükler belirdi.

Rom'un aklına gelen ilk şey adamın Ölüm Mercii'nden kaçmayı başardığı, sığınağın refakatçilerinden kaçmakta olduğuydu. Adam bunun için yeterince yaşlıydı ve çıldırdığı da açıktı.

Ama adam babasının ismini biliyordu. Bir korku dalgası Rom'un tenine işledi. Bu yaşlı yoldaş ne yapmaya çalışıyordu?

Adam tekrar, "Sensin," dedi. "Bir daha Elias'la karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim, ama Yaratan'ın işine bak, tıpkı ona benziyorsun!"

İki adam dar sokağın sonundan köşeyi dönüp onlara doğru hızla koştu. Yağmurun hafifleyen damlaları altında, Kale Muhafızlarının gümüş ve siyah renkli üniformaları açıkça görülüyordu. Garip. Muhafızların yetki alanı bizzat Kale'ydi, yani şehrin diğer ucu. Belki de açılış töreninden dolayı...

Adam göz temasını omzunun üzerinden bakmak için hızla koparttı. İki adamı görür görmez, Rom'u tutan eli sıkılaştı ve aceleyle konuşmaya başladı.

"Beni buldular. Şimdi de senin peşine düşecekler. Beni dinle, evlat. İyi dinle! Baban bana senin güvenilir olduğunu söylemişti."

Rom yağmurun altında gözlerini kırıştırdı. “Babam mı? Benim babam öldü. Hummadan öldü.”

“Hummadan değil! Senin baban öldürüldü, evlat!”

“Ne? Bu doğru olamaz!”

Adam onu bıraktı ve beceriksizce paltosunu yoklamaya başladı, kumaşın geri kalanıyla pek uyumlu görünmeyen iç cebi karıştırdı. Bu cep iki yumruk büyüklüğündeki kare şekilli bir şeyden dolayı sarkmıştı. Bunu hızla çekip çıkardı.

“O öldürüldü, sana bu kadarını söyleyebilirim. Tıpkı diğer Bekçilerin hepsi gibi. Bunun uğruna.” Paketi Rom’a attı. “Al bunu! Artık başka kimse yok. Bunu al, yoksa baban bir hiç uğruna ölmüş olur. Sırlarını öğren. Kitap olarak adlandırılan adamı bul. Kitap, duydun mu beni? O Kale’de... onu bul. Bunu ona göster!”

Korku sergilemeleri hiç de olağandışı değildi, ama yaşlı adam bu konuya delicesine saplanmıştı. Tepki olarak, Rom’un keskin korkusu kalbine doğru bir kurt gibi yol almaya başladı.

Dar yolun girişinde üçüncü bir adam belirdi. İki adamdan teki üçüncüye bağırarak etraftan dolaşmasını söyledi. Rom artık adamların üzerinde seçkin Kale Muhafızlarının üniformalarının olduğunu görüyordu. Hepsi de yaşlı bir adamın peşine mi düşmüştü?

Rom parmaklarının, adamın vücudundan dolayı hâlâ nemli ve ılık olan paketin etrafına kapandığını hissetti.

“Bana söz ver!”

“Ne...”

“Söz ver!”

“Söz veriyorum. Ben...”

Muhafızlar yirmi adımdan daha uzakta değillerdi, yaşlı avlarından çok daha hızlı koşuyorlardı.

Yaşlı adamın ses tonu beklenmedik bir haykırışa dönüştü. “Onu koru! O güç ve hayat... eski hayat... ve mezar tehlikesi. Koş!” Muhafızlar onlardan sadece birkaç adım uzaktaydı. “Koş!”

Bu çılgılık Rom’u o kadar şaşırttı ki, bocalamadan önce beş ya da altı uzun adım attı. Ne yapıyordu? Eğer Muhafızlar her ne sebepten olursa olsun adamın peşindeyse durmalı ve onlara yardım etmeliydi. Paketi onlara vermeli, bu işi çözümlemeyi onlara bırakmalıydı. Aniden durup hızla arkasına döndü.

Yaşlı adamı yakalamışlardı, sıkı sıkı tuttukları kolları arasında adam sarkıyordu. Yağmurda bir şey parıldadı. Bıçağın tırtıklı ağzıydı bu. Bu, Rom’un resimlerde görmeye alışkın olduğu törenlerde kullanılan türden bir bıçak değildi, kesinlikle yasak bir silahtı.

Adam, “Koş!” diye haykırdı.

Muhafızlardan biri elini kolunu hızla savuran yaşlı adamı tutarken, bıçağın keskin ağzını adamın kırışık boğazında kaydırды. Yaşlı adamın boynu koyu renkli, derin ve geniş bir yarıkla aralandı. Dizleri pes ederkən, son çılgılığı yerini hızla bir “agulama”ya bıraktı.

Ardından onu tutan Muhafız’ın bakışları Rom’a kilitlendi. Artık onların avı yaşlı adam değil, *kendisiydi*.



2. BÖLÜM

Rom paketi sıkı sıkı kavrayarak iki bina arasından sokağa fırlayıp köşeyi büyük bir hızla döndü. Üçüncü Muhafız önünü kesmek için oradaydı ve ikisinin de durmaya zamanları olmadı. Birbirlerine o kadar büyük bir hızla çarptılar ki, Rom'un nefesi kesildi ve dünya kulaklarında çınladı.

Muhafız inleyerek altına düştü. Paket Rom'un elinden kayıp fırladı ve kaldırımında sıçradı.

Rom kendini Muhafız'ın pençe gibi parmakları arasından kurtardı, pakete doğru atıldı, onu yakaladı ve yuvarlanarak ayağa fırladı. Ama bu sırada çantasını düşürdü.

Dar sokak arasından haykırışlar yükseliyordu, çok yakındaydılar.

Durmalı, geri dönmeli ve onlara paketi vermeliydi. Bu işi çözmeliydi. Ama bıçağın ve fişkırان o koyu renkli kanın görüntüsü, Rom'un sokağın karşısına fırlamasına sebep oldu. İkinci çarpışmadan kıl payı kurtuldu, bu seferki yaklaşan bir bisikletti.

Yan sokaklardan birine daldı, alışveriş torbası taşıyan

bir kadını son anda sıyırıp geçti. Kadının kolları hızla havalandı. Torbanın hemen arkasında kaldırırma düştüğünü duydu. İlk kavşağa hızla koşturdu ve sağındaki bir sokağı yarıp geçti: Entura Sokağı, evinden beş blok uzaktaydı.

Biraz önce bir adamın hayatının boğazından çıkışını seyretmişti. Adamın gözlerindeki bakış delilik değil, inanılmaz bir korkuydu. Şimdi aynı korku Rom'u bugüne kadar tatmadığı bir şekilde tüketmekteydi.

Baban öldürüldü.

Annesi ona hiç böyle bir şey söylememişti. Söylenen doğru olsaydı, annesi bunu mutlaka bilirdi.

Sokağın sonundan sola, dar, parke taşlı bir sokağa saptı. Burada sokak lambası yoktu. Boş sokak boyunca hızla koştu, ciğerleri yanıyordu.

Dar yolun sonunda terk edilmiş bir matbaa vardı, pencereleri uzun süre önce tahtayla kaplanmış, dekoratif panjurları kırılmış ya da parçalanmıştı. Bu yeri biliyordu, daha önce etrafında dolaşmış, hatta bir keresinde burayı Avra'ya göstermiş, bu fikirden çok pahalı olduğunu düşünüp vazgeçmeden önce burasının tekrar bir işyerine dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğini merak etmişti.

Rom yavaşlayıp etrafına bakındı; nefes nefeseydi. Görünürde hiç kimse yoktu. Birkaç adım attı, binanın birinci katına şöyle bir göz gezdirdi. İşte... Zemin katı pencerelerinden birinin tahtaları, içeri girmek için bir zamanlar kırdığı o kısım hâlâ açıktı.

İçeri eğilerek girdi, kıymıkları çıkmış kırık tahta ceke-

tinin omzunu tenine degecek derecede yırtınca inledi. Orada, gözleri karanlığa alışana kadar kısa bir an için durdu. Ağır havanın esrarlı durgunluğu burun deliklerini doldurdu.

Ön odadan arkadaki büyük odaya tökezleyerek ilerledi ve açık kapı girişinin hemen içerisinde duvara yaslanıp kaldı. Uzunca bir süre etrafını dinledi, pencere tahtalarının bağırışlarını ya da inleyişlerini duymayı bekleyerek gerildi. İçerinin sessizliğini sadece kendi soluğu ve karşı duvardaki kemirgenlerin sıçrama sesleri bozdu.

Rom düzensiz bir nefes verdi, omuzlarını toza bulayan alçıyı umursamadan arkaya doğru kaydı. Titrek elleriyle gözlerindeki yağmuru sildi. Ama bu sadece yağmur değildi. Parmaklarını geri çektiğinde eli kırmızıydı. Takımın kirli muslininde de kan vardı.

Paketi yere bıraktı. Ama bunu görünce, kana bulanan bir hayatın bedeli –ki yaşlı adama göre bu birden fazlaydı– ona tiksindirici göründü.

Ben ne yaptım?

Panik içinde kaçmıştı, bunun bedelini korkunç bir şekilde ödeyeceği kesindi. İyi ama yaşlı adam neden kaçmıştı? Ve Muhafız onu neden öldürmüştü?

O öldürüldü, sana bu kadarını söyleyebilirim. Tıpkı diğer Bekçiler gibi. Bunun uğruna.

Bir hayata mal olabilecek bu şey ne olabilirdi ki?

Peşinden gelen biri var mı diye son bir kez etrafı dinledi, ardından sıçanlarla baş başa olduğuna ikna olarak paketi kapı ve bedenini iteleyerek ayağa kalktı. Eski pencerelerden bi-

rinin tahtaları arasından süzülen gri ışık huzmesine doğru ilerledi.

Parmakları nemli muslinin üzerine doğru kıvrıldı ve bunu yaşlı adamın paltosuna tutturulduğu dikiş yeri boyunca çekip ipliklerini kopartarak açtı. Dışarı bir kutu çıkarttı.

Bu, küçük ahşap bir kutuydu, bir zamanlar annesi için yaptığı küçük mücevher kutusundan daha büyük sayılmazdı. Kendi kendine terlemiş gibi nemli ve koyu renkliydi. Ayrıca oldukça da eskiydi.

Kutu kilitli değildi fakat tırnağıyla aralayıp içine göz atmak istediğinde demir mandal yerinden kımıldamayı reddetti.

Tekrar denerken bile bunu yetkililere açılmamış bir şekilde iade etmesi ve her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu. Ama kaçarak kanunu delmişti. Düzen'in kurallarını delenlere merhamet yoktu. Yaşlı adamın söyledikleri doğruysa, babasının başına gelen de bu muydu?

Çömeldi, mandal kilidini pencere eşiğinin taş kenarına yaslayıp kutuya göz attı.

İçinde küçük bir rulo vardı. İnce bir... Bu da ne? Parşömen mi? Hayır, deri. İnce bir deri parçasına bir şey sarılmıştı. Katlanıp kıvrılmış bir parşömen parçası, şaşırtıcı derecede esnekti. Ruloyu alıp kutuyu bir yana bıraktı. Parşömeni açarak bunun içine sarılmış şeyi büyük bir dikkatle çıkarttı.

Küçük bir cam şişeydi. Avucu uzunluğundaydı, Tepesi dardı, dipten ise iki parmak kalınlığına kadar şişkinleşmiş, paslanmaz çelik bir kapakla sıkı sıkı kapatılmıştı.

Havaya kaldırarak pencereden içeri giren ince ışık huzmesinin altına doğru tuttu. Salladı. İçindeki koyu renkli, yoğun, ağdalı sıvı camı kapladı.

Küçük şişenin üzerindeki dört ölçek çizgisini artık secebiliyordu. Beş ölçü.

Bir insan yaşamını bunun için kaybetmişti, öyle mi?

Güç ve yaşam... eski şekilde bir yaşam, demişti yaşlı adam.

Çok tehlikeli...

Öyleydi. Ölümün küçük şişesi gibi iyi.

Şişeyi tekrar sarmaya başladı ama o sırada parşömenin üzerinde rengi solmuş birkaç işaret olduğunu fark etti. Şişeyi tek elinin iki parmağı arasında tutarken, eski deriyi açıp gerdi. Bir tarafında isim listesini andıran bir şey vardı... Her biri belirgin, tarihli isimlerdi. Diğer yanı anlamını çözemediği harf dizinleriyle kaplıydı. Sanki buraya, en tepeye daha sonraki bir tarihte eklenmiş gibi görünen, süssüz bir şekilde yazılmış tek bir paragraf haricinde. Parşömeni loş ışığa doğru kaldırdı ve kelimeleri seçmeye başladı:

*Bekçiler Düzeni, Yeniden Doğuş Günü
için bu içerikleri korumaya yemin etti.*

*Dikkat edin, bunu her kim içerse
kan, yaşam gücünü yok eder ya da bağışlar.*

Tekrar okudu. Sonra bir kez daha. Üçüncü okuyuşunda da ilk okuyuşundan daha fazlası bir şey anlamadı. *Bekçiler*

Düzeni mi? Onun bildiği tek düzen, Düzen'in kendisiydi. Ve Yeniden Doğuş Günü yeni Hükümdar'ın görev döneminde her kırk yılda bir yaşanmaktaydı, ki buna da beş gün kalmıştı.

Babasının böyle bir şeyden bahsettiğine daha önce hiç şahit olmamıştı. Babasının sahip olduğu şeyler arasında hiç böyle bir şey görmemişti. Öyle olsa olsa mutlaka bir şeyler söylerdi, öyle değil mi? Ama Rom babası öldüğünde küçük bir çocuktü.

Rom'un bildiği tek bir şey vardı: Eğer yaşlı adamın söyledikleri doğruysa, babası bu küçük şişe ve bu mesaj yüzünden ölmüştü. Ve eğer mesajın söylediği şey doğruysa, babası muhtemelen bu küçük şişenin bekçisiydi.

Şimdi bu şişe onun malıydı ve o da çoktan ölmüş demekti. Yetkililerden kaçmak ciddi bir suçtu.

Annesi... Mutlaka ne yapılması gerektiğini ve yaşlı adamın söylediklerinde herhangi bir doğruluk payı olup olmadığını annesi bilirdi.

Rom küçük şişeyi parşömene sardı, tomarı tekrar kutuya yerleştirdi ve bunu muslin kılıfın altına itti. Ardından korkunç bir düşüncenin tutsağı oldu.

Çantasını arkasında bırakmıştı ve cüzdanıyla kimliği de içindeydi. Muhafız onun kim olduğunu kısa süre içinde anlayacaktı. Onu bulmak için eve geleceklerdi. Annesi evdeydi.

Nabızı yeni, çılgınca bir tempoya anlatmaya başladı. Gerçekleri öğrenmek istiyorsa, Muhafız oraya varmadan önce annesiyle konuşmalıydı.

Kutuyu kapıp penceredeki açıklığa doğru aceleyle ilerledi. Ortalık sessizdi. Sürünerek dışarı çıktı ve kararmaya başlayan sokaktan aşağı göz attı.

Kimse yoktu.

Rom kutuyu kolunun altına sıkıştırdı. Başını önüne eğerek eve doğru koştu.



3. BÖLÜM

Bizans'ın kalbindeki Kale dokuz metre yükseklikteki duvarlarının arkasında, dünyanın tüm kıtalarının toplamından çok daha fazla güç içeriyordu. Kale'yi çevreleyen beş kilometrekarelik bölge içinde Hükümdarlık'ın mermer ve kireçtaşı apartmanları, yüce divan, senato ve dünyanın en yüksek idari ofisleri yükseliyordu.

Kaos'un sırları kalenin eski tünellerinde ve lanetli arşivlerinde dolaştı. Arzu yüklü çağın fısıltıları mahzen mezarlarında uçuştı. Kale dünyayı yönlendiren pusula olabilirdi, ama bundan ziyade, öncelikle içinde ikamet edenler açısından bir sırlar eviydi.

Vorrin'in oğlu Saric, koca duvarlı Kongre binasının altındaki küçük bir bölmeyi arşınlıyordu. Yukarıda iş konuşan insanlar, hemen altlarında uzanan yeraltı labirentinin boyutunu kesinlikle tahmin edemezlerdi. Ayrıca yeraltı odalarını Saric kadar iyi bilen çok az kişi vardı. Özellikle bu bölme senatonun toplantı salonunun iki kat altındaydı.

Megas, Emirler Kitabı'nı yücelten konseyi burada bir

araya getirmişti. Kaos, çalışmalarının tümünün yok edilmesi emrini burada vermişti; savaşın mekanize silahları, ağlar, teknoloji, din, dizginsiz arzunun insanın kalbine egemen olduğu –ve onu mahvettiği– zamanı anımsatan her şeyin.

Düzen'in Megas'tan önceki kurucusu olan Sirin burada suikasta uğramıştı.

Saric'in üvey kız kardeşi Feyn, bu odayı dehşet verici olarak nitelendiriyordu. Kısa süre öncesine kadar, Saric de onunla hemfikir idi. Tam olarak belirtmek gerekirse, yedi gün öncesine kadar. Şimdi bölmenin garip bir enerjiyle ve takdir etmeye başladığı geçmişin hortlaklarıyla dolduğunu keşfetmişti.

Odada kullanılmayan ya da çürümeye yüz tutmuş durumda bir dizi öge vardı, bunların her biri Megas'ın iradesinin kanunsuz felaketzedeleriydi; bazıları eğlence ve duyguların güçlendirilmesi için öylesine yazılmış, ufalanan parçaları güç bela okunabilen antik kitaplar; bazilikaların farklı bir Tanrı'nın ibadetçilerine ev sahipliği yaptığı zamanlardan kalma kalay kurşun alaşımı bir kadeh; biri Hindistan'ın antik bölgelerinden gelme, mücevher kaplı bir kını olan kıvrık bıçak koleksiyonu; çeşitli kılıçlar ve başı bozularak metal bir yumruya dönüşmüş uzun bir mızrak, uzun bir süre önce düzgün işlemeyi bırakan otomatik bir silah... Saric hiçbir zaman bunun kaynağını öğrenememişti.

Altıgen oda bir zamanlar çıkan yangından sonra neredeyse yok olmuştu. O günden beri kararan taş duvarların nem tutmaya karşı bir eğilimi vardı. Duvara her ne asılırsa asılsın

küflenmeye başlıyordu, buna odanın merkez noktası da dahil: Saric'in babası Hükümdar Vorrin'in bir duvar halısı, iplikleri arasında on yıldır yaşayan taşmantarlarından dolayı iyice zarar görmüştü.

Saric yüzüklü elini saçlarının arasından geçirip ensesine doğru indirdi, altdudağının altındaki V şekilli sakalını sıvazladı. Tıpkı odanın duvarları gibi o da terliyordu.

Çok alçak bir sesle, “Bana neler olduğunu tekrarlayacakmısın,” dedi.

Odanın ortasında dikilen simyacı genç bir adam değildi. Corban Simya'nın üst kademelerinden birine sahipti, simyanın sır küpü tarikatının en önde gelen üyelerinden biriydi.

“Bunu size çoktan açıkladım, Lordum.”

Saric ona doğru dönerek, “Özetini!” dedi. Bu kelime taş duvara çarpıp yankılandı. Ses tonunu alçalttı. “Bu tarafa birkaç şey fırlattığında koşuşturup bunun parçacıklarını toplayan farelerinden biri değilim. Olan *her şeyi* öğrenmek istiyorum. Hem de şimdi.” Kemikleri titreyerek ürperdi.

Yedi günde çok şey yaşanmıştı. Bu kadar kısıtlı zaman içinde, gözlerinin önünde inanılmaz farklı yeni bir dünyanın sır perdesi aralanmıştı: Kaynaşan hazlar ve zorlu öfkeyle dolu bir dünya.

Özellikle öfkenin kendi başına tam bir haz türü, dünyayı boğazından tutmaya çalışan yeni canavar için gerçekten zevk veren rahatlamalardan biri olduğunu öğrenmişti.

Corban başını eğdi. “Öyleyse en başından başlayacağım.”

Simyacı başını eğdiğinde boynu inanılmaz derecede kı-

rılgan göründü. Bu, her ne kadar makamının uzun cüppesi gerçekleri oldukça iyi bir şekilde gözler önüne seriyor olsa da, hakir görülebilecek bir adamdı.

“Boş Yıl’ın oluşumu içerisinde, simyacı atalarımız insanlığa sıkıntı veren hastalıkların sistematik tedavisi için insan genlerinin analizlerini yapmaya başladı. Kanserler, körlük, salgın hastalıklar...”

“Propagandayı bırak.”

“Soran sensin. Sabırlı olmalısın...”

“Bana sabır konusunda ders mi veriyorsun?” Bir ter damlası Saric’in omurundan aşağı süzüldü. “Benim yaşanacak beş yüz yılım daha yok. Kız kardeşim şu anda açılış törenindeki söylevine hazırlanıyor. *Benim* günlerim var. Bu da *senin* sadece dakikalarının olduğu anlamına geliyor.”

Ciğerlerini saran gerginliğin geçmesini diledi. Şu an elleriyle bir yabandomuzunu öldürebilecek gibi hissediyordu kendini. Sanki Kale’nin gözlem kulesinin tepesinden hiç hasar almadan atlayabilecek gibiydi.

Kendi gözlerini oyup çıkarabilecek gibi...

Kolunu alnına sürttü, geri çektiğinde orada kırmızı bir leke görmeyi bekliyordu. Tüm bedeni ağrıyor, tüm varlığı yanıyordu.

Simyacı ellerini birleştirdi. “DNA’mızın miras aldığımız hatalarını düzeltmeyi öğrendiğimiz gibi, insanlığın duygusal illetlerinin şifrelerini de çözdük. Beynin limbik sisteminin, ki bu diğerlerinin yanı sıra amigdali, hipokampusu ve hipotalamusu kapsayan bir devredir...”

“Bu kadarı çok fazla!”

Corban gözlerini kırptırdı. “Bu duyguların kodlandırılışlarını tanıladığımızda, aynı zamanda onları nasıl ortadan kaldıracığımızı da keşfettik. Hayatta kalmamız için şart olanların haricindekileri elemeyi öğrendik...”

“Korku. Evet. Evet, duyguların en kötüsü hakkında her şeyi Sirin tarafından telkin edilen şekliyle biliyorum. Bana, ne olduğunu anlat.”

“Senin de söylediğin gibi, Sirin duygunun değişimine karşı vaaz verdi ve arzulara dair kehanette bulundu. Bu amaçla Megas bir çözüm önerdi; bu duyguya sahip herhangi bir kişinin DNA’sını değiştirmek için genetik kodlu bir patojen.* Havadan gelen, bulaşıcı. Bunu Lejyon olarak isimlendirdiler.”

Lejyon. Kelime odada asılı kaldı.

Corban, “Sirin, Lejyon’la hiçbir alakasının olmasını istemedi,” dedi. “Onun hayat görüşleri çoktan başarısızlığa uğramaya başlamış olsa da, getirilen çözümü benimsemedi. Bu yüzden de uzaklaştırıldı, tarihe bakılırsa duygusal açıdan çıldırmış bağınazlar tarafından değil, Megas tarafından.”

Saric yavaşça soluk aldı. “Şimdi sen bana Sirin’in bizzat Megas tarafından suikasta uğratıldığını söylüyorsun, öyle mi?” Tüm dünya Sirin’in radikaller tarafından öldürüldüğüne inanmıştı. Bu, yeni Düzen dünyasının kışkırtıcı olayıydı.

“Evet ve bunu bilen birkaç kişi, bu sırrı hayatı boyunca sakladı.”

Saric odaya yeni bir gözle baktı. “Tamam. O an Düzen

* Hastalık yapan madde veya mikroorganizmalar. (e.n.)

hem kurbanını hem de Sirin'in kınadığı canlılara karşı kanıtını kazandı.”

“Gerçekten de öyle. Mégas’ın elinde dünyanın ebedi sadakatini garantileyecek bir koz vardı.”

“Yani Sirin’in partizanlar tarafından öldürüldüğü bir gerçek. Sadece bizim düşündüklerimiz tarafından değil.”

“Sanırım öyle.”

“İnsanlığı korku haricinde her şeyden kurtaran bu patojenin, bu Lejyon’un... işe yaradığını söylüyorsun yani.”

“Virüs birkaç yıl boyunca işe yaradı.”

“O zaman dünyanın duygusuz hali, bizim her zaman düşündüğümüz gibi evrimin seçtiği bir tercih değil, bir zulüm durumu.”

Corban tereddüt etti. “*Ben* olsam bunu bir kurtuluş hareketi olarak isimlendirirdim.”

Saric yavaşça nefes aldı. Edindiği bilgi onu garip bir tatminle doldurmuş, aynı zamanda da rahatsız etmişti. Konsola doğru hareketlendi ve mücevher kakmalı bıçağı kaldırdı, başparmağını burgu burgu uzanan dizinlerin üzerinde dalgınlıkla dolaştırdı. “Sen herkesin, ki buna ben de dahilim, bir virüs tarafından enfekte olduğunu söylüyorsun.”

“Hayır. Bu artık bir viral enfeksiyon değil. Genetik kodumuzun neredeyse yarısı virüslerden türemiştir. Bunu sanki... genetik kod kütüphanemize yeni bir cilt eklenmiş gibi düşün.”

“Yani evrimleşmiş insanlar olarak yaşamaktan bahsetmemize rağmen, sen bizim titizlikle *güçsüzleştirildiğimizi* mi söylemeye çalışıyorsun?”

Simyacı dudaklarını sarkıttı. “Sadece duygusal yaradılışımızı, siz Brahma rahiplerinin tercih ediyor gibi görüldüğünüz tenin yarısaydamlığını, güzel olarak nitelendirdiğiniz gözlerinizin solgunluğunu uyarladığımızı söylüyorum.”

“Basit tabiriyle, bize artık hizmet etmeyen duyguların düğmelerini kapattık.”

“Bir anlamda, evet.”

Bu virüs insanlığa her ne yaptıysa, simyacılar bunu onun içinde çözüp feshetmenin bir yolunu bulmuşlardı. Duyguların kaosu, ateşlerine ev sahipliği etmesi için damarlarına ve nöronlarına çok donuk ve cansız bir şekilde akıp gelmekteydi. Saric bu yüzden simyacıları öldürmeyi mi, yoksa onlara teşekkür etmeyi mi istediğinden emin değildi.

Duygu. Çok uzun bir süre önce unutulmuştu, hatta duygu kelimeleri önemsiz bir şey, desteksiz ve âciz bir değerden öte değildi artık. Umut. Kıskançlık. Nefret. Sevgi.

Sevgi. Kaos Çağı’ndaki bu kadim duygu, artık duygulanımdan tamamen sıyrılmış şeref ve saygı bazlı bir görev olarak algılanıyordu. İyi ama bu nasıl bir histi? Mücevher kaplı bıçağı konsolun üzerine fırlattı.

“İşte bu kadar. Dünya kuvvetten düşürülüyor.”

“Engin bilgimize rağmen, duygu gizemlerini muhafaza etti. Lejyon’un karmaşık işleyişi bizim tarafımızdan tam manasıyla anlaşılamadı.”

Saric ona baktı.

“Simyacılar duygunun destekleyici unsurlarını incelemeye devam etti. Süreç boyunca, bir zamanlar Lejyon aracı-

lığıyla devre dışı bıraktığımız duygulardan bazılarını geri kazanmayı öğrendik.”

“Serum.”

“Evet, *atraviridae*. Biz bunu, bildik sebeplerden dolayı Kaos olarak isimlendiriyoruz.”

Saric hafif bir sesle, “Kara virüs,” dedi.

Corban devam etti. “Bu yüzden yedi gün önce seni görmeye geldim, gerisini biliyorsun. Sen dünyaya yeni bir yaratık gözüyle bakıyorsun. *Yeni* diyorum çünkü her ne kadar beynimizin duygu merkezlerini yeniden canlandırmış olsak da, bu doğuştan gelen haliyle aynı değil. Ben bunu bir gelişim olarak düşünmekten hoşlanıyorum. Pravus iyi bir seçim yaptı.”

Yaşlı Pravus emsalleri arasında en önde geleniydi. O da serumu, Corban’a bunu Saric’e anlatmasını emretmeden bir süre önce almıştı.

Saric, “Sen onun sağ kolusun,” dedi. “Bu... şeref için neden seni seçmediğini anlayamadım.”

Corban’m bakışları yavaşça başka yöne kaydı. Memnuniyetsiz ancak riyasızdı.

Saric, fısıltıda sadece biraz yüksek bir sesle, “Bunu yapdın, öyle değil mi?” dedi.

Corban sessizdi.

“Ama Pravus’un ihtiyacı olan asil kana sahip değilsin. Ah. Ne yazık.”

Ama Corban acıma hissini kavrayamadı. Kendisi için olsa bile.

Saric aniden içine yalnızlık türü bir duygunun saplan-

dığını hissetti. Feyn'in nerede olduğunu, açılış törenine dair söylevini kaleme almayı bitirip bitirmediğini ve şimdi, şu anda ne yaptığını merak etti. Bugün ne giymeye karar verdiğini, nefesinin hangi yemeğin kokusunu taşıdığını ve o buz gibi, bulutlu gözlerin hangi yöne döndüğünü düşündü.

Corban, Saric'in ellerinin titrediğini ya da alnındaki teri görmüş olmalıydı, çünkü birdenbire sorusunu yönlendirdi.

“Hislerin konusunda kafan mı karıştı?”

Saric bir adım uzaklaştı ve derin bir nefes aldı. “Benim... nasıl açıklayacağımı bilmediğim garip duygulanımlarım var. Onları zor bela kontrol altında tutabiliyorum. Bu yönde harcadığım çaba acılı gibi. Hiçbir zaman sahip olmak istemediğim şeyleri arzuluyorum. Kadınlar...”

Adam fısıldadı. “Arzu, Lordum. Şehvet.”

Saric başını hafifçe salladı. “Başkalarından bir şeyler almak için can atıyorum. Sırf kendi ellerimle canını almak için birini öldürmeyi düşünüyorum, özellikle de eğer beni durduracaklarsa.”

“Öfke. Belki de kıskançlık.”

Öfke. Kıskançlık. Bunlar körler için renklerin isimleri gibiydi.

Simyacı, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

“İstedğim şeyler var. Babamın altın işlemeli, kalın kadife cüppesi. Ama dahası, o cüppenin makamını istiyorum. Bunu çok istiyorum.” İşte, bunu ona şimdi bile içten içe büyük bir haz ve öfkeyle saldıran iki kafalı engerek yılanına ses vererek söylemişti.

“Hırs, Lordum. İşin aslı, en önemli şey de bu. Pravus gücünü simya dünyasına sizin vasitanızla geri döndürecek, ki o kan açısından yarı simyacı.”

Tabii ya, şu plan. Demek Pravus’un da benzer özlemleri vardı ancak bunları tatmin etmek için Saric’e ihtiyaç duyuyordu.

İhtiras. Bu onun içindeki yılanların en büyüğüydü. Bunları içinde barındırmak ona kendisini dolu ve aynı zamanda da çok uzun hissettiriyordu. Bu odada kendini kocaman hissetti, sanki içeriyi sırf ayakta dikilerek dolduruyor gibiydi. Sanki Kale onu içine alamayacakmış gibi, sanki dünya onu doyuramayacakmış, tatmin edemeyecekmiş gibi. Diğer herkes, her şey, kıyaslandığında ona küçücük geliyordu.

Corban daha da yaklaşarak, “Merak ediyorum, Lordum,” dedi. “Başka bir şey hissediyor musunuz? Belki neşe?”

“Neşe mi?”

“Buna *tatmin* diyorlar. Kayıtlara göre bir mutluluk hissi. Memnuniyet.”

Saric etrafındaki andaçlara baktı. “Benim için yeni bir kadın getirildiğinde, her seferinde neşe hissediyorum. Onların çığlıkları hoşuma gidiyor.”

Corban onu yoğun bir dikkatle inceliyordu.

“Laboratuvar faren seni tatmin etti, öyle mi?”

Yaşlıca olan adam, “Güdülememi yanlış anlıyorsunuz,” dedi. “Ve tanımladığınız şeyin neşe olduğuna da inanmıyorum. Bazı duyguları yeniden canlandırdık ama hepsini değil. Görünüşe bakılırsa, sadece diğerlerine kıyasla daha karanlık

olanları hayata geçirmeyi başarmışız.”

“Et arzum arttı. Her şeyi bir tarafa bırak, bunu yemek için can atıyorum.”

“Bu hiç de olağandışı değil. Et dünya diyetinin başlıca dayanağı.”

Yaklaşık iki yüz yıldır, kanunlar vatandaşların kalori alımlarını sınırlamış, karbonhidratları gözetim altına almış ve şekeri beslenmeden çıkarmıştı. Karbonhidratların, sebze de bulunanlar da dahil olmak üzere, hayatı kısalttığı bilinen bir gerçektir. Düşünülürse, sırlarla dolu bilim çağında temeli sebzelere dayanan beslenme türleri vardı.

“Hayır. Çok pişmiş yiyecek fikrine bile katlanamıyorum. Bu beni iğrendiriyor. Aslına bakılırsa, akşam yemeğinde yediğin şu geyik etinin kokusu bile bana itici geliyor.”

“Onun kokusunu alabiliyor musunuz?”

“Kan kokusunu her yerde alabilirim ve yemeklerimin bununla dolu olmasını tercih ederim. Ve bir de şu...” Saric pelerininin sırlıslıkla boyun kısmını geriye doğru çekti ve üç adımda simyacının tepesinde belirdi.

“Damarlarımın tenimin altından nasıl fırladığını görüyor musun?”

Şahdamarı tek bir gün içinde, sanki içinden mürekkep akıyormuşçasına neredeyse siyaha dönmüştü. Saric’in teni şeffaftı, o kadar ki kolundaki damarı hiçbir zaman bazı asillerin yapmak zorunda kaldıkları gibi mavi kozmetik tozla vurgulamak zorunda kalmamıştı. Gerçekten de, Saric yaşadığı değişimden memnundu ve buna hayret ediyordu, ancak dal-

lanan damarlarının maviliğinin gittikçe derinleşip koyulaşmasını seyrederken, bunun ne anlama geldiğini korku ve hayretle merak etmişti.

Simyacı, “Yan etkileri göz önüne alındığında, bunu memnuniyet verici bulacağınızı düşünüyorum,” dedi. “Şimdi, eğer hepsi bu kadarsa, Lordum...”

“Hepsi bu kadar *değil*. Kaos serumunun karım Portia’ya ne yapabileceğini bilmek istiyorum. Bugüne kadar bunu verdiğim her kadın öldü, hatta bazen onunla işim bitmeden önce öldü.”

Corban başını salladı. “Buna kesinlikle karşıyım. Yeni hazlarınızı tatmin etmek için getirilen kadınlarda, hiçbirinin hayatta kalmayacağını bile bile bunun kullanımına izin verdik. Ama serumun Portia’ya verilmesi tavsiye edilir bir şey değil. Serum vermeden önce aile şecerenizi aylarca inceledik. Açıkçası bu aile şecerelerinin tümüne uymadı ve inisiyal örneklerimizin birçoğu hiç de olumlu sonuçlar ortaya koymadı. İzninizle size şunu hatırlatayım, son günlerdeki dönüşümünüzden haberdar olan, siz de dahil sadece üç kişi var. Bu sırrı başka biriyle paylaşmak inanılmaz derecede tehlikeli.”

Saric sırtını döndü. Demek öyleydi. Yoksa reanimasyonun bir sonucu olarak ölüyor muydu?

Eğer öyleyse, bu dünyadan elinden gelen her tür haz ve güç *kırıntısını* almak için savaşıyordu. Bunun ne önemi vardı ki? Düzen’in güçlü temeli bir yalandı.

* Bir adın ya da sözcüğün baş harfi. (e.n.)

** Yeniden canlandırma. (e.n.)

Ayrıca, o çoktan Ölüler Diyarı'na girmişti.

Omurgasından yukarı bir ürperti yükseldi. Bunun kol ve bacaklarını da esir almasını engellemek için çok çabalaması gerekti.

“Yine de Corban, serumun yeni bir örneğini almalıyız. Çünkü bunu, yani bu yeni tutkuları karımla paylaşmak niyetinde değilim.”

Kapının diğer tarafından sert bir tıkırtı geldi. Sonra o kokuyu hissetti; bakır ve tuz kokusunu.

Kan.

“Gir!”

Odaya iki Muhafız girdi. İçlerinden biri, daha uzun boylu olanı, bir çuval taşıyordu. Çuvalın ağzını eliyle büzmüştü.

“Lordum.”

Saric çuvalı ondan aldı, tartarmışçasına şöyle bir kaldırdı, ardından büyük bir çabayla Corban'ın yanına boşalttı.

Yaşlı bir adamın kafası yuvarlandı. Yerde yüzü yukarı bakar halde hareketsiz kalmadan önce sağa sola sallandı. Gözler alışılmadık bir korku ve şaşkınlık karışımıyla fal taşı gibi açılmıştı.

“Bu o mu?”

Uzun boylu Muhafız, “Bekçi, evet,” dedi. Ondan çok daha güçlü görünen diğeri Corban'a göz attı.

“O zaman bu sonuncusu.”

“Bildığımız sonuncu. Ayrıca zindanda tuttuğunuz.”

“Küçük şişe. Kan nerede?”

Muhafız tereddüt etti. “Yaşlı adam onu buldu.”

“Kimi buldu?”

“Elias’ın oğlunu. Biz elinden almayı başaramadan ona verdi.”

“Yani şimdi sen bana kanın ölü bir Bekçi’nin oğlunda olduğunu mu söylüyorsun?”

Muhafız başını sallayarak onayladı.

Saric yavaşça bir nefes bıraktı. “Sen de bunu gördün?”

“Evet.”

Kanın, Saric’in aldığı Kaos serumundan daha üstün olduğu söylentiler arasındaydı. Bu, onu alan insanı tamamen kaotik bir adam haline getirecekti. Kesin konuşmak gerekirse, bu, şu anda deneyim ettiğinden çok daha güçlü ve tam bir yeniden uyandırılış olacaktı. Gerçekten de görülecek bu tür özelliklerinin kalıp kalmadığı bir yana, kesin olan tek bir şey vardı: Böyle bir şey vardı.

“Onun nereye gideceğini biliyor musunuz?”

“Evet, efendim. Babası öldüğünden bu yana onu gözetim altında tutuyoruz.”

“Onu bulun. Kanı alın. Eğer kellesini yarına getirmerseniz sizin kellelerinizi uçuracağım.”



4. BÖLÜM

Rom, evlerin gerisindeki dar şeridin tanıdık manzarasının, kalbinin deli gibi atışını sakinleştireceğini düşündü. Piera Sokağı'ndaki çatlak boyalı ve eski tuğlalı mütevazı evlerin, aniden yana doğru eğilen dünyanın eksenini düzeltmesini bekledi.

Olmadı.

Düz yüzeyli ve asfalt padavralı zayıf evler, havlayan köpeklerin sıradan gürültüleri ve metal çöp kovasının kapağını değiştiren birinin çıkarttığı tıngırtıya rağmen, sanki kavgalıymış gibi göründü ona.

Yolun sol tarafından aşağı koşarken iki kez arkasına baktı, ardından dördüncü evin ek binasının yakınlarında yavaşladı. Her ne kadar tek pencerenin süslemesi hâlâ yeni ve neredeyse beyaz olsa da, ek binanın boyası soyulmuş, alelade gri bir renge dönüşmüştü.

Rom'un atölyesi ona babasından miras kalmıştı.

Babası onun gibi basit bir şarkıcıydı. Yaşlı adamın söy-

lediği şey, yani babasının Bekçilerden biri olduğu söylentisi gerçek olabilir miydi?

Annesiyle paylaştığı evin arkasını artık görebiliyordu, oraya altı metreden daha uzak değildi. Aralık duran mutfak penceresinden dışarı bir ışık sızıyordu. Mutfaktan takırtılar yükseliyordu; bir kaşık, pencerenin hemen dibindeki lava-boya gürültüyle bırakılan tencerenin dibini sıyrıyordu. Kale Muhafızı'ndan eser yoktu.

Annesi Anna'nın tanıdık vücudu lavaboya doğru eğildi. Onun normal günlerdeki gibi yemek yaptığını görmek, hissettiği korkunun hafiflemesini sağladı. Fakat biraz önce işlediği, cezası ölüm olan suçun gerçekliğiyle bu duygusu tekrar kabardı.

Olanları anlattığında acaba annesi ne diyecekti? Onu ihbar mı edecekti? Düzen onu bunu yapmaya zorluyordu ama Rom onun böyle bir şey yapacağını düşünmüyordu; özellikle de onu öldüreceklerini bile bile. Düzen'e itaatsizlik, Ölümler Diyarı'yla kur yapmak, korkutucu bir şeydi. Ancak insanın kendi etinden kanından birini ölüme göndermesi ya da bununla tanıştırması da, en az kişinin kendisini öldürmesi kadar korkunçtu. Bu, her ne kadar ayinler düzenli olarak itaat telkin ediyor olsa da, Düzen'in çözemediği bir korkular çelişkisiydi.

Başını önüne eğerek elindeki kumaş kaplı kutuya baktı. Sanki oraya yapıştırılmış, nasıl açılacaklarını unutan parmakların arasına sıkıştırılmış gibiydi.

Rom küçük binanın etrafını dolandı, bir yandan da anah-

tarını bulmak için cebini karıştırıyordu. Anahtarı buldu ve atölyeyi hemen açtı. Işığı yaktı.

Onu bekleyen bir Muhafız filan yoktu.

Kapıyı arkasından sürgüleyip içerideki eşyalara şöyle bir göz attı, hepsi de işlediği suç karşısında garip şekilde ilgisiz ve yersiz duruyordu; ortada harap halde bir masa, duvar boyunca en az onun kadar yıpranmış bir çalışma tezgâhı, iğەر projelerden ve terk edilmiş binalardan kurtardığı tenekeler dolusu ahşap ve metal artıklar vardı. Atölye o sabah bıraktığı gibi duruyordu, hatta çalışma tezgâhındaki yarısı dolu kahve fıncanı bile.

Köşedeki eski püskü sandalyeye baktı, oturak altlığında derin bir çentik vardı. Avra babasının çamaşırhanesinde işini bitirir bitirmez geldiğinde buraya otururdu.

Ama şu anda Rom'un başa çıkması gereken, kendine has korkuları vardı.

Çalışma masasına yönelip kutuyu bıraktı. Bildiği tek bir şey vardı: Düzen'den ebediyen kaçamazdı. Önemini kavramaya başlayamadığı küçük bir şişe yüzünden onu bulup öldüreceklerdi.

Bir bez ıslattı ve yüzündeki kurumuş kanı körü körüne sildi, ardından bezi çöpe attı. Durakladı, bezi tekrar çöpten aldı, kutuyu beze sarıp ardından çöp kutusunun dibine doğru itti.

Kirlenen ceketini sandalyenin arkasında asılı duran diğer bir tanesiyle değiştirdikten sonra atölyeden çıkıp eve yöneldi.

İçeride, tek bir elektrik lambasından yayılan ışık mutfağı aydınlatıyordu. Evin ön tarafında kalan küçük oturma odasında başka bir lamba daha yanıyordu. Bu ikisi, yani akşam yemeğinin hemen ardından yerlerini mumların alacağı iki ampul, maddi açıdan karşılayabildikleri tek küçük israftı.

Anna dolaptan iki kadeh çıkardı. Kendisi lise öğretmeni-ydi ve her zaman zeki bir insan olarak anılmıştı, öğrencileri sık sık ona tavsiye almaya gelirlerdi. Rom'un babası bir keresinde, "Eğer öbür dünyada gerçekten mutluluk varsa," demişti, "annen bunu hak eden ilk kişi olacak."

Ardından da kendisi herkesten önce vefat etmişti. Bu beş yıl önceydi.

Anna, Rom'a omzunun üzerinden, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Küçük mutfak masasının ortasındaki kâsedan yahninin dumanı tütüyordu. Ancak bu koku Rom'u yatıştıracağı yerde midesini bulandırdı.

"Masaya oturmadan önce üzerindeki o eski ceketini çıkart. En azından bazilikaya giderken şu iyi ceketini giy"

Rom yanıtlamayınca kadın başını kaldırıp baktı, oğlunun donuk sessizliği dikkatini çekmişti. "Rom? Neyin var?" Kadehleri masaya bırakıp oğlunun yanına yaklaştı. "Hastamısın?"

"Bir şey..." Rom boğazını temizledi. "Bugün bir şey oldu."

"Ne demek istiyorsun? Başına ne oldu?" Rom'un perçemlerini geriye doğru iterek onu yakından incelemek için öne doğru eğildi.

“Bazilikadan eve dönüyordum, yolda beni bekleyen yaşlı bir adamla karşılaştım. Babamı tanıdığını söyledi.”

Kadının kaşı havalandı ama metanetini korudu. Annesinin korkusunu uyandırmak çok çaba gerektirirdi; bu, kadının oğluna miras bıraktığı kişisel bir özellikti. Sanki, bunda ne var ki, dercesine, “Babanın çok tanıyanı vardı,” dedi.

Masadaki servis takımları dinç birer yüz kadar temiz ve boştu. Herhangi normal bir günde, normal bir akşam yemeğine hazırlanıyor gibiydiler.

“Onun deli olduğunu düşündüm ama sonra Kale Muhafızı geldi. Onu takip ediyor olmalıydılar...”

“Kale Muhafızı mı?”

“Babamın ateşlendiği için ölmediğini, öldürüldüğünü söyledi.”

“Ama bu doğru değil.”

“Bana bir kutu verdi... bunun babamın uğruna öldürüldüğü kutuyla aynı kutu olduğunu söyledi. Elime tutuşturdu. Ardından Kale Muhafızı...”

Annesinin gözleri sabitlendi, kadın hiçbir şey söylemedi.

“Anne, bıçakları vardı.” Rom’un sesine bir titreme gelmişti. “Adamın boğazını orada, o-dar sokak arasında kesmelerini seyrettim. Adamı öldürdüler.”

Şimdi kadının yüzünün rengi atmıştı, bastıramadığı korku işaretleri ortaya çıkıyordu.

“Yanılmış olmalısın.”

“Seyrettim! Kanının etrafa saçıldığını gördüm.”

Annesi tereddüt etti, ardından hemen, “Onun yolu kendisine aitti. Tıpkı babaninki gibi. Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Hiçbiri. Bunu unutma, her şey geçip gidecek.” Kadın tekrar masaya doğru döndü, sonra durakladı. “Tüm bu olanları Muhafız’la konuşup çözümlediğinden eminim.”

Ve işte, sonunda o noktaya gelinmişti. Rom’un ölümüne sebep olacak o büyük hataya.

“Hayır.”

Anna dondu.

“Kaçtım.”

Oğluna doğru döndü, suratı bir kayrak taşı kadar beyazdı.

Rom, “Çantamı düşürdüm,” dedi. “Kim olduğumu biliyorlar.”

Birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar, acı verecek derecede aşikâr olan şeyi gözleri aracılığıyla konuştular. Attığı bu tek bir adımla, Rom düşünülmesi bile hoş olmayan şeyi yapmıştı. Sadece kendi hayatını değil, aynı zamanda annesininkini de ebediyen değiştirmişti.

Annesi, “Yani senin nerede yaşadığını biliyorlar,” dedi. “Evet.”

Zihnini parçalayan korkuyu durduramayacak kadar güçsüz hissetti kendini. Eğer annesi kadar akıllı ve mantıklı bir insan yaptığı şeyi duyar duymaz hayatı konusunda korku duymaya başlamışsa, o kendisine dair ne tür bir korku hissetmeliydi ki?

“Kaçmamalıydın.”

“Biliyorum.”

Kelimeler ikisinin arasında havada asılı kaldı.

“Korkma anne. Gidiyorum. Geldiklerinde, senden şüphelenmelerini gerektirecek hiçbir şey olmayacak. Sana zarar vermeyecekler.”

“Evet, gitmelisin.”

Annesine beslediği saygı muazzamdı. Onu Düzen’in salık verdiği şekilde onurlandırdı. Her ne kadar annesinin yaşaması ya da ölmesi onu kesinlikle ilgilendirmiyor olsa da, onu yakalamaya geldiklerinde şüpheyi annesinin üzerinden uzaklaştırarak sadakatini göstermeye mecbur hissediyordu kendini. Annesinin seyahatini kendi hatalarıyla etkilemeye kesinlikle hakkı yoktu. Oğlundan oradan ayrılmasını istemek, sonuçlarına katlanarak kendi yolcuğunu yapması gerektiğini ifade etmesinin bir yoluydu.

“Ama ayrılmadan önce şunu bilmem lazım. Babama *Bekçi* diye hitap eden biri oldu mu?”

“Bekçi mi? Bu da ne? Bu terimi daha önce hiç duymadım.”

“O zaman babam senden de saklamış demektir.”

“Babanın yolu onun yoluydu. İster öldürülmüş olsun, isterse ölmüş... bu neden bizi ilgilendirsin ki? Bizim şu andaki sorumluluğumuz, birbirimizi en iyiye yapmaya yeterli derecede sevmek. Düzen’i korumak ve kendi ölümünü uygun bir şekilde garanti altına almak. Belki de ahirette karşılaşmak.”

Sevgi. Gerçekten de annesi ve o birbirlerini sevmişlerdi,

zaten sevgi, sadakatten başka neydi ki?

“Kutuyu alıp gideceğim.”

Annesi taş kesti. “Şu kutu hâlâ sende, öyle mi?”

“Evet.”

“Onu eve mi getirdin?”

“Atölyede.”

“Bunu hemen raporlamalısın! Kutuyu hemen onlara geri ver ve almakla hata yaptığını söyle.”

“Bana kesinlikle inanmayacaklardır. Artık çok geç. *Kaçtım* anne. Beni uzun süre kovaladılar.”

Kadın gözlerini başka tarafa çevirdi, bir sandalyeye yaklaştı ve büyük bir dikkatle oturdu; pencereden dışarı bakıyordu.

Rom, “Şimdi gidiyorum,” dedi.

“Hayır.” oğluna baktı. “Artık çok geç. Git, kutuyu getir. Şimdi ikimiz de risk altındayız. Onu Kale’ye birlikte götürreceğiz.”

Sandalyesinden doğruldu, etrafına bakındı ve ardından önlüğünü çözmeye başladı. “Gideceğiz. Bunu Kale’ye götürüp bu sorunu çözeceğiz.”

Kendinden emin görünüyordu. Düzen’e beslediği cüretkâr sadakatin, riayete dair gösterdiği şüphe götürmez saygının sayesinde korkusu hafifledi. Haklıydı. Doğru olan buydu. Rom’un daha en başında yapması gereken buydu.

Annesi, “Gidip paltomu alacağım,” dedi. “Kutuyu getir.”

Rom arkaya dolandı, kapıyı arkasından kapatma zah-

metine bile katlanmamıştı. Çöp kutusunu karıştırarak kutuyu çıkardı.

Babasının kaderini belirleyen kutuydu bu, şimdi de onunkini belirleyecekti. Bu düşünceyle parmakları karıncalandı ve bunun ne anlama geldiğini bir gün öğrenip öğrenebileceğini düşündü. Bu soru duyduğu çığlıkla yarıda kesildi.

Rom'un kalbi sıkıştı. Ses ev tarafından gelmişti.

Diğer bir çığlık geceyi kesti. Bu, annesinin sesiydi. Bunu yüksek tonlu, boğuk sesler takip etti.

Kutuyu bırakıp hızla kapıya doğru döndü. Rom'un bunun hemen ardından yaptığı şey bir mantık, bilgelik ya da hatta şeref hissi sonucu değildi. Hiç düşünmeden tepki verdi, bacaklarının hareket ettiğinin bile farkına varmadan eve doğru atıldı.

Arka verandaya çıkan basamakları uçarcasına tırmandı, açık kapıdan mutfığa daldı, sonra aniden durdu. Orada, yemek odasının girişinde, bir Muhafız sırtı Rom'a dönük dikiyordu. Avucunda yere doğru doğrultulmuş bir bıçak vardı.

Bugün bu manzarayla ikinci kez karşılaşıyordu ve bu seferki ilkine kıyasla çok daha gerçeküstü gelmişti. Bu manzaraların yaşanmaması gerekirdi. Gerçek hayatta yaşanmamalıydı, iyi bir adamın gözleri önünde yaşanmamalıydı, onun evinde yaşanmamalıydı.

Bıçaklı adam omzunun üzerinden arkasına doğru baktı, Rom'u gördü ve ona doğru döndü.

"İşte buradasın." Katı suratlı, düz dudaklı, koyu renk

kaşları olan bir adamdı bu. Bıçağı kolunun doğal bir uzantısıymış gibi tutuyordu. “Kadını buraya getirin!”

Diğer iki Muhafız, ki onların da bıçakları vardı, Rom’un annesini sürükleyerek köşeden döndürdüler, ikisi de kadının birer koluna yapışmıştı. Elbisesi sağ yanağına açılan sekiz santimlik bir yarıktan akan kanla kızıla boyanmıştı.

Bu onun annesiydi, dehşetten donup kalmıştı. Giden ise sürekli olarak taşıdığı bilindik bilgelik pelerini ve güvence ibaresiydi. Adamların kolları arasında gözle görülür bir şekilde titriyordu.

“Rom...” Gerilerek incecik hale gelen dudakları titriyordu. Gözleri bir çocuğun sözleri gibi yalvarıyordu.

Rom’un arkasındaki kapı açıldı, hızla göz attığında iki adamın daha eve girdiğini gördü. Etrafı sarılmıştı.

“Lütfen beni öldürmelerine izin verme!” İki Muhafız arasında asılı kalan kadının sarf ettiği kelimeler yerlerini korku dolu hıçkırıklara bıraktı.

Rom taş kesilmiş gibi dikildiği yerden her şeyi, yaşanan kaçınılmazlığın tümünü seyretti. Ölecekti. Tıpkı annesi gibi.

İşin garip yanı, en azından bir süreliğine Rom en ufak bir korku hissetmedi. Aslına bakılırsa hiçbir şey hissetmedi.

“Bunu hissediyor musun, oğlum?” Katı suratlı Muhafız bıçağını kaldırdı ve annesinin boğazına yasladı. “Kalbini kavrayan korku parmaklarım hissediyor musun?”

Kadının boynuna yaslanan bıçağın ağzından kan akıyordu.

“Hissediyorsun çünkü bizzat gözlerinle gördüğün bu

şeyin senin başına da geleceğinden en ufak bir şüphen yok.”

Korku Rom’u tıpkı boğaza indirilen bir yumruk gibi yaladı.

Sert suratlı adam, “Biliyorum çünkü hepimiz aynı şeyi hissediyoruz,” dedi. Gerçekten de, bakışlarında bir korku parıltısı vardı. “Hepimiz kendimize göre Düzen’e hizmet ediyoruz. Benim görevim senin doğru şeyi yapmana yardımcı olmak. Paket nerede?”

Annesi hayatının bağışlanması için yalvarmış olsa da, Rom bu durumun onun yolculuğuna herhangi bir etkisinin olamayacağını biliyordu, özellikle de etrafları bu kadar çok sayıda Muhafız’la sarılmışken. Dolayısıyla bu konuda endişelenmiyordu ve onun mutluluğu bulacağı da kesindi.

Kendi seyahati hâlâ önünde uzanıyor olabilirdi ancak karşısındaki adamların, kutu olsun ya da olmasın, onun yaşamasına izin vermek gibi bir niyetlerinin olmadığını bilinceydi.

Adam, “Söyle,” diye tekrarladı.

Annesinin gözleri yalvardı. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. “Lütfen, lütfen. Ölmek istemiyorum. Rom!”

Rom ölecekti! Zihni panikle doldu. Ölecekti ve ölüm düşüncesi bu kadar yakınındayken, üzerinde varlığından haberdar olmadığı kadar güçlü bir canavar gibi baskı yarattı. Vücudu titremeye başladı.

“Düzen’i hiçe sayıyorsun, oğlum! Öyle mi?” Muhafız büyük bir soğukkanlılıkla, atardamarlarını ve omuriliğinin en azından bir kısmını ayırarak, annesinin boğazını kesip ka-

dının ılığını bastırdı. Annesinin bedeni fışten çekilmiş bir şey gibi yığıldı kaldı.

İki Muhafız, kadının kollarını bırakmıştı.

Rom annesi henüz yere çarpmadan, onu öldüren adamın sırtı hâlâ kendisine dönükken korkudan aklını kaybetti. Kendini öne attı, yolunu kapatan adama hızla çarptı. Muhafız annesini tutan diğer ikisinden birinin üzerine düştü, diğer iki Muhafız'ın da böylece dengesi bozulmuştu.

Ama Rom kayıt tutmuyordu. Sadece kaçıyordu. Annesinin cesedinin üzerinden atlayarak oturma odasına geçti, Muhafızlar henüz kendilerini toparlayamadan ön kapıdan dışarı fırladı.

Ancak o zaman mantıklı bir düşünce dizini oluşturabilmeyi başardı. Bu adamları şu koca dünyada ilgilendiren tek şeyin o kutu olduğunu fark etti.

Kutu onun tek güç kaynağıydı.

Rom hızla sola döndü, evin etrafını dolaşarak atölyeye yöneldi. Eğer şansı varsa, o, evin arkasına doğru yönelirken adamlar da onu evin ön kapısından çıkarak takip etmeye başlarlardı.

Atölye kapısından içeri hızla dalarken kulağına bazı haykırışlar geldi. Artık içerideydi, odanın arkasına doğru gitti, kutuyu bıraktığı yerden alırken kaydı, neredeyse düşüyordu.

Dengesini geri kazandı ve atölyeden koşarak ıktı. Geliyorlardı, çökmeye başlayan karanlıklar içinde evin yanından ona doğru koşuyorlardı. Sola döndü, kendi evleriyle komşu ev arasındaki bel hizasına kadar yükselen demir par-

maklıklara doğru koşturdu. Eğer kaçılabilcek bir yer varsa, burasıydı.

Çitin üzerinden atladı, yere bastığında ayaklarının altından taşlar etrafa saçıldı, dar arka parsele doğru hızla koşturdu. Bunun ardından da bir sonrakine geçti. Üçüncü parselin sonuna ulaştığında yola doğru döndü ve eski kaldırım taşlarının karşısına yöneldi.

Dar sokakta, ondan yirmi adım kadar uzakta bir çığlık duyuldu. Rom yolun diğer tarafındaki iki evin arasındaki dar geçide doğru koşturup karşı sokağa geçti. Ev parsellerini aştı, bodur ağaçlardan oluşan koruyu geçti, küçük bir mahalle parkının kenarından uzanan patikaya yöneldi.

Gün boyu güneşi perdeleyen kalın bulutlar, çoğu gece ayı da gizliyordu. Ama Rom bu patikada yolunu zifiri karanlıkta da bulurdu.

Aklına ikilemini çözmesine yardımcı olabilecek tek bir kişi geliyordu.

Avra.

Onun yaşadığı mahalleye ulaşmak normal bir yürüyüşle on dakikasını aldı, küçük bir ek binanın arkasına dolandı. Hiçbir ses duymayınca koştu, birkaç alçak katlı evin arkasından geçerken eğildi, beşincisine ulaştı. Binanın arkasına dolandığında, şifreli kilitli kalın bir kapının önünde durakladı ve kendisini izleyen biri var mı diye etrafı dinledi.

Hiçbir şey duymadı.

Kodu girerek binaya girdi, ama nefes almakta zorlanıyordu.

Annesini böylesine vahşi bir şekilde ölürken görmek, onda kendi kaderine dair en ufak bir şüphe bırakmamıştı. Eğer onu Rom'un kalbine korku salmak maksadıyla öldürdülerse, onu öldürmek yönünde de en ufak bir tereddüt yaşamayacaklardı.

Kanın iğrenç fışkırışını, Anna'nın bedeninin şiddetle düşüşünü ve yere yığılmasını tekrar gördü.

Kaos Çağı'nda insanlık, evrimleşerek onlara olan esaretinden kurtulmadan önce, duyguların elden ayaktan düşüren etkilerinden dolayı ıstırap çekmiş olabilirdi. *Keder* kelimesini, bu her neyse, anımsadı. Bunun kendisini beş para etmez bir et yumağına dönüştürebileceğini biliyordu, ki her halükârda zaten çoktan ölmüş olacaktı.

Korku onu zayıflatmıştı. Şimdi, hayatta kalmayı ümit ediyorsa, bu korkuyu kontrol etmek zorundaydı.

Çürümüş çimentodan yapılma kısa bir merdiveni tırmandı. Sahanlık iki kapı aralığına açılıyordu. Soldakine kodu girdi ve bir an için başka bir ölüm mahalline girip girmediğini merak ederek sessizce içeri geçti.

Mutfak ve oturma odası sessizdi, tek bir lambayla aydınlatılıyordu.

"Avra?" Sesi ona çok yüksekmış gibi geldi.

Bu kattaki tek yatak odasına açılan koridora geçmek için mutfakı koşturarak geçti. Kapı itelenince kolayca açıldı.

"Avra?"

Avra yan duvara yaslı yatağından fırlayarak doğruldu. Bir kitap büyük bir gürültüyle yere düştü.

“Rom!” diyerek soluklandı. “Beni neden böyle korkutuyorsun?”

Rom bir an için tüm bunların gerçek olmadığını söyledi kendine. Bunların yaşanmadığını... Yaşlı adamın ya da annesinin öldürülmediğini. Burada, Avra’nın onu tanıdığı bunca yıl boyunca değişmeden kalan yatak odasının tanıdık karmasasında, buna neredeyse inanmak üzereydi.

Ama sonra elindeki kutu, bunu kavrayan parmaklarının ölümcül sızısı aklına geldi.

Ve kutunun üzerinde oluşturduğu ölümcül baskı...

Burada da sığınacak yer bulamayacaktı. Onu evinde bulmuşlardı, kısa bir süre sonra buraya da geleceklerdi.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Avra ona şaşkınlık içerisinde ve inanılmaz derecede koyu renkli gözlerle öyle bir baktı ki, Rom irislerin nerede bittiğini ve gözbebeklerinin nerede başladığını ayırt edemedi. İlk bakışta biri onun yirmi üçünden daha genç bir kız olduğu yanılgısına düşebilirdi. Esnek vücutlu ve küçük kemikliydi, her ne kadar birilerinin tahmin edebileceğinden çok daha güçlü olsa da dinç bir incelik sergiliyordu.

“Sen neden bahsediyorsun? Neyin var böyle?”

Zamanları azalıyordu. Rom etrafına bakındı, Avra’nın ayakkabılarını buldu ve bunları kaptı. İkisini de yatağın dibine bırakarak, “Gitmemiz gerekiyor. Çabuk. Şunları hemen ayağına geçir,” dedi. Masadaki feneri söndürdü, ardından perdeleri açtı. “Acele et!”

“Neden acele ediyorum? Beni korkutuyorsun!”

“Gitmeliyiz.”

“Ne? Neden?”

“Annem öldü.” Sesi hissettiği kadar boştu.

“Ne?” Avra gözlerini kırptırdı.

Rom pencereden baktı. “Bugün bir adamın öldürüldüğünü gördüm ve kaçtım. O bunun için öldürüldü.” Rom elinde tuttuğu paketi uzattı.

“Öldürüldü de ne demek?”

“Öldürüldü. Katledildi. Gitmeliyiz!”

“Nereye gideceğiz? Hiç mantıklı şeyler söylemiyor-sun!”

Rom geçen her saniyeyle birlikte içinde yükselen paniği ifade edebilmeyi diledi. “Kale Muhafızı bir adamı bunun uğruna öldürdü. Bunu bana veren adamı katlettiler. Bir bıçakla. Ardından da evime geldiler.”

“Ne?”

“Bunun için geldiler. Annemi öldürdüler.”

Avra başını kaldırıp baktı.

“Yardıma ihtiyacın var. Annem için geldiler, senin için de geleceklerdir.”

“Beni öldüreceklerini mi düşünüyorsun?” Avra’nın sesi yükselmişti.

Dışarıda bir köpek havladı.

Rom pencereden dışarıya, binanın arkasındaki karanlığa göz attı. Alt kat pencerelerinin birinden etrafa yayılan ışığın önünden iki kişi geçti. “Buradalar!”

Avra hemen ayağa fırladıysa da sonra öylece dondu kaldı.

Rom, “Yolculuğumun bugün sonlanmasını istemiyorum,” dedi. “Ama burada kalmaya devam etmem durumunda sonlanacak. Eğer kalmaya devam edersen sanırım seninki de sonlanacak. Buna hazırsan, ben gideceğim. Ama sana şu kadarının garantisini verebilirim ki, seni öldürecekler.”

Avra sadece tek bir ara daha tereddüt etti, nefesi aralarındaki boşlukta yüzeyselleşip sıklaştı. Ardından ayaklarını hızla ayakkabılarına sokuverdi.

“Nereye gidiyoruz?”

Bunu çoktan düşünmüştü. Avra vereceği yanıtı beğenmeyecekti.

“Bana güveniyor musun?”

“Evet.” Avra pelerinini kapıp omzuna attı.

Rom onun elini tuttu. Birlikte koridordan aşağı koşturdular. Avra mutfağa doğru döndüğünde Rom onu diğer yöne doğru çekti.

“Hayır. Hızlı. Girişe.”

Oturma odasındaki lambayı kapattı. Avra giriş kapısının kilidini açtı.

Beklediler. Rom gözlerini kırptırdı, karanlığa tekrar uyum sağlamaya çabalıyordu.

Köpek tekrar havlamaya başlayınca fısıldadı: “Şimdi.”

Basamaklardan aşağı hızla koşturup geceye karışırken, Rom, Yaratan’a bir dua yolladı. Tek bir şey istedi: Bu gece üçüncü bir cinayete şahitlik etmek istemiyordu.



5. BÖLÜM

Tünelin içindeki yüksek elektrik ışığı metronun pencerelerinde titreşirken boş koltuklar üzerinde ince şeritler halinde oynaşp Avra'nın saçlarının kestane rengi tutamlarında dolaştı.

Geride birlikte dikildiler, Rom'un tek kolu arka çıkış parmaklığına, diğeri ise titremesini bir türlü yatıştıramıyor gibi görünen Avra'ya dolanmıştı. Rom bunun sebebini biliyordu. Diğer herkes gibi, Avra kendi ölümünün ihtimaliyle karşılaşmaya hazırlıklı değildi. Her ne kadar bunun kasveti yıllardır omuzlarına çöreklenmiş olsa da, kaçınılmaza diğer herhangi birinden çok daha az hazırlıklıydı.

Saçı Rom'un çenesindeki bir günlük kirli sakala takıldı. Rom gözlerini kapattı, saçların sabunlu kokusunu içine çekti ve daha başka bir günde olduklarını hayal etti. Avra'nın kürek kemiğine denk gelen nefesinin düzensiz, sırtına gömülü küçük parmaklarının buz kadar soğuk olmadığı diğer bir günü.

Kutu, şu toksik paket, aralarına sıkışıp kalmış, Avra'nın

pelerininin kıvrımları arasında, yeraltı girişi yakınlarında uygulama memurunu görür görmez içine ittiği yerde saklanmıştı.

Avra titredi ve metro bir köşeyi alırken Rom kolunu ona daha sıkı doladı.

Avra, “Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum,” diye fısıldadı. “Onun öldüğünden emin misin?”

Annesinin boğazındaki kanayan yarayı, yere yığılışını düşündü. Kan... Aşırı miktarda kan yer döşemesini sıırıslık-
lam ıslatmıştı. Annesinin yaşadığı dehşeti ve kendi hislerini düşündü.

“Evet.”

Vagonda karşısında oturan diğer yolculara baktı; yaşlıca bir bayan gazete okuyordu, bir de karanlık pencerelerden dışarıdaki hiçliğe bakan üniversite çağlarında bir gençvardı.

Rom boş düşüncelerin ya da sıradan rüyaların tadını bir daha çıkartıp çıkartamayacağını merak etti. Her nedense şüphede-ydi.

Avra yüzünü onun omzuna gömdü. “Sana nasıl yardım edebilirim, bilmiyorum. Belki de hemen gidip teslim olmalısın.”

“Ölmeye hazır değilim.”

“Ama eğer bu senin yolunsa...”

“Ya senin yolunsa? Sen hazır mısın?”

Avra sessizleşti.

“Kaçarak mutluluğumu riske attığımı biliyorum. Ama teslim olamam. Henüz değil. Her şeyi etraflıca düşünmek

için yardımına ihtiyacım var. Ben de senin hayatta kalmana yardımcı olabilirim. Çünkü sana şu kadarını söyleyebilirim ki, eğer ikimizden birini bulurlarsa öldük demektir.”

Avra, “Bunun küçük bir kan şişesi olduğunu söyledin,” dedi. “Kimin kanı? Yaşlı bir adam baban hakkında bunları neden söylesin ve Muhafız bu şişeyi neden istesin? Yaşlı adam bu şişeyi neden onlara vermedi?”

“Bilmiyorum. Şşşşt.”

Vagonun karşı tarafındaki genç adam onlara baktı. Gazete okuyan kadın dişleriyle tırnaklarından birini kopartmaya başlamıştı. Rom duyulmadıklarından emindi, ayrıca herkesin kafalarını meşgul eden korkuları vardı.

Metro, istasyona girdi. “Burada ineceğiz.”

Avra henüz nereye gittiklerini sormamış, Rom da bir açıklamada bulunmamıştı.

İstasyonu geçip kapıya yöneldiler, bakışları iki uygulama memurunun sohbet ettikleri diğer tarafa doğru yöneldi. Eğilerek kapıdan hızla geçtiler ve sokağa çıkmak için merdivenleri koşar adım tırmandılar. Lambanın ışığı kaldırım-daki sarı gölcüklerde yansıyor. Hava ağırdı, yağmurun işaretlerini veriyordu.

Avra sonunda, “Bazilikaya gidiyoruz, öyle değil mi?” dedi.

Rom başını salladı.

“Başka bir yer yok mu?”

“Bu saatte, hayır. İşte bu yüzden orada kimse olmaz.”

Yukarıda gök yarıldı. Yağmur önce hafif, ardından da

sağanak şeklinde yağmaya başladı. Birlikte sokağın karşısına koşturdular, lambanın solgun ışığının altından geçtiler ve karanlığın arasından süzülüp bazilikanın devasa duvarlarına yaklaştılar.

O gün sabahın erken saatlerinde gerçekleştirilen cenaze töreninden dolayı anahtar hâlâ cebindeydi; erkenden gelip alıştırmayı yapabilmek için anahtarı önceden almayı alışkanlık haline getirmişti. Bazen, eğer zamanı olursa, Avra için küçük geçit mihrabının mumlarını yakıyordu. Papazlara sorsanız mumların yakılışı onun ayine şahsen katılması gerekliliğini tam olarak karşılamıyordu ve bu konuda kesinlikle haklıydılar. Ama Rom bunu yıllardır gizliden gizliye yapıyordu, çünkü Avra ondan yapmasını istemişti. Avra'ya, hayatında annesi haricinde hiç kimseye beslemediği kadar büyük bir saygı besliyordu ve bunun sebebini anlayabilmiş değildi.

Küçük ahşap yan kapıdan girdiler. Bazilikanın mağarayı andıran geniş boşluğu, menteşelerin sesiyle yankılandı. Sirin ve Megas'ın vitray betimlemeleri berrak, son yıllarda Brahma asilleri tarafından gıptayla bakılan solgun, buz mavisine dönüşen gözlerine rağmen kasvetli bir şekilde kırgındı.

Kapıyı arkasından kilitledi. Sürgünün sesi, tıpkı kutsal yerin derin mağarasında bir kasa kapanıyormuş gibi yankılandı.

“Bu taraftan.” Avra'yı yandaki dar kapıya yönlendirdi, kapıyı açtı ve merdiven sahanlığındaki lambayı yaktı. Sokak lambaları kadar solgun ve onların yarı gücündeki elektrik ampülü eski merdiven arasını güçlkle aydınlattı. İlk katı,

ardından da ikincisini indiler, sonra bodrum koridorunu geçerek eski hizmet asansörüne yöneldiler. Rom yarı yolda, bir depoda durdu. Biraz daha ilerlerlerse yolları antik mahzen mezarında sonlanacaktı. Avra buna dayanamazdı.

Hayatında ilk defa, kendisinin de buna dayanabileceğinden emin değildi.

Oda uzundu. O kadar ki koridora açılan iki kapısı vardı... İçeride birkaç katlanır sandalye yığını, yedi kollu yedek şamdanlar, mum kutuları vardı. Bugünün erken saatlerinden kalma tabut da oradaydı; karşı duvarın dibinde, metal arabasının üzerinde duruyordu.

Zayıf ışığın altında duran tabut cesaretini kırınca o tarafa sırtını döndü.

Bir kutuyu dibine kadar kurcalayarak içinden vanilya kokulu mumlardan çıkarttı, bunları şamdanlardan birinin içine yerleştirdi ve hepsini teker teker yaktı. Tabut karanlıkta kalsın diye odanın ışığını söndürdü.

“Daha iyi mi?”

Avra mumların aydınlattığı bölgenin merkezinde dikildi, kafası tamamen karışmış görünüyordu. Rom yığınların üzerinden bir sandalye aldı ve Avra için yere bıraktı. Ama Avra orada dikilmeye devam etti; kanlı kutu avuçları arasındaydı.

“Asla geri dönemeyeceğiz, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum.” Rom kutuyu ondan alıp şamdanın yanındaki masaya bıraktı. Avra’nın elleri hâlâ kutuyu tutmaya devam ediyormuş gibi duruyordu. Kısa bir süre sonra kollarını aşağı indirdi.

Rom sandalyeye yöneldi ve oturdu, tekrar kalktı, yüzünü ovuşturdu, bir daha oturdu. Kutuya baktı.

Avra, “Beni geriyorsun,” dedi.

Rom’un sakın kalmak için yapabildiği tek şey buydu. “Düşünmeme yardım et. Düşünemiyorum.”

“Kutuyu almamalıydın.”

“Biliyorum. Ama yaşlı adam babamdan bahsetti. Benden yemin etmemi istedi. Sonra... ve sonra onu öldürdüler.”

Avra titrek bir soluk bıraktı. “Kim olsa kaçırdı. Ben de kaçırdım.”

“Kaçmak, evet. Ama kutuyu almak...”

“Kutuyu almamalıydın.”

“Ama aldım.”

Avra, “Şehirden ayrılabilir, Büyük Avrupa’ya gidebiliriz,” dedi. “Ebeveynlerimin yanına.”

“Hayır. Bizi ihbar ederler.”

“Burada kalamayız! Annen belki de haklıydı. Belki de uygulama memurlarına teslim olmalıyız.”

“Her şeyi ben daha söyler söylemez unutuyor musun yoksa?” Rom parmağını kutuya doğru salladı. “Bu şeyle ilgisi olan herkesi öldürüyorlar. Babamı öldürdüler!”

“Bunu bilmiyorsun! Annen onu sağlık merkezine bizzat götürdü. Ateşli bir hastalığı vardı.” Ama Avra bunu söyler söylemez titredi. Rom onun yaşam merkezine hiçbir zaman kendi isteğiyle gitmeyeceğini biliyordu.

Avra, “O haklıydı,” diye devam etti. “Annen akıllı bir kadındı. O...” Kutuya bakarken sesi kısıldı. “Bir papaza ne

dersin? Papazlardan birine olanları anlatabilirsin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmaları gerekir. Onu alabilirler.”

Rom bu fikri düşünürken tereddüt etti. “Kutunun içindeki yazı ölümden bahsediyor. Bir papaz ne yapılacağını *bi-lebilir*.”

“O zaman anlaştık, bunu bir papaza götüreceğiz. Papaz bunu iade edebilir.”

Rom ayağa kalkıp uzaklaştı, bir yandan da başını sallıyordu. “Neden bilmiyorum fakat yine de peşime düşeceklerini düşünüyorum. Annemi öldürdüler, oysa o hiçbir şey görmemişti bile! Hayır. Bununla bağlantılı olan herkesi öldürüyorlar. Bu insanlara şimdi sen de dahilsin.”

“Ama benim bu kutuyla ilgili en ufak bir fikrim yok! Olmasını da istemiyorum!”

“Onlar bunu bilmiyor.”

“O zaman benim evime gelmemeliydin!”

“Gelmemiş olsaydım bile, onları bana getireceğini varsayacaklardı. Bu işin doğasını anlamıyorsun, Avra! Seni *öldürecekler*, çünkü annemden sonra bana en yakın kişi sensin.”

“Ama ben senin aileden bile sayılmam!”

“Biz birbirimize aileden de yakınız. Bunu başka hiç kimse bilmiyor olabilir ama onlar biliyor.”

Gerçekten de Rom ile Avra bir elmanın iki yarısı gibiydi; okulda ve sonrasında, yıllardır Rom’un sayamayacağı kadar çok sayıda nefesi birlikte almışlardı. Her ne kadar var oldukları belli olsa da, aralarındaki sırların hiçbirinden kim-
senin haberi yoktu.

Avra sandalyeye yönelip oturdu. Pelerininin baskılı etek ucu eski taş zemine yığıldı kaldı.

“Belki de bunu yok etmelisin.”

“Bu aklıma geldi. Ama şişenin bende olduğunu düşünce-
cekler. Hayır. Ne yaparsam yapayım ben ölü bir adamım.”

“Belki de asillere gidebilirsin.”

“Kim olarak? Yoksa haberdar olmadığım Brahma rahibi
arkadaşlarımız mı var?”

Avra sessiz kaldı. Kısa bir süre sonra, “Kanyon arazileri.
Çöle kaçabiliriz. Orada insanların yaşadığı söyleniyor. Dü-
zen’in ulaşamayacağı yerlerde göçebeler varmış.”

“Bu bir efsane.”

“Emin misin? İnsanlar fısıldaşüyor. Ayrıca kayıtlar da...”

“Efsane olmasa bile, kim Düzen’in dışında yaşamak
ister ki?”

Avra’nın böyle bir şey yapmayı isteyebileceğini ilk kez
fark etti. Buradan ayrılmayı elbette düşünmüştü ve Rom bu-
nu yapma nedeninin farkındaydı.

Avra kesinlikle onsuz bir yere gitmezdi.

“Bir düşün, Rom. Düzen yok... Şeref Kodu yok. En ufak
hatadan dolayı birbirini ispiyonlayan vatandaşlar yok, her
gün korku içinde yaşamak yok. Sadece *yaşıyorsun...*”

“Düzen’in dışında mı? Cemaate katılma şansını tepmek
mi? Kendi kendimizi mahvetmiş oluruz!”

Avra sessizdi. İkisi de Avra’nın ebedi amacının ne ol-
duğunu biliyordu.

Avra aniden bakışlarını uzaklara çevirdi.

“Avra...”

Ayağa fırladı ve aceleyle kapıya yöneldi, pelerininin eteğinin ucuna basarak tökezledi. Pelerin yana doğru çekildi, alttaki tuniğinin geniş yaka hattı kaydı, olağanüstü derecede pürüzsüz ve açık renkli teni gözler önüne serildi. Bir yara izi, devasa bir bant boynuna doğru uzanıyordu.

Rom bu yarayı yedi yıl önce ilk kez gördüğü anı hatırladı. Yara açıktı, deri çoktan sıyrılmış, duvar şamdanlığının lamba yağının üzerine dökülüp ateş aldığı noktada kalkmaya başlamıştı. Avra, Rom’a geldiğinde şoktaydı ve titriyordu, neredeyse yere yığılmak üzereydi. Ama Rom, babasını arayıp yardım isteyene kadar haykırmamıştı.

Düzen fiziksel kusurları hoş karşılamıyordu.

Bir şekilde, Rom babasının kimseye tek bir kelime etmeyeceğini biliyordu. Adam sessizce gelmiş, oğluna Avra’nın yanıklarım bandajlamasına nasıl yardım edebileceğini göstermiş, ikisinin de kızın ebeveynlerinin ve Anna’nın gözünden uzak kalmalarına yardımcı olmuştu.

Rom, “Avra’ya yardım etmek yanlış bir şey mi?” diye sormuştu.

Babasının yanıtını hiçbir zaman unutmamıştı.

“Düzen, yaşamı ölüm korkusundan dolayı el üstünde tutar. Bize hayatı sevmemiz emredilir ancak hepimizin sevgi olarak adlandırdığımız şey Rom, sadece kaybedilmiş bir şeyin gölgesidir. Bu, korkudan doğan sadakattir. Korku ile sevgi, bazen bu ikisi çelişir. Avra’ya yardım etmek bir tür sevgi çeşididir. Ama şu anda sana söylediklerimi sadece kendine

saklamalı, hiç kimseyle paylaşmamalısın.”

Babasının sözlerini o günden sonra defalarca düşünmüştü. Annesinin onu sağlık merkezine götürdüğü o gün bile...

Oradan geri dönmemişti.

Bugün, Avra ailesine ait çamaşırhane işini yürütüyor ve tek başına yaşıyordu, ebeveynleri Büyük Avrupa'ya taşınmıştı. Şu ana kadar hiçbir bazilikaya adım atmamıştı; korku dolu bir keşifti bu. Bir papaz gelip tek bir bakışla içinde taşıdığı korkunç sırrı öğrenebilirmiş gibi hissediyordu.

Korkusu bazilikanın ötesine, bütün topluma yayıldı. Onunla karşılaşan herkes için bir bütünmüş gibi görünüyorsa da, tasvip edilemez olduğunun, sadece sırrını saklayabildiği sürece bu hayatta kalabileceğinin, hatta öyle yapsa bile, ancak kaçınılmaz bir sona doğru yaşayabileceğinin bilincindeydi. Düzen onu reddetmişti ve Düzen, Yaratan'ın eliydi. Onun için mutluluk yoktu.

Bu durum nişanlanma hakkını onun elinden almıştı. Onun açısından evlilik imkânsızdı. Kocasını, kusurunu görür görmez ŞerefKodu uyarınca onu ihbar etmekle yükümlü olacaktı. Bu yüzden, ebeveynlerine herhangi bir açıklamada bulunmadan aldığı nişanlanma teklifini reddetmişti.

Rom onu durdurmak için koşturdu. “Avra! Eğer şimdi kaçarsan, seni bulacakları kesin. İkimizi birden!”

Avra durakladı, titriyordu. Rom ona yaklaştı, pelerinin ucunu yara izinin olduğu yere doğru çekti, nazikçe bu bölgeyi kapattı. Avra kumaşı solgun parmaklarıyla boynuna iyice doladı. Rom onu tekrar sandalyenin yanına getirdiğinde

kendini kontrol altına almayı başarmıştı.

Rom düşünmek zorundaydı. Burada değerli zamanlarını kaybediyorlardı.

Kutuyu alıp açtı. Bunun daha ötesi olmalıydı. Parşö-mende ne yazıyordu? *Kan yaşam gücünü yok eder ya da ba-ğışlar*. Yok ettiği kesindi. En başta buna bizzat şahitlik etmiş-ti, öyle değil mi? İyi ama *yaşam* ne demekti?

Arkasından bir hışırtı geldi. “Bu mu?”

“Bu.” Küçük şişeyi kaldırdı, büyük bir dikkatle paketini açıp antik cam şişeyi masaya bıraktı. Parşömeni hemen kutunun yanına koydu. “Görüyor musun?”

Avra onun yanma gelip dikildi. “Ne yazıyor?”

Rom, loş ışıktaki görmek için büyük çaba harcayarak, dörtlüğü yüksek sesle okudu.

“*‘Bekçiler Düzeni, Yeniden Doğuş Günü için bu içerikleri korumaya yemin etti. Dikkat edin, bunu her kim içerse kan yaşam gücünü yok eder ya da bağışlar.’*”

Avra onun omzuna yaslandı. “*Yeniden Doğuş Günü*. Yeniden Doğuş da ne? Göreve başlama mı?”

“Bilmiyorum. Kulağa hiç de öyleymiş gibi gelmiyor.”

“*Dikkat edin, bunu her kim içerse... neyi içerse?*”

“*Kan yaşam gücünü yok eder ya da bağışlar*. Sırf buna bakılırsa, sanırım kandan bahsediyor.”

“Olamaz. İnsan kan içmez ki.”

“Ama bunun söylediği o. *Dikkat edin, bunu her kim içerse.*”

“Evet. *Dikkat edin.* Sanki yapmayın dermiş gibi. Zehirli olmalı.”

“Yaşlı adamı zehir taşıdığı için öldürmüş olamazlar. İnsanlar kemirgenleri öldürmek için hep zehir kullanır.”

Avra parmağını kelimelere doğru uzattı. “*Kan yok eder.* Bu zehirli ya da hastalık taşıyor.”

“O zaman, ‘ya da yaşam gücünü bağışlar’ da ne demek?”

“Bu sadece dini bir ima.”

Rom parşömeni indirdi. Avra aldı, okunaklı paragrafın satırlarına en baştan göz atarken dudakları kımıldıyordu.

Rom küçük şişeyi havaya kaldırıp mum ışığına doğru tuttu. Bu ilk kez irkilmesine sebep olmuştu. Şimdi kanın eski cam şişenin içinde nasıl salındığına bakıyordu. Sıvı o kadar koyu renkliydi ki, şamdanın cılız ışığı altında en derin kırmızı renk gölgelerinin ancak ipuçlarını veriyordu.

Kan içmek mi? Bu, akla hayale sığmaz bir şeydi, evet.

Ama sadece birkaç saat öncesine kadar cinayet de onun için akla hayale sığmaz bir şeydi. Annesi olmadan yaşanılan bir hayat akla hayale sığmazdı. Yetkililerden kaçmak. Hepsisi akla gelmez şeylerdi.

Ve tüm bunlar gerçekleşmişti.

Metal mührü çevirmeyi denedi. Yerinden oynamadı. Daha sert çevirdi.

“Ne yapıyorsun?”

Mühür metalik bir gıcırtyla boşa çıktı.

“Sadece koklamak istiyorum.”

“Yapma!”

Rom çevirdi ve çekti. Küçük şişe hafif bir iniltiyle açıldı, yüzyıllar sonrasında ilk nefesini alıyormuş gibiydi.

Kokladı. Metal ve tuz kokuyordu. Mezar tehlikesi ve yaşam...

Henüz mantıklı bir şekilde çözümlemeden önce ne düşündüğünü biliyordu.

Avra da öyle. “Rom! Yapma!”

Şişeyi dudaklarına doğru eğdi. Küçük bir yudum aldı. Suratını buruşturdu. Ağzını bayat, metalik bir tat kapladı.

“Pekâlâ, bunun kan olduğu kesin.”

“Sen delisin! Onu hemen geri bırak!”

Rom küçük şişeyi kaldırarak mum ışığına doğru tuttu, şişenin ilk ölçüm çizgisini kafasına not etti. Beş kişiye yetirdi.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Evet! Zehri içmemek!”

Rom başını salladı. “Ben bunun zehir olduğunu düşünmüyorum. Ama eğer yanılıyorsam, küçük şişeyi cesedimin yanında bırak ve onlar beni bulana kadar güvenli bir yere git.”

Döndü, şişeyi dudaklarına kaldırdı ve koca bir yudum aldı. Kan seviyesini ilk ölçüye indirmeye yeten bir miktardı bu.

Avra onu seyretti, dehşet içindeydi.

Rom kendini yutkunmaya zorlamak mecburiyetinde kaldı. Bu şey berbattı. Berbattan da öteydi. Acıydı. Bir an için Avra'nın bunun zehir olduğunu söylemekte haklı olup olmadığını düşündü.

Şişenin kapağını tekrar kapatıp bekledi. Hiçbir şey olmadı. Tekrar Avra'ya döndü, ellerini uzattı.

Avra, "Sen gözükkara bir aptalsın!" dedi, rengi atmıştı.

"Belki." Küçük şişeyi tekrar kutuya yerleştirdi. "Ama şimdi ikimiz de biliyoruz ki..."

Bir güç aniden karnına inen çelik bir sopa gibi onu silkeledi. Tek dizinin üzerine çöktü, masaya tutunmaya çalıştı. Başaramadı.

"Rom!"

Damarları alev alev yanıyordu. Yere yığıldı, kıvrılıp kaldı, karnını tutuyordu. Şiddetle sarsılmaya başladığında, yanına diz çöken Avra'nın neredeyse hiç farkında değildi. Bacakları sandalye yığınlarına çarptı. İçlerinden biri yere yuvarlanıyordu, neredeyse üstlerine düşecekti.

Avra haklıydı. Bu zehirdi.

Dünyası korkuyla dolup onu zifiri karanlığa gömdü.



6. BÖLÜM

Saric'in çizmelerinin topuk sesleri, Ofis rezidansına uzanan üst kat koridoru boyunca tıpkı çekiç darbeleri gibi yankılandı. Geçide eski Hükümdarların büstleri dizilmiş duvarlar, kadife ve ipek, altın işlemeli halılarla kaplanmışlardı. Bunlar neredeyse kırk yıl önce, Vorrin'lerin göreve başlama etkinliklerinde alınan hediyelerdi. Saric bunların ne kadar tozlanıp yıprandıklarını bugüne kadar fark etmemişti.

Hepsinin yenileri çoktan Kale'nin büyük mal kabul avlusuna gelmeye başlamıştı. Kasalar dolusu hediye, ulusların ve onları yöneten liderlerinin uygun bulduğu armağanlar, bunun ötesindeki dünyayı anımsatan şeyler... Ulusların ve onları oluşturan milyarlarca ruhun varlığının göstergeleriydi.

Kemeraltının kubbeli, asırlar önce altın rengine boyanmış tavanı güneş ışığıyla parladı, üzerlerindeki çatlak ve soyulmalar tarihe karşı duran ve geleceği bekleyen bu kongre binasının antik yaşının tanığıydı.

Seçkin Muhafızlardan ikisi, dış odaya yaklaşan Saric'i seyretti.

Saric ikilinin yanından geçerken, “Bakışlarınızı terbiye edin,” diye çıkıştı, bunu söylerken çıkan sinirli sesinden utandı. Bunun sebebi zehirdi; damarlarında dolaşan zehir. Bu madde onun mantıklı bir soğukkanlılık sergileme yeteneğini daha vücuduna ilk verilişinde test etmişti; öfke, açgözlülük, şehvet ve kıskançlıkla.

Öfke.

Bunların zihninde sebep olduğu savaşıardan dolayı neredeyse hiç uyuyamıyordu. Bunlardan hem hoşlanmış, hem de içinde barınmalarını istememişti.

Ama kendini kandırmak gibi bir niyeti yoktu.

Titremelerini engellemek için parmaklarını büktü. İpek gömleğinin sağ kol ağzı bileğinden geriye çekilmişti, artık teninin altındaki damarları büyük bir rahatlıkla görebiliyordu; hepsi de o kadar koyu bir renge bürünmüşlerdi ki neredeyse siyah gibi görünüyorlardı. Güzellerdi; o, bu karara vardı. Yine de cüppesinin yüksek yakasını, kenarı çenesine sürtünecek şekilde büyük bir dikkatle ilikledi.

Sekreter masasının önünden geçerek arkadaki kanatlı bronz kapıya yöneldi. Üç buçuk metre yüksekliğinde ve bir duvar kadar kalınlardı; yedi anakara evinin makam odalarının sembollerıyla süslenmişlerdi. Sağda Russe’nin simyacıları, Asiana’nın eğitimcileri, Qin’in mimarları, Nova Albion’un çevrecileri vardı. Solda, Habeşistan’ın bankacıları, Büyük Avrupa’nın papazları ve Sümerlerin sanatçıları yer alıyordu. Büyük pusula, ki bu Hükümdar makamının sembolüydü, üst orta panelde çerçevelenmişti. Bunun derecelendirilmiş nok-

talari, Sirin'in ışık haresine kazınanla aynıydı.

Sirin... Megas... Düzen. Ama Saric hiçbir şeyin bir zamanlar görüldüğü gibi olmadığını biliyordu. Hatta makamının büyük kapıları bile onu, bir zamanlar yaptıkları gibi gizlemiyordu. Daha ziyade, onu içeri çağırıyorlardı.

Elini pusulaya yasladı, parmakları gergindi, kapıyı iterek içeri girdi.

Vorrin koca pencerenin önündeydi, sırtı odaya dönüktü. Senato lideri Rowan her zamanki gibi yanında dikiliyordu. Bu adam hiçbir zaman ondan üç adımdan daha uzak durmuyordu.

Süs köpeği.

İki adamın başı birlikte döndü. Saric dizlerinin üzerine çöktü. Cüppesinin uzun eteği, gösterişli Habeş halısının üzerine düştü. Onun dairesi hiç bunun kadar zengin bir yer döşemesine sahip olmamıştı. Bunun çaresine bakmalıydı.

Vorrin onun varlığını hemen fark etmedi. Birkaç saniyenin ardından Saric başını kaldırarak baktı.

Rowan onu alenen inceliyordu; Saric'in hoşuna gitmedi bu.

Sonunda Vorrin odanın karşı tarafından konuştu, bakışları pencerenin dışındaki bir yere odaklanmıştı. "Evlat."

Saric doğrulup onun yanına yöneldi. Babasını haftalardır ilk kez görüyordu. Vorrin ona doğru döndüğünde Saric gördüğü şeyden şaşkınlığa uğradı.

Hükümdar her ne kadar makamının koyu mor pelerinini giyinmiş olsa da, Saric daha önce babasını hiç bu kadar yaşlı

görmemişti. Ellerinin, boynunun ve hatta yüzünün etleri sanki kemiğe yapışmış gibiydi. Damarlar ve sinirler, yaşla incelen derisinin altından görünüyordu. Ellerinin üzeri ve tıraş edilmiş yanakları benek doluydu. Gri saçları arkaya doğru taranmış ve ensesinde toplanmıştı, ancak o kadar seyrekleşmişti ki kafatasının bazı kısımları görünüyordu.

Bir metre doksan beş santim boyundaki heybetli oğlundan on santim kadar uzun durmasına rağmen, Saric'e sanki bir kabuk kadar kurumuş gibi görünmüştü.

Saric, bunun tam aksine, damarlarındaki yaşama gücünün farkına hiç bu kadar çok varmamıştı. Kendisini daha önce hiç bu kadar güçlü, bu kadar yiğit hissetmemişti. Babasının hayaletleri andıran gri teninin yanında, onunki soluk renkli bir mermer gibiydi; her açıdan çok güzeldi.

Saric öne doğru eğildi ve dudaklarını Vorrin'in yanaklarının kâğıdımsı tenine değdirdi. Bu hareket iğrenmesine sebep oldu. Bu kadar yakından bakıldığında, devasa pencerelerden içeri giren zayıf ışık Vorrin'in ağzının etrafındaki kırıksıklıkların yarısaydam kırılğanlıklarını, gözlerinin altındaki örümcek ağını andıran mor damarları vurgulamaya yarırıyordu.

Adam ölü gibiydi.

Daha önce babasının bu nahif halini nasıl olmuş da fark etmemişti? Nasıl olmuştu da Vorrin bugüne kadar ona olduğundan otuz yaş daha genç, Tanrı kadar karizmatik görünmüştü?

Vorrin, bakışını pencerenin gerisindeki şehre çevirme-

den önce, ona her zamanki kadar büyük bir serinkanlılıkla baktı. “Rowan’dan mahkeme kararını senin talebin doğrultusunda yayınlamasını istedim.”

“Teşekkürler baba.” Saric’in kalbi hızlandı. Senato Başkanı’na doğru döndü. “Eee?”

Rowan, Hükümdar’ın tam aksine, hiç yaşlanmıyor gibiydi. Pürüzsüz esmer teni ile küçük kulakları, zayıf endamı, hatta saçlarını toplayış şekli, hepsi ona bir kedinin gösterişini kazandırıyor gibiydi.

“Kız kardeşinin göreve getirilişiyle birlikte senato başkanı makamını doldurma talebini gözden geçirdik ve bunu anayasaya aykırı bulduk. Düzen, kız kardeşinin –ki Düzen tarafından atandı ve soy bakımından mevcut Hükümdarımızın egemenliği süresince üç uygun doğum düzeninden tekine en yakın olan kişiydi– kendi Senato Başkanını, onun adına hizmet etmesi, Düzen’e dair tüm amme, özel, siyasi ve dini konukları onun iyiliği yönünde halletmesi için, geçmiş ve mevcut anakara başrahiplerinden ya da geçmişte ve mevcut Düzen’de denetmenlik yapan kişilerden seçmesi gerektiğine hükmetti. Sen ne başrahip, ne de denetmen olduğundan, geçmişte de böyle bir görev almadığından, bu iş için kesinlikle... yetersizsin.”

Saric’in gözleri karardı ancak sakinliğini koruyarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. Pravus bunu bekliyordu. Aslına bakılırsa ikisi de bekliyordu. Ama yine de bunu duymak öfkesini kabarttı.

“Ve tayininden önce sadece dokuz günlüğüne başrahip-

lik yapman seni bu atamada benim önüme yerleştiriyor, öyle mi Hükümdar'ın Oğlu?" diye sordu.

Rowan yapılan aşağılamayı dikkate bile almadı. "Kitaptan alıntı yapıyorum," dedi. "Bu silsile burada betimlenmiş, hiç kimsenin bir şeyi elde etmek ya da kazanmak uğruna kendini ortaya atmaması gerektiği, bir arkadaşını ya da kendini tehlikeye sokmaması gerektiği yazıyor. Hiç kimsenin ifade ettiğinin ötesinde bir şeyi arzulamasına ya da dünyadaki bu yeri kaybetme korkusuna kapılmasına gerek yok. Yaratın her şeyi olması gerektiği gibi yapmış. Her şey Yaratın'ın altında güzel."

Vorrin yumuşak bir ses tonuyla, "Her şey Yaratın'ın altında güzel," dedi. Saric de bu kelimeleri tekrarladi, gözleri gelip Rowan'ın boynuna yerleşmişti.

Vorrin, "Teşekkürler, Rowan," dedi. Bıkkın görünüyordu, sesi yaşından ve üzerine yüklenen onlarca yıllık talepten dolayı hafifçe titriyordu. Saatlerce onu dinleyen dinleyiciler, büyük balkondan yapılan konuşmalar, konsey odasındaki özel toplantılar, Senato'daki oturumlar...

Çok fazla kullanılmış, aşırı yıpranmıştı. Yıllar önce görevden alınmış olmalıydı.

Rowan başını önüne eğdi, ellerini kavuşturmuştu, üç adım geriledi ve göze çarpmadan yan kapıdan dışarı çıktı.

Saric, "Baba..." dedi.

Vorrin, sanki duymamış gibi, "Bu adil bir akşam, ender rastlanılır günlerden biri," dedi. Sesi yorgun geliyordu. "Benimle yürür müsün oğlum?"

Sabırsızlık, büyük bir sürüngenin çenesi gibi, Saric'in içinde patladı. Ama buna sadece sert bir baş sallamayla karşılık verdi ve başrahiplerle jeopolitik kuruluş başkanlarının son kırk yıl içinde birçok kereler oturmak zorunda kaldıkları minderli koltukların önünden ilerleyen babasını takip etti. Senato'nun birçok işinin sanki bizzat Yaratan'ın isteği doğrultusunda imzalanarak hayata geçirildiği pençe ayaklı ve taş yüzeyli devasa masanın önünden geçti.

Makam odasının köşesini sarmalayan balkona çıktılar. Senato'ya uzanan uzun, sütunlu kemeraltı, her senatör, senato salonuna giderken Hükümdar'ın kutsayışının altından geçebilsin diye doğrudan aşağıya uzanıyordu. Anlatılanlara bakılırsa, Megas bu binayı bu maksatla tasarlamıştı; böylece pencereden onlara bakabilecek, onlar da toplantılarına Hükümdarlarının yüzü zihinlerinde canlı bir halde girebileceklerdi.

Vorin başını kaldırarak bulutlara baktı, ayı gizledikleri noktada yarı saydamdılar. “Belki de kız kardeşinin göreve getirilişi tamamlandığında, buna benzer diğer bir akşamda dıkilecek ve önemsiz konulardan bahsedeceğiz. Korkularımızı omzunda taşıyan, bunları gece yatmaya giderken beraberrinde götüren, gecenin bir yarısında etrafı arşınlamak için uyanan kişi ise Feyn olacak. Rowan ise ya kemeraltından senatör olarak yürümenin rahatlığını yaşayacak ya da tıpkı benim dönemimde yaptığı gibi, kız kardeşinin döneminde de Senato Başkanı görevini yerine getirmeye devam edecek.”

Saric balkonun tırabzanlarına tutunmak için döndü. Pelerininin altındaki ıslak gömleği sırt kaslarına yapışmıştı.

“Her şey sen, Feyn ve hatta Rowan açısından harika. Ya ben?”

Vorrin dumanlı mavi gözlerini oğluna çevirdi. “Sen mi? Burada ikamet edeceksin, onunla ve benimle birlikte. Kız kardeşinin o dönemde senin sadakatine ihtiyacı olacak.”

“Sadakat. Köpekler sadıktır.” Sesindeki gerilimi bastıramadı. “Söyle bana, sadakatimin ona nasıl bir faydası olacak? *Sadakatimi* onun uğruna tüketmek zorunda mıyım?”

Vorrin, “Elbette hayır. Bu bir tükeniş değil oğlum,” dedi. Saric’in karmakarışık duygularından habersizdi. “Bu aileye kırk yıldır Yaratan’ın lütfuyla bakan anakaralar, aynı şeyi diğer bir kırk yıl daha yapmaya devam edecekler. Sen geçmiş Hükümdar’ın oğlunun yüzü, yeni Hükümdar’ın da erkek kardeşisin. Sen ve eşin Portia, dünyanın gözünde Düzen’in örneklerisiniz. Sistemimizin saflığının ve barışının simgesi. Tüm lütufların simgesi. Oğlum...”

Uzanıp Saric’in yanağına dokundu.

Saric bu antipatik, duygusuz dokunuşla birlikte geri çekildi.

Vorrin parmaklarının ince uçlarına baktı ve bunları birbirine sürttü. “Terliyorsun. Hasta mısın?”

“Değilim. Aslına bakılırsa çok, çok iyiyim. Pekâlâ, söyle bakalım yaşlı adam, babamdan kız kardeşime beni atlayarak geçen gücün adaleti nerede?”

Vorrin gözlerini kırıştırdı. “Oğlum, anlamıyorum.”

Saric derin bir nefes aldı ve öfkesini yatıştırdı. “Boş ver beni, çok yorgunum.” Yaklaştı ve babasının soğuk, gri elini avucuna aldı. “Beni sadece dinle. Düzen’de hâlâ adalet olabilir

baba. Sana yalvarıyorum, mevkinin Feyn'e geçmesine şu birkaç gün kala, bu küçük talebi bana bağışla. Bugüne kadar senden hiçbir şey istemedim. Bir daha da istemeyeceğim." Babasının elinin kemiklerinin inceliği rahatlıkla hissediliyordu.

"Sen ne diyorsun? İstedığın şey ne?" Vorrin elini geri çekmeye çalıştı ama Saric sertçe tutup sıkı.

"Ben Senato başkanlığı yapamam. Bunu istemem bir hatıydı. Rowan'ın affını isteyecek ve bu konudaki yargılama sorumluluğuna şükredeceğim. Bunu gidip ona bizzat ben söyleyeceğim. Ancak sen de mevkinden yasal yollarla ayrılabilirsin."

"Peki... bunu neden yapayım ki?" Bunu söyler söylemez ensesini çevreleyen teni hafifçe titredi.

"Çünkü ben senin oğlunum. Bunu bana bir hediye olarak yapacaksın. Bu makamda tam kırk yıl geçirdin. Feyn de kırk yıl geçirecek. İzin ver de ben de beş gün kalayım. Bir bağış! Babamın onca zaman sırtlandığı ve kız kardeşimin de yakın gelecekte üstleneceği o görevi tadacağım birkaç gün... böylece onun taşıyacağı yükün boyutunu ve sahip olacağı imtiyazı çok daha iyi anlayacağım. Dolayısıyla *sadakatim* de bir o kadar güçlenecek."

"Ama ben..." Yaşlı adam karşılık veremeyecek kadar şaşkıındı. Anlayamayacak kadar da güçsüz.

Saric, "Kanunlar açık," diye devam etti. "Eğer herhangi bir Hükümdar görevinden ayrılmak zorunda kalırsa, o dönemi en büyük çocuğu bitirmek zorundadır. Sana şu kadarını söylemeliyim ki baba, elinin narinliği beni endişelendiriyor, tabii teninin inceliği de öyle." Yaşlı adamın elini daha da sık-

tı, içerideki kemiklerden tekinin kırıldığını duymaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordu.

“Görüyorum ki gittikçe güçten düşüyorsun. Bunu başka kimse görmüyor. Görmek istemiyorlar. Onlar kendilerine görmeleri söylenen şeyi görüyorlar: Hükümdarlarını. Ama ben, ben gerçekleri görüyorum.”

Saric sonunda avucundaki eli bıraktı. Yaşlı adam arkaya doğru sendeledi.

“Benden istediğin şeyi yapmam imkânsız! Tamamen Düzen’in dışında. Kitaba aykırı.”

Saric, “Kitaba lanet olsun!” diye patladı.

Vorrin ona baktı.

Saric, çok daha seviyeli bir şekilde, “Söylediğim şey şu ki baba,” dedi, “senin bu güçsüzlüğünü yetkililere bildirmek benim görevim. Hücrelerindeki çürümeyi *koklayabildiğimi*. Kendi iradenle makamdan inmелisin. Şeref Kodu senin bu işten kendiliğinden vazgeçmeni gerektiriyor...”

Odada ani bir esinti oldu, sanki dikildikleri balkondan hava çekilmiş gibiydi. İçeride, ağır kapılar açılmıştı.

Baba ile oğul aynı anda döndü. Saric odaya giren misafirin rüzgârı kendisine çektiğini gördü. Bu kişi etrafında böyle bir etki yaratıyor, havayı her şeyin bir mıknaatı gibi kendisine doğru gitmesini sağlayacak tarzda elektriklendiriyordu.

Gelen kız kardeşi, kısa süre sonrasının Hükümdar’ıydı.

Feyn. Odanın ortasına doğru yürüdü. Koyu renk saçları sırtına, açık balkondan gelen esinti içerisinde, sanki canlı birer şeymiş gibi lüle lüle iniyordu. Uzun ellerini önde kavuş-

turmuştu, cüppesinin koyu mavi rengi karşısında solgun duruyordu. Buzu andıran solgun gözleri odayı taradı, sonunda balkonun açık kapısına, babasına yönelince aydınlandı...

Ve ona.

Feyn her ne kadar dizlerinin üzerine çökmüş olsa da, ortada herhangi bir yanlış anlama yoktu: Odaya o hükmediyordu.

Feyn başını önüne eğdi. “Baba.”

Saric içeri girdiğini anımsamadı.

“Ah, kızım.” Vorrin ona doğru yürüdü ve yanağına elini koydu. Feyn babasının elini tuttu, ne kadar zayıf olduğunu fark etmemiş gibiydi. Çevirip avucunu öptü.

Ondan gelen bu saygı gösterisi Saric’in kesinlikle yapmayacağı bir şeydi. Hayır, onun hakkını vermeliydi. Babası doğrusunu yapmıştı: Dünya böylesi bir yaratığın önünde eğildiği için kendisini mutlu hissedecekti. Feyn’in etrafına yaydığı bu saf güçten haberi var mıydı? Kale’nin tümü onun için bir tapınak olacaktı.

Saric düzensiz bir nefes aldı, kıskançlıktan kavruluyor, ama aynı zamanda da kendini bir o kadar değersiz hissediyordu. Yeni benliği kız kardeşinin varlığı karşısında şaşırtıcı ve eksikti.

Özellikle de babasından ona doğru döndüğünde.

“Feyn,” dedi. Ses tonu kendisi için bile oldukça istikrarlıydı.

Feyn ona doğru yöneldi. “Kardeşim.” Onu öptü.

Saric gözlerini kapattı ve, “Bana izin verirseniz, katılmam gereken bir çalışma var,” dedi.

Arkasını dönüp ağır bronz kapıyı açmadan ve hızla dışarı çıkmadan önce, kız kardeşinin sakın bakışları karşısında üç adım geriledi. Büyük giriş salonundan kendi bölmésine koşturarak geçti; arzu doluydu, düzgün düşünmekte zorlanıyordu. Zehir damarlarında bir yılan gibi akıyor, doyurulmaya ya da serbest bırakılmaya çabalıyordu.

Kız kardeşinin karşısında sergilediği zafiyetten dolayı hissettiği öfkeyle, soluk soluğa her birinde bir düzine mum olan, sadece iki şamdanla aydınlanan oturma odasına daldı. Henüz yatak odasına iki adım atmıştı ki yerde, sağında yatan bir formla karşılaştı.

Bu, Portia'ydı. Tavana bakıyordu, soluk soluğaydı, gözleri kan çanağına dönüşmüştü ve fal taşı gibi açıktı.

Saric'in bir saat kadar önce serum enjekte ettikten sonra kullandığı yatak askılarından kurtulmayı başarmıştı.

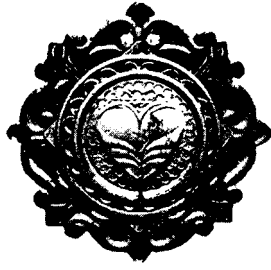
Hizmetkârların hepsi gitmişti. Kadının çığlıklarını duyacak ya da çektiği acıyı görecektik hiç kimse yoktu.

Saric masanın yanından yürüyüp geçti ve eziyet çeken karısına baktı. Sırtı bel vermişti, solukları bir hayvanın yabani hırıltıları gibiydi. Saric'e hiç bu kadar güzel görünmemişti, hem de hiç.

Tek dizinin üzerine çöktü, öne doğru eğildi ve onu dilini ısırıldığı yerden akan kanının tadını alarak öptü.

Hayatta kalırsa şayet, kendine gelmesi biraz zaman alacaktı. En azından birkaç saat. Belki de tüm gece.

Bu süre onun tembel tembel beklemesi için çok uzun bir zamandı.



7. BÖLÜM

Dehşet yüklü birkaç dakikanın ardından Avra, Rom’u silkelemeyi ve bilinci yerine gelsin diye dürtmeyi dener. Ölü gibi hareketsizdi ama hâlâ nefes alıyordu. Rom bunu yaptığı sürece, Avra kendisine hâkim olabilirdi.

Rom ölemezdi. Ölmemeliydi. Yıllardır, Rom’un seneler önce teklifte bulunduğu Lydia’yla evlenmesiyle birlikte kendisini yutacak boşluktan çekiniyordu. Ancak bu korku, Rom’un şu anda öldüğüne tanık olma fikrinin yanında çok zayıf kalmıştı.

Eğer ölürse, Avra’nın ölüm olasılığı bütünüyle dayanılmaz bir gerçek halini alacaktı. Avra, şu anda bazilikayı muhtemelen çevrelemiş olan Kale Muhafızlarıyla karşı karşıya gelecek durumda değildi. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Rom hayatı boyunca Düzen’e düşkünlüğüyle tanınmış –en azından yakın zamana kadar– Avra ise isyankârlığı ve mahkûmiyetiyle damgalanmıştı. Bu kadere teslim olmaya hiçbir zaman hazır olmayacaktı, şu anda da kesinlikle hazır değildi.

“Rom!” Onu tekrar dürttü.

Rom kendinden geçmeden önce kıvranmıştı, şimdiyse

baygındı, Avra hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi; kıvranmalar mı, bu korkunç hareketsizlik mi? Rom'un ağzı açıktı, hızlı ve kesik kesik soluyordu; bir kâbusa esir olmuş gibiydi.

Ama asıl kâbus Avra'nınkiydi. Henüz bu sabah, en büyük endişesi babasının işyerindeki devasa kirli çamaşır yığını yıkamaktı. Bu gece ise Ölüler Diyarı'yla yüzleşmişti.

Böylesi bir dehşet karşısında çabasını iki katına çıkarttı. Çenesi korkuyla kilitlenmişti, Rom'u tokatladı.

"Sakın beni bırakma, Rom!" Onu tekrar omuzlarından yakalayıp silkeledi, kafasının yere vurmasını umursamadı bile. Aldığı zehri kusup midesinden çıkartması için onu uyandırmalıydı.

"Rom, kendine gel!"

Ancak bu çaba onda en ufak bir etki yaratmadı. Rom onun yardım edemeyeceği bir haldeydi. Bu da Avra'nın onun yardımını alamayacağı anlamını taşıyordu.

Avra ayağa kalktı ve etrafı turlamaya başladı, işaretparmağının tırnağının kenarını dişliyordu. Düşünmeye çalıştı.

Onu burada bırakabilir, eve geri dönebilirdi.

Hayır, Muhafızlar çoktan oraya gelmiş, onu bekliyor olmalıydı.

İkisi için saklanmak için bundan çok daha iyi bir yer bulmaya çalışabilirdi, ikisiyle de ilgisi olan herhangi bir yerden uzakta, şehrin kenar mahallelerinde ya da kanalizasyonun içinde. Ama bu, saçma bir düşünceydi. Bu kadar ağır bir adamı buradan nasıl sürükleyip çıkaracaktı? Ve neyle besle-

neceklerdi; sıçanlarla mı?

Su. Biraz su bulmalı ve Rom'un yüzüne dökmeliydi. Belki yeterince soğuk olursa... Ama attığı tokatlara ve onca silkelemeye rağmen kendine gelmediyse, soğuk suyun ne faydası olacaktı ki?

Dakikalar saate dönüştü, Rom kımıldamamıştı.

Şuuru tükenmeye yaklaştı, köşedeki koltuğa yığıldı ama uyumak gibi bir niyeti yoktu. Yaklaşan Muhafızları duymak için kulağını dört açmalıydı. Tekrarlamak gerekirse, eğer Muhafızlar onları bu depoda bulursa, ne onun ne de Rom'un hayatta kalmak gibi bir şansı olurdu. Rom Muhafızların bıçağının olduğunu söylemişti. Anna'nın boğazını kesmişlerdi.

Eğer bunu Anna'ya yapmışlarsa, kim bilir ona neler yaparlardı? Adamların koşturarak içeri daldıklarını, onu yakaladıklarını, tuniğini yırtarak yara izlerini gözler önüne serdiklerini hayal etti. Bıçaklarıyla boynuna sarıldıklarını. Boğazını kestiklerini. Sahip olduğu kusurları, Avra adamlara kendisini öldürmesi için yalvarana kadar kesip oyduklarını.

Yüzünü elleriyle kapattı.

Rom tüm bunlar olurken şuursuz kalacaktı. Avra, o nöbet tutarken uyuyan kişi olmayı ne kadar da çok dilerdi! Ne de olsa Rom her zaman onu korumuştı. Ama şimdi orada, kapalı gözlerinin gerisinde ne tür imgelemler oynayıyorsa onlarla, kendini kaybetmiş bir halde öylece yatıyordu.

Ellerini iki yana indirdi, Rom'un yüzükoyun uzanmış, biçare bedenine baktı. En azından ölmemişti!

Bu düşünce onu hazırlıksız yakaladı. Rom ölmemişti.

Onun ölmeyeceğine dair inancı kesinleştiğinden değil, ancak Rom'un bunca zaman şuursuz kalması ve daha kötüye gitmemesine bakılırsa, içtiği kanın zehir olmadığını artık varsayabilirdi.

Bu sıvının ona ne yaptığına ilişkin hiçbir fikri yoktu, ama onu öldürmediği açıktı.

Küçük kan şişesine baktı, ardından bakışlarını kapıya çevirdi. Artık buradan, nefret ettiği bu bazilikadan gitmeli, bu odadan çıkmalı, bu çılgınlıktan uzaklaşmalıydı. Onun için geleceklerdi ve Avra onu bir daha hiç göremeyebilirdi, ama yapılacak en doğru şey buydu. Eğer küçük şişeyi onunla bulduklarına memnun olurlarsa, belki de bu, Avra'nın hayatını kurtarabilirdi.

Belki de doğru şeyi yapmak, bunca yıl bazilikaya adım atmamış olmasını bir şekilde telafi edebilirdi; yara izinin sebep olduğu kusurunu, yaşayanlar arasında yer almasını.

Papazlar son ayin komünyonunda, *Peki, ölüm ne?* diye sormuşlardı. *Ölüm ebedi korkuya ya da mutluluğa giden yola açılan kapıdır.*

Ama Avra'nın bildiği tek düzen hayatının ritmi ve Rom'un bunda üstlendiği sakinleştirici roldü. Rom olmaktan var olabileceğinden emin değildi. Gerçekten de, Rom'u Muhafızlara teslim etmek, yeni türden bir ölümü davet etmektir.

Bu çıkmaz onu kemiklerine kadar tüketti.

Başının arkaya düşüp duvara yaslanmasına izin verdi. Bakışları o korkunç küçük şişeyi barındıran açık kutuya ve bunun hemen yanında duran parşömene odaklandı.



8. BÖLÜM

Yatak perdelerinin katmanları arasında gölgeler ve hayaletler oynadı, şafak sökerken henüz el sürülmemiş ince Habeş ketenin gerisinden baktılar. Duvarı, yakınlarında bir meşale titreşti. Sebep olduğu gölgeler duvarlar boyunca, köşelere kadar oynadı.

Tüm gece boyunca canavarlar onu kovalamışlardı, her birinin yüzünde kocasının suratı vardı, onu bir katilin gözle-riyle takip ediyorlardı.

Sarıc'ın sadık karısı Portia, yataklarında kendini aşırı derecede yorgun hissederek yatıyordu. Yanma döndü ve bir an için kusacağını düşündü.

Teni yapış yapıştı, çarşaf terinden dolayı hâlâ nemliydi. Ona pis koktu.

Oda ona her sabahki gibi göründü. Ama yanlış bir şey vardı. Omurgasından aşağı korku mızrağı gönderen bir şey.

Dirseğinin üzerinde doğruldu, çarşafı çıplak bedeninin üzerinden çekerek açtı ve odada etrafına bakındı. Yatağın ilerisinde, büyük taş duvarlar kalın ipeklerle kaplanmıştı. Yatak

odası her açıdan çok zengin döşenmişti... Karşı duvardaki sedir gardıroptan yerlere kadar uzanan kadife perdelere ve yumuşak ipek halılara kadar. Aynı zamanda meşalelerin du-manından, ateşin kokusu ve gecenin bir saatinde yandaki yemek odasından getirilen az pişmiş akşam yemeğinin artıklarından dolayı da pis ve iğrençti.

Et ve kan kokusunu alabiliyordu, bunlar burnunda acı bir koku bırakıyordu.

İçeride iğrenç diğer bir şey daha vardı.

Portia soluna doğru baktı. Orada, yanında Saric yatıyordu, güzel işli çarşaf lar göğsünün kaslı katmanlarının üzerinden yana kaymıştı. Omzunda taze tırnak izleri vardı.

Yatağın ilerisinde, kim olduğunu bilmediği bir kadın yerde, sırtı onlara dönük yatmaktaydı. Bir zamanlar inanılmaz derecede pürüzsüz ve güzel olduğu her halinden anlaşılan teni, şimdi kolları ve bacaklarının normalde solgun olan derisi altında siyah hareler oluşturan çürüklerle doluydu.

Saric ve en sonuncu metresi. Saric ve son zamanlardaki doymak bilmez arzuları.

Ve o... O kendisine has dertlerden dolayı, tamamen farklı nedenlerle çığlıklar atarak kıvranmıştı. Yüzü sızladı. Tüm vücudu sızlıyordu. Kalbi göğsünde deli gibi attı, zihni alev almış gibiydi.

Uzandı ve yüzündeki şerit hattını hissetti. Tırnaklarının altında kan vardı.

Yataktan kayıp kalktı. Ne Saric, ne de metresi yerlerinden kımıldamıştı. Halının karşısına yürüdü. Kalın kadife per-

delerin arkasında bir yerde, ki dün gece hiç kimse bunları kapatma zahmetine katlanmamıştı, gün pencereye yaklaşmak ve artık onun tanıyamadığı hayatın kanıtına göz atmak cüretini gösteriyordu.

Köşedeki büyük aynanın önünde durakladı ve vücudunu şöyle bir taradı: çürükler, kızarıklıklar ve çizikler vardı. Kafa karışıklığı zihnini sarsıp hatıralarını bulanıklaştırdı. Saric'in kendisine ne yaptığından emin değildi ama şu kadarını biliyordu: Ona kuvvetli ve zehirli bir şey vermişti, şimdi bu onu tüketiyordu.

Kalçası boyunca uzanan bir çürüğün alacalı koyu rengini inceledi, ardından hayal meyal yataktan indiğinde bir şeye çarptığını, bağırarak yardım istediğini anımsadı. Saric ona gülmüştü.

Portia tek parmağını çenesine kaldırarak akşama doğru kabuk bağlayacak olan çizik hattını takip etti. Bugüne kadar hissettiği herhangi bir duygudan çok daha yoğun olan yeni bir tür korku yüzünün kızarmasına sebep oldu.

Aynaya doğru atıldı. Cam korkunç bir patlamayla avucuna saplandı.

Arkasından bir ses geldi. "Günaydın, hayatım."

Portia çılgılık atarak döndü, şaşırmıştı. Saric yerdeki karamlığa bir kez bile bakmadan çarşafın arasından sıyrıldı. Dar kalçalı ve kaslıydı, bol, siyah bir cüppeyle sarmalanmış bronz bir heykeli andırıyordu. Saric'in görüntüsü aniden Portia'yı çarptı.

Hiç bu kadar çekici olmuş muydu? Karnına garip bir sı-

caklık yayıldı. Yoksa bu da zehrin yan etkilerinden bir tanesi miydi?

Kan parmaklarından aşağı akarak halıya damladı. Parmak boğumlarındaki yarıkların sebep olduğu acı, içinde güçlenen bu yeni arzunun şaşkınlığının yanında hafifleyip yok oldu.

Saric ona yaklaştı, yaralı elini havaya kaldırdı ve parmak boğumlarını dudaklarına götürmeden önce kısa bir an için inceledi.

Portia elini geri çekmeye çalıştı ama Saric buna izin vermedi. Onu kendine doğru çekti.

“Sana, *günaydın* dedim.” Onu dudaklarından sert şekilde ve uzun uzun öptü, Portia’nın dudaklarına kan bulaşmıştı.

Geri çekilmeyi başardığında neredeyse soluksuz kalmıştı. “Bana ne yaptığını bilmek istiyorum!”

“Hoşlanmadın mı?”

“Tüm geceyi acı içinde haykırarak geçirdim!”

“Geçecek.”

“Bunun ne olduğunu söyleyecek misin?”

Portia’yı iterek kendinden uzaklaştırdı. “Canımı sıkma.”

Portia, yüksek tonlu sesinden haz alarak, “Söyle bana!” diye çıkıştı. Yerde yatan kadın kıpırdanarak inledi.

Bu ses Portia’ya aşırı derecede rahatsız edici geldi. İğrençti. Odanın karşısına geçti, uyuşuk kadını saçlarından yakaladı ve Saric’e doğru sürükledi.

Saric uyaran bir ses tonuyla, “Portia,” dedi.

Portia kadının saçını aniden bıraktı, kadının kafası yere

vurdu. Metresin burnu, kurumuş kanla kaplıydı ve gözlerinden biri morarmıştı. Onu bu halde görmek Portia'yı öfkelen-dirdi.

“Odamıza başka bir kadını getirmeye nasıl cesaret edersin!”

“Bu çok yakışksız.” Saric kanepelerden birine yerleşti. Gecedен kalma kadehlerden birini kaldırıp bir yudum aldı.

Kadının yere yığılmış bedeninden bir inilti yükseldi ve Portia'nın ayağına atıldı. Portia metrese bir tekme savurarak onu kendisinden uzaklaştırdı.

“Bana, ne yaptığını söyle.”

Saric kadehi süzdü. “Sen, insanlığın hepsiyle birlikte, Lejyon olarak adlandırılan, genetik kodunu değiştiren bir patojene maruz bırakılmıştın. Bu içindeki tüm duyguları, korku hariç, köreltmışti. Ben bunu düzelttim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sağır mısın? Seni tedavi ettim. Biraz takdir göster.”

“Lejyon mu? Tedavi etmek mi?” Portia hızla odanın diğer ucuna atıldı. “Ne düşünüyorum biliyor musun, beni öldürdüğünü.”

“En azından hissediyorsun.” Saric yavaş, sağlam bir nefes aldı. “Her ne kadar verdiğim bu karardan pişman olabileceğimi düşünsem de, seni etrafta bir hayalet gibi sürüklenirken görmeye bir tek gün daha dayanamazdım.”

“Bana bak... ölüyorum!”

“En azından tam bir kadın olarak öleceksin.”

“Bunu nereden aldın? Nereden geldi?”

“Simyacılardan. Pravus’un fiyat teklifinden.”

Portia gözlerini kırıştırdı. “Pravus mu?”

Saric kadehi elinden bıraktı. “Bundan çok daha güçlü olduğu söylenen bir serum daha var. Düzen’in Muhafızları olarak adlandırılan gizli bir grup tarafından yüzyıllardır saklanan, Kaos Çağı’ndan kalma bir kan artığı. Kısa bir süre sonra o da benim olacak.”

Portia’nın başı ağrıdı. Zonkluyordu. Kanı bedeninin her tarafında şiddetle atıyordu... kulaklarında, şakaklarında, parmaklarında.

“Ne için?”

“Güç kazanmak için elbette. Sen tüm bunlara sahip olmayı düşünemiyor musun?”

“Ne için güç kazanacaksın?”

Saric’in dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. “Her şey için.”

Portia, kocasının zihnini esir alan aynı çılgın arzusun şimdi kendi damarlarında da dolaştığını fark etti.

“Her şey mi? Sen aklını mı kaçırdın? Birkaç gün sonra dünyaya hükmedecek kişi kız kardeşin olacak. *Sen onun önünde diz çökeceksin.*”

Saric aniden ayağa kalktı ve Potia’ya kafasının yana dönmesine sebep olacak bir kuvvetle vurarak sendelemesine sebep oldu.

Titriyordu, gözleri cansız ve sabitti. “Yemin etmeden önce bana Senato yetkisini verecek.”

Portia tek elini yanağına kaldırdı. “Senato mu? Bunun

ihtiyacın olan gücü sağlayacağını düşünüyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Bunu yapmak için bir orduya ihtiyacımız olacak.”

Ordu mu? Portia’nın bu kelimenin anlamını geçmişin karanlıklarından çekip çıkarması biraz zaman aldı. Titredi. Bu fikri kabullenmek hainlikti ve idam sebebiydi. Dünya yüzyıllardır ordu görmemişti. Bu akıl sır ermez bir şeydi.

“Bir ordu oluşturmayı nasıl teklif edebilirsin?”

“Üzerine bir şeyler geçir.” İpek bir cüppe kapıp ona doğru fırlattı. Bu, Portia’nın bile değildi. “Kendine gel.”

Portia kollarını cüppenin geniş kollarından geçirdi. Bu da, tıpkı çürüyen bu odadaki diğer her şey gibi ter kokuyordu.

“Kendime ancak şu pisliği dışarı çıkardığın zaman geleceğim.” Odanın karşısına, yatağa, sarı saçları etrafa saçılmış kadının kıvrılıp yattığı yere doğru baktı.

Saric, “Bir metres neden seni bu kadar ilgilendiriyor ki?” diye sordu.

Portia ona doğru yürüyerek vücudunu vücuduna yasladı. “Ondan kurtul.”

Saric başını eğdi. “Önerin ne?”

Portia onun arkasına dolandı. Kulağına yaklaşarak, “Boğazını kesmeni öneriyorum,” diye fısıldadı, gözleri yataktaydı. Beni memnun etmek için onu köpeklere at.”

Saric yavaşça döndü, karısının çenesini baş ve işaret-parmaklarının arasına alarak tuttu, yüzünü kendisine doğru kaldırdı ve onu öptü.

Birdenbire onu bıraktı, masadaki et bıçağına uzandı, odanın karşısındaki yatağına yürüdü ve kadını saçlarından kabaca yakaladı.

“Aklından çıkarma,” dedi, gözleri karışındaydı. “Dilediğim kişiyi dilediğim zaman öldüreceğimi unutma. Ve bunu kendimi memnun etmek için yaptığımı.” Kızın boğazını kesti.

Onun kadının kan kaybederek ölüşünü seyredişi ve çenesindeki kasların nasıl seğirdiği Portia’nın gözünden kaçmadı.

Soğuk korku dalgası omuriliğinden yukarı bir kez daha aktı.

Ancak söylediği tek şey, “İşte, şimdi çarşafı mahvettin,” oldu.



9. BÖLÜM

Rom'un gözleri açıldı. Bir an için sadece tepesindeki tavanın soyulan boyasını fark etti. Nerede olduğunu anlayamadı, burada nasıl uyuyakaldığını hatırlayamadı, nerede olduğuna dair ise en ufak bir fikri yoktu.

Hızlı nefes aldığını, parmakları ve suratının sanki kan akışını yeni kazanmışçasına karıncalandığını fark etti. Kafasının zonkladığını da öyle.

Gece olanlar, kırılan bir pencerenin yere düşen parçaları gibi hafızasına düştü.

Uyutulmamıştı.

Kanı içmişti.

Diğer detaylar da hızla yerini aldı. Yaşlı adam. Babası. Avra.

Doğruldu, bunu çok hızlı yapmıştı, oda etrafında fırıl fırıl döndü. Kalbi göğüs kafesine deli gibi çarptı, o kadar sert ki bu ona kanın gerçekten de zehir olup olmadığını düşündürttü. Şimdi bile arterlerini patlatmak üzere olan bir zehirdi.

Ters giden bir şeyler vardı. Kendini yaşam ile ölüm ara-

sındaki dar bir uçurumda asılı duruyormuş gibi hissetti, aynı anda hem neşeliydi hem de korkuyordu. İçerisi hatırladığından çok daha karanlıktı; şamdandaki yedi mumdan sadece biri yanıyordu. Odanın kenarlarından gölgeler, mumun titreyişiyle birlikte duvara yaslı duran tabut boyunca kayarak ona doğru sokuldu.

Tabut. Bazilika. Bir an için ölüp ölmediğini merak etti. Yoksa zihnine saldıran tuhaflıklar mutluluğun ya da korkunç bir şeyin başlangıcı mıydı?

Bir ayağını altına almayı başarak doğruldu, ardından yana doğru sendeledi ve yüzü yere gömüldü. Çenesinden etrafa bir ağrı yayıldı, aldığı darbe benzinin sararmasına sebep oldu.

Kendini kollarıyla itip dizlerinin üzerine kalktı ve sallanarak etrafına bakındı. Bu, kaçıp sığındığı depoydu, sandalye yığınları ve şamdanlar hâlâ oradaydı. Ölmemiştii ama ağrı içinde yaşıyordu.

Ters giden bir şeyler yokmuş gibi davranamazdı. Sadece kötü değil, aynı zamanda korkunç derecede yanlış sıralanmış bir şeyler. Etrafindakileri tam olarak anlamlandırabiliyor gibi değildi.

Sebep karanlık olmalıydı. Korkunç gölgeler...

Rom sendeleyerek ayağa kalktı, dengesini kurmak için kollarını ileri doğru uzattı.

Sıkıntı duygularına sıcak bir katran gibi yapıştı. Burun deliklerini tıkadı ve ciğerlerini doldurdu; soluklanmak için havayı ciğerlerine çekerken zorlanıyordu. Ama bunu yaptığında, içine hava yerine dehşet çekti. Dehşet ve karanlık...

Birkaç saniye boyunca dizleri bükülü bir halde soluklanmaya çalıştı. *Sevgili Yaratan, bana yardım et. Öliyorum, bana yardım et!* Ancak korkusu sadece daha da arttı.

Kaçacak yer arayarak başını çevirdi. Orada, solunda, içerideki tek ışık kaynağı yanıyordu; küçük, titrek bir alevle yanan bir mumdu.

Ateş. Küçük bir domuzun kafasından ona göz kırpan bir kedi gözü.

Gözlerini kırıştırdı, alev kıvrıldı ve başını eğdi. Korkusu, zihninin gerisini okşayan yeni bir duyumla kıvamına gelerek aniden yatıştı.

Kollarını indirdi ve karşısındaki manzarayla büyülenerek çok daha sakin bir şekilde soluklandı. Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmüş müydü? Bu coşkun ışık nasıl hayat buluyordu? Nasıl böylesine küçük bir şey kötü olan her şeyi def ediyordu?

Çevresindeki karanlık canlıymış gibi nefes aldı, hemen önündeki, en küçük parmağının yarısından daha uzun olmayan tek bir alev onda hayret uyandırmıştı.

Gözleri yaşlarla doldu. Kolları ve sırtından aşağı bir sıcaklık yayıldı. Çok güzeldi! İleri doğru sendeledi ve mumun önünde durdu, bakışlarını ondan ayıramıyordu.

“Yaratan,” diye fısıldadı, dili ağzında kurumuştı. Duygular onu boğdu. “Çok güzel.”

Gözünün köşesinden tabutun arkasına çöreklenen gölgeleri gördü. Bu mümkün müydü? Kan tıpkı bir ilaç gibi gücünü göstermişti.

Bakışlarını aleve çevirdi. Dünya gözlerinin önünde de-
ğişmişti, bu ışık parçası tam bir büyüydü. Rom parmağını a-
levin kıvrak bedeninde gezdirdi ve bunun teninde yarattığı
sıcaklığa hayret etti. Böyle bir şeyi daha önce nasıl gözden
kaçırmıştı?

Bu halde ne kadar dikildiğini bilmiyordu. Doğrulduğun-
da mum, bir balmumu yığınının öte bir şey değildi. Diğer
birkaç dakika içerisinde bu yığın alevin tümünü yutacak ve
karanlık onu boğacaktı.

Ölmeye yakın ışıltıyı bir sandalye yığını ve duvara,
yerde yok olup giden ışık halkasına doğru takip etti.

Ve köşeye kıvrılmış yatan o bedene...

Avra orada yan dönmüş uyuyordu. Küçük bedeni, her
bir solukla birlikte huzurla yükselip alçalıyordu. Başını kolu-
na yaslamıştı, gözleri kapalı halde ona dönüktü, Rom'un he-
yecanlı tavrından habersizdi.

Avra.

Yerinden kımıldayamadı. Onu orada böyle yatar halde
görmek Rom'u kahretti.

Avra bir melekti. Zehirle uyarılmış rüyasındaki bir me-
lek... Kalbi garip bir duyguyla doldu. Onu arzuladı. Kendisi-
nin olmasını istedi.

Rom soluğunu kontrol altına alarak ona doğru yaklaştı,
en ufak bir gürültü yapmaya cesareti yoktu. Tepesinde dikil-
di, afallamıştı. Avra çok güzeldi. İsmi hafifçe seslendi, onu
rahatsız etmekten korkuyordu.

“Avra.”

İsim dudaklarının titremesine sebep oldu. Bu, Avra'ydı ama aynı zamanda da değildi. Zehir eski Avra'yı çalmış, yerine başka bir kadın getirmişti.

Tek dizinin üzerine çöktü ve Avra'nın saçının bir tutamına dokundu. İki kadın özdeş görünüyordu ama bu çok daha güzeldi. Hayır, büyüleyiciydi. Bir melek, bir Tanrıça, hayal gücünün en vahşi uydurmasıydı.

Kalbine arzu düştü. Bu ona sahip olmak gibi basit bir dilek değildi, onu sarmalamak, tamamen özümsemek için yalınp tutuşuyordu. İzin vermesi durumunda ona hizmet etmek istiyor, çünkü böylesi bir yaratık bundan daha azını hak etmiyordu. O çok güzeldi.

Onu kucaklayıp öpmek istedi ama cesaret edemedi! Parmakları titredi, tabii dolayısıyla saç tutamı da öyle. Oysa bu bir melek değil, et ve kandan oluşan bir kadındı.

Avra.

Zihninde bir şeyler kırıprıştı, bir fırtınadan güçlü bir boraya dönüştü. İçindeki bir kapı bu rüzgârla yeni gerçekliğe doğru ardına kadar açıldı; Avra'ya tapındığı bir gerçekliğe. Bu bir zamanlar sevgi olarak adlandırdığı sadakatin ötesinde bir tapınmaydı... Annesi için beslediğini iddia ettiği sevgi de bunun aynısıydı.

Annesinin kan gölü içinde yatan hatırası zihnine bir anda düşüverdi, elindeki saç tutamını bıraktı. Onu çarpan duyulanma gücü, geriye doğru sendelemesine sebep oldu.

Annesi ölmüş müydü?

Rom ayağa fırladı, hızla kapıya doğru döndü ve depo-

dan fırlatarak çıktı. Tek bir düşünce onu basamakları üçer üçer tırmanmaya zorladı. Korku, endişe, dehşet yüklü, elden ayaktan düşüren bir düşünce.

Annesi ölmüştü.

Sokağa ulaşına kadar durmadı, sonra durmasının tek sebebi ise Avra'yı orada bıraktığını fark etmiş olmasıydı.

Tapındığı Avra'yı.

Loş sokak lambalarının altında dikildi, kaybolmuş, mahvolmuştu. Sonra Avra'nın uyuduğu ve huzur içinde olduğu sonucuna vardı. Ve o... Annesinin gerçekten ölüp ölmediğini, küçük de olsa onu kurtarma olasılığının olup olmadığını anlamalıydı. Gidecek ve daha o uyanmadan Avra'mın yanına geri dönecekti.

Rom eğildi ve gri serpentinin arasına doğru koşturdu.

Yeraltı yoluyla ve geceleri boşalan sokaklarda takip ettiği dolambaçsız yollarla evine ulaşması otuz dakikadan az sürdü. Yakalanma riski altında olduğunu biliyordu, özellikle de evine bir Muhafız yerleştirmişlerse. Ancak içinde yanıp tutuşan yeni duygular tüm mantığını bir tarafa itmiş, güvenliğini tehlikeye atmasını gerektirmişti. Annesini görmeliydi. Onu kurtarmanın hiçbir yolunun olmadığından emin olmalıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendisini esir alan baskın içgüdüü ve acıyı anlayamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. O bunların kölesiydi. Yapabildiği tek şey, metroyla geç saatte yolculuk yapan birkaç

yolcudan gözyaşlarını saklamak oldu.

Vardığında kalbi tekledi. Evinin arka kapısı ay ışığının altında yarı aralıktı.

Ama bu iyi bir şeydi, öyle değil mi? Eğer yetkililer buradaki işlerini bitirdilerse kapıyı mutlaka kapatırlardı.

Diğer yandan, eğer annesi hayatta ve etrafta dolanabiliyor olsaydı kapıyı mutlaka kapatırdı. Fakat onun hayatta kalma düşüncesinin, çaresiz bir oğlun umutsuz fantezisinden öte bir şey olmadığını zaten biliyordu.

Bunu daha trende dikilip göz kırpan ışık setlerinin teker teker geçip gidişlerini seyrederken anlamıştı. Kaybedilen şeyi kurtarma görevinin attığı her adımla birlikte onu sadece yıkıp yok edeceğinin farkındaydı. Fakat olası ya da pratik olan her şey, çok daha temel bir dürtüyle yer değiştirmişti.

Umutla.

Evin gözetlendiğine dair herhangi bir ibare var mı diye etrafına bakınarak kapıya doğru aceleyle ilerledi. İçeriden hiçbir ses gelmiyor, mutfakın ışığı hâlâ yanıyordu.

Kapıyı yavaşça açıp gittikçe büyüyen aralıktan etrafa bakındı. Mutfak gözler önüne serildi. Yemek odasına açılan kapı girişi boştu.

Kalbi kabardı. Kapıyı açtı ve sessizce içeri adım attı. Siyah beyaz mutfak fayansları...

Kan.

Annesi oradaydı.

Rom onun kıvrılıp kalmış bedenine baktı, cansızdı. Her şeyi tekrar gördü: Muhafız'ın boğazını kesişini, gözlerinin

geriye doğru kayışını ve vücudunun yere yığılışını...

Ona bakarken, o korkunç anı her şey hemen önünde amansız bir kesinlikle tekrarlanıyormuş gibi en baştan yaşıyordu. Ölüm her zaman korkuyla aynı alanı kaplamıştı ama şimdi korkudan çok daha çirkin bir şey kıvrım şeklini kaybederek içinin derinliklerindeki bir çukurdan çıkmış, gözleri kızıl ve azıdişleri ortada bir ejderha gibi boğazından yukarı yükseliyordu.

Bu duygu onun açısından o kadar yabancıydı ki, midesi bunun tanışıklığıyla allak bullak oldu. Hareket edemedi. Sadece orada tepeden tırnağa titreyerek dikildi, kuru kuru nefes alıyordu, öğürmek için öne eğilebilecek durumda bile değildi.

Aklına gelen ilk düşünce boğazının kesildiği ve şimdi mutfak zemininde annesinin hemen yanında kan kaybından öleceği oldu.

İkinci düşüncesi, ölümünün bir bıçak yüzünden olmadığını. Küçük şişedeki zehir onu öldürüyordu.

Kafasına arkadan yaklaşan şu ejderha kanamaya başladı, ciğerleri ve boğazı dehşetle tıkanmıştı.

Öylesine büyük bir acıyla öne doğru sendeledi ki, buna dayanamadı. Yere, annesinin cesedinin üzerine kapaklandı, parmaklarını omuzlarına gömdü ve hıçkırmaya başladı, ilk başta bunu duraksayarak yaptı ama ardından derin derin inledi.

İşte, o dakika Ölüler Diyarı'na giden yolu bulduğunu anladı. Kaos onu yutuyordu. Yasaklanan kanı içmiş ve onu

bir çırpıda yakıp yok edecek kötülüğü uyandırmıştı. Rom uzun, amansız iniltilerle annesinin ölümünün yasını tuttu.

Ne yapmıştı? Ona ölümü *getirmişti!* Annesinin teni onun yüzünden soğuk ve cansızdı! Yerde bir çatlağa sebep olmuş, şeytanları serbest bırakmıştı. Annesi ölmüştü, şimdi ölümün Düzen'e sadık olan annesine hiçbir zaman uğramaması gerektiğini hisseden *oydu*.

Anna'nın huzur dolu yüzü zihnini doldurdu, sabırlı ve sessiz, insanı telaşlandırmak ve korkutmaktan bir o kadar da uzaktı. Rom'un dizlerinin derisi soyulduğunda ya da ölüm korkusu içinde ürpererek uyandığında, annesi kaç kez onun etrafında fır dönmüştü? İşte, orada zihnindeydi, büyüyüp güçlensin diye oğluna her sabah ve akşam yemekler hazırlamıştı. Geceleri onu sıcak bir yatağa sokmuş, soğukkanlı ve bilge kelimelerle korkularını uzaklaştırmıştı.

Şimdi kendi kan gölünün ortasında yatıyordu. O siyah çukurdan umutsuzluk dalgaları çağıldayarak taşıtı ve onu iğrenme güdüsüyle yıkadı. Küçük bir oğlanken annesinin sevgi dolu ilgisi karşısında hissettiği korku, şu anda onu içine çeken karanlık acının yanında yok olup gitti.

İçtiği kanın asitimsi lanetini hâlâ hissedebiliyordu. Her bir hıçkırıyla bu pis zehri dudaklarına yerleştirme içgüdüsüne lanet etti. Annesinin kaderini kendi yaşadığı dehşetle birlikte kucaklayacaktı şimdi.

Bir an için canına kıymayı düşündü. Eğer bu bela bir zamanlar insanoğlunu sarsmışsa, o zaman insanlık sadece bunun izlerini kökünden kurutarak hayatta kalmayı başarmış

demekti. Şimdi o, bu Düzen'i tersine çevirmiş ve yaşayan ölümü kendini tüketmeye davet etmişti.

Ben ne yaptım? Ne tür bir çılgınlık beni her şeyi mükemmel bir huzur içinde tutan gerçeği yıkmaya sevk etti?

Zihnini herhangi bir mantık kırıntısına bağlayan son ip-ler koptu. Ejderhanın çenesi ardına kadar açıldı, kafasını öne doğru uzattı ve öfkeyle kükredi.

Rom başını annesinin bedeninden hızla kaldırdı ve gözlerini sıkı sıkı kapatarak panik içinde tüm gücüyle avaz avaz haykırdı. Ama dehşet sadece daha da yoğunlaştı.

Zihni karardı. Güç bela ayağa kalktı ve ileri doğru atıldı. Ayağı annesinin cesedine takıldı. Hızla masaya çarptı, düşmemek için sandalyelerden birine tutundu ve sinirle söyleyerek sandalyeyi yere düşürdü.

Fakat bunlardan hiçbiri, ölümün ağzındaki bir adamın umutsuz çırpınışından daha büyük bir etki yaratmadı. Çılgınlıklarının günün bu erken saatlerinde yakınlardan geçen herhangi biri tarafından duyulabileceğinin belli belirsiz farkındaydı, ama ne acısını, ne de buna verdiği tepkiyi kontrol edebilecek gibiydi. Ölüm, sessizlik türü saçmalıkları dikkate almaksızın, pençelerini kemiklerine batıyordu.

Saçlarını iki eliyle kavrayarak derisine acı verecek derecede sertçe çekti, ardından başını duvara yasladı ve ağladı. Her şey anlamsızdı. Umutsuz. Her ne yapıldıysa, yapılmıştı.

Ve işte annesinin bedeni onun vahşi itirazları eşliğinde orada kımıldamadan yatıyordu.

Rom ona yaklaştı, dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını

onun cansız bedenine doladı, hıçkırıyordu.

Onu ne kadar süre bu şekilde kucakladığından emin değildi fakat o ıstırap katmanlarının arasında yeni bir şeylerin olduğunu anladı. Damarlarında Kaos vardı. Uyarılan duygular hastalıkların en kötüsü olabilirdi. Kanı içmiş, bu da bir şekilde onu korkunç bir karanlığa sürüklemişti. İşte, Düzen insanlığı o küçük şişedeki kandan korumak için bu yüzden bu kadar ileri gitmişti.

Annesini yeni ve onu içten içe parçalayan hisleriyle sevdi. Ağladı, onu kaybetmişti, insan kalbinin böylesine bir kırılganlığa uzun süre katlanamayacağından emindi.

Ancak bu yeni, cehennemi andıran hüznün hapishanesindeki dehşet yüklü yaşamı düşünürken aklına başka bir düşünce geldi.

Avra.

Küçük şişeyi Avra'yla aynı odada bırakmıştı. Ya onun gittiğini fark ederek, geri kalanı da o içtiyse ne olacaktı?

Bu düşünce yerinden fırlamasına sebep oldu. Avra'ya geri dönmeliydi! Ama annesini de böyle bırakamazdı.

Kâbus gibi bir sersemlikle, Rom annesinin kanını sildi ve cesedi yatağa taşıdı. Onu çarşafın altına yerleştirdi, neredeyse normal bir gecede uyuyormuş gibi görünsün diye dağılmış saç tutamlarını yüzünden çekti.

Ne yapıyorsun, Rom? Geri dönmelisin!

Odadan koşarak çıktı, mutfaktaki kan gölünü gördü ve bunu temizlemeyi, ölüme dair her izi silip yok etmeyi düşündü. Kanın kötü kokusunu evlerinden çıkarmak için cam-

ları ardına kadar açtı. Dehşet yüklü bir an boyunca kımıldamadan dikildi, kendi acısı içerisine hapsolmuştu.

Ama Avra'nın yüzü zihninde asılıydı. Avra küçük zehir şişesini ağzına kaldırıyordu.

Bir dehşet homurtusuyla kanın üzerinden atladı, arka kapıdan, arkasından kilitleme zahmetine dahi katlanmadan fırladı ve hızlı adımlarla istasyona yöneldi.

Gökyüzünün rengi solmuştu. Komşular annesinin cesedini bulacak ve Ölüm Mercii'ni arayacaklardı. Onu böyle bir yerde düşünmek Rom'u korkuttu fakat onu onurlandırmanın, hayatı boyunca hizmet ettiği Düzen doğrultusunda mutluluğa yollanmasına izin vermekten daha uygun bir yolu yoktu.

Şimdi onun görevi Avra'yı kurtarmaktı. Sevgili, tatlı Avra'yı... Onu kendisini bulan bu kötücül ölümden kurtarmanın tek yolu eğer buysa, Avra'nın uğruna ölecekti.

Avra... Hayatından daha çok sevdiği Avra...

Rom, yeni gözyaşları gözlerine hücum ederek görüş alanım bulanıklaştırırken koşmaya başladı.



10. BÖLÜM

Kan ona her ne yaptıysa, Rom sabahın erken saatinde hizmet veren metroya tekrar binmeden önce bunu saklamanın bir yolunu bulamadı. Onun başına en çok bela olan şey uç noktadaki duygulardı. Bir dakika geliyor korkunç üzüntüsünü bastırmaya çalışıyor, diğer bir dakika Avra'yı buna benzer herhangi bir şeydercayarak ellerini sıkıp yumruk yaptı; ardından metronun dın kurtarmak yönünde hissettiği umutsuzluk baskın çıkıyordu. Bir ara gözyaşlarına engel olmak için büyük bir çaba haaha hızlı gitmesini dileyerek Avra'nın adını bir dua gibi mırıldandı.

Ancak Avra'ya beslediği özlemde yeni bir duygu keşfetti. Evet, onu korumak yönünde içinde derin bir arzu vardı ama şimdi kalbini sımsıcak, yeni, derin, acıya pek benzemeyen, daha çok sarhoşluğu andıran bir duygu kaplamıştı. Bugüne kadar insanların sadık kalma görevinden daha öte bir şey olarak algılanmayan sevgi artık duygularla şiddetleniyordu.

Eğer Avra kanı içmediyse, ki bunu umutsuzca diledi, hâlâ onun adına mantık yürütebilecek bir beyne sahip olmayıydı.

Bazilikaya ulaştığında düşünceleri dağılmıştı. Kafasını en çok karıştıran şey, Avra'ya yöneltilen ve gittikçe güçlenen yardımseverlik ve şefkat kavramlarıydı. Bu, arzu ve sevginin sebep olduğu kadar yoğun bir acı değildi. Kesinlikle sevgiydi. Yeni kafa yapısına aşırı tepki veriyor olabilir miydi? Böylesi delice duygusallıkları kontrol etme becerisine artık sahip değil miydi yoksa? Kalbi içinde zıt duyguları barındıramayacak kadar zayıf mıydı? Annesinin ölümünün sebep olduğu ıstırap, Avra'ya beslediği sevgi...

Belki de açlıktan kıvranan bir adam gibi, hemen şu an, şu dakikada herhangi bir şeyi, herhangi birini tüketebilirdi. Belki de bir serçenin ölümüne ağlayabilirdi.

Hayır. Bunu kabul edemezdi. Bu duygular çok ama çok gerçekti. Avra'yı yalnız bıraktığı depoya uzanan merdivenlerden hızla inerken, yeni bir gözyaşı saldırısına tutuldu.

Kapıyı açmayı denedi. Kilitli değildi, içeri göz attı.

Fark ettiği ilk şey ışık oldu. Mumların hepsi tekrar yakılmıştı. Küçük şişeden eser yoktu. Nereye bıraktığını hatırlayamadı.

Gözlerini yere çevirdi. Avra orada yatıyor, kıvrılmış titriyordu. Ama küçük şişe yoktu. Yaratan'a şükürler olsun, şişe filan yoktu.

Hızla içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Avra onu duyduğuna ilişkin en ufak bir harekette bulunmadı.

“Avra, buradayım.”

Rom üç adımda odanın karşısına ulaştı, hemen Avra’nın yanında dizlerinin üzerine düştü ve onu çekip kolları arasına aldı. Avra’nın kolları onu kucakladı, o da onu sıkı sıkı tuttu.

“Şşşt, şşşt. Buradayım.”

Avra pelerinine sarılmıştı, Rom onun sarsıldığını hissedebiliyordu. Titremeler halinde değil, hıçkırıklar eşliğinde. Saçı Rom’un koluna düştü, Rom onu göğsüne bastırırken yere doğru sarktı. Ağzı hafif bir çığlıkla çarpıldı. Bunu duymak ve görmek, Rom’un kalbini parçaladı.

Avra’nın pelerinini düzeltmeyi, vücudunun etrafına ve omuzlarına dolamayı denedi. Onu korkusuyla baş başa bıraktığı için kendisine lanet okudu.

“Avra, ağlama. Buradayım! İyiyim. Görüyor musun?”

Avra hep korkak olmuştu ve bunun için iyi bir nedeni vardı. Ama şimdi, onun acı çektiği düşüncesi Rom’un içinde yeni ve güçlü bir his uyandırdı. Bu o kadar kalpten gelen bir şeydi ki, Rom bu duygunun oraya ait olduğunu biliyordu, belki de hep oradaydı, bekliyor, uyuyordu, şu ana kadar sessizdi.

“Lütfen ağlama.” Avra’nın saçlarını titreyen eliyle yüzünden çekti. İçeride yüzünün çiziklerle dolu olduğunu, dudaklarından birinin kanadığını, gözlerinin ağlamaktan şiştiğini görmesine olanak sağlayacak kadar ışık vardı. Ne kadar süredir bu haldeydi?

“Avra, özür dilerim. Özür dilerim.” Bu genelde bir hatanın ardından korkuyla sarf edilen bir terimdi ama şimdi

Rom başka bir şey hissetti. Pişmanlık duyuyordu.

Avra'yı daha önce hiç bu kadar perişan görmemişti, onu sarmalayan korku her neyse bu ortaya çıkmıştı.

Yanağını Avra'nın başına yasladı. Sabun ve çamaşırhanenin temiz pamuk tiftiği kokusunu almıyordu artık. Bedenine ten ve ter kokusu yerleşmişti; tatlı ve baş döndürücü bir kokuydu. Rom yüzünü Avra'nın saçlarına gömüp onu derin derin soludu.

Ulu Yaratan. Nasıl olmuştu da daha önce bunun farkına varmamıştı?

Avra'nın ellerini tekrar yüzünden uzaklaştırıp gözlerini öptü. Dudağının ısırıldığı noktaya dokundu. Ancak ağzının kenarında da kan vardı.

Sırtından aşağı bir ürperti indi.

Odada etrafına bakındı.

“Avra? Kutu nerede?”

Ardından kutunun masanın bacaklarından tekinin dibinde durduğunu gördü. Açıktı, parşömen içindeydi. Küçük şişe yakınlarda, yerde duruyordu; oraya yuvarlandığı belliydi.

Bu mesafeden bile şişenin yarısının boş olduğunu görebiliyordu.

Kalbi koyu kıvamlı kanını, sanki aniden çökmüş, ardından da yeni bir yaşam saldırısını kabullenmek için açılmış gibi görünen damarları boyunca iterek deli gibi atmaya başladı.

Tekrar Avra'ya döndü, zihni dehşet içindeydi. Ama Avra'nın gözlerinde en ufak bir korku izi yoktu. Kafasını kal-

dırmış, ona yumuşak, yuvarlak gözlerle bakıyordu. Daha önce Rom'un şahit olmadığı bir şeyin içinde yüzüyordu. Korku ışıltısı yok olmuş, yerini Rom'un özlemini yansıtan bir ihtiyaca bırakmıştı.

İkisi de konuşmadı. Rom bir şeyler söylemek istedi. Avra'nın kendisini içine soktuğu tehlikeden dolayı öfkeyle haykırmak istedi. Onun affı için yalvarmak ve onunla ağlamak istedi.

Ardından birdenbire fikrini değiştirdi. Yanlış olan şeyi düzeltme isteği bu aşamada sonlandı, bu kadını sevmek için her şeyi göze alma hissi karşısında boğuldu gitti.

Avra aniden kolları arasında titremeye başladı ama bu, korkudan kaynaklanmıyordu. Gözleri Rom'unkileri onun hissettiğine benzer bir arzuyla yakaladı. Rom bundan emindi. Bu farkındalık Rom'u o kadar yabancı bir yere sürükledi ki, mutluluğun içine çekilip çekilmediğinden bile emin olamadı.

Avra artık onun hayatı boyunca koruduğu o genç kız değildi, havaya olan ihtiyacı kadar ihtiyaç duyduğu kadındı o. Avra doğruluyordu, gözleri alev alevdi. Kollarını Rom'un boynuna doladı ve onu dudaklarından yakıcı bir arzuyla öptü, bu öpücük Rom'u ateşledi ve zihninin büyük bir açlıkla köpürmesine sebep oldu.

Nefes nefese, birbirleriyle beslendiler, ikisi de ölüme yakınken birbirlerini bulan iki aç ruhtu ve onlara güç verebilecek tek yiyeceği keşfetmek üzereydiler.

Avra onu arkaya doğru itti, yere uzanır uzanmaz bacaklarını açarak üzerine oturdu. Parmakları Rom'un saçlarına

dolandı. Dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Avra bur-
nundan kısa aralıklarla soluyor, olabildiğince hava çekmeye
çalışıyordu.

Avra onu yere bastırıp, yakıp yok ederken, Rom'un el-
leri de onun sağlam sırtında, küçük omuzlarında, aşağı dökü-
len saçlarında dolaştı. Coşku, zihnini kırıp geçiren işkenceye
meydan okudu. Fizikseldi, evet, ama dahası da vardı.

Kalbi yaşıyordu. Hazla çılgılık attı. Sevmek ve sevilme-
k istiyordu, sevgi ve arzunun sarhoş eden, yasaklanmış dünya-
sına uyanmıştı.

Avra aniden üç santim kadar arkaya doğru sıçradı. Göz-
leri fal taşı gibi açıldı, nefesi Rom'un dudaklarını okşuyordu.
Birbirlerine baktılar, bir an için donup kalmışlardı.

Ardından Avra onun üzerinden kalktı, dizlerinin üzerin-
de durdu ve gözlerini kırptırdı.

“Bize neler oluyor?” Sesi şaşkın geliyordu.

Rom sendeleyerek doğruldu, başı dönüyordu. Bilmiyor-
du. Bu yaşam mıydı, yoksa ölüm mü? Bir saat önce öldüğüne
yemin edebilirdi, ancak eğer ölüm şu anda hissettiği şeyse,
sırf bu hissiyatı kucaklamak için en ufak bir tereddüt yaşa-
madan kendini öldürebilirdi.

Avra yutkundu. “Ben bunu istemedim...”

“Evet, istedin.”

Avra, duygularını daha fazla tartma girişiminde bulun-
madan gözlerini ondan ayırmadı.

Rom hemen onun yanına, dizleri üzerine çöktü. “İkimiz
de istedik.”

Avra'yı kolları arasına alıp nazikçe kucakladı. Avra tereddüt etti, sonra bacaklarını yana topladı ve başını Rom'un göğsüne yasladı.

“Sen iyi misin?”

Avra tekrar titreyerek, “Kanı içtim, Rom,” dedi. “Gittiğini duydum, seslenmek istedim ama gitmiştin. Beni terk ettiğini düşündüm.”

“Asla! Beni duyuyor musun? Asla.” Avra'yı kucakladı ve yüzünü saçlarına gömdü. Onu terk etme düşüncesi dehşete kapılmasına sebep oldu ancak hislerini ifade edecek kelimeleri toparlayamadı. Onu kendisine yakın tuttu, sıcaklığının tadını çıkardı. Annesini ölü bulduğunda hissettiği acı hiç de basit değildi, fakat şimdi Avra'nın uyandırdığı hisler, tüm bedenini idrak edemeyeceği bir şükranla doldurmuştu.

Kan her nasıl etki etmişse, Rom bunun Ölüler Diyarı'na açılan kapı kadar basit bir şey olamayacağından emindi. İki-sine de çok daha derin bir şeyler olmuştu. Değişmişlerdi. Mülteciler zehirlenmişlerdi, hayattaydılar, ölüyorlardı ya da bu her neyse o oluyordu.

Ancak, her şeyin ötesinde, birlikteydiler.

Avra, “Ölüyor muyuz?” diye fısıldadı.

“Hayır. Hiç sanmıyorum. Belki de eskisinden çok daha canlıyız.”

Başlarına gelen şeyi açıklamak için Avra'ya kendini nasıl hissettiğini anlatmak istedi, ama şu anda bundan çok daha önemli başka bir şey vardı. Papazların kısa bir süre sonra ilk ayine hazırlanmak için buraya geleceklerini biliyordu. Ken-

dilerini toparlamalı, saklanacak başka bir yer bulmalıydılar.

“Buradan kısa bir sürede çıkmalıyız.”

Avra’nın elini tuttu ve parmaklarını parmaklarının arasına kaydırды. Parmaklarının ne kadar küçük olduğuna, serçe-parmağının narinliğine şaşırmıştı.

Rom, “Ağrın var mı?” diye sordu.

“Zihnim ağrıyor.”

“Burada, yanında olmadığım için çok üzgünüm.”

“Nereye gittin?”

Rom yanan muhlara baktı. “Eve. Görmem gereken biri...”

“Annene mi?” Avra’nın gözlerinde yeni yaşlar belirdi.

“Ah, Anna... zavallı Anna! Rom, çok üzgünüm!”

Rom’a sarıldı ve birbirlerine yaslanarak birlikte ağladılar. Bu yara hiç kapanmayacak gibi görünüyordu, Rom kalplerin gerçekten kırılmasının mümkün olup olamayacağını merak etti.

Gözyaşları dindikten sonra, “Bana bak,” diye fısıldadı.

Avra başını ona doğru çevirdi, kirpikleri hâlâ ıslaktı. Daha önce hiç bu kadar güzel olmuş muydu acaba?

Rom başını ona doğru indirdi, yanağına bir öpücük konurdu.

“Rom...”

Bizim sevgi olarak adlandırdığımız şey, Rom, kaybedilen bir şeyin gölgesi. Babası bunu nasıl bilmişti?

“Seni seviyorum, Avra.” Avra’nın yanağını başparmağıyla okşadı. “Bir zamanlar hissedilen sevgiyle. Kan bizi za-

manda eskilere götürdü. Sen de bunu en az benim kadar hissediyorsun.”

Avra’nın gözleri Rom’unkileri taradı, anlıyordu. Sonra uzandı, kollarım boynuna doladı ve onu kendisine doğru çekti. Rom onu tekrar öptü, bu kez nazikçe, ancak Avra ondan uzaklaştığında tekrar sık sık soluyor ve titriyordu.

“Bu çılgınlık mı?” diye fısıldadı.

“Hayır.” Avra’nın boynunu, omuzlarını öptü.

“Yapma.”

Yara izleri...

“Bunları daha önce de umursamadım ve şimdi de umursamıyorum. Onlar olmasaydı seni tanıyamazdım. Yemin ederim, eğer onları tedavi edecek gücüm olsaydı, bunu sırf seni memnun etmek için yapardım. Sen benim için her şeyinle bir bütünsün.” Avra’yı boynundan tekrar öptü.

Başlarının üzerinden yumuşak bir patırtı sesi geldi, Rom aniden kafasını kaldırdı. Bu ses papazlara aitti.

“Çabuk.” Tökezleyerek ayağa kalktı ve onu da çekip kaldırdı. Kutuyu aldı, küçük şişeyi yine parşömen kâğıdına sardı, ardından tomarı büyük bir dikkatle kutuya yerleştirdi ve mandallarından kapattı.

“Sen iyi misin?”

“Bilmiyorum.” Ama Avra dikilirken Rom’a kıyasla çok daha dengeliydi.

Rom kalan üç mumu üfleyerek söndürürken, o da pele-rinini bağladı. Rom karanlıkta Avra’nın eline uzandı. Kutuyu ona bıraktı.

“Bunu sen taşıyabilir misin?”

Avra’nın kutuyu pelerininin cebine yerleştirirken çıkan hışırtıyı duydu.

Kapıya yöneldiler.

“Koşabilecek misin?”

“Evet.”

Rom kapıyı dışarıya göz atıp etrafı dinleyebilecek kadar araladı. Koridorun ilerisinden, merdivenden aşağı inen ayak sesleri yankılandı, onlara doğru yaklaşıyorlardı. Kapıyı yavaşça kapattı ve Avra’yı deponun karşısındaki ikinci bir kapıya doğru götürdü, elini kapı tokmağına koyup çevirdi.

Ayak sesleri birinci kapının hemen önünde durana kadar bekledi. Kapı açılır açılmaz Avra’yı dışarı çekti ve bir gece önce indikleri merdivenlerin ters yönüne uzanan karanlık koridordan aşağı koşturdular.

Eski kilise mahzeni tüneline girdiklerinde ayak sesleri birer yankıya dönüştü. Etraf zifiri karanlıktı ve kayda değer derecede de soğuktu. Ayaklarının altındaki düz zemin yerini kaba yontulmuş taşlara bırakmıştı. Avra sendeledi. Rom’un onu tutan eli Avra’ya daha sıkı sarıldı.

Duvar boyunca ilerlemeye devam ettiler, koridora düzensiz bir şekilde dizilmiş oyma lahitleri, odalar arasından çıkıntı yapan aralıklı taş duvarları kıl payı geçtiler.

Dün gece, korkunun ikisini birden âciz bırakacağım düşünerek, alt katın bu bölümüne girmekten kaçınmıştı. Ama şimdi, her ne kadar parmaklarının bu ölü evlerinden birine her dokunuşuyla irkiliyor olsa da, kendisini ölüm korkusun-

dan çok daha büyük bir şey tarafından güdülenmiş halde buldu.

Hayatta kalma arzusu.

Bundan daha da ötesi, Avra'yı güvende tutma güdüsü.

“Neredeyse geldik,” diye fısıldadı. Sarmal merdivenin tırabzanını yakaladı, sahanlığın soğuk bükümüydü bu. Yukarıdan serin ama durgun bir esinti geldi.

“Orada ne var?”

“Hemen hemen aynı şeyler.”

Avra'yı merdivenlerden çıkardı, ayakları attıkları her adımla yüksek tonlu bir yankı çıkartıyor gibiydi. Merdiven onlara inanılmaz derecede uzun ve yüksek göründü, sanki tırabzan sonunda düzleşmeden, kapının altından süzülen ışıkla aydınlanan sahanlığa erişmeden önce ebediyen tırmanmış gibiydiler.

Rom kapı tokmağını yakaladı ama sonra tereddüt etti.

Avra, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Rom, düşüncelerini onunla paylaşıp paylaşmamakta bir an tereddüt etti.

“Buradan bir kez çıktığımızda...”

Avra onun aklından geçenleri Rom'un yerine tamamladı. “Bir daha geri dönemeyiz.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Ben sensiz yaşayamam.”

Rom'un kalbi sancıdı. Avra'nın parmaklarını öptü.

Avra, “Nereye gideceğiz?” diye sordu.

Rom derin bir nefes aldı. “Şu anda aklıma gelen tek kişi Neah.”

“Neah! O da en az diğerkleri kadar Düzen’e bağılı! Bizi anında ele verir!”

“Ya o ya da Triphon.” Bu iki kişi, Rom’un üniversiteden en yakın arkadaşlarıydı. Rom tüm olasılıkların üzerinden çoktan geçmişti. Son altı yıldır, Avra onun haricinde hiç kimseyle arkadaşlık yapmamıştı. Rom ise düzenli bir şekilde her ilişkinin, komşunun ya da tanıdığı her sanatçının üzerini çizmişti.

“Başka kimse yok.”

“Neah, Kale’de çalışıyor. Bize, bu kişi her kimse, Kitap adlı şu adamı bulmakta yardımcı olabilir.”

“Onu gerçekten bulmak niyetinde misin? Kesinlikle yakalanırsınız! Hayır Rom. Şehirden ayrılmalıyız. Kaçmalıyız.”

“Önünde sonunda yakalanacağız. Şu Kitap adlı adam neler olduğunu gerçekten bilen tek kişi olabilir. Ya da her şeyi nasıl düzeltebileceğimizi veya bunu yapıp yapamayacağımızı.”

“Çok tehlikeli. Şeref Kodu’nu hepimiz biliyoruz.” Düzen’i ihlal edenler, sadece başkalarını değil kendilerini de ihbar etmekle sorumlu. Bunu yapmayanlar, kusurlarını raporlamadıkları için ihbar edilme riskiyle karşı karşıya.

Korkuyla yönetilen bir sistemde, kod nadiren başarısızlığa uğradı.

“Bu hoşuma gitmiyor.”

“Aklına gelen başka bir seçenek var mı?”

Avra yanıtlamayınca Rom’un kapı tokmağını tutan eli sıkılaştı ve kapıyı içeriye göz atabileceği kadar araladı. Mihrap mabedin karşı köşesinde duruyordu. Daha ileride, kutsal

bölme yakınlarında, erken gelenler ana girişten içeri sırayla giriyordu. Görebildiği kadarıyla tek bir muhafız yoktu.

“Benden ayrılma.”

Kapıyı açtı, Avra’yla birlikte dışarı çıkıp yandaki bir kapıya doğru koşturdu, ardından da bu kapıyı açtı.

Mihrabın yanından bir ses yükseldi: “Rom?”

İkisi birden döndü. Kürsüde bir papaz dikiliyor, her iki elinde buhurdanlık sallanıyordu. “Rom? Birkaç dakika önce burada seni arayan biri vardı. Hâlâ buralarda olabileceğini düşünüyorum, gidip bulup bulamayacağıma...”

Rom, Avra’nın elini yakaladı ve gün ışığına doğru koşturdu. Kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapandı.

Avra, elini onun avucundan kurtararak, “Koş!” diye haykırdı.

“Bu taraftan!” Rom bir blok ötede, yeraltı girişine doğru döndü.

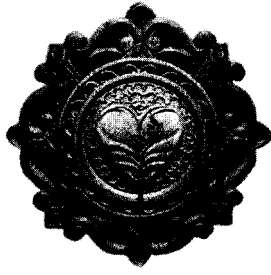
Yolda bir kamyon hızlandı. Kaldırımında, yaya trafiği düne nazaran fark edilir derecede kalabalıktı.

Rom omzunun üzerinden baktı. Nefes nefese, “Yürü, yürü!” dedi. “Dikkat çekmek istemeyiz. Kukuletanı başına çek.”

Metroya doğru akan insan seline karıştılar.

Son gün, girişin tepesine yeni bir afiş asılmıştı. Bunda Feyn Cerelia’nın bir resmi ve göreve başlama tarihi yer alıyordu, görevi devralmasına sadece dört gün kalmıştı. Rom kadının gözlerinin onları takip ettiğini hissetti.

Bu töreni görebilecek kadar yaşayabileceklerinden emin değildi.



11. BÖLÜM

Avra, “Orada mı? Onu görüyor musun?” diye fısıldadı.

Rom duvardan, pencereden içeri bakmasına yetecek kadar uzandı. “Şimdilik hayır.”

Giriş kapısı ile Neah’ın dubleks dairesinin sahanlığındaki küçük penceresinin arasında yer alan duvara yaslanmışlardı. Neah’ın evinin girişine uzanan merdiven, iki bina arasındaki dar boşluğa inşa edilmişti. Burada hiç kimsenin dikkatini çekmeden bekleyebilirlerdi.

Uzun zaman önce, bu pencere arka avlunun yeşilliğine bakıyor olmalıydı. En azından Rom öyle düşünüyordu. Ama şimdi sadece merdivenin çatlak betonunu ve komşu binanın cephesini görüyordu. İnce perdesi, içeri olabildiğince sabah ışığı girebilsin diye yana çekilmişti.

Uzakta, bazilikanın çanları zamanı ilan etti; saat sekizdi. Her yerde ayinler başladı ve bu gün boyunca bu şekilde devam edecekti. Bugün dinlenme günüydü, çalışma haftasının sonunda gerçekleştirilecek canlanma ve ayin için ayrılmıştı.

Şu çanlar bugün kulağa ne kadar da farklı geliyordu, aynı anda hem meşum, hem de lirikti.

Rom tekrar sırtını duvara yasladı ve başını kaldırarak dalgalanmaya başlayan gökyüzüne baktı. Hayatında ilk defa bu manzara kalbinde hayret uyandırdı. Çanlar bile kendilerine has bir korku tonu ve özlem taşıyordu.

Her şey farklıydı.

Son çanlar da susarken, apartmanın içinden çeşitli sesler yükseldi... Bu sesler bir adamla kadına aitti. Rom, Avra'ya göz attı.

Avra, “Yoksa yalnız değil mi?” diye fısıldadı.

Rom tekrar pencereden içeri baktı, ağzı keskin bir çizgi oluşturmuştu. “Sanırım değil.”

“Bu saatte yanında kim olabilir?”

Rom, Neah'ın iyi döşenmiş oturma odasının köşesini görebiliyordu. Krem rengi sandalyesiyle okuma lambası oradaydı. Odanın daha büyük bir bölümünü görebilmek için, Rom'un biraz daha uzanması gerekiyordu ama doğrudan içeri bakma riskini almak istemedi, en azından Neah'm yanındaki kim olduğunu öğrenene kadar.

Sesler tekrar yükselince, Rom yakalanmaktan daha az endişelenmeye başladı. Biraz daha ileri uzandı.

“Görüyor musun?”

“Bir adam, oturma odasının sandalyelerinin birinde oturuyor.”

“Bir adam mı? Neah ne zamandan beri bir adamı herhangi bir erkeği yanına yaklaşıyor? Evlenmedi, değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Sözlendiğini bile sanmıyorum.”

Neah oturma odasını arşınladı. Minderi hayli şişkin sandalyelerden birinde oturan adam ayağa kalkarak Rom’un görüş alanına girdi.

Yoksa bu...

Göğsünden yukarı bir kıkırtının yükselmeye başladığını hissetti, bunun sebep olduğu o sesi ve garip lakaytlığı bastırmaya çalıştı. Duygunun sosyal bir etkinlik olan kahkahayla ilintili olduğunu bilmiyordu. Ama hissettiği memnuniyet, nazık bir tepkiden çok daha öteydi. Onun delirmiş olup olmayacağını sorgulamasına yol açan bir neşeyle besleniyordu. Annesi daha yeni ölmemiş miydi? Kendisinin de bildiği üzere hayatı muhtemelen sonsuza kadar sonlanmamış mıydı? Yine de...

“İçerideki kim, hayatta tahmin edemezsin.”

Avra ona boş boş baktı.

“Triphon!”

Avra gözlerini kırptırdı. “Triphon mu?”

“Triphon.”

Avra’nın yüzüne hücum eden şey neşe değil, korkuydu. “O, muhafız grubunda! Gitmeliyiz.” Duvardan uzaklaştı fakat Rom onu bileğinden yakaladı.

“Bekle. Henüz sadece eğitiliyor. Muhafızların arasına henüz resmen katılmadı.”

Avra, “Aradaki fark ne?” diye tısladı.

Rom pencereye doğru uzandı. Sandalyesinde öne doğru

oturmuş, hemen önündeki alçak kahve sehпасından aldığı kâğıda bakarken, kaslı omuzlarının muazzam genişliği karşısında Triphon'un gömleği iyice gerilmişti.

Rom nabzının hızlandığını hissetti. "Ölüler Diyarı."

Avra'nın kaşları kalktı. Rom'un etrafından dolanarak pencereden içeri baktı. "Ne... ah. Ulu Yaratan."

"Bence..." Rom ona döndü. "Bunlar o kâğıtlar mı?" Öyle olmalıydı. Aynı yazı tarzını birkaç yıl önce kendi nişanında da görmüştü.

Triphon bir evlilik kontratı uzatıyordu.

İçeride Neah'ın boğuk sesi yükseldi.

Avra ürkerek geri çekildi. "Gitmeliyiz."

"Nereye gideceğiz? Gidebilecek başka yerimiz yok ki."

"Eğitimde olsun ya da olmasın, Triphon, Kale Muhafızlarının bir üyesi. Neah'ın bizi daha olanları anlatır anlatmaz ihbar etmesi bir yana, Triphon ikimizi de öldürebilir!"

"Eğitimdeki bir kişinin eski kan şişeleriyle, sırların eski Bekçilerini kovalayıp öldürmekle ilgili görevler hakkında herhangi bir fikri olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Avra sustu.

"Haydi, gel."

"İçeri girip sohbetlerini yarıda mı keseceğiz?"

"Neden olmasın? Neah onun teklifini reddedecek. Ebeveynlerin yapacakları bir iş bu. Triphon'un ne düşündüğünü bilmiyorum."

Bu ret, azimli Triphon açısından hiçbir anlam ifade et-

meyecekti. Triphon'da korku yoktu.

İçeriden yükselen seslerin kesildiğini fark etmek Rom'un biraz zamanını aldı. Neah'ın giriş kapısı aniden ardına kadar açılırken, o ve Avra birbirlerine baktılar.

Triphon eşiğe çıktı, bir metre doksan beş santim –atletik saç kesiminden gelen rahat üç santimlik fark da dikkate alınırsa, bir metre doksan sekiz santim– boyundaki adam kapı girişini doldurdu. “Kim var orada?”

Rom başıyla selamlayarak, “Triphon,” dedi.

“Selam, Rom.”

Neah, Triphon'un arkasında belirdi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sarı saçları kendine has örgüyle her zamanki gibi arkadan toplanmıştı. Bej süveteri ve pantolonu, evde geçirilecek bir günden ziyade daha çok ofise ya da ayine gitmeye hazırlanılmış gibi bir izlenim yaratıyordu.

“Şuna bakın, gelen gerçekten de Rom. Ve Avra. Sizi tanımakta zorlandım, çok zaman oldu. Korkunç görünüyorsunuz. Burada ne işiniz var? Bizi mi gözetliyorsunuz? Sakın bana ayine bu kadar perişan bir halde katıldığınızı söylemeyin.”

Rom, “Seni görmek çok güzel, Neah,” dedi. “İçeri girebilir miyiz?”

Triphon yana çekildi.

Rom yanından geçerken Triphon'un baş işaretini takip etti, ondan on santim daha kısa olduğu gerçeğinin hiçbir zaman bu kadar farkına varmamıştı.

Arkasına döndüğünde Avra'nın içeri adım atışını ve Ne-

ah'ın bakışlarının üzerinde yarattığı büyük baskıyı fark etti.

Neah, Avra'dan Rom'a döndü. "Pekâlâ. Burada ne işiniz var?"

Rom, "Seni Triphon'un teklifinden kurtarıyoruz," dedi.

Triphon kapıyı kapattı. "Neah tam kabul etmek üzereydi."

"Hayır, değildim!"

Triphon, "İkiniz de korkunç görünüyorsunuz," dedi. "Hasta mısınız?"

Rom birdenbire ne diyeceğini bilemedi.

"Başımız belada."

"Belada mı?"

Avra'nın haklı olup olmadığını merak etmeye başladı. Buraya gelmek kötü bir fikir miydi yoksa?

Avra, "Kendimizi zehirledik," diye baklayı ağzından çıkardı. "Kazara."

"Ne?" Neah'ın yüzü soldu. "Kendimizi *yanlışıklıkla* zehirledik de ne demek?"

Rom hemen, "Kendimizi zehirlemedik," diye düzeltti. Avra'ya baktı. "Bana verilen küçük bir şişe vardı. Bir antik kan şişesi. Görünüşe bakılırsa bazı yan etkileri var."

"İlaç gibi mi?"

"Belki. Evet. Öyle de denebilir."

Avra, "Evet," dedi.

Neah, "Salaklar," şeklinde karşılık verdi.

Rom bakışlarını Triphon'dan Neah'a çevirdi. "Yardıma ihtiyacımız var."

Neah, “İzninizle bunu açıklığa kavuşturayım; eski bir kan buldunuz. Bunu aldınız. Bu da sizi zehirledi ya da uyuşturdu. Ve buraya, benim daireme geldiniz, öyle mi? Siz ne tür bir arkadaşısınız?”

Rom, “Eve gidemeyiz,” dedi.

“*Eve gidemeyiz* de ne demek?”

Rom ne kadarını anlatabileceğini düşündü. “Bazı insanlar bu kanın peşinde. Sanırım özelliklerinden dolayı. Eve dönmek bizim açımızdan güvenli değil.”

Neah, “Komik olmayın,” dedi. “Hemen uygulama memurlarına başvurmalıydınız.”

Avra, “Yapamayız,” dedi.

“*Yapamayız* da ne demek?”

Triphon karşılıklı sohbeti tek kaşı havada takip ediyordu.

Neah, Avra’ya baktı. “Bize söylemediğiniz ne var?”

Avra, Neah’ı kolundan yakalamak için ilerleyerek, “Dinle,” dedi. “Konu şu, ne yapmamız gerektiğini bilmediğimiz bir şeyle karşılaştık ve bunun bize ne yaptığını da bilmiyoruz. Ama bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyoruz, bizi zehirlemiş olabileceğini...”

“Bu, zehir *değil*.” Rom araya girerek Avra’ya sert bir bakış attı. “Öyle olsaydı, şu anda... bu hisleri yaşamak yerine ölmüş olurduk. Ve insanlara... böylesi bir... çekim hissetmedim.”

Bu herkesin taş kesmesine sebep oldu. Ya da en azından Triphon’un.

Neah, “Kulağa mantıklı geliyor!” dedi.

Avra doğrudan Rom’a hitap ederek, “Eğer bu duygular bir göstergeyse, o zaman bu şey rahatlıkla zehir olabilir,” dedi. Neden ona karşı geliyordu ki?

Triphon ikisine bakarak, “Çekim mi?” dedi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Pekâlâ, bu, şu... bilirsin işte.” Rom, gelenekleri atlayarak Neah’a doğrudan evlilik sözleşmesi sunmak gibi bir yol seçen iri adama baktı. Neden böyle davranmıştı? Bunu yapma sebebi arzudan değildi, çünkü Rom’un bildiği kadarıyla dünyadaki hiç kimse diğer bir insanoğluna gerçek arzu beslemiyordu.

Tabii o ve Avra dışında.

Rom söyleyeceklerinin kulağa ilgi çekici gelmesini sağlayacak bir yol aradı. Kendisinden uzun olan adama bir adım yaklaştı. Triphon, Neah’dan çok daha destekleyici olabilecek gibi görünüyordu. “Çekim. Arzu. Hasret, biriyle kaybetmek korkusundan değil de, çok daha farklı bir şeyleri yapmak isteğiyle birlikte olmak. Bu büyülmüş bir şey. Avra ve ben buna yakalandık.”

Triphon kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

Neah, “Bahsettiğiniz türden şeyler yok,” dedi. “Artık değil. Avra haklı, ikiniz de hastasınız. Bir sağlık merkezine gitmelisiniz.” Neah, Triphon’a döndü. “Eve dönerken onları oraya bırakmalısın.”

Rom derin bir nefes alarak, “Yapamayız,” dedi. “Düzen’e karşı geldik.”

“*Düzen’e karşı geldik* de ne demek? O zaman gidip teslim olun!”

Avra, Rom’a, *gördün mü, söylemiştim!* türünden manidar bir bakış attı.

Triphon, “Şu çekimden bahsetmemiz gerekirse,” dedi. “Cinsel dürtü türü bir şeyden mi bahsediyorsun?” diye sordu.

Rom durakladı. Seks tanınan ve ortak bir dürtüydü, tıpkı yemek ya da içmek gibi. Ama şimdi şöyle bir düşünüyordu da, Avra yakınında dikilirken, seks mefhumu ona inanılmaz derecede farklı görünüyordu; sadece üreme ya da rahatlama ihtiyacı değil, çok daha derin bir dürtü gibi.

Yavaş bir nefes alarak, “Evet,” dedi. “Tıpkı açlık ya da susuzluk gibi. Ama bir başkasının yoldaşlığı için, sadece be-deni tatmin etmek için değil.”

Triphon, “Belki Neah da bundan biraz içmeli,” dedi.

Rom henüz Neah itiraz edemediye devam etti. “Ama dahası da var. Söylüyorum sana, biz içimizdeki temel duyguları uyandıran bir şeyle karşılaştık.” Onu büyük bir dikkatle seyreten Avra’ya baktı. “Mucize, güzellik ve aşk.”

Neah, “İmkânsız,” dedi.

Rom onu duymazdan geldi, gözleri hâlâ Avra’daydı. “Endişe ve tasa da var, fakat korkuda oldukça büyük bir yol kat ettik bile. Haklıysam, daha önce olduğumuzdan *çok daha* fazlayız.”

Neah, “Bu saçma,” dedi. “Geçmişe ait bir şeylerden bahsediyorsunuz. Mağaralarda yaşadığımız günler kadar eski şeylerden.”

“Hayır. Bu duygular canlı. İçimizde.”

“Bu kutsal şeylere büyük bir saygısızlık.”

Rom kalp atışının hızlandığını hissedebiliyordu. “Eğer şu anda damarlarımda akan bu yeni kan kutsal şeylere saygısızlıksa, o zaman bu dünyayı algılayış şeklimizde yanlış bir şeyler var demektir!”

Neah, parmağını Rom’a doğru uzatarak, “Sen Düzen’e karşısın!” diye bağırdı. “Gidip teslim olmalısınız. Bunu yapmazsanız, Triphon’la birlikte sizi biz ihbar edeceğiz!”

Neah’ın çelik sertliğindeki gri bakışlarına rağmen Rom onun sergilediği saldırganlığın korkudan kaynaklandığını biliyordu. Kale’de, asillerin yolculuklarını düzenlemekle uğraşıyordu, iyi bir işi vardı. Şeref Kodu’nu desteklememesi durumunda çok şey kaybediyordu.

Triphon, “Şu büyülü iksir var ya,” dedi. “Şunu bir görelim.”

Rom,Avra’nın pelerinine baktı. Triphon onun bakışlarını takip etti.

Avra bir ona bir Rom’a bakıyordu, endişeliydi.

Rom başını sallayarak onayladı.

Neah, “Ben bu işte yokum,” dedi. “Bu işe bulaşmaya-
cağım!”

Triphon, “O zaman bulaşma!” dedi.

Avra kutuyu Rom’a uzattı, Rom kutuyu masaya götürdü ve oraya bıraktı. Tokayı açıp parşömene sarılı küçük şeyeyi çıkardı. Triphon arkadan yaklaştı, öyle ki Rom omzunun üzerinden koca bedeniyle baktığını anladı.

Neah, Avra'ya yaklaştı. Şimdi dördü birlikte, yaşlı adamın ve Rom'un ebeveynlerinin hayatlarına mal olan kutuya bakıyordu.

Rom'un kafasında hatıralar belirdi, göğsü kabaran hüznle doldu. Boğazından yükselen hıçkırığı bastırmayı başaramadan küçük şişeyi indirdi. Güçlü duygular kendisini esir almadan önce ikinci hıçkırığını yutmayı başardı.

Triphon, "O da ne?" diye sordu. "Ağlıyor musun?"

Neah, "Korkusu baskın geldi," dedi. "Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyor. Ona bir bak. Aklını kaybetmiş durumda."

Avra, "Onu rahat bırakın," diye çıkıştı, gözleri yaşlarla doluydu. "Annesini daha yeni kaybetti. Keder hissediyor, uykuda olmasaydınız siz de ağlardınız!"

Neah, "Annesini mi kaybetti?" dedi. "Kadın seni kapı dışarı mı etti?"

Triphon, bu yabancı bir kelimeymiş gibi vurgulayarak, "Keder," dedi.

Avra, "Hayır, öldürüldü," diye yanıtladı.

Bu kelimeler bir süre havada asılı kaldı.

"Bu imkânsız. Böyle bir şeyi kim yapar ki?"

Rom, "Kale Muhafızları," dedi. Şimdi kendi kendilerini suçlu çıkarttıkları kesindi.

Triphon, "Bu doğru olamaz," dedi.

Neah terslendi. "Bu her neyse, hemen evimden çıkar-tın."

Rom hızla ikisine birden dönerek, "Beni dinleyin," diye

çıkıştı. “Kale Muhafızlarının küçük bir şişe kan uğruna neden yaşlı bir adamla annemi öldürdüklerini sorun kendinize.”

Triphon gözlerini kırptırdı. “Yaşlı bir adam mı?”

Rom, sarılı küçük şişeyi göğsüne yakın tutarak tek elini havaya kaldırdı. Onlardan bir adım uzaklaştı. “Dinleyin, size her şeyi en başından anlatacağım. Ama sözümü bitirene kadar lafımı kesmeyeceğinize söz vermelisiniz. Sonuna kadar.”

Sesinde yeni duygular titreşiyordu. Annesine duyduğu sevgi, Avra’nın sevgisi, kaybettiği babasına beslediği sevgi, hayatın güzelliklerine hissettiği sevgi... Onlara, dar sokak aralığındaki yaşlı adamdan başlayarak Avra’nın kanı bazilikanın deposunda içişine kadar her şeyi anlattı. Neah’ın çenesi gittikçe sertleşirken, Triphon’un gözleri Rom’un elindeki pakete defalarca gitti geldi.

Rom, her şeyi elinden geldiğince toparladıktan sonra, “Kendimi daha önce hiç bu kadar... canlı hissetmemiştim,” dedi.

Triphon, “Şunu bir görelim bakalım,” karşılığını verdi.

Rom tekrar masaya yaklaştı, küçük şişenin paketini açıp masaya bıraktı. Parşömeni yaydı ve tepedeki dizeyi işaret etti. Görünüşte rastlantısal harfler dizisinin arasında, bunlar mantıklı tek elyazısıydı. Ama Triphon’un dikkati şişeye odaklanmıştı. Hızla masadan kaptı, havaya kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. “Bunu mu içtin?”

Rom başıyla onayladı.

Triphon, Avra’ya, “Sen de mi?” dedi.

“Evet, ben de.”

Neah, “İkinizin de bugüne kadar yaptığınız en aptalca şey bu,” dedi. Hışımla masaya doğru ilerleyip parşömeni kaptı. “Bunun Kale’ye ait olduğu açık. Gerekmesi durumunda bunu kendi ellerimle geri götüreceğim.”

Avra, “Neah!” diye haykırdı. “Bunun ne olduğuna ve bizim neler yaşadığımıza dair en ufak bir fikrin yok. Hem de hiç!”

“Siz aptalsınız. Neleri riske attığınızı biliyor musunuz?”

Neah, Avra’yı azarlamaya devam etti ama Rom’un dikkati, parmakları çoktan metal kapağın üzerinde yerini almış olan Triphon’un üzerindeydi.

Triphon şişeyi açtı, bir kez kokladı, sonra büyük bir dikkatle dudaklarına kaldırıp küçük şişeyi eğdi.

Rom onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Neah’ın suratı bembeyaz kesildi. “Triphon!”

Triphon şişeyi masaya indirdi. Aldığı tek bir yudum, kan miktarını bir sonraki ölçek düşürmüştü. Rom bunu panik içinde fark etmişti. Şişede beş kişiye yetecek miktarda kan vardı ama şimdi iki ölçüden daha az kalmıştı.

Triphon, ağzını elinin tersiyle silip küçük şişeyi kapatırken, “Pekâlâ, size bunun tadının korkunç olduğunu söyleyebilirim,” dedi.

“Sen delirdin mi? Şimdi seni de ihbar etmek zorunda kalacağım!”

Triphon küçük şişeyi Rom’a doğru itti. “Ben bir Muhafız olarak görevimi yapıyorum.”

“Ne görevi? Sen henüz *eğitimdesin*.”

“Şu ikisinin anlattıklarında ufacık bir gerçek olup olmadığı...”

İnleyerek geriye doğru sendeledi, karnına bir yumruk yemiş gibi iki büküm kaldı. Ardından küçük bir sehpaye çarptı, üzerindeki lamba ve seramik kâse büyük bir gürültüyle yere yuvarlandı.

Rom öne doğru atıldı ve daha o kırık seramik parçalarının üzerine düşmeden Triphon’u yakalamaya çalıştı, fakat Triphon mutfığa doğru gidebilecek kadar kendini toparlamayı başardı.

“Biraz... su...”

İki odayı birbirine bağlayan kapının eşiğine yığıldı.

Bir an için hiç kımıldamadan ona baktılar.

Neah, “Onu öldürdünüz!” diye haykırdı.

“Hayır...”

“Siz aklınızı kaçırdınız ve Triphon’u öldürdünüz!”

Neah hızla dönüp kapıya koştu, parşömen elinde uçuşuyordu.

Avra, “Rom!” diye haykırdı.

Triphon’un hareketsiz bedenine dönüp şöyle bir baktıktan sonra, Rom küçük şeyi Avra’nın eline tutuşturdu ve Neah’ın peşinden koştu.

Avra’nın ayak seslerinin büyük bir aceleyle kendisini takip ettiğini duyabiliyordu. Neah’ın kurtuluşu onların felaketi olacaktı.

Henüz gün ışığı vardı. Eğer Neah apartmanın ortak avlusuna çıktıysa, onu arkada herhangi bir tanık bırakmadan

durdurmak imkânsız olurdu. Binanın bu tarafındaki tüm daireler aynı avluya bakıyordu. Uygulama ekibi birkaç dakika içinde onları yakalayacaktı.

Neah'ı kovaladı, merdivenlerden aşağı inerken ayakları birer piston gibi çalışıyordu. Neah merdivenin yaklaşık dörtte üçünü kat etmişti, onu geçerek aşağıdaki merdiven sahanlığına kendini atan Rom'dan beş basamak ilerideydi. Rom büyük bir hızla dönünce Neah ona çarptı.

Birbirlerine dolanarak yerde yuvarlandılar. Parşömen Neah'm elinden fırlayıp sert rüzgârla bahçe kapısına doğru uçu.

Avra basamaklardan aşağı hızla atıldı, ikisinin yanından bir fırtına gibi geçti, parşömeni yakalamak için koşarken neredeyse Rom'un ayağına takılıp düşüyordu. Parşömeni, rüzgâr kapının altında esip bahçeye atamadan yakaladı.

Neah, “Kaç kurtul,” diye haykırdı. “Kaç...”

Rom, Neah'ın ağzını eliyle kapattı ve ayaklarını altına alabilmek için yuvarladı. Ancak Neah o kadar çok kıvranıp çırpınıyordu ki bunu başaramadı. Neah çığlıklar atıyordu.

Avra geri döndü. “Onu yere yıkman gerekecek,” dedi.

“Bunu yapamam!”

Neah, Rom'un kasığına diz geçirdi.

Neah'ı öldürmek birdenbire bir olasılık haline gelmişti.

Rom kadının tepesine çullandı, bu kez *onu* betona sırtüstü yatırmıştı. Acısı geçince onu kalkması için itti. Avra, Neah'ı ayak bileklerinden yakaladı.

Büyük bir gayret içerisinde, nefes nefese onu merdiven-

lerden yukarı, dairesine taşıdılar. Avra kapıyı kapatıp kilitledi. Triphon'un uzun bedeni mutfak girişinde hareketsiz yatıyordu.

Neah tekrar kıvranıp silkinmeye başladı.

“Onu bağlamak zorunda kalacağız.”

“Ona kanı şimdi içirmen gerektiğinin farkındasın, değil mi?”

Rom bunu daha önceden düşünmemişti ancak Avra'nın mantığını anlayabiliyordu. Onu, sadece kendi çıkarına da olsa, yardımcı olmaya ikna etmenin tek yolu buydu. Neah'ı giyinme odasına kilitleyerek orada açlıktan ölmeye mahkûm edemeyecekleri çok açıktı.

Neah, Rom'un elinin gerisinden haykırarak itiraz etti.

“Acele et.”

Avra elindeki küçük kan şişesiyle mutfığa girerek ortadan kayboldu.

Rom, Neah'ı kanepeye doğru sürükledi, onu aşağı çekti, arkasına aldı, sonra da sırtlandı. Tek bacağını yukarı savurdu, bacaklarının ikisini birden yakalamaya çalıştı ama sadece tekini kısıtırmayı başardı. Elini Neah'ın ısırmasını engellemeye yetecek kadar hızla geri çekti.

“Avra!”

“Dur biraz...”

“Biraz yardım eder misin?”

Neah haykırdı.

“Bir ya da iki çorap lazım... komşular duyacak!” Neah'ın ağzını tekrar kapattı.

Avra mutfaktan elinde bir bardak ve huniye geri döndü.

Bardağı masaya bıraktı ve huniyi Rom'un parmakları arasından içeri itti. Birkaç denemenin ve Neah'tan yükselen diğer bir çığlığın ardından huniyi ağzına sokmayı başardı.

“Kafasını biraz daha geriye yatır. Acele et.”

Rom söyleneni yaptı, huninin dar ucu iki parmağı arasına sıkıştı. Neah'ın ısırdığını, diliyle dışarı itmeye çalıştığını hissedebiliyordu ama parmakları huniyi yerinde tutmaya devam edebilecek kadar sağlamdı. Avra ölçüm kabını getirdi, daha açık kırmızı bir sıvıyla yarısına kadar doldurdu.

“Bal suyuyla karıştırdım,” dedi.

Etrafı tekmeleyen Neah'ın üzerine tırmandı, tek dizini göğsünün ortasına bastırdı, burnunu sıktı ve huniye sıvıdan bir miktar döktü. Neah öksürdü, boğulmak üzereydi. Avra hafifçe arkasına yaslandı ve sıvının bir kısmı huniden geri fışkırdığı için bekledi. Kalan kısmı Neah'ın ağzında yok oldu. Avra, Neah'ın boğazının hareketlerini izledi, ardından sıvının kalanını döktü.

Neah öksürdü, bir kez hıçkırdı ve sakinleşmeye başladı. Sıvının tümü boşaldığında, Avra huniyi geri çekti.

“Üzgünüm, Neah. Bu kesinlikle mantıklı bir şey, inan bana.”

Neah bir çığlıkla kasılıp sonunda hareketsiz düşene kadar beklediler.

Rom, “Bayıldı mı?” diye sordu.

Avra, Neah'm üzerinden indi. “Bayıldı.”

Birkaç saniye sonra Neah'm bilinçsiz bedeninin tepesinde dikiliyorlardı. Neah, arkalarında yatan Triphon'dan çok

daha hızlı nefes alıyordu. Fakat birkaç saniye içinde soluğu sakinleşmeye başladı.

Rom, “Bu işin böyle bir hal alacağını pek tahmin etmemiştim,” diye itiraf etti.

Neah’ın saç örgüsü neredeyse tamamen çözülmüştü. Saçlarının solgun renkli tutamları yüzüne saçılmıştı. Dişleri ve dudaklarının iç kısımlarında korkunç bir kırmızı hat vardı.

Daha önce, inatçı ve Düzen yanlısı Neah’ın güzel olduğunu hiç düşünmemişti, ama şu an aslında çok güzel olduğunu fark ediyordu. Neah’ın dairesinin sessizliğinde, kendini onun elini kaldırmak, çevirmek ve bileğinin kıvrımına hayret etmek ister halde buldu.

Neah’ın elinin üzerinde diğer bir el belirdi, ama bu onun eli değildi. Avra, Neah’ın elinin arkasını sıvazladı, kadının parmak hatlarını takip etti.

“Ona acıyorum. Neden, bilmiyorum. Sence bizi yaptığımız şeyden dolayı affedecek mi?”

Rom, “Bunun yanıtını yakında öğreneceğiz sanırım,” dedi.

Neah’ın dairesine şöyle bir göz gezdirdi, içerdekileri gerçek anlamda ilk kez görüyordu. Duvarlardaki resimlerin yerleşimlerinden kahve sehпасındaki kitap yığınlarına kadar, her şey mükemmel derecede düzenliydi. Evdeki her renk, her doku sükûnet doluydu. Parlak tonlar, ürkütücü renkler, kaba yüzeyler yoktu. Bu dairedeki her şey tek bir amaçla seçilmişti: Düzen’in sınırlamaları arasında kurallara sıkı sıkıya bağlı yaşayan birini yatıştırmak için.

Düzen ve korku.

Avra, “Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı.

Rom dikleşti. Oda esrarengiz bir sessizlik içindeydi.

“Bekleyeceğiz.”

Avra’nın elini tutmak için uzandı, onu uyuyan Neah’ın yanından çekip uzaklaştırdı, Triphon’un yere yayılmış bedeninin yanından geçip mutfağa yöneldiler.

“Ya Neah haklıysa ne olacak, Rom? Bu yaptıklarımız bir suçsa? Doğru şeyi yaptığımızı nereden biliyoruz?”

Rom’un geçmişinden gelen bir şey tık diye yerine oturdu.

Alçak sesle, “Bir zamanlar buna benzer bir soru sordüğümde babam bana bir şey söylemişti,” dedi.

“Ne demişti?”

“‘Sevgi olarak adlandırdığımız şey, kaybedilen bir şeyin gölgesidir’ demişti.”

“Bunu nasıl bilmiş olabilir?”

“Çünkü o bir Bekçi’ydi. Yaşlı adamın söylediği şey doğrudu. Ayrıca babamın sevgiye dair söylediği şey de doğrudu. Bunu o zaman bilmiyordum, ama artık biliyorum. Doğru şey ne bilmiyorum fakat doğruya artık daha yakın olduğumuzu biliyorum.”

Avra’nın koyu renk gözlerine yeterince uzun bakması durumunda aklından geçenleri görüp göremeyeceğini düşündü. Böylece bunları ona sormadan bilebilirdi. Avra ona soku-
lup elini ensesinin arkasına kaydırırken, Rom bu derinlikleri araştırmaya çalışıyordu.

Ona doğru eğildiğinin farkında değildi, sadece Avra'nın nefesinin dudaklarında bıraktığı ılık hissin bilincindeydi. Onu öptüğünde, dudaklarının tahmin edilemeyecek derecede yumuşak olduğunu algıladı.

Avra'yı tatmak istedi. Onu içine çekmek... Onu öpme düşüncesi, ki bu depo odasında oluşan sevecenliğin bir sonucu-
cuydu, güçlenerek tüylerinin ürpermesine sebep olan bir ihtiya-
yaç halini almıştı. Nasıl olmuştu da bunu daha önce hiç yap-
mamıştı, birlikte geçirilen onca yıl ve gün boyunca nasıl ol-
muştu da bu, aklına gelmemişti?

Avra'mn elini bırakarak kollarını ona doladı, onu uzun
uzun öptü. Avra tatlı, tuzlu ve ıslaktı. Küçük parmakları
Rom'un ensesindeki saçlara asılmıştı.

Avra aniden geri çekilince Rom bocaladı. Onun eskisine
göre çok daha derin ve sık olan solunumunu duyabiliyordu.

Hayır, bu kendisiydi.

“Rom?”

Avra'nın, “Triphon kendine geliyor,” diyen ağzına, hâlâ
nemli olan dudaklarının kımıldayışına baktı.



12. BÖLÜM

Hizmetçi Nuala, siyah göz kalemini indirirken, “İşte dünyayı esir eden gözler,” dedi. Göz kalemini, Feyn’e en azından makyajı yapılana kadar vazgeçmesi için ısrar ettiği astronomik haritanın üzerine bıraktı.

Feyn tuvalet aynasına bakmak için taburesinin üzerinde döndü. Nuala’nın yuvarlak yüzü omzunun üzerinden, ipek perdelerin önünde belirdi. “Görüyorsunuz ya Leydim, siz çok güzelsiniz.”

Feyn boş boş, *güzellik*, diye düşündü. Ne kadar da garip bir kavram. Her şey sadece arzulanan özelliklerden ibaretti, ki bunlar şu durumda açık gri gözler ve asillerin solgun teniydi. İnsanlık evriminin gıptayla bakılan kanıtı, bunların önemli bir şey halini aldığıнын göstergesi...

Feyn hepsinden daha asil olmalıydı. Sırf istediği için değil, dört güne kadar egemenlik pelerinini Hükümdar’ın, yani babasının ellerinden alacağı için.

Feyn’in gözleri aynada Nuala’nın suratına kaydı. Çok yuvarlaktı, alnı çok genişti, toplum tarafından güzel addedi-

lemeyecek kadar da kısaydı. Ama Feyn onu hoş buluyordu. Hizmetçiyi görmek, kaygısını çoğunlukla bastırabilirdi. Bu, güzellik değil miydi? Nuala, her ne kadar çoğu kişi gibi kollarındaki damarları mavi tozla belirginleştirip vurguluyor olsa da, Brahma rahiplerinin gözlerinin solgun rengine ya da yarı saydam tenlerine sahip değildi. Opak teni onun az evrimleştiğini mi gösteriyordu? Daha mı az güzeldi?

Bunun bir önemi yoktu. Nuala, Feyn'in tanıdığı en zeki insanlardan biriydi ve yıllar önce kendisine hizmetçi olarak Nuala'yı seçmesinin temel sebebi de buydu.

Feyn ensesini ovalamak için uzandı. Nuala onun elini nazikçe iterek uzaklaştırdı ve kası onun yerine hamur gibi yoğurmaya başladı.

Feyn iç çekerek gözlerini kapattı.

“Bazen merak ediyorum Nuala... ben babamın saltanatı süresince yer alan uygun doğum döngülerinin hepsinde, yedinci ayın yedinci gününün yedinci saatine en yakın doğanım. Bu yüzden de ben seçildim. Ebeveynlerim bir gün geç ya da bir ay önce ilişkiye girmiş olsalardı var olur muydum acaba? Sıradaki Hükümdar olmayacağım kesin.”

“Yaratan hata yapmaz.”

Feyn gözlerini açtı ve tuvalet masasındaki siyah göz kalemine, allığa, pudraya, fırçalara, taraklara ve Nuala'nın zanaatının araçlarına baktı.

Nuala, “Ben sanatçuyum ve siz de benim mükemmel kimsiniz,” derdi.

Kil. Bu kadının tahmininden çok daha doğruydı. *Hepi-*

miz farklı bir şekilde yaratıldık. Sadece Yaratan'ın tüm bunlarda gerçekten ne kadar parmağı olduğunu merak ediyorum. Bu kâfirce, hiçbir zaman dile getirmeye cesaret edemeyeceği bir düşünceydi. Ancak bu düşünce birçok gece uyanmasına sebep olmuş, onu balkonundan fırtına bulutlarını seyretmeye sevk etmişti.

Müstakbel Hükümdar'ın böyle şeyler düşünmesi bile o kadar yakışıklandı ki, o bunları birine sır olarak bile verememişti. Dolayısıyla yalnızlık ona, geç saatlerde yağmuru seyrettiği geceler kadar tanıdık bir hale gelmişti.

Boş düşünceleri bir yana bırakmalıydı, en azından şimdilik. Seçilmiş olmak, ister Yaratan'ın isteği olsun, isterse insanoğlunun bir hatası, hiçbir şey fark ettirmiyordu. Yakında Hükümdar olacak ve takip eden kırk yıl boyunca bu yolu izleyecekti.

Hafifçe güldü. Neşesiz bir gülüştü bu, dumura uğramış kök hayat, yatıştırıcı bir sesle yapılan sohbetin hoşluğuydu.

“Tekrar bu şekilde, Hükümdar olmadan bu aynanın önünde oturduğumuzda ve hayattan bahsettiğimizde altmış beş yaşında olacağım. Bunun farkında mısın, Nuala? O zaman yüzümde kırışıklıklar olacak... burada, gözlerimin altında ve şurada.” Ağzının kenarına dokundu.

“Siz yüz yaşınızı geçtiğinizde de güzel olacaksınız, Leydim. Ayrıca yüz otuz yaşınıza kadar da yaşayacaksınız.”

Feyn arkasına yaslanarak, “Hımm,” dedi. Eğer babasını örnek almak gerekirse, Hükümdarlar halktan çok daha hızlı yaşlanıyordu. Feyn iç çekip ayağa kalktı.

Üzerinde her zamanki alışlageldik siyah tozluklar ile dar kollu tunik vardı. Halkın önüne çıkacağı bir gün olmasaydı kesinlikle sırtına basit bir palto atardı... Bu, göreve getirilmeden önce halkın karşısına çıkacağı son gündü. Yarın, açılış töreni eşliğinde şehre yapacağı giriş öncesinde tek başına geçirmesi buyrulan günlerini yaşamak için saray yavrusuna, ailesinin kırsal kesimdeki evine gidecekti. Bunlar takip eden kırk yıl boyunca yaşayabileceği son şahsi günleriydi.

Nuala hanımına bir elbise seçmek için yan odaya geçince, Feyn orada duran kahvaltı tepsisini almak için ön tarafa yürüdü. Yiyecekler soğumuştı. Birkaç yeşil yaprağı didikle-di, etin büyük kısmım tabağında bıraktı. Son zamanlarda mutfaktakiler bunları nadiren pişirmeye başlamışlardı.

Nuala içeri elinde kenarları gümüş renkli kobalt bir elbiseyle girdi. Terzi onlara kumaş örneğini gösterdiğinde Nuala, “Mavi ıslıl ıslıl bir gündeki gökyüzünün renginde,” demişti.

“Leydim?”

Feyn kollarını elbiseye geçirdi, silkinerek ağır giysiyi omuzlarına doğru attı. Düğmelerinin iliklenmesi birkaç dakikasını aldı, Nuala arkaya dolanıp eliyle sırtını düzeltmeden önce öndeki her bir düğmeyi teker teker ilikledi. Çan kollar siyah tuniğin altta kalan kısmını gözler önüne seriyordu. Feyn’in kollarının pürüzsüz tenini göstermek gibi bir niyeti yoktu; teninin gıptayla bakılan yarı saydamlığı ensesi ve yüzüne bakıldığında yeterince belirgindi.

Nuala masaya baktı.

“Yine az pişirilmiş. Aşçıyla konuşacağım. Erkek karde-

şinizin işi bu. Pişmiş ete dayanamadığına karar verdi. Daha geçen gün onun için hazırlanmış bütün bir tavşan gördüm. Kardeşiniz kestiğinde o kadar çok kan aktı ki, hayvanın kalbinin atmayı tamamen bırakıp bırakmadığını merak ettim.”

Feyn, “Asiller etlerini az pişmiş yemeye eğilimlidir,” dedi.

“Bu sabah kardeşinizin bölmesinden diğer bir ölü kadının alındığını duydum.”

Bu açıklama Feyn’in ensesinden aşağı bir dizi iğnelenme hissetmesine sebep oldu. Son zamanlarda dillendirilen bu söylentiler konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Nuala’ ya, “Ölüm her yerde. O bizimle ve basitçe ifade etmek gerekirse, gerçek bu. Eminim bunun mantıklı bir açıklaması vardır,” dedi.

Nuala gözlerini devirdi ama dilini tuttu. Feyn kadını suçlayamazdı. Nerede olursa olsun ya da olmasın, hiç kimse ölüm manzarasıyla karşılaşmak istemiyordu. Hatta Nuala kadar itaatkâr ve akıllı biri bile.

Odanın karşısından alçak tonlu bir ses yükseldi. “Benim bölümümden dışarı çıkartılanlar seni neden ilgilendiriyor?”

İki kadın sese doğru döndü. Saric esintili arka merdiveni örten ipek perdenin hemen yanında dikiliyordu, o kadar gösterişli bir palto giymişti ki perde yanında çok basit kalmıştı.

Nuala bir adım gerilerken Feyn, “Kardeşim,” dedi.

Saric merdivenlerden indikten sonra, birkaç dakika perdenin gerisinde dikildi. Bunu şu son birkaç gün içinde defalarca yapmıştı ancak bu, varlığını belli ettiği ilk andı.

Hizmetkârı başının tek bir işaretiyle kovdu ve onun hanımından ayrılışını seyretti. Bu dişi köpek normalde onun zevklerine göre çok sıradan ve yavandı ama son zamanlarda onun yuvarlak hatlı vücuduna sahip olmanın nasıl bir his olacağını merak etmeye başlamıştı.

Hizmetçi gidince bakışlarım kız kardeşine yöneltti. Bu gözlerin sönüklüğünü yakın zamana kadar hiç fark etmiş miydi? Parfümünün ağır kokusunu alabiliyordu. Dahası, ensesinin ve yüzünün tenini, hayatının aktığı mavi damarlarını *koklayabiliyordu*.

Her ne kadar şu son hafta içinde kendini çok daha güzel, bu dünyada çok daha eşsiz görmüş olsa da, Feyn'in yanında kendini kesinlikle sıradan hissediyordu.

Bu hiçbir zaman değişmeyecekti.

Saric ona yaklaştı, gözleri kız kardeşindeydi. “Selam, Feyn.”

“Kapımda bir sorun mu var?”

“Ben senin erkek kardeşinim, hizmetkârın değil. Buraya istediğim gibi giremez miyim? Gençken bunu hiç umursamazdın.”

Feyn, “Üvey kardeşim,” diye düzeltti. “Bu uzun zaman önceydi.”

Feyn mücevherlerini koyduğu sandığa doğru yürüdü. Çok fazla takısı vardı ve bunların sayısı son günlerde iyice artmıştı. Saric diğer hediyelerle birlikte gelen aksesuarları görmüş, hizmetkârların bunların etrafında nasıl koşturduklarını, ulusların hediyelerine nasıl büyük bir korkuyla dokun-

duklarını duymuştu. Buna rağmen, daha görmeden, kız kardeşinin bu hatırı sayılır hazineden her zaman taktığı o basit yüzükleri seçeceğini biliyordu: Dokuz yıl önce, makama geçeceği duyurulduğunda babalarının ona verdiği bir aytaşı ve büyük bir gök zümrüt.

Küçük masaya doğru ilerledi ve Feyn'in yemeğinden kalanları inceledi; midesi bulanmıştı. "Özür dilerim." Ceset gibi kokan eti göz ardı ederek kız kardeşinin masasındaki suyu içti. Tepsiyi yana doğru itti; tepsinin altında, masada bir harita yığını duruyordu.

"Çok fazla yıldız, çok fazla rakam var. Bu kadar şeyi aklında nasıl tutuyorsun kardeşim? Şu matematikçilerini hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Odadaki şu ölü kadın meselesi ne?"

Saric bardağı masaya hızla bıraktı, sıçrayan su harita yığını ıslatmıştı. "Birtakım deneylere maruz tutulan bir kadın. Henüz ben engelleyemeden öldürülen bir kadına herhangi bir yardımım olabilir mi? Onların döküntüleriyle yetinmeye çalışıyorum, ama ertesi sabah kendimi travma geçirmiş bir halde buluyorum."

Erkek kardeşinin yaptıklarını onaylamadığını bir kez daha sesli olarak dile getirmeyi düşünüyormuş gibiydi, tereddüt etti. Bunu yapmamak için direndi.

Feyn, "*Onlar* derken, sanırım simyacıları kastediyorsun," dedi.

"Öyle." Saric derin bir nefes alıp kız kardeşine yaklaştı.

"Etrafta uygun metresler var, Saric. Onları kullan."

“Elbette kız kardeşim. Ama şimdi, izin ver sana yardım edeyim. Seçmenlerinin hediyelerini takmalısın.” Mücevher sandığının kapağını açıp çekmecelerden birini çekti. İçi her türden mücevherle doluydu. Çekmeceyi iterek kapattı ve bir diğerini açtı. Feyn, sandıktan ziyade kardeşini seyrederek orada dikildi.

“Söylediklerimin arkasındayım, Saric. Bu hiç de uygun değil.”

“Tamam.” Gösterişli takıları karıştırdı, bunların her biri sıradan bir vatandaşın birkaç yılda kazandığı para kadar değerliydi.

“Bir tanesi yeterince korkunç, ama ya aynı haftada iki kez? Bu kadınlar nereden geliyor? Hasta oldukları için mi ölüyorlar? Buna nasıl katlanıyorsun... ya Portia?”

Saric, kız kardeşinin korkusunu hissedebiliyordu. En az parfümü kadar sarhoş ediciydi bu.

“Evet,” dedi. “Hastalar işte.” Bir çift iri elmas küpe alıp ona uzattı.

Feyn sırtını döndü. “Çok parlaklar.”

“Bunlar sandıktaki en iyi taşlar, buna rağmen yine de sana uygun değil.”

Feyn ona hızlı bir bakış attı.

Gözleri aynı anda hem güneş kadar sıcak, hem de buz gibi soğuktu. Saric nefesinin ağırlaştığını hissetti.

“Senin neyin var kardeşim? Terliyor musun? Bu günlerde hiç iyi görünmüyorsun.”

“Hiç de keyifsiz değilim.” Bakışları Feyn’in dudakla-

rına odaklandı. “Çok iyiyim. Aslına bakılırsa hiç olmadığım kadar hayat doluyum.” Kendini onun dudaklarına dokunmak ister halde buldu ve kendini zapt edebilme becerisiyle büyü-
lendi. Bunun yerine kız kardeşinin eline uzandı.

Bu, daha dün Vorrin’in elini, dudaklarını avucuna dokundurduktan hemen sonra tutan elle aynıydı. Feyn’in elini çevirdi, kısa bir an için aynısını yapmayı düşünerek avucunu parmağıyla okşadı. Ama o, henüz onun Hükümdar’ı değildi.

Feyn, “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Her ne pahasına olursa olsun, bu senin için iyi olmaz...”

“Gecenin bir yarısı buraya geldiğim günleri hatırlıyor musun?” Kız kardeşinin gözlerinin içine baktı, Feyn bakışlarını kaçırdı.

“Elbette.”

“Yanına uzanmama izin verir, bana ortada canavar diye bir şey olmadığını, gölgelerin oynamadığını söyledin.”

“Hatırlıyorum. Ne istiyorsun, Saric?”

Sesinde en ufak bir şefkat yoktu. Acıma bile. İkisini de yapabilecek nitelikte değildi.

Saric, “O gecelerde beni binlerce dehşetten kurtardın,” dedi. “Belki şimdi sana borcumu ödeyebilirim. Hükümdar olmadan önce korkularını bastırmana yardım ederek. Ya da sana en azından bu korkuları hafifletmene olanak sağlayacak bir hediye vererek.”

Feyn hafifçe güldü. Buna sebep olan duygu hakkında hiçbir şey bilmiyor olsa da, sesini etkilemişti. “Sözünü ettiğin şey mümkün değil.”

Saric, Feyn'in avucunu açıp parmağıyla avucuna bir çizgi çizdi. "Ama ya böyle bir şey varsa? Yani mümkünse demek istedim."

"Saric, senin böyle hayaller kurduğunu bilmiyordum."

"Sadece canavarlar ve gölgelere dair." Feyn'in verdiği karşılıkla sinirleri bozulmuş bir halde kendini zorlayarak gü-lümsedi. Elini bıraktı, açık çekmecedeki küpelere uzandı. "Takabilir miyim?"

Feyn, küçük çengeli kulakmemesinden geçirebilmesi için döndü. Saric, *bana da Nuala'ya gösterdiği sabrı gösteriyor*, diye düşündü. Belki de daha az.

Saric, "Güzel," dedi. "Diğeri?"

Feyn ikinci küpeyi takmasına da izin verdi. Sivri uç parmağına battı.

Saric, "Ufukta büyük korkular görüyorum," dedi.

"O zaman, senin korkuların seninle birlikte, tıpkı çocukluğunda olduğu gibi devam ediyor."

"O günlerde yaptığın gibi bana tekrar destek olur musun?"

"Portia bunun için yanında."

"Evet, Portia var," diye mırıldadı. Bir geri adım attı, başparmağı ile işaretparmağı arasındaki kuru kan damlasını ovaladı. "Yine de, bunun dayanılmaz bir düşünce olduğunu itiraf etmelisin."

"Lütfen, Saric. Ben seni rahatlatacak metreslerinden biri değilim. Kız kardeşimim."

Saric, "Üvey kardeşim," diye düzeltti. "Senin de vurgu-

ladığın gibi. Seninle yasal yollardan evlenebileceğimi benim kadar sen de biliyorsun.”

“Komik olma. Hükümdarlar evlenmez.”

Şaric, böyle bir ses tonuyla konuştuğu için Portia’ya vurabilirdi. Vurmak istediğini fark edince şaşırdı.

İç çekti. “Sen Hükümdar olacaksın. Dört gün sonra herkes önünde eğilecek, tıpkı benim yapacağım gibi.” Başını önüne eğdi.

“Evet, pekâlâ, henüz Hükümdar değilim.”

“Hayır, ama benim gözümde hep öyleydin, Feyn. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ben hep senin yanında oldum.”

Feyn tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. “Evet, öyleydin.”

“Bu yüzden senden küçük bir iyilik isteyeceğim.” Saric bir süre sustu.

“İyilik yapabilecek durumda olduğumdan emin değilim.”

“Ama *olacaksın*. Ben de hâlâ senin kanından canından kalacağım. Bunu inkâr edemezsin.”

Feyn onu inceledi. “Etmeyorum.”

“Yani Hükümdar olduğunda bana bir iyilik yapabilirsin. Beni sana sadakatimin, ki buna sahip olduğunu biliyorsun, ötesinde borçlu kılacak önemsiz bir şey.”

“Nasıl önemsiz bir şey?” diye sordu.

Ve işte, geliyordu.

“Senato Başkanın olarak sana hizmet etmeme izin ver.”

Feyn bir an için hiç kıpırdamadı. Ardından gülümsedi.

Saric onun bu konuda güvenini kazandığını düşündü.

“Bekle.” Feyn’in ılık dudaklarına parmağıyla bastırdı.
“Bunun karşılığında sana bir şey vereceğim.”

Hâlâ gülümseyen Feyn kardeşinin elini itti ve kendi elini de geri çekti. “Vereceksin, öyle değil mi? Peki, neymiş bu?”

“Sana canavarların gerçek olduğunu göstereceğim.”

Feyn’in gülümsemesi soldu. İçinde herhangi bir sıcaklık barındırmıyordu zaten. Henüz Feyn konuşmadan devam etti.

“Bu hayatta daha başka şeylerin olduğunu.” Konuşurken kalbi hızlandı; kelimeler tek başlarına damarlarına adrenalini pompalıyordu.

“Saric...”

“Sana, Hükümdarların şu ana kadar sahip olduğundan çok daha öte bir gücün olduğunu göstereceğim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sana arzuyla dolup taşan, yeni bir duygusallıkla zenginleşmiş bir yaşam verebilirim, sevgili kız kardeşim.”

“Kes şunu.” Bir adım geriledi. “Sana ne olduğunu ya da neden bahsettiğini bilmiyorum. Ancak biz yetişkinliğe adım attığımızda oyun oynamayı bıraktık.”

Saric gerildi. “Seni temin ederim ki oyun filan oynamıyorum. Tam tersine, bilmen gereken bir şey öğrendim. Soru şu ki gerçekleri öğrenecek gücün var mı?”

Feyn ona şöyle bir göz attı, kuşkuluydu, hissettiği korkudan rahatsız olduğu açıktı.

“Ne gerçeği?” diye sordu.

“Evrim olarak adlandırdığımız şeyde, insanlığın temel duyguları kaybetmesi hiç de bir tekâmül değildi, daha çok Lejyon olarak adlandırdığımız bir virüsün zayıyatıydı. Dört yüz seksen yıl önce, Boş Yıl’da simyacılar tarafından dünya-ya salındı. Kaderimizi simya belirledi, Yaratan değil ve yine böyle olacak.”

Saric onun bakışları altında sola doğru ilerledi. “Sana sadece Düzen’in içinde var olduğumuz öğretili. Ama diğer bir düzen daha var. Düzen karşıtı bir düzen. Günümüzde aramızda Kaos’un yaşayan kalıntıları mevcut.”

“Söylediklerin kutsal şeylere saygısızlık!”

“Öyle. Aynı zamanda doğru. Şu anda simyacılar Bekçiler Düzeni’nin hayatta kalan son üyesini gözetim altında tutuyorlar. ‘Kitap’ olarak adlandırdıkları bir adam, bir tarihçi, hafızasında Bekçilere dair bilinen tüm gerçekleri taşıyan kişi. Onun Düzen karşıtı düşünce tarzı, insanlığı neredeyse yok eden bağınazlığa sebep olan duygusal kusurların tümünü geri getirecek.”

Feyn gözlerini kırıştırdı. “Bekçiler.”

“Evet.”

“Onların hep aramızda yaşadıklarını mı söylüyorsun?”

“Yaşadılar. Eğer sonuncusu kaçmanın bir yolunu bulursa, dünya ikinci bir Kaos Çağı’na girecek.”

“Hediyeğin yeni bir duygusallık olacağını söylüyorsun. Diğer yandan da Düzen’e karşı ve Kaos yanlısı konuşuyorsun.”

Saric ona yaklaştı. “Bilmediğin çok şey var kız kardeşim. Sana öğretebilirim. Yanında olmam için beni Senato’ya

getir. Seninle Rowan ve babam gibi olalım. Birlikte. Yalnız kalmaktan hiçbir zaman korkmayacaksın, çünkü ben yanında olacağım. Beni bu yetkiyle donat. Saltanatının iyiliği için. Halkın iyiliği için.” Uzunca bir süre Feyn, Saric’in gözlerine baktı. Saric’in kalp atışı tek ve tanıdık olmayan bir notada attı.

“Komik olma. Tüm bunlar doğru olsa bile, işlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun. Senato’yu sana devredemem, onların tam desteğini almadan olmaz.”

“Bu kadar toy musun? Kanunlar sana dilediğin kişiyi göreve getirme yetkisi veriyor, istediğin her şeyi yapma yetkisi. Senato sadece insanların rahatlığı ve anakara uluslarının sembolik katılımı için var. Ama biz gerçeği biliyoruz. Kararnameyi imzala, bu iş bitsin.”

“Bu yüzden... insanların huzuru için... bu iş her zaman düzgün yapılmalı. Düzen’e olan bağlılığımı sürdüreceğim. Bu işi başka türlü yapmayacağım.”

Sarf ettiği kelimeler çok sertti. Saric’i çok şaşırtmıştı.

“Şu Bekçi’ye gelince, bu konuyu araştıracağımdan emin olabilirsin. Söylediğin şeye bakılırsa, onun karanlık simyasını bizzat uyguladığın farz edilebilir. Bunu hemen durdurmalısın. Eğer bu işten ben Hükümdar olana kadar vazgeçmez, onunla arkadaşlığının tüm detaylarını açıklamazsan bunun bedelini ödersin. Hem de bizzat bana.”

Saric darbe almış gibi ayağa kalktı. Ardından öfke içini öyle bir güçle doldurdu ki, kontrolünü kaybedip kaybetmeyeceğini merak etti.

“Sen bir aptalsın! Sana her şeyi önerdim! Dünyayı hayatında sahip olamayacağın şekliyle ayaklarının önüne serdim, hem de önemsiz bir fiyata!”

İşte, korku. Feyn’in yüzünden, tıpkı o parlak gözlerin üzerine düşen bir gölge gibi akıp geçti.

Ancak bunu görmenin verdiği tatmin, geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Feyn onu reddediyordu. Onu görür görmez hissettiği arzu uçtu, Saric’i ümitsizlik içinde bıraktı.

Ne yapıyordu?

Biliyordu. Bunun sebebi duygularıydı. Saric’i kendilerine esir etmişlerdi. Bu yüzden, Feyn de *onu* esareti altında tutuyordu. Buna dayanamazdı. Hem de hiç. Corban’ın önünde mücadele etmek bir şeydi, Feyn’e karşı beslediği yoğun arzuyla sürüklenmek ise başka bir şey; hem de çok tehlikeli bir şey.

Çok fazla şey söylemişti. Onda kendisine dair en ufak bir şüphe bırakmaya niyeti yoktu. Feyn onun kendisi için en iyisini kalpten dilediğine inanmalıydı.

Saric derin bir nefes aldı ve başını önüne eğdi. “Affet beni. Korkum üstün geldi.”

Feyn karşılık vermedi.

“Görünüşe bakılırsa bir zamanlar beni ellerinden kurtardığın canavarlar hâlâ peşimde.”

Feyn, “O zaman sana onları başından atmanı öneriyorum,” dedi.

“Lütfen beni affet.”

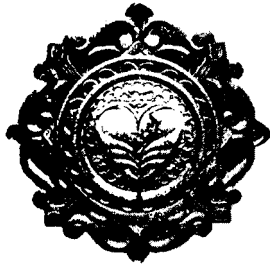
“Elbette.”

“Teşekkür ederim. Söylediklerini düşüneceğim. Bu arada, lütfen en azından konuştuğumuz konuların doğruluklarını araştır.”

Feyn, “Emin ol, yapacağım,” dedi. “Gelecek günlerde sana soracağım başka sorular da olacak.”

Saric onun bunu yapacağını biliyordu. Görünüşte Feyn’ in talepleri onun amaçlarına zıt düşüyor gibi görünebilirdi. Ama en azından, neredeyse kendini ele vermiş olmasına rağmen, ona güveniyordu.

Bir daha asla. Feyn gerçekleri ortaya çıkarıp ona karşı cephe aldığı anda herkes açısından çok geç olacaktı, buna Feyn de dahildi.



13. BÖLÜM

“Başka bir yol daha var, Rom.”

Avra, Neah’ın bir saattir parşömeni incelediği sehpanın önüne oturdu. Parşömenin hemen yanında, Rom’un iki saat önce getirdiği bir gazete duruyordu. Ön sayfaya onun suratı hâkimdi, altına kalın harflerle *KAÇAK* yazılmıştı.

“Ne yolu?” diye sordu.

“Bizans’tan hâlâ kaçabiliriz.”

Rom saatlerdir içeriyi turlayıp duruyordu, oturmayı başaramamıştı. Kanepenin bir köşesinde kıvrılıp yatan Neah’a baktı. Bilinç kapanmasından, düzenli aralarla gelen boğuk hıçkırıklar dışında görülmedik bir şekilde sessiz çıkmıştı. Etkisiz hali, özellikle de Triphon’un manik aşırılıklarının ışığında Rom’un cesaretini kırdı. Onun feveranlarını görmezden gelmek için gün boyunca ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmışlardı.

Arka odadan bir gümbürtü geldi. Triphon haykırp gülme-ye başladı, birkaç dakika sonra kahkahaları yerini yüksek sesli

hıçkırıklara bıraktı. Orada, saatlerdir canavarlarla savaşıyordu.

Rom başını salladı. “Bunu çoktan tartıştık. Hayır. Kale’ye girmeliyiz. Kitap adlı o adamı, şu Bekçi’yi bulmalıyım.”

“Ya onu da öldürdülerse ne olacak?”

Rom parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Üzgünüm, Rom. Ama bunu dikkate almalıyız.”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Fakat şu anda elimizdeki tek kişi o.”

Avra’nın ne düşündüğünü biliyordu. Tüm gün boyunca güvenli bir şekilde birlikte olabilecekleri bir yere kaçabileceklerini hayal etmişti. Kale Muhafızı’nın yargı yetkisinin olmadığı bir yere. Bir yanı bunu diğer herhangi bir şeyden çok daha fazla istiyordu. Onunla yalnız kalmak, basit bir şekilde yaşamak ve sevginin sonuçlarını keşfetmek...

Ama yanıtlara da ihtiyacı vardı. İkisinin de vardı. Ayrıca babası hakkındaki şeyleri de öğrenmeliydi; konu sadece kendileri değildi.

Avra, “Kale’nin şu anda gidebileceğin en tehlikeli yer olduğunu biliyorsundur heralde,” dedi.

“Doğruları öğrenmem için bu gerekli.”

“Ne kadar daha doğruya ihtiyacımız var?”

“Konu sadece biz değiliz. Şu anda sahip olduğumuz sorumluluk ne olacak? Ya dünyanın geri kalanı? Bunu onlardan saklayacak mıyız?”

“Dünyaya hiçbir borcumuz yok!” Başını başka tarafa çevirdi. Kısa bir süre sonra, “Haklısın. Bunu biliyorum. Sadece bunun başka bir yolunun olmasını dilerdim. Bunu de-

neyimlemiş ya da en azından bunu bilen başka birileri olmalı. Bir yerlerde. Kale dışında bir yerde,” dedi.

“İşte bu yüzden bunu Kitap’a sormalıyım.”

Avra’nın yanına oturdu. Neah neredeyse katatonik bir hal almıştı; Rom onun bilincinin yerinde olduğundan emin değildi. Her şeyi bırakıp kaçmalarına engel olan bir sebep daha vardı: Triphon ile Neah dönüşümlerinin sancılarından daha yeni kurtuluyordu.

Gazeteyi aldı.

Rom Sebastian tehlikeli bir kaçaktır. Kendisini misafir etmeyin, ona yardımcı olmayın. Görülmesi durumunda hemen yerel uygulama ofisinizi arayın. Şeref Kodu’na uyun.

Avra’yı kaçak ilan etmemelerinin sebebi ilk başta iyiye işaretmiş gibi gelmişti. Ama artık bundan o kadar da emin değildi. Muhafızlar onun ortada olmadığını şu ana kadar anlamış olmalıydı. Ama bu bilgiyi kendilerine saklıyorlardı muhtemelen. Bu durum Rom’u endişelendirdi.

Resme baktı: Nüfus Sayımı Ofisi’nden alınan kimlik fotoğrafıydı. Hafifçe, nazikçe gülümsemişti fakat o, gülmek konusunda ne biliyordu ki? Çağrıldığında şarkı söylemek için bazilikaya gitmek, oradan da atölyenin ve annesinin evinin rahatlığına geri dönmek haricinde hayattan ne anlıyordu? Masada duran büyük gemici fenerinin ışığında annesiyle yaptıkları o felsefi sohbetler...

Tüm bunlar sadece bir kabuktu.

Avra da ona katılarak resme bakmaya başladı. “O günlerde bile, benim her şeyde bir anlam olabileceğine inanmamı sağlayan bir halin vardı. Haklıydın.”

“Annem bunu saflık olarak adlandırırdı.” Tüm bedenini bir elem kapladı.

“Rom, şunu unutma. O herhangi bir pişmanlık, üzüntü, hatta saldırganlara karşı bir öfke duymaktan öldü. Şimdi de mutluluk içinde.”

Rom, “O sevgisiz öldü. Babam da öyle,” demeden önce kısa bir an için sessiz kaldı.

Daha da kötüsü, babasının bir şekilde bundan haberi vardı.

Bu yüzden, Rom içinde yıkıcı bir üzüntü hissediyordu. Babasının katillerini affedip affedemeyeceğini merak ediyordu. Sırf bunun için, bu küçük şişede ne olduğunu tam olarak öğrenmeliydi. Bir de bunun bu hayat ve bu dünya için ne anlam ifade ettiğini...

Düzen’e hep uymuştu. Ona hep en büyük değeri vermişti. O saf değildi. Aptaldı.

Rom gazeteyi fırlattı.

Neah’ın yatak odası tarafından bir takırtı geldi.

Triphon koşturarak oturma odasına girdi, uçarak bir yan tekme attı ve duvara yapıştı. Rom daha önce onu bağlamayı denemiş fakat adam avazı çıktığı kadar bağırarak elinden kurtulmuştu. Bir ölçüden fazla kan içmişti, şimdi de yan etkilerinin acısını çekiyor gibiydi.

Yoksa Triphon kendine gelmeye mi başlamıştı?

Rom adamın mantığının en kısa sürede duygularıyla aynı seviyeye ulaşacağını ümit etti. Bildiği tek şey, Muhafızların şu anda Neah'ın dairesinin dış merdivenlerinde olduğuydu.

Neah sessizliğini bozdu. “Dairemi mahvediyorsunuz.” Gözlerinin kenarları kızarmış ve şişmişti. Kolunun üst kısmında koyulaşmaya başlayan çürüklere dokundu.

Rom'a döndü. “Beni bu kargaşaya sürüklediniz, şimdi ne olacak? Önemi olduğundan değil. Yön değiştirmemiz gerekecek. Beni duyuyor musunuz? Bizi yakalamaya gelecekler!”

Saatlerdir ilk defa bu kadar çok şeyi arka arkaya sıralayıp dillendirmişti.

Rom, ayağa kalkarak, “Hayır,” dedi. “Kale'ye girmeliyiz.” Duvara gölgesi düşen Triphon'a doğru döndü. “Triphon, bizimle misin?”

Triphon durdu ve ellerine baktı. “Bu inanılmaz. Şu anda sizden biri uğruna ölümüne savaşabilirim. Bunu biliyor musunuz?”

Neah, “Hissettiğin şey ilaçtan kaynaklanıyor,” diyerek lafı yapıştırdı.

Rom, “Beni dinliyor musunuz?” diye araya girdi. “Kale'ye girmeliyiz.”

Triphon, tek yumruğunu havaya kaldırarak, “Ben buradayım,” dedi. “Kale'ye mi girmeliyiz? Sizi kaleye *sokacağım*.”

Neah, “Ne kadar büyük bir salak,” dedi.

Rom, “Bana sonunda korku haricinde bir şeyler hissettiğine memnun olmadığını söyleme sakın,” dedi. “Burada,

rahat minderlerin ve yumuşak renklerinle mükemmel dünyanı yaratmaya sürükleyen şu şey haricinde bir şeyler hissettiğin için az da olsa mutluluk duymadığını sakın söyleme.”

Sabahın erken saatlerinde, Triphon giriş salonunda yere cam bir kâse devirmişti. Neah büyük parçaları toplamış, ardından en büyük olanı pencereye doğru kaldırmaya çalışırken hepsini tekrar düşürmüştü. Yüzüne ışık yansımış, camı gözlerinin içindeki sonsuz bir beğeniyle çevirmiş, çevirmişti. Rom onun güzel olduğunu daha önce de düşünmüştü, ancak o an kesinlikle etrafına ışık saçıyordu.

Yüzünü buruşturmadan önce, “Bunları bana annem verdi,” dedi.

Rom, “Yoksa hâlâ çok mu korkuyorsun?” diye sordu.

Avra eline dokundu. “Rom.”

Neah ona her zamanki o aceleci tavrıyla baktı, fakat hemen ardından bu yüz ifadesi, yerine oturmayan bir maske gibi kayıp gitti. Rom’un onu sarf ettiği kelimelerle yaraladığını fark etmesi biraz zaman aldı. Bu bu kadar kolay mıydı?

“Üzgünüm Neah.”

Neah gözlerini çevirdi.

Rom tekrar, “Üzgünüm,” dedi.

Triphon, “Kale’den bahsediyorduk,” dedi.

Rom, “Doğru. Parşömeni Bekçi’ye götürmeliyiz,” diye karşılık verdi. “Tüm bu yazıların ne anlama geldiğini bize söyleyebilecek tek kişi o olabilir. Hayatta kalmayı umut ediyorsak, daha fazlasını öğrenmeliyiz. Tüm dünya şu anda bize karşı.”

Neah, “Sonunda doğru bir şey söyledin,” dedi. “Dünya

bize karşı. Ya Kale'ye girersen, ki bu neredeyse imkânsız bir şey, ve şu bahsettiğin Bekçi'nin, tıpkı Avra'nın söylediği gibi öldüğünü öğrenirsen ne olacak? Onların yaşlı bir adamı umursadıklarını gerçekten düşünüyor musun? Sadece esir düşersin. Aklımdan ne geçiyor, biliyor musun, bence yarını göremeden öleceksin!”

Avra, “Neah!” diye haykırdı.

Rom, “Sorun değil,” dedi. Muhtemelen bunu hak etmişti.

“Bunu bir düşün! Ama hayır, yapamazsın. Tüm şu duygular buna engel. Düşünmekte zorlanıyorum...” Neah'ın çenesi titredi.

Avra, “Bekçi'yi öldüremezler,” dedi. “Onun bildikleri çok önemli.”

Triphon gazeteyi yerden alıp ön sayfayı uzunca bir süre inceledi.

Alçak sesle, “Kahretsin,” dedi.

Herkes sessizdi, Triphon duygularını yeterince güçlü ve etkin bir şekilde dile getirmişti.

Gazeteyi sehpayı bıraktı. Dışarıda, çanlar akşam ayini için çalmaya başlamıştı. Triphon, “Sizi Kale'ye sokabilirim. Ben de bir Muhafızım,” dedi.

Neah, “Henüz *eğitimdesin*,” diye düzeltti.

Triphon, “Sana yeterli gelen *herhangi bir şey* var mı?” diye lafı yapıştırdı.

Neah gözlerini kırıştırdı.

“Lanet olsun.” Triphon derin bir nefes aldı. Bir dakika sonra, “Barakalara girebilirim. Bundan sonra bilmem gere-

ken tek şey nereye gideceğim. Neah?” dedi.

Neah başını çevirdi.

“Önemli değil. Başkalarına sorarım. Böyle bir adamı tutabilecekleri o kadar çok yer var ki.”

Rom, “Pekâlâ,” dedi, “Triphon beni içeri sokacak...”

Neah alçak sesle, “Onu tutabilecekleri tek bir yer var,” dedi.

Triphon ona baktı.

“Eski zindanlar. Kale’nin altında, koridor ve bölmelerden oluşan bir labirent olduğuna dair bir söylenti var. Ve esirleri orada tuttuklarına dair...” Yüzündeki ciddiyet ifadesi kaybolduğunda yıllarca gençleşti. Bakışları Triphon’a doğru kaydı, ama Triphon çoktan etrafı turlamaya başlamıştı.

Rom, “Hiç kimse bundan emin değil, öyle mi?” dedi.

“Hayır. Ve hiç kimse de sormuyor. Yapmamız gereken işler var. Birinin, sırf yaptığınız şeyin ona kötü bir şekilde yansımından korkarak, size isyankâr olduğunuzu söylemesinin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?”

Triphon, “O zaman Bekçi’nin zindanda bir yerde olması lazım,” dedi.

“Eğer gerçekten öyle biri varsa ve hâlâ hayattaysa... orada olmalı.”

Triphon oturma odasının duvarı boyunca uzanan yüksek pencereye yürüdü ve dışarı baktı. Neah’ın onu takip eden bakışlarının farkına sadece Rom vardı.

“Zindanların Saric’in kontrolünde olduğunu söylüyorlar,” dedi.

Rom, “Saric mi?” diye sordu.

“Feyn’in erkek kardeşi.”

“Feyn, yani... *Feyn mi?*”

Neah, “Müstakbel Hükümdar,” dedi.

Triphon, “Saric,” diye homurdandı ve onlara doğru döndü.

Rom, “Zindanların nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

Neah alçak sesle, “Bu konuda gerçekten ciddisin, öyle mi?” dedi.

“Eğer yarına kadar öleceğim konusunda haklıysan, bunun ne uğruna olacağını bilmek istiyorum.”

Oda sessizliğe büründü.

Neah sonunda, “Belki de içeri girmemizi sağlayacak bir yol bulabilirim,” dedi. “Ancak bu hiç de kolay olmayacak.”

Rom’un nabızı hızlandı. “Nasıl?”

“Henüz bilmiyorum. Ama artık şehrin tümü seni tanıyor. Muhtemelen gidemeyeceksin.”

Triphon, “Ben gideceğim,” dedi. “Sorunsuz şekilde barakalara kadar ilerleyebilirim.”

Rom, “Hayır, ben gitmeliyim,” dedi. “Yaşlı adamın Bekçi’yi bulmasını istediği kişi benim.” Parşömeni hiç kimseye emanet etmeyecekti. Dahası; babası hakkındaki gerçekleri de öğrenmeliydi.

Triphon, “Kalın kafalı olma!” dedi. “Burada eğitimli savaşçı benim. Eğer sorun çıkarsa, ufak da olsa bir şansı olan tek kişi benim.”

“İşte bu yüzden burada kalmalı ve Avra’yı korumalısın.

Şimdiye kadar anımda olduğunu öğrenmişlerdir. Eğer bana bir şey olursa, Neah'ı da dışarı çıkarmalısın.”

Rom tekrar Neah'a döndü. “Beni nasıl içeri sokacaksın?”

Neah dudağını ısırdı. “Ofisimdiki diğer üç kişi de kadın. Belki içeri kadın olarak girebilirsin.”

Triphon, “Pekâlâ, bu beni saf dışı bırakıyor,” dedi.

“Elimde ne var, bir bakayım.” Neah, Rom'a giyecek bir şeyler bulabilmek için yatak odasına gitti.

Avra, Rom'un yanına yaklaşarak, “Bu hoşuma gitmiyor,” diye fısıldadı.

Rom onun saçlarını okşadı. Yumuşak ve ince telliydi, parmakları arasında kestane rengi asma filizleri gibi dalgalanıyordu.

“Hiçbir şey şimdikinden daha güvenli olmayacak. Aksine, böylesine cesur bir adım beklemeyecekler.”

Neah kolunda iki elbiseyle belirdi. “Bunlar omuzları en geniş olanlar.”

“Bunların içinde kadın gibi görünmem mümkün değil!” Rom eliyle yüzünü ovuşturdu. Baş ağrıyordu.

“Dur. Başka bir şey daha bulabilirim.” Neah elbiseleri bir sandalyenin arkasına attı ve gömme dolaba koşturdu. Asklarda duran birkaç uzun cüppe çıkardı.

“Papazlardan bazıları özel ayin yapmak için Kale'ye geldi. Kale cüppeleri onlar için saklıyor. Ben bunları temizlettirmiştim.”

“Asillerin bazilikaya halkla birlikte katılmaları gerektiğini düşünüyordum, işte bu yüzden Kale'de bazilika yok...”

“Brahma rahiplerinden biri kamu alanlarından korkuyor ve Kale’nin bahçe kapılarından dışarı çıkmayı reddediyor. Diğerinin ise yaygın bir virüs kapmak ve hayatının sığınakta sonlanması gibi tuhaf edici bir korkusu var. Papazları Kale’ye getirdiler ve cüppelerini burada değiştirttiler, böylece hiç kimse onların Düzen’i bozduğunu bilmeyecekti.”

Rom cüppelerden birini alıp omzuna geçirdi, boyun ve göğsünü düğmeledi. “Buranın arka kapısı var mı?”

“Yatak odası penceresi. Binanın o tarafında bir yangın merdiveni var.”

Rom, Triphon’a göz attı. “Herhangi bir sorun olursa, Avra ve sen buradan ayrılacaksınız. Kuzeye gidin, şehrin dışına çıkın.”

“Söylemesi kolay. Bu topraklar acımasız.”

“Sen, tıpkı sık sık ima etmekten hoşlandığın gibi, eğitilmiş bir Muhafız’sın. At binme eğitimi almıyor musunuz?”

“Tören için, ama...”

“Bana söz ver.”

“Bir yolu varsa, yapacağım.”

“Rom.” Avra onu seyrediyordu. “Seninle kısa bir süre konuşabilir miyiz?”

Rom’u küçük mutfağa çekti. ve karşısında dikildi, yüzü kireç gibiydi.

“Bu hoşuma gitmiyor.” Fısıltısı yüzeyseldi.

“Triphon bir şey olmasına izin vermeyecektir.”

“Endişelendiğim kişi ben değilim.”

Rom, Avra’nın iki elini birden tutup kaldırdı, önce teki-

nin, ardından da diğzerinin eklemelerini öptü. Parmaklarının gerisinden, “Bana bir şey olmayacak,” dedi. Onu kendine doğru çekti ve kollarını bedenine doladı. “Güvende olacağıma söz veriyorum.”

“Sensiz yaşayabileceğimi düşünmüyorum. Kalbim kırılır.”

Rom hafifçe güldü, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. “Kalbin senin tahmin ettiğinden çok daha güçlü.”

“Rom?”

“Evet.”

“Bana beni sevdiğini söyle. Yeni tür sevgiyle.”

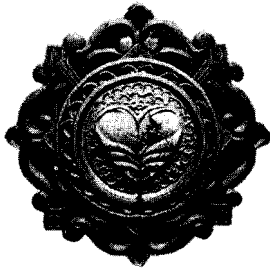
“Seni seviyorum.” Kelimeler bir iç çekiş ve dua şeklinde dudaklarından döküldü. Bunlar aynı anda hem hiddetli, hem de kutsal olan sözlerdi. “Yeni sevgi türüyle. İkimizden birinin tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

Dışarıda, çanlar akşam ayınınin bittiğini ve dinlenme gününün kapanışını ilan etti. Avra cüppesinin ensesini düzeltti, ardından kukuletasını başına geçirdi. Parmak uçlarında dikilip dudaklarını Rom’un dudaklarına dokundurdu.

“Bana geri dön.”

“Döneceğim.”

Avra’yı bıraktı, ardından Neah’ı takip edip yatak odası penceresinden çıkıp geceye karıştı.



14. BÖLÜM

Feyn, Senato salonuna girdi. Bölme boştu, Senato'nun minderli oturakları ve Senato Başkanı'nın yüksek platformu hayaletlerle doluydu. Platformun yanındaki kapı aralığının, beş yüz metre batıdaki zindanlara ulaşan yeraltı tünellerine açıldığı bir sır değildi. Ancak geçit kilit ve anahtarla mühürlenmişti, sadece birkaç siyacı tarafından kullanılıyordu. Saric de bu insanlar arasındaydı.

Görünüşte Saric'e ses çıkarmamış, boyun eğmişti. Ancak Saric'in mantığı bir garipti, ona özgü olmayan döngülerle doluydu. Ayrıca onda pek de doğru görünmeyen bir şeyler vardı, bunlardan en önemsizi, şu Bekçi denilen adamdan bahsetmesiydi.

Feyn var olduğunu bildiği diğer tek anahtarı almıştı: Babasınınkini. Kale kilitlerinden hiçbiri Hükümdar'ı engelliyemezdi.

Ya da şu durumda, müstakbel Hükümdar'ı.

Senato kürsüsünün üzerinde tek bir meşale yanıyor, alevi sürekli olarak bir gaz kaynağı tarafından besleniyordu.

Düzen'in alevi hiçbir zaman sönmezdi. Kapıya varıp içeri girdi.

Çan şekilli avluya en azından yirmi basamak vardı. Sirin'in bizzat şehit edildiği oda olduğu söylenen küçük altıgen bölmeye uzanan geçit boyunca soldan gitti. Odanın içi siyahtı, duvarları antik silahlar ve berbat kilimlerle doluydu. Bu odanın ürkütücü bir sıcaklığı vardı, sanki kendisini neredeyse yok eden o yangını hiçbir zaman unutmamış gibiydi, ya da belki de son zamanlarda bir dizi cesede ev sahipliği yapmıştı. Tıpkı Saric'in onun bölmesinde yaptığı gibi terliyordu.

Hayır, sadece hayal kuruyordu. Saric'in bu Kaos'un kötü kokusunu ve meşale dumanını taşıyan alt kademelere duyduğu sempatiyi hiçbir zaman anlamamıştı.

Ağır bir kapıya yaklaştı, anahtarı kilide soktu ve mühürlü geçidi açıp ardından kapattı. Elektrik telleri duvarlardan dolaşüyor, besledikleri aksesuarlar geniş alan ağı ışığının bağlantısız kısımlarında tüneli aydınlatıyordu. Bazı yerlerde tünelin tepesi o kadar alçaktı ki, başını bin yıl önce kabaca oyulan kayaya sürtmemek için eğilmek zorunda kalıyordu.

Uzun süredir buraya inmemiş olmasına şaşırmamak gerekirdi: Toprağın bu kadar altında, sanki toprağın tüm ağırlığı üzerine düşecekmiş gibi görünen bu yerde olmak onu korkutmuştu. Küçük bir kızken de aynı şeyi hissetmiş, ama bunu şu ana kadar unutmuştu.

Tünelin genişleyerek daha ferah bir koridora dönüşmesi ve ana kayanın derinine yerleştirilmiş bronz bir kapıyla ani-

den sonlanması uzun bir yol kat etmeyi gerektirmiş gibiydi. Duvarın birinde köşebende tek bir elektik meşalesi yerleştirilmişti, bu kabaca oyulmuş tavanda hortlaklar dolaşıyormuş gibi gölgeler belirmişti. İki Muhafız kapının iki yanında soh-bete dalmıştı. Onu görünce ayağa fırladılar, yüzüğünü fark edince daha bir dikleştiler.

“Geçmeme izin verin.”

“Leydim.” Muhafızlardan biri eğildi ve kapının sürgüsünü açmaya girişti.

İçerisi şaşırtıcı derecede genişti. Klostrofobik koridorların ardından, odanın boyutu şaşırtıcıydı. Gerçekte depo olan oda, duvarlar boyunca demir ızgaralara yerleştirilen elektrik lambalarıyla aydınlanıyordu.

Feyn devasa kafesleri andıran birkaç kare şekil seçebildi. Eğreti geçidin her iki tarafında bunlardan en az on tane vardı. Bunların gerisine yayılmış açık laboratuvar çalışma alanları, dinlenme günü sebebiyle terk edilmiş görünüyordu, paslanmaz çelik yüzeyli tezgâhlar ve cerrahi amaçlı lambalar antik duvarlarla tezat oluşturunuyordu.

Bir inilti duyuldu, ses birkaç metre ileriden gelmişti, bu sadece yakınlığıyla değil, aynı zamanda düşük kalitesiyle de Feyn’i şaşırttı.

Muhafız’a dönerek, “Burası neresi?” diye sordu.

“Zindanlar, Leydim.”

Feyn kaşlarını çatarak laboratuvar cihazlarına baktı.

“Bekçi olarak anılan kişi nerede tutuluyor?”

Muhafız, “En sonda,” dedi, “sola uzanan geçitten geçil-

diğinde, eski zindan alanında.”

Feyn ileri doğru baktı, ışığa ihtiyacı yoktu. Diğerlerinden çok daha uzağı daha da net görebiliyordu, en loş günlerde bile.

İşin doğrusu, herkesin belirli bir düzeyde olduğu gibi, bir simya ürünüydü.

Kafes dizinin ilerisinden bir inilti, ki bu kesinlikle bir kadına aitti, yükseldi. Ahenkli ve esrarlı, insanı titreten bir kahkaha, hıçkırığı andıran bir boğulma sesiyle sonlandı.

Bu kadınların burada ne işi vardı? Hastalar mıydı?

Ardından Saric’in metreslerini hatırladı.

Kukuletasını başına geçirdi ve birkaç çelik çalışma masasının önünden süratle yürüdü, bunlardan biri kirli bir çarşafı kaplanmıştı. Bu ince bir bedenın üzerine örtülmüştü; bir cesedin.

Bu zindanın aynı zamanda büyük bir laboratuvar olduğunu görebiliyordu.

İnsan denekler kullanıldığı bir laboratuvar.

Feyn sondaki geçide ulaşmak için kafesleri aceleyle geçti. Tünele döndü, odayı ve kafesleri ardında bırakmaya büyük bir istek duyuyordu. Önünde bir tünel açıldı, tünelin sonundaki tek meşale modern çelik çubuklarla donatılan eski hücreyi aydınlatıyordu.

Yaklaşırken içerideki kamburlaşmış bedeni seçebildi. Biri küçük yatağa oturmuş, sakalı bacaklarına sürtünüyormuş gibi görünecek kadar öne eğilmişti. Adamın ıslığı andıran bir sesle hayat verdiği kelimeler karanlıkta yol aldı.

Dua mı ediyordu?

Feyn çelik parmaklıklara bir kol boyu mesafe kalana kadar yaklaştı, yumuşak deri ayakkabıları taşların üzerinde sessizdi. Adam yaşlıydı. Dağınık beyaz saçları başının etrafında asi bir hare oluşturuyordu. Gerçekten de dua ediyor gibiydi, ama mırıldandığı kelimelerin hiçbirisi onun anlayabildiği türden değildi.

“Bekçiler Yeniden Doğuş Günü için. Bekçileri Yeniden Doğuş Günü için tutun. Kanı getirin ve güvende bulundurun...”

Feyn hücre parmaklıklarından birini tuttu. “Affedersiniz.”

Adamın başını hızla kaldırdı. Feyn onun korkudan yusuvarlak olmuş yaşlı gözlerine baktı. Adam kafesin önüne doğru ayaklarını sürükleyerek ilerledi. Feyn geri çekilmedi.

Yaşlı adam, fısıltıyla, “Senin kafesinin dışında ne işin var?” diye sordu.

“Benim kafesim yok.” Bakışları adamın yüzünün kırışıklıklarını, kaşlarının üzerindeki çizgileri, gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını dolaştı. Kaç yaşında olabilirdi?

“Emin misin?”

Feyn başıyla onayladı.

“Seni daha önce neden hiç burada görmedim?”

“Ben simyacı değilim.” Feyn doğruları planladığından çok daha cesurca dile getirirken buldu kendini.

“O zaman nesin sen?”

“Ben, Feyn'im.”

“Ah.” Adamın suratında anlamaz bir ifade belirdi. Bu

adam deli miydi yoksa? “Matematikçisin. Müstakbel Hükümdar. Yaklaşık yirmi beş yıl önce, 24 Ekim’de doğan. O Feyn olmadığın kesin.”

“Evet. O Feyn’im.”

“Ulu Tanrım! Yoksa Yeniden Doğuş Günü’nü kaçırdım mı?”

Çok garip, hem de çok garip.

“Hayır. Daha dört gün var.”

Adam, Feyn’in eline iki eliyle birlikte uzanarak, “Ah, Leydim,” dedi. “Tutabilir miyim?”

Feyn adamın elini tutmasına izin verdi, tuhaf ama ondan korkmamıştı. “Korkunuzu hafifletecekse...”

“Hafifletiyor! Çünkü ben ölüyüm, biliyor musunuz?”

“Bana hiç de öyle görünmüyorsunuz. Eğer elimden gelse, hayatta kalmanızı sağlayacağım. Ölümü hak etmediyseniz tabii.”

“Hepimiz etmez miyiz?”

Feyn, “Hayır,” dedi.

“Şaşırabilirsiniz.”

Adam yeterince aklı başında görünüyor, yine de çok esrarengiz konuşuyordu.

“Kitap adıyla andıkları kişi siz misiniz? Şu Bekçi?” Feyn o anda kendini daha genç hissetti, neredeyse bir çocuk gibiydi. Tabii ya. Onunla kıyaslandığında o hakikaten de bir çocuktü.

Adam, “Hiçbir kitap adam olabilir mi?” dedi.

“Bilmiyorum. Bunu bana siz söyleyin.”

“Ben doğruları taşıyorum... içimde. Ve evet, bana Kitap derler.”

Feyn kaşının çatıldığını hissetti. “Anlamıyorum. Siz biraz deli misiniz?”

“Tüm dünya deli, Leydim. Söyleyin bana, siz deli misiniz?”

“Hayır. Hiç sanmıyorum.”

Adam şakağına vurarak, “Ah, *sanmıyorsunuz*,” dedi. “Ama ya düşünceniz yanlışsa? Ya hastaysanız ve bunu bilmiyorsanız? Ya da aptalsanız ama akıllı olduğunuzu sanıyorsunuz?”

Feyn daha önce hiç böyle konuşan yaşlı bir adamla karşılaşmamıştı. Onda çekici olan şey neydi, kahkahası mı? Manerizme onun kadar iyi hükmediyordu, sadece zamanlaması çok garipti ve aniden değişiveren nidalarla noktalanıyordu. Kesinlikle biraz deliydi.

Ama sıkıcı değil.

Adam, Feyn’in elini bırakıp öne doğru uzandı, ona daha yakından bakmak istiyordu. “Bana bir şey söyle Hükümdar olacak olan Feyn. Eğer doğru bir şey öğrenmek üzere olsaydın, bildiğin her şeye ters olmasına rağmen bunu dikkate alırmıydın?”

Bildiği her şeye mi? Belki bu yer hakkında bilgi sahibi değildi ama bildiği her şeyin yalanların üzerine kurulduğuna inanamadı.

“Ben... sanırım alırdım.”

“Ah. Çünkü orada kesinlikle delilik de olabilir... tüm

dünyanın yoldan çıktığını ve daha da kötüsü bunun büyük bir kasıtlı ve herkesin yararı için yapıldığını bilmek...”

Feyn, “Belki de,” dedi. “Ama bu her ne olursa olsun oldukça komik bir soru.” Akıl sır ermez.

“Öyle mi?”

“Tabii ki. Şimdi soru sorma sırası bende. Bekçiler kim?”

“Ah, Leydim, bunu size söylemem durumunda bir yemini bozarım. Siz gözlerinizde bir ışık taşıyor gibi görünüyorsunuz. Asil bir kalbiniz var. Buna rağmen, her ne kadar müstakbel Hükümdar olsa da, Hükümdar olmayacak birine nasıl güvenebilirim ki?”

Bu adam ne diyordu?

“Lütfen. Basit konuş.”

“Bekçi benim. Korkarım en sonuncusuyum.”

“Neden Hükümdar olmayacağımı söyledin?”

“Öyle mi dedim? Eğer söylediysem, bunu yapmamalıydım. Yemin ettim.”

Feyn, “Bana büyük bir dikkatle cevap ver,” dedi. “Erkek kardeşim bana bir Düzen karşıtlığından bahsetti. Bunu yapan sen misin?”

“Düzen karşıtı tek şey, Leydim, Düzen’in kendisi. Kanımca, ben Düzen’in dışındayım ve bundan da gurur duyuyorum.” Sırıttı.

Bu adamın deli olduğu açıktı. Ama Feyn’in daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

“Aynı zamanda hayattan da bahsetti. Garip ve yeni bir hayat. Simyayla getirilen.”

“Bu simya sadece ölüm getirir. Kaldı ki ölümler selamet içerisinde dinlenir. Ve selamet dünyada hüküm sürer, öyle değil mi, sevgili müstakbel ya da müstakbel olmayan Hükümdar? Öte yandan hayat kandan gelir ve korkunç tehlikelerle doludur.”

“Ne kanı?”

“Kan. O sizde mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Hayır, elbette ki bilmiyorsunuz. Sizde olsaydı, ne kanı olduğunu bilirdiniz.”

Bu deliyle konuşmaya çalışmak aptallıktı, tam bir aptallık. Adamın söylediği her şey anlamsızdı. Söylediği her şey tersine çevrilmişti.

Ama Feyn onu, Saric’in bahsettiği şu Kitap’ı bulmuştu. Peki, bu ne anlama geliyordu?

Adam parmaklıklara iyice yaklaştı, gözleri yusuvarlaktı ve yalvarıyordu. “Beni serbest bırakabilirsiniz, Leydim. Buna gücünüz var! Size yalvarıyorum, yaşlı bir adama merhamet edin.”

“Seni serbest bırakmayacağım ve eğer biraz aklın varsa, kimseye beni gördüğünü söylemezsin.”

Adam gözlerini kırpıştırıp geri çekildi, canı sıkılmıştı. “O zaman en azından kanı bulmamıza yardım edebilirsiniz.”

“Bu benim erkek kardeşimin aldığı şey mi, tuhaf tavırlarının sebebi bu mu?”

“Erkek kardeşiniz mi?”

“Saric.”

Adam kaskatı kesildi. “Onun tavrı ölüm.”

Girişin yakınlarından bir ses duyuldu, sürgü çekilmişti. Feyn’in kalbi göğsünde zıpladı.

Yaşlı adam, parmaklıkları yakalayıp onlara yaslanarak, “Çabuk,” diye fısıldadı. “Kanı bulun, oğlanı bulun. İkisini de kurtarın, hepimizi kurtarın!”

“Ne?” Feyn omzunun üzerinden geçidin ilerisine baktı, sonra gözlerini adama çevirdi. Çizme topukları yerleri döv-
dü. İçindekilerin artık inlemeye ve daha yüksek sesle küfret-
meye başladıkları kafeslerin arasında bir yerde, biri labora-
tuarlardan birinin ışığını yaktı.

“Kanı bulun! Ölüyü kurtarın!”

Bölmenin diğer ucundan yükselen sesler ona kadar ulaş-
tı. Masaya ağır bir şey atılmış, bunu bir çekicin açık güm-
bürtüsü takip etmişti. Hayır, bu bir çekiç değildi, bir satırdı. Kesme sesleri yükseldi. Kafeslerden heyecan yüklü nidalar duyuldu.

Beslenme zamanı mıydı?

Feyn şimdi, hiç kimseyle konuşmak zorunda kalmadan dışarı çıkmalıydı. Düşünmeliydi.

Yaşlı adam, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş-
çasına şöyle dedi: “Arka duvar boyunca, şuradan... onun gel-
diği yer burası.”

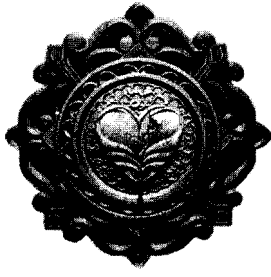
Feyn onun Saric’ten bahsettiğini düşünüp sertçe başını salladı.

“Onların seni öldürmelerine izin vermeyeceğim,” dedi ve aceleyle döndü.

Adam, “Bunun için çok geç,” dedi.

“Göreceğiz.”

Ama Feyn o an, yeraltındaki katlarda aceleyle dolaşırken bile, kendini Kitap olarak isimlendiren bu yaşlı adamın haklı olduğunu biliyordu.



15. BÖLÜM

Saric atına yerleştı ve yanlarından geçerken hemen altındaki vadinin kıvrımlı ağaçlarına baktı. Yapraksız ağaçlar yukarıya sayısız pençeler, kaos mezarından yükselen boğum boğum eller gibi uzanmıştı.

Vadinin ötesinde, Bizans'ın eski yamaçları karanlıkta ayırt edilemez haldeydi, kule ve burçların hayal meyal görüntüsü bu yeni güne artık pek uyum sağlamıyordu.

Bu yeni geceye...

Gökyüzü çalkalanan, coşkun bir denizdi, sokak lambalarının solgun ışığını, ailelerin mumlarının ve fenerlerinin etrafına toplandığı evlerin ısıtıtlarını yansıtıyordu.

Saric panayır akşamlarında atına binip gezmek için Kale'yi nasıl bir kaçış noktası olarak kullandığını neredeyse unutmuştu. Karanlık, bir şekilde, odasındaki gölgelerden çok daha az korkunç görünmüştü. Hatta rüzgâr, daha sakin ve sessiz gecelerde onu sakinleştirmişti. Ancak bu gece karanlık ona o kadar sakinleştirici, sarhoş edici gelmiyordu, hava gaptı ve elektrik potansiyeliyle yüklüdü.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Aygır yön değiştirdi, yeri eşeledi. Asiller arasında âdet olduğu üzere Saric'in Kale ahırlarında birçok atı vardı ama şu anda bindiği at, koyu renkli derisi, olağandışı yüksekliği ve gücünden dolayı en çok sevdiği attı.

Değişiminden önce bile güce bu kadar önem vermesi normal miydi?

Her zaman biraz yabani olan at, onun yanında olağan halinden daha gergindi, bu onun zekâsının bir sonucuydu. Atlar efendilerinin ruh hallerine hemen uyum sağlardı.

Ona eşlik eden tek Muhafız, otuz adım ileride, bir ağacın altında, atının üzerinde durmaktaydı. Bir saatlik at yolculuğunun ardından birkaç dakika önce Pravus'un kır evinin dışındaki yükseltiye ulaşmışlardı. Saric'in buraya üçüncü geliyordu, ama ilk kez bunu yapmayı o istemişti.

Gücün yaklaşan el değiştirmişini, çölden hızla gelen bir fırtına gibi hissedebiliyordu.

Bir toynağın kayanın üzerinde çıkardığı tıkırtı, sağ omzunun üzerinden ona ulaştı. Açık renkli bir aygıra binmiş kapüşonlu bir adam gelip onun hemen arkasında durdu.

İki adam sessizlik içinde şehre baktı. Yukarıda, bulutlar kuzeydoğuya hızla kaydı. Bir fırtına geliyordu.

“Baban seni reddetti.” Ses alçak tonlu ve cesurdu. Değişken rüzgârı bastıracak şekilde yükseltilmesine gerek yoktu.

“Evet. Bunu bekliyordum zaten.” Fakat üstat simyacının bunu nasıl bilebildiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Feyn de öyle.” Bu basit cümledeki imalar içini yaktı.

“Yakında kararından pişman olacak.”

“O çok çekici.”

“Ben de çekiciyim.”

Bunu takip eden kısa sessizlik rahatsızlık vericiydi. Saric, istemesi durumunda diğer adamı atından çekip indirebileceğini ve onu çıplak elleriyle öldürebileceğini hatırlattı kendine. Ondan çok daha güçlüydü. Ancak onun yanında olmanın beraberinde getirdiği, fiziki baskınlıktan ziyade herhangi dünyevi bir hâkimiyetin ötesinden gelen, herhangi bir Hükümdar’ın tacından daha büyük, çok derin bir güç vardı.

Yerde, beş yüz binden fazla ruh, Yaratan’ın altında bir araya toplanmış, gökyüzüne doğru fısıldayarak ona ettikleri dualarla bulutları döllüyorlardı. Aptallar.

Pravus, “Dört gün içinde Hükümdar olacak. Zamanımız azalıyor,” dedi.

Saric’in çenesi kilitlendi. “Zamanımız en başından beri kısıtlı. Beni sadece sekiz gün önce harekete geçirdin ve şimdi de gücü süratle ele geçirmemi bekliyorsun, hem de çıplak ellerimle.”

“Bana bunu yapamayacağını mı söylüyorsun?”

“Tam tersine, bunu *yapabilecek* tek kişi benim. İkimiz de serumu uzun süre önce aldık, aksi takdirde yapmazdık. Hayır. Ben senin planlarının anahtarıyım. Şimdi Bekçi de elimde. Senin güce uzanan yolun benden geçiyor.”

Bunlar Pravus gibi birine karşı sarf edilecek cesur sözlerdi.

Simyacı tekrar konuştuğunda ses tonu daha yumuşaktı,

ama korkunun ne olduğunu unutmuş birinin katıksız özgüveniyle çatladı.

“Müstesna olduğunu düşünmen bir hata, dostum. Dünya tıpkı sana benzeyen diğerlerinden oluşan büyük bir ordu tarafından yönetilecek.”

Ordu. Bu düşünce Saric’i hem heyecanlandırdı, hem de kalbinin beklentiyle çarpmasına sebep oldu.

Saric, “Bu ordu, ben iktidarda olduğum sürece oluşturulmayacak,” dedi.

Pravus, “O zaman sana tartıştığımız şeyi yapmanı öneririm,” dedi. “Söylediğim gibi, zamanımız kısa.”

Pravus ona hâlâ bakmamıştı. “Bir şey daha var,” dedi.

“Neymiş o?”

“Karın.”

Saric’in teni iğnelendi.

“Serumu ona vermen bir hataydı.”

Saric’in ensesinden yukarı bir ateş yükseldi. O an için, Portia’ya karanlık duyularını kazandırmak Saric’in yeni arzularıyla ilgiliydi. Bunun beraberinde getireceği basit haz uğruna gücünü biraz esnetmesi.... Ama şimdi kendisini, simyacı’nın tırtıklı sesindeki küçümsemeyle eğitiliyormuş gibi hissetti. Öfkesini dizginledi.

Sertçe, “Portia beni ilgilendirir,” dedi.

“Tam tersine. Bu tür hataları kaldıramazsın.”

“Onunla daha sonra ilgileneceğim.”

“Ben çoktan ilgilendim.”

“Ne yaptın?”

“Onu aldım.”

Saric ona doğrudan bakmak için döndü.

Kukuletanın altındaki yüz solgundu, gözler neredeyse beyazdı. Ancak Saric’i en çok rahatsız eden şey adamın yüzünde yumrular oluşturan teni oldu. Bu onu hep rahatsız etmişti.

Kendisi de günü geldiğinde böyle mi görünecekti?

“Yarın sabaha ölmüş olacak.”

Saric’in parmakları kıvrılıp yumruğa dönüştü. Pravus’un Portia’yı almış ya da onu öldürmüş olma düşüncesi onu rahatsız etmedi. Portia gerçekten de zorlu bir yükümlülüğe dönüşebilirdi.

Onu rahatsız eden şey, Pravus’un bu işe müdahale etme ihtiyacı duymasıydı.

Daha dikkatli olacaktı. Bu tür seçenekleri uygulamayı başkalarına bırakmayacaktı. Bir daha hiçbir zaman gafil avlanmayacaktı.

Pravus’a bile.

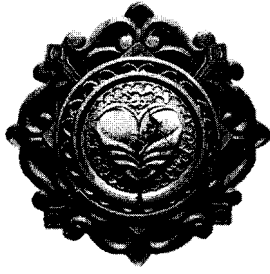
Saric bakışlarını kaldırdı, şehrin ötesine, siyah ufka baktı.

“Bir dahaki sefere bunu bana bırakacaksın.”

Pravus dizginleri çekip aygırını çevirdi. “Bir dahaki sefer olmayacak. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Sonra Pravus gitti, aygırının sesi karanlık tarafından yutuldu. Tek başına kalan Saric bir süre deli gibi çarpan kalbinin sakinleşmesini bekledi. Ne yapması gerektiğini *kesinlikle* biliyordu.

Yarın akşam, ayin çanları çalınmadan önce tüm dünya değişmiş olacaktı.



16. BÖLÜM

FEYN

Rom altgeçitte başını önüne eğdi, yüzü rahip pelerininin kukuletasıyla gizlenmişti. Neah, güvenlik kayda değer derecede az olacağından, Kale'ye girişlerini gece yarısından sonrakı bir saate kadar geciktirmekte ısrar etmişti. Diğerlerinden daha küçük, çalışanlar tarafından kullanılan daha az gösterişli bahçe kapısında kimliğini gösterdi ve Rom'u Papaz Remko Isser olarak kaydettirdi. Muhafız'a, "Bir acil durum talebi var," açıklaması yaptı.

Yönetim binasına doğru hızlı adımlarla ilerlerlerken, Rom, "Görünüşe bakılırsa bu tür talepler hiç de olağandı değil," diye mırıldandı.

Neah, "Hayır," dedi.

Rom ofislerin, müzenin ve ziyaretçi merkezinin yürüme yollarının sıralandığı bahçelere göz gezdirdi. Binalar oldukça büyüktü ancak hepsi de fenerlerle belirli aralıklarla aydınlatılan saray yavrusu binanın ayakları dibine büzülmüş gibi gö-

rünüyorlardı. Bu mesafeden bile, üst çeper boyunca dizilmiş, derin, oyuk göz boşluklarıyla başka dünyaya ait Muhafızları andıran heykelleri görebiliyordu.

“Aval aval bakmayı bırak.”

“Daha önce Kale’ye hiç gelmemiştim.”

“Belki sen gelmedin, ama Papaz Remko geldi. Dolayısıyla kes şunu.”

İki Muhafız sarayın yarı yolundaki nöbet noktasında dikiliyordu. Gözlerini başka tarafa çevirdi, başı kukuletanın altında öne doğru eğikti fakat kalbi, bunların evine gelerek annesini öldüren Muhafızlarla aynı olup olamayacaklarını merak ederken neredeyse duracaktı. O suratlar ebediyen rüyalarına dadanacaktı.

Neah’ın onların yanından adamlara tek bir kez bile bakmadan geçmesine şaşırdı. Neah yan kapıların birinden içeri girdi, koridorda Rom’a öncülük etti ve onu dört masanın yer aldığı küçük bir yan ofise soktu. Burada bile bina Boş Yıl öncesi dönemlerin sırlarını içinde barındırıyor gibiydi. Yüz yılların ağırlığı duvarların içine işlemişti.

“Çalıştığın yer burası mı?” Hep Neah’ın Kale’de üst bir pozisyonda çalıştığı izlenimine kapılmıştı. Ama şimdi görüyordu ki o sadece Rom’un eski yatak odası büyüklüğündeki, boydan boya çizik masalar ve muhtemelen kendisinden daha yaşlı sandalyelerle dolu bir alanda çalışan dört kişiden biriydi.

Neah, onunla göz göze gelmeden kapıyı kapatarak, “Şu benim masam, köşedeki.” dedi.

“Çok... güzel görünüyor.”

“Hayır, görünmüyor.” Neah odanın karşısına, küçük portmantoya doğru ilerledi, kapısını çekip açtı ve ona içeri girmesini işaret etti.

“Ne?”

“Gidip Bekçi’yi nerede tuttuklarını öğrenmeliyim, temizlik ekibi bazen geç geliyor. Dolaplarla uğraşmazlar, dolayısıyla beni burada beklemelisin. Seni tanımaları riskini gözde alamayız.”

Rom içeri girdi, birkaç büyük kutu arasında sadece ayakta dikilebileceği kadar boş alan vardı.

“Acele et.”

Neah onu karanlıklar arasına gömerek, “Edeceğim,” dedi. Rom ofis kapısının kapandığını, anahtarın kilitte döndüğünü duydu.

Neah onu ofise mi kilitlemişti? Göğsünden bir panik dalgası yükseldi. Kendi kendine, onun yerinde olsa aynı şeyi yapacağını söyledi. Dışarıya kıyasla burada çok daha güvende olduğunu düşündü.

Sadece kendi soluğuyla ölçebildiği dakikalar çok yavaş geçti. Daha önce hiç bu kadar sabırsızlanmış mıydı acaba? Olası talihsizliklerin imgeleri, tıpkı şimdi yaptıkları gibi onu ne zaman rahatsız etmişlerdi? Sonunda, daha fazla beklemeyerek dolabın kapağını açtı. İçerisi karanlıktı.

Rom ofis kapısına doğru ilerledi, dizini masalardan birine çarptı, fısıldayarak küfretti. Kapıdan bir anahtar sesi geldi. Dolaba girecek zamanı yoktu, dolayısıyla masalardan birinin arkasına çömeldi.

Kapı açıldı ve ışık yandı. Biri yanından geçerek dolaba yöneldi ama kapısını açmadan kısa bir süre önce durdu.

Bir fısıltı yükseldi: “Rom?”

Neah’tı.

Ayağa kalktı.

Neah, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Neden bu kadar geciktin?”

Neah, “Bekçi’yi bulmak için takip edilmesi gereken talimatlar duvarlara kazınmış filan değil,” diye lafı yapıştırdı.

“Onu buldun mu?”

“Hayır. Ama zindanlara giden yolu keşfettim. Hatta bir anahtarım bile var.” Anahtarı havaya kaldırdı.

Rom rahatladı. “Bunu nasıl aldın?”

“Düzen’i ilgilendiren bir konudan dolayı alt kata bir papaz götürmem gerektiğini söyledim. Haydi gel.”

Saraydan uzaktaki farklı bir kapıyı kullanarak binadan çıktılar. Yol çok daha az aydınlatılmıştı, patikalar da dardı. Bir bahçeden geçip eski bir mağaranın ağzına yaklaştılar. Güzelce budanmış iki bodur ağaç ve yosun kaplı heykel yatağının arasına konuşlanmıştı. İçlerinden bazıları o kadar çok kırılmıştı ki, budanmış halleriyle hiç de antik durmuyorlardı. Daha ileride bir yerlerde bir meşale, oyuğa hafif ve parlak bir gırtlak görüntüsü kazandıracak şekilde parladı.

Etraf yağmur ve oluk suyu koktu. Her ne kadar ürperten bir esinti olmasa da, sıcaklık düşmüş gibi görünüyordu.

“Ne kadar uzakta?” Rom’un sesi içeride yankılandı.

“Hemen şuradan geçtikten sonra aşağıda... bu ana giriş.”

Rom, “Eğer bu ana girişse, arka girişi görmeyi kesinlikle istemem,” diye mırıldandı.

Duvardaki yuvasında tek başına titreşen meşaleye ulaşırlar. Rom bunun ötesindeki devasa kanatlı kapının ağır demir çubuklarını seçebiliyordu. Bunun hemen önünde de, Neah’ın elindekinden çok daha büyük bir anahtar gerektiren kocaman bir kilit sallanıyordu.

“Ölüler Diyarı.” Bunu inanarak söylemişti. Burası cehennemnin girişi gibi görünüyordu.

Neah bahçe kapısının dış kenarına doğru yürüdü, Rom artık taşın içine kesilmiş daha küçük bir kapı görüyordu. Neah, anahtarını mandalı döndürene kadar kilitte çevirdi.

“Meşalelerden birini almalıydım,” dedi.

“İleride bir tane daha var. Görüyor musun? Haydi gel.”

Şimdi burada, Kale’nin en karanlık koridorlarının girişinde oldukları için Rom’un kalp atışları hızlandı. Bu, korkudan kaynaklanmıştı, evet, ama aynı zamanda beklenti de vardı.

Üstünden geçen binlerce kişi yüzünden oyulan uzun merdiven sahanlığından aceleyle indiler. Basamaklar yer seviyesinin on iki metre altında, geniş bir tünelin ağzında sonlandı.

Her yirmi metrede bir yerleştirilen meşaleler olmasa, Rom yüzlerce yıldır burada kimsenin yaşamadığına kolayca inanabilirdi. “Birilerinin bu tarafa geleceğini hiç sanmıyorum.”

“Sorduğum Muhafız buranın erzak girişi olduğunu söyledi.”

Altmış metre ileride koridor ağır demir bir kapıyla sonlandı. İkiisi yaklaşırlarken yanda dikilen bir Muhafız kapının ortasına doğru hareketlendi.

Rom, kukuleta yüzünü saklasın diye başını önüne eğdi.

Neah adama kimliğini göstererek, “Buraya görevini yapması için bir papaz getirdim,” dedi.

Muhafız, “Ben bununla ilgili herhangi bir emir almadım,” dedi. “Sabah, belgelerle birlikte gelin.”

Rom’un göğsü korkuyla doldu. Sabaha daha saatler vardı. Gün ışığında buraya kesinlikle bu kadar yaklaşamazlardı, özellikle de fotoğrafı Bizans’ın tüm gazetelerinin ön sayfasına basılmışken.

Neah, “O zaman papazın neden zamanında içeri giremediğinin açıklamasını da sen yaparsın,” diye çıkıştı. “Gece yarısı dediler... şu anda bile gecikmiş sayılırız. Belki de çok geç.”

“Ne için çok geç?”

“Bilmiyorum. Bildiğim tek şey onun resmen çağrıldığı. Şu yaşlı adamla alakalı.”

“Yaşlı adamla mı?”

“Yaşlı adamın, şu Bekçi olarak adlandırılanın tutulduğu yer burası değil mi? Sen daha benim neden bahsettiğimi bile bilmiyorsun, öyle değil mi? Bir de beni sorguluyorsun. Tamam. Tehlikeye attığın senin işin, benim değil.”

Muhafız dudağını kemirdi. “Ben gidip kâğıtları getireceğim. Siz girin.” Adam kemerinden anahtar tomarını çıkarıp ve Rom’un tahmin ettiğinden çok daha kolay aralanan kapının kilidini açtı.

İçeri girdikleri anda, Rom aşağı inerlerken karşılaşmadıkları hafif hava akımını hissetti. Önlerinde uzanan alan sadece geniş değildi, aynı zamanda da modern şekilde düzenlenmişti. İlerilerinde, aşağı doğru sallanan elektrik lambası paslanmaz çelik ve cam laboratuvar cihazlarını aydınlatıyordu. Burası kısmen laboratuvar, kısmen de depoydu. Ortaya doğru depolama kutuları gibi görünen iki sıra yükselti karanlık bir ara yol oluşturunuyordu.

Neah, “O nerede?” diye sordu ama sesi eskisi kadar keskin değildi.

Muhafız, “Tünelden ilerlediğinizde sonda,” dedi. Onları loş ışıktaki baş başa bırakarak kapıyı kapattı.

Ana odanın bir yerinden bir ses şarkı söylemeye başladı. Kopuk bir melodiyi, bunu insanı titreten bir kahkaha takip etti.

Neah, Rom’un kolunu kavradı. Eli soğuktu.

“Haydi, gidelim.” Rom onun elini tuttu ve bölmenin arka duvarı boyunca ilerleyerek Muhafız’ın bahsettiği koridora doğru yöneldiler. Koridorun kayalık duvarları cılız bir meşayle aydınlatılmıştı, ışıltısı bir hücrenin çelik parmaklıklarından yansıyordu.

Neah, “Burası olmalı,” dedi. Yüzü karanlıkta olduğundan daha da solgundu.

Rom, “Öyle olmalı,” diye mırıldandı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Ben burada kalıp etrafı gözetleyeceğim. Rom?”

Rom’un dikkati son hücreye odaklanmıştı. “Evet?”

“Acele et.”

Rom yaklaşırken hücrenin içinden hafif bir hırıltı duyuldu. Rom parmaklıklı kapıya yöneldi. İçerisi bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı.

“Kimse yok mu?”

Hırıltı kesildi. Sessizlik vardı.

“Kimse yok mu?”

Ses, “Benim bir papaza ihtiyacım yok,” dedi.

Rom kukuletasını geriye indirdi. “Ben papaz değilim.”

“O zaman niye böyle giyindin? Yaşlı bir adamı kandırmaya mı çalışıyorsun? Beni aptal mı zannettin?”

“Ben daha çok Muhafızları kandırmakla ilgileniyorum.”
Sessizlik...

Rom, “Bekçi siz misiniz?” diye sordu.

“Öyle miyim?”

Rom hücre demirlerine biraz daha yaklaştı. “Kitap olarak adlandırdıkları kişi siz misiniz?”

“Ben miyim?”

“Lütfen! Buraya eğlenmeye gelmedim. Neyin tehlikede olduğunu bir bilseniz...”

Parmaklıkların gerisinde sakalları beyazlamış yaşlı bir adamın suratı belirdi. Meşalenin ışığı yüzündeki kırışıklıkları koyulaştırmıştı. Dağınık saçları kirli griydi. Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendisini hücre parmaklıklarına doğru attı ve Rom’a baktı.

“Elias?”

Rom bir an için konuşamadı. “Öyleyse doğru! Babamı

tanıyorsunuz! Elias Sebastian benim babamdı.”

Adam, “Sen Elias’ın oğlu musun?” diye sordu.

“Evet!”

“Sana güvenebileceğimi söyledi.”

“Kim?”

“Baban.”

Bu kelimeyi duymak Rom’u altüst etti ve gözleri yaşlarla doldu. Bunlar keder gözyaşlarıydı. Bunca yıl geçmişti ve o hiçbir zaman gerçeği bilmemişti. Rahatlama gözyaşları... Ama artık biliyordu.

Bekçi, sesi aniden öncekinden çok daha telaşlı bir hal alarak, “İyi ama o gözlerindeki de ne? Sen ne yaptın?” diye sordu. “Evlat, sen ne yaptın?”

Rom, “Kandan biraz içtim,” diyerek baklayı ağzından çıkardı.

Karanlıkta, üzerine sıvanmış kire rağmen adamın suratı beyazlaştı. Konuşmak için dudaklarını kımıldattı ama en ufak bir ses çıkmadı.

“Kanı içtim, şimdi dünyanın yandığını hissediyorum, ben de yanıtlar için buradayım.”

Adam, “Yaratan!” diye ciyak ciyak bağırdı. Sonra tekrar, tırtıklı bir fısıltıyla, “Ulu Yaratan,” dedi.

“Bunu yapan Yaratan mı bilmiyorum, sadece yardıma ihtiyacım var.”

“O zaman işte yardım burada. Bunun zamanı. Sen ne yaptığını biliyor musun?”

Yaşlı adam parmaklıkların arasından yamru yumru bir

el uzattı ve Rom'un yanağına dokundu. Bekçi, "Et ve kan," dedi. "Hayat. Ölüm. Yaratan tarafından, bu doğru." Elini geri çekti. "Bana olanları anlat. Hepsini! Çabuk çabuk."

Yaşlı adam çılgın yaradılışından, tıpkı onun pelerinin-den silkinip kurtuluşu gibi bir anda sıyrılmış görünüyordu.

"Yaşlı bir adam beni buldu. Babamı tanıdığını söyledi. Şimdi sizin tepkinize baktığımda bunun doğru olduğunu biliyorum. Bana parşömene sarıllı küçük şişeyi verdi ve sizi bulmamı söyledi."

"Ona ne oldu? Şimdi nerede?"

Rom başını salladı. "Onu öldürdüler. Gözlerimle gördüm."

Adam elini indirdi. Kapıdan geri çekildi, meşalenin ışığından uzaklaştı. Rom kapıya daha da yaslandı.

"Efendim, lütfen. Yanıtlara ihtiyacım var!"

Odanın içinden, eski yiyecek, idrar ve adamın ekşimiş iğrenç kokusu geliyordu. Şimdi, gözleri alışmışken Rom onu köşede güç bela görebiliyor, hazin iniltisini duyabiliyordu. Sonra adam parmaklıklılı kapının diğer tarafında tekrar belirdi, kendisini bu noktaya fırlatıp atmış gibiydi.

"Baban şehirde yaşamaya geldi, ki bu hiçbirimizin çok uzun bir süredir yapmadığı bir şeydi. Yüzyıllar boyunca saklanmıştık. Bir muhbir olarak yaşamaya geldi çünkü zamanın yaklaştığını biliyorduk. Sana hiçbir şey anlatamazdı, anlıyor musun? Bu senin hayatını tehlikeye sokardı. Anneninkini de öyle."

"Annemi de öldürdüler."

Yaşlı adam tereddüt etti. “Bunun için üzgünüm, oğlum. Bunlar ilerleyen günlerde yaşanacak çok sayıdaki ölümlerin sadece başlangıcı.”

“*Zamanın yaklaştığını biliyorduk* derken ne demek istiyorsunuz?”

“Zaman. Zaman, evlat. Beklediğimiz zaman! Şimdi ben en sonuncuyum. Ama sen varsın. Beş kişi misiniz?”

“Beş mi?”

“Orada beş kişiye yetecek miktarda kan vardı.”

“Evet. Hayır. Sadece dört kişiyiz. Sadece yarım ölçü kan kaldı.”

“Sadece dört mü? İyi eğitildiniz mi? Öğrendiniz mi? Sen Elias’ın oğlusun. Öğrenmiş olmalısın.”

“Ben... tam olarak değil, hayır. Pekâlâ, içimizden biri bir tür dövüşçü sayılır. Kale Muhafızı eğitimi alıyor.”

“Dört yüz seksen yıl. On iki yıllık Yeniden Doğma Dönüşü dikkate alınırsa, kırk jenerasyon. İşte, bu anı bu kadar uzun bir süre bekledik. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsunuz?”

“Bunun için buraya geldim!”

“Anladığın için mi?”

“Hayır, *anlamadığım* için. Çünkü yaşlı adam gelmem için ısrar etti. Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum!”

“Gerçekten bilmiyorsun, öyle değil mi? Yine de şu anda benden daha çok şey biliyorsun.”

“Ne?”

“Bu nasıl bir his?”

“Bilmemek mi?”

“*Hissetmek*, oğlum. Yaklaşık beş yüz yıldan sonra, doğru duygulara sahip ilk adam olmak. Şu anda bile damarlarımda dolaşan korkudan daha fazlasını hissetmek. Bu nasıl bir his?”

Rom ağzını açtı ancak hissettiği duygu selini nasıl açıklayabilirdi ki? Üzüntü, sevgi, umut, arzu?

Dolayısıyla sadece, “Korkunç ve harika. Hepsi bir arada,” dedi.

“Bu geriye kalan kalıntı. Tüm bu Düzen çılgınlığının öncesinden kalanlar. İnsanların gerçekten yaşadıkları günler vardı. Şimdi ise kalıntılar tekrar yaşıyor. Senin içinde. Diğer üçünüzün içinde. Onlar kim? Neyse, bunun bir önemi yok.” Elini salladı. “Bunu görebilecek kadar yaşayıp yaşamayacağımı o kadar çok düşündüm ki... birinin bunu görüp göremeyeceğini.” Parmaklıkların arasından dışarı iki eliyle birden uzandı, Rom’un elini tutup sıkı sıkı kavradı.

Yaşlı adamın suratından, tozlu tende temiz bir iz bırakarak bir damla gözyaşı kaydı.

Adam alçak sesle, “Affet beni Yaratan, bundan şüphe duyduğum için,” diye fısıldadı. “Bunu o gün aleyhime kullanma.” Her ne kadar elini tutuyor olsa da, dua ederken Rom’u unutmış gibiydi.

Rom, “İyi ama bu nasıl oluyor?” dedi. “Ağlıyorsunuz. Korkudan daha fazlasını mı hissediyorsunuz? O zaman siz de o kandan içtiniz.”

Babası da içmiş miydi?

Adam başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır. Bekçiler ilk başta kandan habersizdi. Bunun bizim için olmadığını hep biliyorduk. Onun bilgi birikimini koruduk ve hislerin nasıl bir şey olduğunu hatırladık. Bugünün geleceği umuduyla, sanki onlara sahipmişiz gibi pratik yaptık ve yaşadık... öyleymiş gibi davrandık. Umut. Görüyorsun ya. Hiçbir zaman umutla tanışma şansını yakalamamış olsam da, bu kelimeyi kullanıyorum. Bugünün beklentisiyle konuştuk ve yaşadık. Ve bir gün... bir gün...”

“Ama bir şey hissediyor olmalısınız. Yani korkudan farklı bir şey.”

Yaşlı adam bir süre düşündü. Sonra başını salladı. “Hayır. Hayır, hissettiğimi hiç sanmıyorum. Biz Bekçiler hayatımızın büyük kısmını korkunun haricindeki duyguları hayal ederek geçiririz. Dolayısıyla bir yerde sanırım hissediyoruz, tabii sadece bir insanın kendi yansımasını hareli bir aynada görmesi gibi.”

Rom başını salladı. Bu hayret vericiydi. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey görmemişti. Tıpkı sağırların duyamadıkları kelimeleri duyanlardan çok daha büyük bir doğruluk ve duyarlılıkla taklit edebilmeleri gibi. Aksine, Bekçi duyguyu ilk elden bir bilgisi olmamasına rağmen rahatça gösterebiliyor gibiydi.

Rom, “Bunu kalıntı olarak adlandırdınız,” dedi. “Neyin kalıntısı?”

Adam başını kaldırdı. “Saf kanın.”

“Ne kanı?”

“Bunu Kaos Çağı olarak adlandırıyorlar; insanların tümünün gerçekten insan olduğu dönem. Yalan söylediler ve şimdi dünya hiçbir şey bilmiyor. O hayat! Gerçek kan hayat getirecek.”

“Nasıl?”

Yaşlı adam Rom’un elini bıraktı ve parmaklıkları sıkı sıkı yakaladı; parmak eklemleri beyazdı. “Senin adın ne? Söyle bana!”

“Rom.”

“Rom, Elias’ın oğlu. O zaman Rom, küçük bir oğlan olduğunu biliyor olmalısın. Sen görevlendirildin. Sen ve diğerleri.”

“Anlamıyorum. Ne oğlanı? Neyle görevlendirildim?”

Neah koridora girerek birkaç adım attı. “Rom!”

Adamın gözleri ona kaydı, sonra tekrar Rom’u buldu. “Oğlanı bulmalısın. Biz bunu yapmayı denedik ama başaramadık. Hepimizi yakaladılar. Adaylardan hiçbiri uymadı, ama o orada, dışarıda bir yerde, öyle olmalı!”

Neah, “Acele et!” diye seslendi. “Biri geliyor!”

Rom tekrar adama döndü ve parşömeni çıkardı. Hızla açtı. “Bu yazılar da ne, şurada, parşömenin üzerinde...”

Adamın gözleri küçük şişeye kaymıştı. Rom bunu adama mı vermeli, yoksa ondan uzak mı tutmalıydı, bilemedi. “Ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Bir dozdan daha mı az kaldı?”

“Bu... bu bir kazaydı. Ya şu kod?”

Bekçi, “Yirmi bir,” dedi. “Dikey.”

“Ne?”

“Bunu hatırla. Latince.”

“Latince mi? Bunun ne faydası var ki?”

Yaşlı adam ona baktı, gözlerini kırptırıyordu. “Bir matematikçiye ihtiyacın var.”

“Ne?”

Bekçi, “Feyn adlı bir kadın var,” dedi.

“Feyn mi? Hükümdar Feyn’deki gibi mi?”

“O, parşömendeki bulmacayı senin için çözecek.”

“Ne? Bu imkânsız! Neden bunu siz yapamıyorsunuz? Sadece bana...”

“O, doğruya sadık kalmak için eğitildi. Onun güvenini kazanabilirsen sana yardım edecek.”

“*Güvenini kazanırsan* derken neyi ima ediyorsunuz? Burada müstakbel Hükümdar’dan bahsediyoruz! Bana neden yardım etsin ki? O, Düzen’in başı! Hayır, hayır, bize ne yaptığımızı, bunun ne anlama geldiğini ve başımıza nelerin geleceğini söylemelisiniz!”

“Anlamıyor musun? Bu seninle ilgili değil! Buna rağmen şu anda yol gösterici olması gereken kişi sensin, yoksa her şey kaybedilecek. Benim ve benden önceki Bekçilerin tümünün uğruna yaşadığı her şey. Babanın uğruna yaşadığı her şey. Alban’ın uğruna öldüğü her şey. Bu onun adı, sana şunu veren adamın. Bunu çözmelisin, yoksa hepimiz bu ölümden yaşayacağız!” Ağzından etrafa tükürükler saçıldı.

Neah tekrar, “Rom!” dedi.

“Rom, Elias’ın oğlu, ne miras aldığını biliyor musun?”

Neah, Rom'a doğru ilerliyordu. "Geliyorlar!"

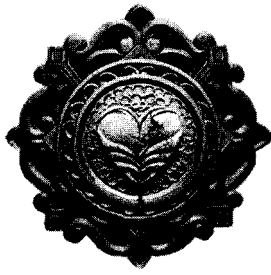
Adam, "Geliyorlar," dedi. Gözleri Neah'a dönmüştü.

"Ama daha çok yanıtı ihtiyacım var!"

"Parşömen. Bundan daha önemli bir şey daha yok! Başarılı olursan hayat getireceksin. Git, Elias'ın oğlu!"

"Rom!" Neah onun elini yakalayıp çekiştirdi. "Koş!"

Birlikte koştular, Bekçi'nin son kelimeleri peşlerindeydi: "Oğlanı bul Rom, Elias'ın oğlu! Onu bul!"



17. BÖLÜM

Neah, Rom'u laboratuvar olduğu anlaşılan bir odaya çekti, iki Muhafız onların biraz önce çıktıkları tünele koştu-rarak dalarken arka duvara yaslanmışlardı. Karşı taraftaki ka-pı hızla ardına kadar açıldı ve devasa bölmeye iki Muhafız daha daldı.

Rom, Muhafızlar geçer geçmez, “Bu taraftan!” dedi. A-çık kapının arkasından parlayan meşalenin aydınlığına doğru yöneldi. Neah'ın bu geçidin nereye uzandığına dair en ufak bir fikri yoktu ama geldikleri yoldan dönmeleri kesinlikle bir hata olurdu.

Bir kadın sesi, “Bu taraftan!” diye haykırdı. “Bu taraf-tan!”

Bu sesle Neah'ın tüyleri ürperdi, arkalarından dengesiz çığlıklar yükseliyordu. Bu çığlığı diğer bir ses, onu da başka biri takip etti, ta ki herkes bir arada bağırmaya başlayana ka-dar. “Bu taraftan!”

Rom ve Neah kendilerini tek bir meşalenin aydınlattığı koridora attı. Rom meşaleyi kaptı. “Haydi gel!”

Neah'ın görüş alanı gözyaşlarından dolayı buğulandı, Rom'un elindeki meşalenin parlak ışığını çatlak, turuncu renkli parçalara çevirdi. Neah'ın Rom'a yardım etme isteği kâbusa dönüşmüştü. Rom'u beklerken, laboratuvara uzanan kısa yolu kat etme cesaretini kaybetmiş ve her şeyi görmüştü; hayvanlar gibi kafese tıkılmış, delirmiş ve gözü dönmüş kadınları. Deneyler için masalara yatırılan cesetleri...

Korkunç bir şekilde açılmış halde yatan cesetleri. Yakalanmaları durumunda, onun da sonu burası mı olacaktı?

Büyük bir bölmeye geldiler. Rom meşaleyi havaya kaldırdı, kayar bölme duvarlarına inşa edilmiş raflara tepeleme doldurulmuş kitap yığınlarını ve çok sayıdaki dokümanı aydınlattı.

Neah, “Arşiv,” diye inledi, hissettiği rahatlıktan dolayı ağlamak istiyordu. “Arşivdeyiz. Buradan yukarıya çıkan bir yol olmalı.”

Yakındaki duvarda küçük bir kapı buldular, kilitli değildi, metal tokmağı sık kullanılmaktan parlak ve pürüzsüzdü. Burası dar bir basamak dizinin dibindeki sahanlığa açıldı, ikisi de tepedeki kapıya çarpmadan önce basamakları ikişer ikişer tırmandı. Rom tokmağı çevirdi.

Nefes nefese, “Kilitli,” dedi.

Neah yıkıp geçmek istercesine kapıya yaslandı.

“Anahtar. Anahtar, Neah!”

Neah anahtarı şimdi hatırlamıştı, cebinden çıkarmak için uğraşırken yere düşürdü.

“Acele et!”

Neah dizlerinin üzerine çöktü, Rom'un meşalesinin ışığı altında titreyen elleriyle etrafı yokladı ve sonunda buldu. Peşlerine düşenlerin ayak sesleri alt bölmeden yukarı doğru yankılandı.

Neah ayağa kalktı, anahtarı kilide soktu, sertçe çevirdi, kapıyı hızla ardına kadar açtı ve içeri savruldu. Rom anahtarı alıp kapıyı arkalarından hızla kapattı.

Neah, "Kilitle!" diye emretti. Rom da hızla öyle yaptı. "Kendilerine ait anahtarları olabilir!"

Rom, "Bunu öğrenmeyi beklemeyeceğiz!" dedi.

Güzelce donatılmış, sandalyelerle dolu büyük bir salon boyunca koşturdular. İçeride bir tür taht da vardı, eşyaların hepsi ortalarında, yerdeki yuvarlak mozaîge tepeden bakıyorlardı.

Neah başını kaldırarak kubbeli tavana baktı. Senato salonuna çıkmışlardı.

Rom'un yanından koşup geçerek, "Beni takip et," diye fısıldadı.

Dışarı koşturup küçük yan girişe çıktılar, ardından da bir dizi kalın kapıdan geçerek senatörlerin oturum için cüppelerini büründükleri bundan daha küçük diğer bir bölmeye girdiler.

Neah rahatladı. Geriye nasıl dönebileceklerini biliyordu. Bir dakikadan daha kısa bir sürede Kale'den çıkabilirlerdi.

"Haydi gel!"

Rom onu kolundan yakaladı ve aniden durdu.

"Neah..."

“Gitmeliyiz!”

“Hayır.”

Neah elini hızla geri çekti. “*Hayır* da ne demek?”

“Feyn’i bulmalıyız.”

Neah ona baktı. Doğru duymuş olması kesinlikle imkânsızdı.

“*Ne?* Deli olma! Buradan hemen çıkmalıyız!” Rom’a vurmak, onu bir güzel silkelemek istedi.

“Bekçi bana onu bulmam gerektiğini söyledi.”

“Aşağıdaki o adam mı? O bir kaçık!” Çalışma masasının üzerindeki ceset aklına geldi.

Rom başını iki yana salladı. “Hayır. Değildi. Babamı tanıyordu. Her şey gerçek ve bu iş artık sadece bizi ilgilendirmiyor.”

“Feyn’i de ilgilendirmiyor. Eğer şimdi dışarı çıkmazsak ölürüz!”

“O bir matematikçi.”

“Ne fark eder ki?”

“Yaşlı adam...”

“Yaşlı adamın sana ne söylediği umurunda değil. Buradan canlı çıkamazsan hiçbir şeyin bir anlamı olmayacak!”

Kapının arkasından gelen ayak sesleri boş Senato salonunda yankılandı. Muhafızlar koşarak ön odadan geçerler, Senato’nun büyük kemerli girişinden girer ve ana kemer altına çıkarlarken, Rom, Neah’ı gölgelerin arasına doğru çekti.

Adamlar geçip gittikten sonra Neah’a, “Sen git,” dedi. “Avra’ya olanları anlat. Eğer şafak vaktine kadar geri dön-

mezsem diğerlerini de alıp şehirden ayrıl.”

“Rom, lütfen!” Rom’a, metroya binmek, içinde sığınabilecek herhangi bir korunağın olup olmadığını bilmediği bir dünyayla yüzleşmek için buradan tek başına ayrılmaktan korktuğunu söyleyemedi. Kendini bir çöküntünün eşiğinde hissetti. “Sen sadece basit bir şarkıcısın. Hiç kimsesin! Ne yapabilirsin? Bildiğimiz tek şey, Feyn’in burada olmadığı. Hükümdarların hepsi göreve getirilmeden önceki son günlerini kırsalda geçirir. O, Palatia’ya gidecek.”

“Bekçi’nin anlattıklarını duymadın. Neah, onlar bunun için hayatlarını vermişler.”

“Bu senin sorunun değil!”

Neah buna inanamıyordu. Onun daha çok şey öğrenmesine yardım etmeyi, hepsini içinde bulundukları bu zor durumdan kurtarabilsin diye kabul etmişti. Bu kadar!

“Bu benim *sorumum*. Onu duymadın ya da anlamayacaksın. Hepsini daha sonra açıklayacağım. Lütfen, bana onu nerede bulabileceğimi söyle, yeter. Tek isteğim bu.”

Gerçekten burada kalmayı düşünüyordu. Neah onun gözlerindeki bakıştan, Rom’u buradan ayrılmaya ikna etmesinin hiçbir yolunun olmadığını rahatça anlayabilirdi. Ona bir süre inanmaz gözlerle baktıktan sonra bir kapıya gidip onu ardına kadar açtı. Ona ancak bu şekilde yardım edebileceğini düşündü, buna rağmen Rom’un hayatta kalabileceğinden şüphede idi.

“Bu cüppe dolabına saklan ve herkes gidene kadar bekle. Koridorun sonundaki kemer altının karşısında bir hizmet

asansörü var. Onunla en üst kata çık. Bazı Kale ressamlarının orada, tavan arasında stüdyoları vardır. Bunları geçtiğinde tavan arasına ulaşmış olacaksın. Feyn'in ikametgâhı en sonuncusu.”

“En sonuncusu mu? Ama tavan arasına git diyorsun?”

“Onun en sondaki ikametgâhının üzerinde olacaksın.”

“Onu nasıl bulacağım?”

“Eğer hâlâ oradaysa, tahminimce odasında uyuyor olacak.”

Rom, “Ama ben tavan arasında olacağım!” dedi.

“Pekâlâ, elini kolunu sallayarak içeri giremezsin, öyle değil mi? Bundan sonrasını nasıl başaracağını sen düşün. Ayrıca, şunu belirtmeliyim ki, senin delirdiğini düşünüyorum.”

Rom gözlerini karanlığa çevirdi.

Neah, “Yakalanman durumunda yapabilecek hiçbir şeyim yok,” dedi.

“Bana pelerinini ver.”

“Ne için?”

“Ver işte. Lütfen.” Almak için uzandı.

“Dışarıda yağmur yağıyor...”

“Buna senden daha çok ihtiyacım olacak.”

Neah pelerinini çıkarıp ona doğru savurdu. Rom bunu aldı ve cüppelerin arasına daldı.

“Avra'ya ilk ışıkla birlikte geri döneceğimi söyle.”

Neah onu tokatlamak, bir aptal olduğunu söylemek istedi.

Bunun yanı sıra cesur, hem de kendisinin hiçbir zaman

olamayacağı kadar cesur olduğunu eklemek... Avra'nın şanslı olduğunu söylemek...

Ama en çok da, onun tam bir embesil olduğunu dillendirmek.

Döndü ve dolaptan dışarı çıktı. “Fazla zamanı yok. Burası beş saate kadar insanlarla dolacak.”

Neah, Rom henüz bir şey söyleyemeden kapıyı kapattı, ceketini düzeltti ve odanın ön kapısından geçip Senato Salonu'na girdi.

Muhafızlardan eser yoktu. Bunu başaracaktı.

“Kim var orada?”

Neah sese doğru döndü ve ana kapıdan iki Muhafız'ın girdiğini gördü.

Muhafız, “Kim var orada?” diye tekrarladı.

Neah, “Benim,” diye yanıtladı. “Lucius için önemli bir görevdeyim. Peki siz bu kadar geç bir saatte Senato bölmesinde ne yapıyorsunuz? Burası yasak bölge!” Gözetmenini dolaştırırken bir kez olsun sorgulanmamıştı ama şimdi kalbi o kadar çılgınca atıyordu ki, bu iki Muhafız'ın karşısında bayılacağım düşündü.

Muhafızlar ileri doğru yürüyüp bölmeyi taradılar, onun azarlamasından etkilenmiş benzemiyorlardı. “Bu tarafa koşan iki kişi gördün mü? İki kişi, ikisi de cüppeli.”

“Ben sadece iki Muhafız gördüm, şimdi de onları ihbar etmem gerektiğini düşünüyorum.”

İlk Muhafız onu itti ve yanından geçip ön odaya adım attılar. İkincisi kapıyı tuttu ve onu takip etti.

Rom'u bulacaklardı. Neah bir an için iki adamın dikkatini dağıtma girişiminde bulunmayı düşündü. Ancak içeriden yükselen hafif dolap kapağı gıcırtısını duyunca bu düşünce uçuştı gitti.

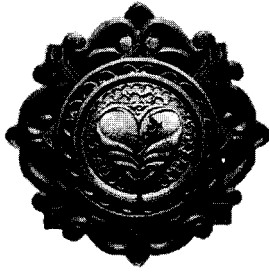
Rom'un saklandığı dolap.

Hiç tereddüt etmeksizin topukları üzerinde dönerek koştu. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Orada kalması durumunda onu da yakalayacaklar ve aşağıya, dehşet yüklü zindanlara kapatılacaktı.

Solunumunun düzene girmesine yetecek kadar yavaşlamadan önce, yan bahçe kapısına kadar koşturdu.

Kimliğini ana girişte gösterdi. Eve gidip diğerlerini uyarmadan önce, tekrar koşmaya başlamadan kapıdan ne kadar uzaklaşması gerektiğini kestirmeye çalıştı. Rom ellerindeydi. Kanı içmiş olmasının bir anlamı yoktu. Ona konuşana kadar işkence edecekleri kesindi. Onu şu metal masaların birine yatıracaklar ve bildiği her şeyi bağıra bağıra anlatacağı kadar sağını solunu keseceklerdi.

Sonra Kale Muhafızı diğerlerini almak için gelecekti.



18. BÖLÜM

Papaz cüppesini dolapta bıraktı ve Muhafızlar içeri girip yaklaşmaya başlamadan hemen önce diğerkapıyı kullanarak ön odanın dışına sıvıştı. Davetsiz misafır olduğunu gösteren cüppe üstünde olmamasına rağmen, Rom hiç kimse tarafından fark edilmeden hizmet asansörüne erişti ve Neah'ın talimatı üzerine tavan arasına çıktı.

Tavan arasındaki stüdyolar, üst katın henüz tamamlanmamış ahşap karkasıyla bölünmüştü. Her yere resimler ve heykeller saçılmıştı, bu tam bir sanat bolluğuydu. Bunların hepsi güzel şeylerdi, matematiksel mükemmellik noktasında ustalıkla yapılmışlardı, Kale'nin maddi gücünün yetebileceği en iyi sanatçılar tarafından yaratıldıklarından en ufak bir şüphelyoktu.

Kalbinin hızlanmasına yol ačan üçüncü stüdyodaki sanat eserleri olmuřtu.

Bunlar yeni çalışmalar değıldi. Aslında antik görünüyordı, ki öyle olması halinde Boş Yıl'da ortadan kaldırılmaları gerekirdi. Ama burada, tamir ve restorasyonun değışik

aşamalarında kalmışlardı. Neah'ın pelerinini diğer eline alıp bunlardan birine dokundu, boyanın dokusuna, çadır bezinden kendisine bakan, işkenceden çarpılmış suratlara şaşırmıştı. Eğer bunlar Kaos Çağı'ndansa, yasaklanmışlardı. Ama yine de işte burada, Kale'de duruyorlardı.

Kendisini onlardan ayrılmaya, antik bir büstün yanındaki masadan bir heykeltıraş çekici ile iskarpela kaparak son stüdyoya ilerlemeye zorlamak mecburiyetinde kaldı.

Neah en sonda demişti. Cilalı zemini geçerek antik bir kirişe adım attı, bunun üzerinden ilerleyerek son stüdyonun ışıklarının arkasındaki gölgelerin arasına daldı. Çatı katının eğik duvarına kadar tam elli adım atmıştı.

Eğer Neah'ın söylediği doğruysa, Feyn'in ikametgâhı tam altında olmalıydı. Şimdi sıradaki soru, oraya nereden ve nasıl gireceğiydi.

Ahşap karkasın altındaki tavan alçıydı, dolayısıyla delip geçmek sorun değildi. Ancak sessizce yapmak neredeyse imkânsızdı. Tam aşağıda uyuyan kişi, hiç şüphesiz çekicinin ilk darbesiyle uyanacaktı. Sonunda geçebileceği büyüklükte bir delik açtığında onu karşılamak için bir düzine Muhafız gelmiş olacaktı.

Zihni tekrar Neah'a kaydı. Onu bekleyen Avra'ya... Fırsatı varken buradan kaçıp kurtulmadığı için muhtemelen salaklık etmişti. Orada, bu ahşap karkasın üzerinde dikilir ve seçeneklerini düşünürken artık bundan emindi.

Neah'a katılmak için artık çok geçti. Adımlarını geri-singeri takip edebilir ve Kale'den muhtemelen yakalanma-

dan kaçabilirdi. Daha önce yaptığı gibi koşabilir, Avra'yı Bizans'tan çıkarabilir, daha en baştan yapmasını istediği gibi onu şehirden uzaklaştırabilirdi. Triphon'un yardımıyla hepsi hayatta kalabilirdi.

Buradaki durumuna ilişkin herhangi bir hayali yoktu. Muhtemelen yakalanacak, hatta yaşamı bir süre önce ayrıldığı zindanlarda son bulacaktı.

Tabii yaşamasına izin verirlerse.

Bekçi'nin sesi zihninde yankılandı. *Oğlanı bul Rom, Elias'ın oğlu!*

Tavan arasının hangi bölgesinin soyunma odası için doğru boyut ve yerde olduğuna karar vermesi on dakikasını aldı. Bir köşede, tek kenarı sekiz adımlık bir yer buldu, burası birisinin yatak odası olabilecek kadar büyüktü fakat üzerinden boruların yükselmediği en küçük alan burasıydı, bu da burasının banyo olmadığını gösteriyordu.

Havalandırma zayıftı. Boşluğun kenarında dikilir ve burasının soyunma odası olması için dua ederken göğsünden aşağı ter damlaları süzüldü.

Komşu karkaslardan destek alarak çekicini havaya kaldırdı. İşte buraya kadardı. Şu son iki gün içinde Ölüler Diyarı'ndan kaçmıştı. Kendisini hiç sakınmadan ateşe atma zamanı gelmişti.

Çekicin tek bir salınımıyla antik alçı çatladı ve yirmi beş santimlik bir parça aşağı indi. Rom nefesini tuttu ve parçacıkların alt katın zeminine saçılmasını, bunu takip eden çığlığı ve öfkeli suratların belirmesini bekledi.

Karanlık. Başka hiçbir şey yoktu. Geliyor olabilirlerdi. Hemen delikten geçmeli ve saklanmalıydı.

Çekici bir yana bıraktı, iskarpelayı şimdilik cebinde tutmaya kararlıydı, tek ayağı yandaki çatı kirişine yasladı ve diğer ayağını alçıya sertçe indirdi. Büyük bir parça koptu.

Her yer hâlâ sessiz ve zifiri karanlıktı. Yer tahtalarının üzerinde duran Neah'ın pelerinini kaptı, çatı kirişine savurdu, tavandaki delikten aşağı sallanarak yere indi.

Yumuşak bir halının üzerindeydi. Başını kaldırıp baktı. Biraz önce içinden geçtiği tırtıklı deliğin ana hatları, gerisindeki hafif ışıkla çizilmişti.

Etrafı taradı ve kendisini uzun bir dizi kadife ve ipek cüppeyle karşı karşıya buldu. İçeriye sandal ağacı kokusu ve bir tür parfüm hâkimdi. Tüm duvar, deri çizmeler ve terliklerin yer aldığı sayısız raflarla doluydu.

Bu, dünyada sadece tek bir kişinin gardırobu olabilirdi.

Kapıyı buldu, başını bir koridora uzatıp sessizce dışarı süzüldü. Koridorun ilerisindeki diğer bir odadan süzülen loş ışığa minnettardı.

Daire kocamandı. Duvarlardaki resimler, küçük bir tuvalet masasının yanından geçip devasa yatak odasına girerken, birer hayalet gibi sallanıyorlardı.

Perdeler, Rom'a odanın yerleşimini seçmesine yetecek miktarda ışık sağlayan gri gökyüzüne geçit verecek şekilde açıktı. Pencerenin yanında bir oturma grubu vardı. Yatak genişti. Orada biri yatıyordu, yalnızdı ve uyuyordu.

Rom, tam olarak ne söylemesi gerektiğini düşünürken

hızla yatağa yaklaştı.

Selam. Benim adım Rom.

Bu onun daha önce alması gerekmeyen bir karardı; ayağı halının kenarına takıldı ve öne doğru sendeleyerek yatağa çarptı.

Yataktaki kişi bir iniltiyle yerinden fırladı. “Kim var orada?”

“Özür dilerim...”

Özür dilerim mi?

Feyn olduğunu tahmin ettiği kadın bir çığlık atarak ondan kaçtı.

Rom ona doğru atıldı, tekrar yastığa başını koyması için zorladı. Avucu ağzını buldu ve çığlığı yarıda kesti.

“Lütfen! Bağırmayın. Size zarar vermeyeceğim, yemin ederim!”

Kadın onun altında çırpındı, Rom’un elinden kurtulmak için çılgınca tekmeler atıyordu.

Rom kadının muhtemelen en azından törensel dövüş sanatları konusunda eğitim aldığını ve onun korkusunu geçirmenin bir yolunu bulamaması durumunda sonunda kendisini mutlaka yataktan atacağını düşündü.

“Şşş, şşş. Affedin beni, Leydim. Lütfen. Yardımaınıza ihtiyacım var, sizi incitmeyeceğim. Sadece yardımaınıza ihtiyacım var.”

Feyn kıvrıla kıvrıla neredeyse serbest kalmıştı, sadece geceliği Rom’un ağırlığı altına sıkışıp kalmış gibiydi.

“Buraya canınızı yakmaya gelmedim. Lütfen, bana

inanmalısınız. Zindandaki yaşlı bir adam tarafından sizi bulmam söylendi. Lütfen!”

Bu sözler Feyn’i durdurdu. Burnundan hızlı hızlı nefes alarak öylece yattı, gözleri fâl taşı gibi açıktı, karanlıkta Rom’un suratını inceliyordu.

Rom aldığı zor nefesler arasında konuşmaya devam etti: “Bana, yanıtları sizin verebileceğinizi söyledi. Buraya gelmek için her şeyimi riske attım. Annemi, babamı ve benim şu anda bildiğim şeyi gizlemek için yaşlı bir adamı öldürdüler. Lütfen çılgılık atmayın... yardımınıza ihtiyacım var.”

Rom, Bekçi’nin haklı olduğunu fark etti. Her şeyini riske *ataca*ktı. Hayatı sonlanmıştı. Hiçbir zaman geri döne-
mezdi. Ama o hayat yarım bir hayattı. Bir şekilde, o bunu her zaman biliyordu. Şimdi farkı anlamış biri olarak, görevi-
ni, bu beş yüz yıllık sır her neyse onu, yerine getirmek için bu hayattan geriye her ne kaldıysa onu adayacaktı. Her neye mal olacaksa onu...

Sessiz kalması için müstakbel Hükümdar’ı yere yıkması gerekse bile.

Feyn belki de Rom’un içinde bulunduğu durumu hissetmişti, çünkü sessizleşmişti.

Rom, “Bana inanıyor musunuz?” dedi. Sessizlik oldu. “Çılgılık atmayacaksanız sizi serbest bırakacağım. Sizi incitmek istemiyorum ama gerekirse yapacağım.” Feyn yerinden kımıldamadı.

“Çılgılık atmayacaksınız, değil mi?”

Feyn başını hafifçe salladı.

Rom elini yavaşça indirince Feyn haykırmaya başladı.

Rom elini Feyn'in ağzına sıkı sıkı bastırdı. "Çılgılık atmayacağınızı söylemişsiniz!"

Feyn aniden çekildi, Rom cebindeki iskarpelaya başvurmak zorunda kalacağını biliyordu. Bunu çıkarmak kısa bir zamanını aldı.

"Bıçağım var!" Avucunun içerisindeki iskarpelayı havaya kaldırdı. "Size zarar vermek istemiyorum ama beni buna zorluyorsunuz! Lütfen, sessiz olun!"

Feyn'in düzensiz ve dengesiz solukları odayı doldurdu. Rom'un Ölüler Diyarı'na gitme şansı gerçekten de çok fazlaydı.

"Ağzınızı açacağım ama sakın olmalısınız. Tek bir kelime yok. Sadece size birkaç soru sormak istiyorum. O kadar. Ayrıca sırf Bekçi benden bunu yapmamı istediği için sizi bulmak zorundaydım, anlıyor musunuz?"

Sonunda Feyn başını salladı.

"Sizi tekrar serbest bırakacağım. Ancak mecbur kalmam durumunda canınızı yakmayacağımı sakın düşünmeyin. Sizinle konuşmam gereken konu çok önemli."

Feyn tekrar başıyla onayladı.

Rom elini yavaşça çekti, onun kendisini kandırdığını gösteren en küçük bir işaretle ağzını tekrar kapatmaya hazırdı. Kadının gözleri elindeki iskarpelaya kaydı, ardından tekrar gözlerine odaklandı. İyice sakinleşmiş görünüyordu.

Feyn, "Bu delilik," dedi. "Bir saate kadar ölmüş olacaksınız. Benim kim olduğumu biliyor musun?" Feyn'in sesi genç

geliyordu, belki onun yaşlarındaydı. Rom buna şaşırmıştı.

“Bu yüzden buradayım! Bu işi tüm zorluklarına rağmen tamamlamaya söz verdim, bunu bilmelisiniz.”

Feyn, “Sen şu gazetelerdeki kaçaksın,” dedi. “Bu tür bir davranışın desteğimi kazandıracağını düşünüyorsan, aptallık ediyorsun.”

Feyn’in sözlerinin doğruluğu kafasına dank ederken Rom’un yüzü kızardı. Muhafızlar hâlâ onu arıyordu. Feyn onun eğitilmiş bir dövüşçü olmadığını ve gerçekten de onu incitmeyi, ki bunu iskarpelayla yapamayacağı açıktı, tasarlamadığını fark eder etmez tekrar çılgılık atacaktı.

Rom iskarpelayı yatak örtüsünün üzerine bıraktı ve parşömeni cebinden çekmek için üstünü yokladı.

Parşömeni silkeleyerek açmaya, onun önüne yaymaya uğraşarak, “Bunu görüyor musunuz?” dedi. “Bunun ne anlam geldiğini öğrenmeliyim. Bunun için buradayım. Yaşlı adam bana bunu sizin okuyabileceğinizi söyledi. Bu önemli... sadece benim için değil, tüm dünya için. Göreceksiniz. Bunun ne anlam geldiğini bana söyleyin, söz veriyorum hemen gideceğim.”

Feyn parşömene şöyle bir baktı.

“Yaşlı adam bir deli. Sana yardım edeceğimi düşünüyorsan, sen de en az onun kadar delisin.”

Rom onu burada, zorlu görevinin kolayca ani bir sona ulaşabileceği bu yerde ikna etmeye çalışma riskini sırtlanamayacağını fark etti.

Onu dışarı çıkarmalıydı.

“Beni dinlediğinizde, bu kelimeleri geri alacaksınız.”

Parşömeni katlayarak cebine soktu, iskarpelasını kavradı.

Rom kımıldadığında gri ışık doğrudan Feyn’in yüzüne ve gözlerine düştü. Yaratan. Rom onun portrelerinin ve resimlerinin ustalıklıla şekillendirilmiş imgeler olduğuna hükmetti. Evet, gerçek insan baz alınmıştı ama ikonlar da vardı.

Feyn hayat bulan bir ikonu. Saçı başı dağınıkken bile Feyn bir insanın ötesindeydi. Yine de kollarının arasındayken ona tamamen bir insan gibi gelmişti.

İnsan ve sıcak. Rom buna şaşırmıştı. Daha önce hiçbir Brahman’a bu kadar yakın olmamıştı. Feyn’in bundan sonra sarf ettiği kelimeler olmasaydı, orada durup ona öylece, sabitlenmiş bir halde, ikinci derece konumunun kesinlikle farkında bir halde bakardı.

“Muhafızlarım seni öldürecek. Bu arada, buraya nasıl girdin?”

“Muhafızlarınız mı? Öldüler. Onları ben öldürdüm.”

Feyn’in kendisine inanmadığını anlamak için bir şeyler söylemesine gerek yoktu.

Rom elini tekrar Feyn’in ağzına kapattı, diğer kolunu beline doladı ve kolunda deli gibi kıvranırken onu çekip yataktan çıkarttı.

“Dur!” diye hırıldadı. “Canını yakmak istemiyorum. Kes şunu!”

Feyn durmadı. Dolayısıyla Rom onu boğuşarak dolaba sürükledi. Feyn’in bu kadar uzun boylu olduğundan habersizdi. “Işık nerede?”

Feyn bunu ona söylemeyecekti, öyle değil mi?

Kulağına yaklaşıarak, “Dinle,” dedi. “Mecbur kalırsam seni bayıltacağım. Yardımını almak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.”

Feyn’in bakışları duvara yöneldi. Rom eşarp kümesinin arkasını yokladı ve arkada saklı duran elektrik düğmesini buldu. Işığı yaktı, siyah bir eşarp kaptı ve bunun büyük kısmını zorla da olsa Feyn’in ağzına tıkadı.

Zihnini Hükümdar’ı kaçırdığı gerçeğinden uzak tutmıyordu. Onun güzel olduğunu, varlığının onda beklenmedik bir etki yarattığını...

Bu onu neden şaşırtıyordu ki? Hâlâ, hayatı boyunca açlığını çektikten sonra, yeni uyandırılan duygu şöleniyle pençeleşiyordu. Feyn’in yerinde başka bir kadın da olabilirdi; ona karşı da tıpkı şölen masasıyla karşılaşmış açlıktan ölen bir adam gibi tepki verirdi.

“Gidiyoruz.”

Feyn’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Rom, kendisinininki kadar onun iyiliği için de, “Bana yardım edeceksin, yoksa seni buradan bilinçsiz halde çıkartacağım,” dedi.

Hızla başka bir eşarp daha alıp Feyn’in bileklerini arkasında birbirine bağlamak için kullandı.

Basit beyaz bir elbise kaptı, bu bulabildiği en sade giysiydi. Feyn’e doğru fırlattı. “Şunu giy.”

Giysi Feyn’in ayağının dibine düştü. Rom’a sanki onun bir salak olduğunu düşünüyormuşçasına baktı. Bir an için

Rom da kendini öyle hissetti, elleri bağılyken giyinemezdi ki.

“Kaçmaya kalkarsan yemin ederim canını yakacağım. Kendine ne tür bir adamın adam kaçırmaya kalkışacağını bir sor bakalım. Çılgın olabilirim. Göreve getirilmene dört gün kalmışken, hatta üç gün, şansını zorlaman büyük bir hata olur.”

Feyn’in ellerini çözdü ve kaçmasın diye kapının yanında dikildi. “Şimdi giyin. Acele et.”

Feyn ona sert bir yüz ifadesiyle baktı, Rom sırtını döndü, tabii ancak ona geceliğini çıkarıp sade giysiyi üzerine geçirecek, fakat onun görüş alanının tamamen dışına çıkmasına olanak sağlamayacak kadar bir zaman tanıyarak... Her ne kadar bunu hak etmiş olsa da, kafasına bir darbe yemeye şu an dayanamazdı.

Giyinince Feyn’in ellerini eşarpla tekrar arkasından bağladı.

Duvar boyunca uzanan çizme dolu uzun rafa baktı. “Burada çok sayıda ayakkabı var. Hizmetçin cilayı nereye koyuyor?”

Feyn alttaki bir çekmeceye baktı. Rom burada bir kutu cila ve birkaç da bez parçası buldu. Tek eliyle Feyn’in üstüne bol miktarda cila sürdü.

“Özür dilerim. Senin bir asil gibi görünmen işime gelmez.”

Feyn ağzındaki eşarbin gerisinden anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Rom onu duymazdan geldi ve elbisesini kirletmeye

devam etti.

Rom, “Senin gibi eğitimli olmayabilirim ama bu beni aptal yapmaz,” dedi. “En basitinden hayal gücüm seninkinden çok daha iyi. Hükümdar ol ya da olma, senin hayal bile edemeyeceğin bir yaşam sürdüğümü göreceksin. Şu ayakkabıları giyin.” Bir çift ayakkabı uzattı. Bunlar bulabildiği en sade ayakkabılardı.

Feyn onun talebini yerine getirmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

“O zaman giyinme. Orada ayağını kesecek olsan bile, beni ilgilendirmez”

Feyn ayakkabıları giydi.

Rom onun kafasına, sadece gözlerini açıkta bırakacak şekilde kirletilmiş beyaz bir şal doladı. Ama bunun bir faydası olmamıştı. Feyn’in gözleri mutlaka tanınırdı. Dolayısıyla tüm yüzünü kapattı. Feyn itiraz etmektense sessiz kaldı.

O cesur bir kadındı, Rom hakkını vermeliydi.

Rom onun geceliğini alıp kullanmak için ince şeritler halinde yırttı. Unuttuğu birşey var mıydı?

Ruh sağlığı dışında hiçbir şey yoktu.

Neah’ın pelerinini omzuna attı.

Gitme zamanıydı. Kale’den dışarı ne kadar çabuk çıkarsa hayatta kalma şansı o kadar artacaktı.

“Dinle beni.” Feyn’e baktı. “Bu çok basit. Sen hasta bir hizmetçi kadınsın. Biraz önce geldiğim zindanlara inmiş olsaydın neden bahsettiğimi anlardın. Ben de burada çalışan bir işçiyim, hastalığını başkalarına bulaştırmadan seni dışarı

çıkarmaya çalışıyorum. Muhafızlar seni tanımayacak ve herhangi bir çırpınma girişimin sadece hastalığının bir belirtisi olarak algılanacak.”

Durakladı, planı onu çok tatmin etmemişti ama elinden gelenin en iyisi buydu.

“Şimdi şu dolaptaki deliğe geri dönebiliriz, ki bu zor olabilir, ya da buradan arka kapıyı kullanarak çıkabiliriz, ki bu çok daha kolay olacaktır. Ağzını bir süreliğine açacağım. Sakın atacağın çığlığın duyulabileceği gibi bir fıkre kapılma. Sadece bana buradan çıkmamızı sağlayacak bir arka yol olup olmadığını söyle.”

Feyn hareketsiz dikildi. Rom ağzındaki eşarbyı çıkardı. “Ne taraf?”

“Bu...”

Rom eşarbyı tekrar ağzına tıktı. “Bu bana hiç de bir yanıtımış gibi gelmedi. En iyisi bir daha deneyelim.”

Feyn bir an için sessiz kalıp ardından ona yardım etti. “İpek perdelerin arkasında bir merdiven var. Beni nereye götürüyorsun?”

“Kale’den en hızlı çıkış yolu bu mu?”

Feyn tereddüt etti, ardından, “Hizmet girişi,” dedi.

Rom eşarbyı tekrar yerine yerleştirdi. “Eğer bir yerde bir muhafıza rastlarsak ve bağırırsan, senin rahatsız olduğunu düşünecek, ne kadar hasta olduğunu anlayacaklar.”

Muhafızların hastalık korkusu onları ikisinden uzak tutacaktı. Kale’ye girdiğinden bu yana ilk defa Rom içinde bir güvenin gelişmeye başladığını hissetti.

Rom geceliğın kalın bir şeridini, onun “hastalığına” karşı geçici bir çözüm olsun diye kendi yüzüne doladı.

“Haydi gidelim,” dedi. Feyn’i dirseğinden sıkı sıkı yakalayarak müstakbel Hükümdar’ı odasından çıkarttı, ardından onların bir an önce çekip gitmelerini isteyen Muhafızlarla dolu çeşitli koridorlardan geçip sonunda yan bahçe kapısına ulaştılar.

Günün bu saatinde metroda olan birkaç kişi Feyn’e gergin bakışlar attı.

Rom, “Sağlık merkezi,” diye açıkladı. “Bulaşıcı.” Herkes bir sonraki durakta indi.

Feyn sadece tek bir kez çırpınmıştı, o da Kale’nin bahçe kapısında. Rom onun bu hareketinin sadece kurtuluşlarını kolaylaştırmaya yaradığını tahmin etmişti.

Kuzeye, şehrin dışındaki en uzak istasyona gittiler. İstasyondan olabildiğince uzaklaştıklarında, kraliyet ahırlarına uzanan boş yolda, Rom, Feyn’in suratındaki şah açıp ıslak mendili ağzından çıkardı.

“Çıldırдың mı sen? Beni hastalıklı bir fahişe gibi Kale’den dışarı çıkardın.”

“Fahişe demedim.”

“Bunun bir önemi var mı?”

Taze saman ve gübre kokusu havada şüzüldü. Kraliyet ahırlarına yaklaşıyorlardı. Burası o kadar büyüktü ki, yüksek sayıdaki çalışanları için metro durağı yapılmıştı.

“Şimdi ne olacak? Atımızı eyerleyip şafak öncesi şöyle bir gezintiye mi çıkacağız?”

Rom bu işin nasıl işleyeceğini gerçekten de bilmiyordu, dolayısıyla Feyn’i en yakındaki kapalı mekâna, ahıra doğru yönlendirirken hiçbir şey söylemedi.

Ahırlar, her birinin sonundaki tek bir lamba haricinde karanlıktı. Işığa yakın kalarak –yapacağı şeyi görmesi gerekiyordu– ilk bölmeye doğru ilerledi.

Feyn, “Muskan Sümerce,” dedi. “Bana senin bir şarkıcı olduğunu söylemişlerdi.”

“Etrafta muhafız filan görmüyorum. Burada görevlendirilen kimse var mı?”

“Ahırlarda genelde onlara gerek olmuyor. Çoğu insan atlardan korkar.”

O daha bunu söyler söylemez, kendisinin de atlardan korkup korkmayacağını merak etti. Rom ata binmenin sakinleştirici bir aktivite olacağını düşünmüştü hep. Ama şimdi bu ihtimalle karşılaşmışken bundan o kadar emin değildi.

Feyn, “Bu konuda ciddisin,” dedi.

“Öyleyim.”

Feyn’i ahırın hayvanlara ayrılan bölmelerinden birine götürdü. Neredeyse bembeyaz safkan bir at onları karşılamaya geldi.

“Bir atın nasıl eyerleneceğini biliyor musun?”

“Hayır.” Rom yakınlarda duran eyeri aldı, mağrur Hükümdar ve içerideki iri atla yüzleşmek için döndü.

“Onu mahvedeceksin. Çöz beni. Ben yaparım.”

“Sadece bana ne yapacağımı söyle.”

“Ata bu şekilde bineceğimi mi düşünüyorsun?”

“Beni yere yıkıp ata atlayarak çekip gidebilirsin.”

Feyn’in hayvanın çıplak sırtına atlayarak oradan uzaklaşması fikri inanılmaz derecede cazipti.

“O eyeri bırak ve duvardaki pamuk dolguyu indir.”

Rom ona şöyle bir baktı, pamuk dolguyu ve yanına birkaç matara tutturulmuş hurcu getirmeye gitmeden önce eyeri yere bıraktı.

Rom ilk önce pamuk dolguyu, ardından da eyeri atın üzerine yerleştirirken Feyn’in yönlendirmelerini dinledi.

“Kuşak.”

Rom eyerin kuşağını sımsıkı sarıp ucunu düğümledi.

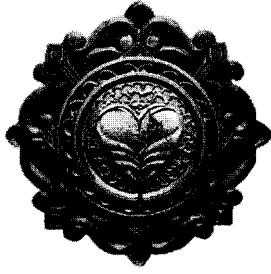
“Dizginleri getir.”

Bunca zaman Feyn’i büyük bir saygı ve ihtiyatla seyretmişti. Onun kendisini devirip kaçabileceğini hiçbir zaman göz ardı etmemişti. Hatta dizgini atın kafasından geçirip gemi yerine taktığında bile –tüm bunları bilekleri önünde bağlıyken yapmıştı– onun, bir şekilde kaçıp gitmeyeceğinden emin değildi. İşte bu yüzden, zamanı geldiğinde ilk olarak ata kendisi bindi, ardından da yere uzanıp onu yukarı çekti ve önüne oturttu.

Ancak o zaman, rahat oturup hayvanı yönlendirebilmesi için Feyn’in ellerini çözdü.

At yön değiştirdi ve Rom, Feyn’e sıkı sıkı tutundu. Düşmesi durumunda o da kendisiyle birlikte gelecekti.

Rom, “Bizi kuzeye götür,” dedi, “boş arazilere.”



19. BÖLÜM

Avra bitkinliğine rağmen uyuyamadı. Zihninde dolaşan, onunla alay eden ve kendisini ne kadar rahatlatmaya çalışsa da ona fırıl fırıl dönen taşlar fırlatan bu hayaletlerle bunu başarması imkânsızdı.

Rom şimdiye dönmüş olmalıydı, Avra. Rom öldü, Avra. Onu ikiye kestiler ve kan kaybından ölmesi için yolun kenarına terk ettiler, Avra.

Avra üzerindeki örtüyü çekti ve Neah'ın yatak odasından çıkıp oturma odasına, Triphon'un kanepede ağzı ardına kadar açık horladığı yere geçti. Triphon yaklaşık üç saattir aynı pozisyonda yatıyordu. Avra, sırf yanında kendisi kadar perişan başka biri daha olsun diye, onun suratındaki gönül rahatlığını tokatlayarak yok edebilirdi.

“Triphon.” Kahve sehпасının kenarına oturdu ve onu omzundan tutup salladı. “Triphon!”

Adam yerinden fırladı. “Biri mi geliyor?”

“Sence şimdiye kadar dönmeleri gerekmez miydi?”

Triphon kendisini tekrar kanepeye bıraktı, tek bacağı

minderin kenarından aşağı sallanıyordu. “Şart değil. Sen hiç Kale’ye gittin mi?”

Avra omuz silkti. “Hayır.”

“Oldukça büyük bir yerdir. Nereye gittiklerine ve aradıkları şeyi bulmalarının ne kadar zaman alacağına bağlı olarak gecikebilirler. Özellikle de gözden uzak kalmaya çalışıyorlarsa.”

Triphon her iki ayağını birden sallandırdı. Onun görüntüsü Avra’ya hep sakinleştirici ve samimi gelmişti. Sıcaklık duygusunun varlığından haberdar olmasaydı ona tutkun olduğunu söyleyebilirdi.

Şimdi ona güvendiğini de biliyordu.

Triphon kısa saçlarını sıvazladı. “Saat kaç bu arada?”

Avra ayağa kalktı ve ellerini kalçasına koyarak turladı. “Neredeyse sabahın üçü.”

Triphon doğruldu. Duvar saatine bakmak için mutfağa gitti, sonra geri döndü.

“İki kırk. Haklısın. Burada olmalıydılar.”

Avra dolaşmayı bıraktı. “Belki de gelip gelmediklerini görmek için yeraltı trenine doğru yola çıkmalıyız, ne dersin?”

Triphon kanepeye geri döndü ama oturmadı. “Bu hiçbir işe yaramayacaktır. Son tren Kale’den saat üçte ayrılıyor. Bu, istasyonla burası arasında neredeyse bir saatlik yolculuk demek. Dolayısıyla eğer onları... ne kadar yapıyor, bir buçuk saat kadar sonra mı... burada görmezsek, Kale’den zamanında çıkamadılar demektir.”

“Çıkamadılar mı? Yakalandılar mı demek istiyorsun?”

“Bir süre saklanmak zorunda kalmış olabilirler. Neah, insanlar içeri girmeye başlamadan oradan ayrılmaları gerektiğini biliyor olmalı. Bu saatten sonra trenler sabahın beşine kadar çalışmaya başlamaz.”

Avra, “Endişeliyim,” dedi.

“Sorun olmayacaktır.”

“Acele edersek son metroyu yakalayabiliriz. Senin geçiş iznin var... içeri girebilir, peşlerine düşebiliriz.”

“Ne, Kale’ye mi gideceğiz?”

“İçimde korkunç bir his var. Ya bize ihtiyaçları varsa ne olacak?”

Triphon başını salladı. “Bunu yapardım ama Rom’a söz verdik...”

“Bu, onlar ortadan kaybolmadan önceydi!”

“Ortadan kaybolduklarından emin değiliz.”

“Onu kaybedemem, Triphon.” Avra sağ yanağından bir gözyaşının süzüldüğünü hissetti. “Bunu anladığını biliyorum. Rom’u kaybedemem.”

Triphon, bakışlarını başka tarafa çevirerek yumuşak sesle, “Biliyorum,” dedi. “Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.” Ceketini kaptı. “Peki, tamam.”

Kilitte bir anahtar çevrildi, iğisi de dondu kaldı.

Kapı ardına kadar açıldı. Neah koşturarak içeri girdi. Titriyordu. Yüzü kül gibi beyazdı.

Avra, Neah’ın arkasında bomboş duran kapı girişine göz attı. “Rom nerede?”

Triphon kapatmadan önce kapıdan dışarı bakarak, “Ne

oldu?” dedi.

Neah’ın yüzü asıktı. “Onu yakaladılar.”

Avra duraksadı. “Kim yakaladı?”

Triphon, “Ne oldu?” diye tekrarladı.

“Onu öylece bıraktın mı?”

“Hayır, onu öylece bırakmadım!” Neah başını elleri arasına aldı.

“Ne oldu?”

“Zindanlardan çıktık, oradan ayrılmaya hazırдық ama Rom kalmak zorunda olduğunu söyledi.”

“Ne?”

“Kalması gerektiğini, çünkü Bekçi’nin, zindandaki şu deli adamın kendisinden Feyn’i bulmasını istediğini söyledi.”

“Feyn mi?” Triphon tereddüt etti. “Yani şu... bildiğimiz Feyn’i mi?”

“Ne? Neden?”

Neah başını iki yana salladı. “Bilmiyorum! Onu bulmadan oradan ayrılmasının imkânsız olduğunu söyledi. Ama Muhafızlar geliyordu. Geldiler, Rom saklanıyordu, onu buldular.” Ellerini burarak ikisinin yanından geçti, sonra geri döndü. “Muhtemelen şu anda zindandadır. O korkunç yerde!”

Avra, “Gitmeliyiz,” dedi. “Şimdi, son metroyla.”

“Hayır. Oraya öyle elinizi kolunuzu sallayarak giremezsiniz! Muhafızlar tetikte. Ben güç bela dışarı çıktım. Şimdi beni arıyorlar.”

Triphon, “Ama beni değil,” dedi.

Avra, “Doğru,” diye ekledi. “Triphon’u aramıyorlar.

Triphon'la beraber gidebiliriz.”

“Bu ne işe yarayacak ki? İçeri girerseniz bile onu nerede bulacağınızı bilmiyorsunuz.”

Avra, “Bunu bize sen söyleyebilirsin,” dedi.

Triphon, “Neah haklı,” dedi. “Eğer Muhafızlar tetikteyse sen içeri giremezsin. Diğer yandan, ben bunu yapabilirim. Onu bulup getireceğim.”

Neah tekrar, “Hayır,” dedi.

“Neden hayır?”

Neah onunla göz göze geldi, görünüşe bakılırsa konuşmıyor gibiydi.

Avra neredeyse köküne kadar kemirdiği başparmak tırnağını ısırarak düşünmeye çalıştı.

Triphon, “Bir rehine alabilirim,” dedi.

“Hayır, hayır.” Avra başını iki yana salladı, Neah'a göz attı. Sessizleşmişti.

“Rom şu anda zindandaysa, ondan sorumlu kişi kim?”

Neah zayıf bir ses tonuyla, “Saric,” dedi.

Avra'nın zihninde bir düşünce belirdi; çılgınca bir düşünce...

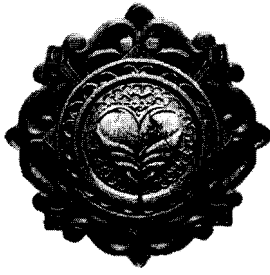
“Bir planım var.”

Neah, “Sen sağır mısın?” dedi. “Söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? Ben oraya geri dönmeyeceğim!”

“Dönmen gerekmeyecek. Triphon ve ben gideceğiz.”

Avra, Triphon'a doğru döndü. “Benimle misin?”

Triphon sırtıttı. “Sonuna kadar.”



20. BÖLÜM

Saric bölmesinin uzun aynasının önünde durakladı. Bu yeni bir aynaydı, Portia tarafından tuz buz edilenin yerine getirilmişti.

Portia, artık var olmayan kişi.

Bölmesinin dışında, etraf faal bir şekilde kaynıyordu. Feyn'in çoktan kırsal bölgeye gitmek için Kale'den ayrıldığını düşündü, göreve getiriliş törenine kadar da geri dönmeyecekti. Bu tören, ahırların yakınındaki kırsal bölgedeki evden başlayıp Büyük Bazilika'mn basamaklarında sonlanacak bir yolculuktu. O güne kadar, Feyn geriye kalan üç günü tek başına geçirecekti.

Üç gün. Çok şey değişecekti.

Cüppesinin kollarını düzeltti. Başını yana doğru eğip çenesini inceledi, şimdi mükemmel derecede pürüzsüzdü, kapkara bir ağacın dalları gibi kollara ayrılmış koyu renk damarların üzerini yarı saydam bir maske kaplıyordu. Dünyanın kısa bir süre sonra korkacağı surat buydu.

Vakti gelmişti.

Babasının bölmesine ulaşması beş dakikadan daha az sürdü. Bu kez sekreterin kendisini karşılamak için ayağa kalktığını fark etti.

“Lordum.”

“Düzenlemeler talep ettiğim gibi yapıldı mı?”

“Evet, Lordum. Hükümdar sizi bekliyor.” Başıyla büyük bronz kapıları işaret etti.

“Yalnız mı?”

“Talep ettiğiniz gibi yalnız.”

“Babamla baş başa yemek yeme şansım çok düşük, anlıyorsunuzdur.”

“Evet, ama Hükümdar kız kardeşinizle yemek yemek için çok fırsatınız olacak.” Sekreterin gülümsemesi nazikti ama Saric kadının yüz ifadesinin sevimsiz olduğunu düşündü.

“Bu hiçbir zaman babamla yemek yemekle aynı şey olmayacak, öyle değil mi?” O da kendine has bir tavırla gülümsedi ve büyük bronz kapıyı itip ardına kadar açtı.

Karşılama odası karaca eti ve haşlanmış sebze kokusuyla doluydu, yiyeceklerin tümü masaya basit bir şekilde yerleştirilmişti.

Vorrin büyük masanın gerisindeydi, bir şeyler yazıyordu. Saric tek dizinin üzerine çöktü.

“Saric, güneydın.” Vorrin ona doğrulmasını işaret etti. “Bana bir dakika ver lütfen.”

“Acele etme baba. Şu son günlerde ilgini bekleyen bir sürü şey olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Masadaki altın yaldızlı fıncanları açarak hizmetkâra elini salladı. “Sen gidebilirsin. Bu sabah babama ben hizmet edeceğim.”

“Eğer mümkünse, lütfen bunları Camille’e götür.” Vorrin dikildi ve dokümanları kalın kanatlı kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkan hizmetkâra verdi. Çayı hazırladıktan sonra Saric babasını kucaklamaya gitti.

Babasının öpücüğünü, yanağının bürümcük benzeri teninden ve dudaklarının ince çizgisinden irkilip geri çekilme güdüsünü bastırarak kabul etti.

Vorrin bakışlarını pencereye doğru çevirdi. “Saltanatım sonlanmadan önce güneşi bir kez daha görmek sanırım iyi bir son olacak.”

Saric babasına çay doldurdu, ardından çatalıyla, tabağına biraz et ve haşlanmış sebze koydu. “Gerçekten de havarlardan mı bahsedeceğiz?” Küçük masanın etrafından dolaştı ve oturdu.

“Haklısın. Bu tür şeylere daha sonra kafa yorabilecek kadar zamanımız var.” Vorrin başını önüne eğdi. Saric sustu, elleri kucağındaydı.

“Yaratan yaptığımız her şeyde bize yol gösterebilirsin. Düzen’e sahip olduğumuz için çok şanslıyız.”

Saric, kendi tabağını doldurmak için uzanmadan önce “Şanslıyız,” diye mırıldandı.

Vorrin çatalını masaya bırakmadan önce, tam bir dakika boyunca sessizce yemeklerini yediler. “Şimdi her şey bittiğine göre, kendimi garip bir tür sıkıntıyla dolu hissettiğimi iti-

raf edebilirim. Fakat Feyn'in kısa süre sonra yerimi alacağını bilmek beni rahatlatıyor.”

“Sence Megas, saltanatının sonunda yaptığı her şeye şöyle bir dönüp baktığında iyi bir iş başardığını düşünmüş müdür?”

“Megas hepimizden çok daha büyük işler başardı.”

“Yine de bazıları onun Sarin'i öldürttüğünü söylüyor. Bunu hiç duydun mu?”

Vorrin çayını karıştırdı. Sonunda, “Evet,” dedi. “Bu eski, kâfirce bir dedikodu. Birçoklarından biri. Gerçek her ne ise, Yaratan bize bunun doğrultusunda Düzen'i bahşetmeyi uygun gördü. Önemli olan da bu.”

“Öyle mi?” Saric çatalını masaya bıraktı ve bir zamanlar babası olan, şu anda masanın karşısında oturan bu yaşlanmış şeye baktı. “Gerçekten de önemli olan bu mu? Böyle diyorsun fakat sana Kaos'ta kötü olan şeyin ne *olduğunu* sormak zorundayım.”

“Lütfen. Ne biçim sorular soruyorsun!” Kaşığının masaya bıraktı. “Düzen'in bolluğu içinde o kadar uzun bir süre yaşadın ki, Kaos'un sebep olduğu dehşetleri bilebilmen imkânsız... hiçbirimizin bilmesi mümkün değil. Onun vahşetini, nefret, kıskançlık ve hırsın karanlık sonunu.”

“Bunlar bu kadar da kötü mü?”

Vorrin fincanını kaldırarak, “Evet,” dedi. Küçük bir yudum aldı. “Yoksa Sirin öncesi olayları unuttun mu? Silah patlamalarını? Milyonlarca hayat kaybedildi. Çiftlik arazileri yok edildi. Çok sayıda insan açlık çekti. Açlık ve ölümün ol-

duğu yerde korkunç bir huzursuzluk vardır. Bizi insan yapan her şey, ileri düzey arayışlarımızdır. İnsanlar hayvanlara benzedi. Karanlıkların arasında Düzen’i öğütleyen Sirin’di. Fakat Sirin’in Düzen’ine evrensel yaşam kazandıran öngörü Megas’taydı.”

Saric’in gözleri, babasının fincanını takip etti. “Megas’a saygı duyuyorsun, öyle değil mi? Sirin’i öldürtmüş olsa bile.”

“Bu dedikodunun beni son derece rahatsız ettiği anlar oldu. Ancak bazen arızalı aletler bizi mükemmel sonuçlara götürürler.”

Saric gülümseme isteğine gem vurdu. “Etrafına bir bak baba. Gerçekten mükemmellik mi görüyorsun?”

Vorin başım kaldırıp baktı, çatalı elindeydi, masaya bıraktı, dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdı ve tek dişini emdi.

“Mükemmel değil elbette. Bunu biliyoruz. Ama insanların ölüm korkularını hafifletecek bir yola ihtiyaçları var. İkonlara, bu hayatta sarsak sarsak yürürlerken tutunacak bir desteğe ihtiyaç duyuyorlar. Bizim de bunlara ihtiyacımız var. Düzen mükemmel değil ama bizlerden büyük olduğu kesin.”

Saric, “Öyle mi? Nereye kadar?” dedi. “Mutluluk mu? Mutluluk hakkında ne biliyorsun?”

“Sadece senin bildiğin kadarını biliyorum: Bu korkunun olmayışı. Ve korkuyu engelleyen yolu işaretleyen şeyin Düzen’in kuralları olduğunu biliyorum. Yaratan’ın bizim kurallarımıza ihtiyacı yok, *bizim, Yaratan’ın kurallarına ihtiyacı-*

mız var: Bunlara ihtiyaç duyan biziz, o değil. En büyük sır bu. Sen bunu hiçbir zaman Feyn'in anladığı şekilde anlamadın. Ama zamanla anlayacaksın. Senin için duam bu.”

Yaşlı adam öksürdü. Dudaklarını sildi, ardından peçetesine, sanki üzerindeki tükürüğüyle şaşkınlığa uğramış bir halde baktı.

Saric masadan arkaya doğru çekildi ve doğruldu. “Ne düşünüyorum, biliyor musun baba, anladığımı. Tüm bunların tamamen *kokuşmuş* olduğunu anlıyorum. Senin olabilecek en büyük sanrıyı benimsediğini. Bizler Düzen'den dolayı *da-ha fazla* insan değiliz. Daha azız. Önünde eğildiğimiz ulu Yaratan bizi arzudan mahrum bıraktı!”

Babasının kırışık gözlerinin altında bir kas seğirmeye başladı, hatalı işleyen bir makinenin ilk mekanik hıçkırıklarını andırıyordu.

“Megas kendi arzuları konusunda çok başarılıydı, seni yaşlı salak. Onun bir silah alıp inandığı şeyi gerçekleştirme isteği bir gerçek. Ancak bunu yaparken bizi, kendisini büyük yapan o şeyden mahrum bıraktı. Peki, biz şimdi neyiz? Birer sıçan.” Peçetesini tabağına fırlattı. “Ama artık değil baba. Ben bu sıçan deliğinde yaşamaya devam etmeyeceğim.”

Vorin, “Sen... sen neden bahsediyorsun?” dedi. Dudaklarından dökülen son kelime bir hırıltı halinde çıkmıştı. O da sandalyesini masadan geriye itmeye çalıştı ama elleri titredi. Tüm gücünü kaybetmişti. “Ulu Yaratan...”

Saric ona yavaşça yaklaştı, bedeninin yavaş yavaş iflas ederek hissizleşmesini seyrediyordu. “Beni Senato'ya sok-

mayı reddettin baba. Dolayısıyla bunu kendi yöntemlerimle elde edeceğim.”

Vorrin cüppesinin yaka kısmını çekiştirdi, nefes almaya çabalıyordu. “Senin ne yaptığından haberin yok. Dünyayı tekrar Kaos’a sürükleyeceksin!”

Saric babasının cüppesine asılıp Hükümdar’ı yere yuvarladı. “Bundan da ötesi sevgili baba, o kaosu seni mezarında inletecek bir orduyla yöneteceğim.”

Vorrin yerde kıvranıyordu, ağzı açıktı, çenesi hareket ediyor, içine hava çekiyordu. Saric, *bir balıktan farksız*, diye düşündü.

Saric onu incelemek için başını eğerek, “Kalbin duruyor,” dedi. Bu, Corban’ın kullandığı ifadenin aynısıydı. “Simyanın küçük bir hediyesi. Bunun arkada hiçbir iz bırakmayacak kadar küçük bir şey olduğu konusunda temin edildim.”

Vorrin, “Sana yalvarıyorum... yalvarıyorum, evlat...” diye inledi. İnce dudakları morarıyordu.

Saric babasının yanına çömeldi, bembeyaz kesilen yüzüne baktı. “Hayatın için yalvarmak o kadar aşağılayıcı bir şey ki.”

Hükümdar’ın dudakları kımıldadı ama bu kez hiçbir ses çıkmadı. Bunun yerine, yaşlı gözlerindeki ışık yavaş yavaş sönerken, dudakları arasından hırıltılı bir şekilde son nefesini verdi.

Oda sessizdi.

Saric doğruldu, zihnini etkisi altına almaya başlayan

korku ve elemi kucakladı. Bu an için hazırlanmıştı ancak duygularının bu kadar doğal, içgüdüsel ve ilkel olacağını ummamıştı.

Bir çığlık atarak kapıya doğru koştu. Kapıyı ardına kadar açtı.

“Yardım edin!”

Çığlığı bir böğürtü halinde çıktı, bu çığlık sekreterin ayağa fırlamasına yol açtı. “Doktor çağır! Hükümdar’ın sorunumu durdu!”

Kadının suratı bembeyaz kesildi.

Saric, “Şimdi!” diye haykırdı.

Arkasını dönüp tekrar babasının yanına koşturdu. Bu sadece bir dakika alacaktı; Hükümdar’ın doktoru, her ne kadar kendisine nadiren ihtiyaç duyulsa da, tıpkı Senato Başkanı gibi bitişik apartmanda yaşıyordu.

Yerleri döven ayak sesleri ona ulaştığında Saric cansız Hükümdar’ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kulağına alçak sesle, “Bu senin hatan,” dedi. “Sen hep bir aptaldın zaten.”

Saric doğrulup Vorrin’in göğsüne abandı. “Nefes al baba!” diye haykırdı. Ölü Hükümdar’ın dudakları arasından bir hırıltı süzüldü. Saric babasının kaburgalarını yumrukladı.

Rowan hızla odaya daldı.

Saric, “Bana yardım et!” diye bağırdı.

Senato Başkanı telaşla Hükümdar’ın diğer yanında dizleri üzerine çöktü. Vorrin’in başını yukarı doğru eğdi, nefesini dinledi ama artık duyulabilecek bir şey yoktu.

Diğerleri kalın kapıları iterek içeri girdi. İçlerinden bazıları çılgınlıklarını bastırmak için ağızlarını elleriyle kapattı; bazıları feryatlar arasında korku dolu dualar okudular.

Senato Lideri, Vorrin'in göğsünü döverken bazıları yerde sarsılıp duran cesede bakmakla yetindiler.

“Doktor geldi... yoldan çekilin!”

Saric, babasının sağlığıyla son on yıldır ilgilenen kadın –Sarai adında orta yaşlı bir kadındı– seyirci güruhunu yararak ona doğru yaklaşırken arkasına döndü. Kadın dizleri üzerine düştü ve Vorrin'in boğazını yokladı, nefesini yakından dinledikten sonra ellerini göğsünün üzerine yerleştirerek hızla kalp masajına başladı. Hükümdar'ın cesedi bir kukla gibi kasıldı, kemiğin kırılma sesi duyulabilir nitelikteydi.

Rowan midesi bulanacakmış gibi arkasını döndü.

Bir süre sonra doktor durdu. Şakağında ve burnunda ter damlaları birikmişti.

Kapının yanındaki biri, “Öldü mü?” diye bağırdı.

Rowan, “Dışarı!” diye gürledi. “Dışarı çıkın!”

“Olamaz.” Saric boğazının elemle dolmasına izin verdi. Yana doğru devrilerek cesede baktı. “Babam öldü mü?”

Bu sessizlik yeterli bir yanıttı. Kapıdakiler oradan uzaklaşmadı, karşılarındaki manzarayla donakalmışlardı ve öylece dikiliyorlardı.

Saric alçak sesle inledi. Sendeleyerek ayağa kalktı. İki eliyle cüppesine sarıldı ve cüppeyi hızla iki yana çekip yırttı.

“Baba!”

Rowan titreyerek ve solgun bir suratla, eski geleneği ta-

kip etmek için ayağa kalktı. Uzun parmakları büyük siyah cüppesinin önüne gömüldü. Kalın kadife yırtılarak açıldı.

“Yaratan bize merhamet et.”

Saric tekrar dizüstü çöktü. Kollarını yaşlı adamın cese-dine doladı, işlemeli cüppesinin sayısız katmanları altında inanılmaz derecede zayıftı. “Baba, baba...”

Ne kadar alçalabildiğimi görüyor musun baba? Kendi-mi böylesine içler acısı bir biçimde, bu şekilde aşağılamama ne diyorsun? Diğerleri çekinirken bedenini nasıl özenle ku-caklıyorum ama.

Vücudunun titremeye başladığını hissetti ama bu titreme kendi öfkesi ve nefretinden kaynaklanıyordu, diğerlerinin gördüklerini düşündükleri korkudan değil.

“Baba...”

Saric’i omuzlarından tutarak ayağa kaldırmayı denedi-ler. “Lordum...”

Bu, Rowan’dı. Saric’i titreyen elleriyle çekiştirdi.

Saric parmaklarını babasının kurumuş kollarına doladı ve ona çok daha sıkı yapıştı.

“Lordum! O öldü. Artık bırakmalısınız.”

Saric adama doğru döndü. “Beni rahat bırak! Bizi yalnız bırakın!”

Senato Başkanı etrafına bakındı, bu olayın emsalsiz do-ğasına şaşırdığı belliydi. İçlerinde bir Hükümdar’ın ölümüne tanıklık eden biri var mıydı? Doktor bile geri çekilmişti, yüzü bembeyazdı.

“Majesteleri, bunu biliyor olmalısınız.” Rowan’ın hu-

zursuz sesi içeriği doldurdu. “Düzen’den alıntı yapıyorum: *Bir Hükümdar görev dönemi sonlanmadan ölürse, evladının olması durumunda, en büyük çocuğu görev süresinin bitimine kadar onun yerine başa geçecektir* ”

Senato Başkanı titriyordu. Saric, çıplak, pürüzsüz göğsünün üzerinde bir yara gibi açılan yırtık cüppesinin arasından bunu rahatlıkla görebiliyordu.

“Majesteleri...”

Saric elini savurdu. “Beni rahat bırak!”

“Ama siz...”

“Hükümdarım ölü halde yatarken, sen eski kanunlardan alıntı yapıyorsun, öyle mi?”

Rowan, “Hükümdar yaşıyor,” dedi. Senato Başkanı’nın yüzü bir dehşet maskesiyle kaplıydı. Saric bunu net bir şekilde gördü. Adamın yavaş yutkunuşu, boğazının çalışma şekli, kaşlarının çatılışı...

“O da Saric, Vorrin’in en büyük oğlu.” Başını önüne eğdi.

Saric, “Bana böyle hitap etme,” dedi. Bu kez tehlikeli derecede sessizdi.

Rowan’ın gözleri Saric ile Vorrin’in bedeni arasında gidip geldi. Korkuyordu, evet, ama Düzen’i takip etmeye kararlıydı. Hem de inatla. Her zamanki gibi.

Tıpkı Saric’in olacağını düşündüğü gibi.

“Majesteleri, Düzen’den alıntı yapıyorum.”

Saric ayağa kalktı. “Hayır. Kız kardeşime çağrıda bulunun.” Kapıya doğru döndü. “Kız kardeşim Feyn’i çağırın.”

Rowan, “Kanun bu!” dedi ve tek dizinin üzerine çöktü.

Arkasında, doktor tereddüt etti, ardından hemen geleneği takip etti. Kapı girişinde dikilenler, odanın ortasındaki Kale Muhafızı, Camille adlı sekreter, hepsi de teker teker dizlerinin üzerine çöktü.

Saric, “Ayağa kalkın. Hepiniz, ayağa kalkın!” diye çıkıştı.

Hiç kimse kalkmadı.

Rowan, “Özür dilerim,” dedi. “Şu ana kadar babanıza beslediğiniz büyük sadakatin farkına varmamıştım.” Saric, *gözlerinde yeni bir şeyler var*, diye düşündü. Orada daha önce olmayan, yeni keşfedilmiş bir hürmet... “Hepimiz korkuyor ve bu kaybın yasını tutuyoruz. Ama şimdi sizin Senato’ dan önce gelmeniz lazım. Lütfen. Dünyayı Hükümdar’sız bırakamazsınız.”

“Bu iş için Feyn yıllarca hazırlanmışken ve şimdi bile hazırlanmaya devam ederken, üç günlüğüne beni mi Hükümdar yapacaksınız? Bu konuda Yaratan bağışlayıcıdır. Kız kardeşimi arayın.”

“O henüz saltanatı üstlenemez. Düzen bunu engelliyor.”

“Tamam, Düzen var, ancak ortada bir de mantık diye bir şey var. Eğer Feyn’i erkenden göreve getirmeyecekseniz, en azından yerine deneyimli birini seçin. Babamdan önce Hükümdarlık yapan Miran hayatta ve oldukça da sağlıklı. Bırakın, size o hizmet etsin.”

Rowan ayağa kalkıp yanına gitti. Saric’in koluna dokunarak alçak sesle konuştu. “Majesteleri, size yalvarıyorum.

Herkes Hükümdar'ı kaybettiği için yeterince korkmuş olacak. Düzen'den sapamayız. Özellikle de böylesine zor bir zamanda, protokolü takip etmelisiniz.”

Saric onu geri iterek kapı önüne toplanmış, dizlerinin üzerine çökmüş halde bekleyen insanlara öfkeyle baktı. “Dışarı çıkın! Hepiniz. Sizin ölüye saygınız yok mu?”

Herkes Saric, Rowan ve doktoru cesetle ilgilenmeleri için yalnız bırakarak aceleyle dağıldı.

Gittiklerinde Rowan konuşmaya başladı ama Saric onu tek bir el işaretiyle susturdu.

“İnsanlığa zarar veren bir kanuna hizmet etmeyeceğim,” dedi. “Bu kanun, her ne kadar Düzen'den ilham almış olsa da insanların faydasına değil.”

“Ama yine de kanun!”

Saric babasının yerde yatan bedenine baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Yüzünü elleriyle örterek derin derin nefes aldı. Sonunda ellerini indirdi: “O zaman şuna rıza gösterin. Beni Senato'nun önüne çıkarın. Savunmamı orada yapayım, burada, babamın hâlâ sıcak bedeninin başında değil.”

“Senato Başkanı olarak, sizi temin edebilirim ki...”

“İsrarcıyım. Ya Senato'nun önünde ya da hiç.”

Rowan başını eğdi. “Nasıl isterseniz. Senato'yu toplayacağım. Bu birkaç saat alacaktır. Bu arada...”

“Bu arada dünyanın bir Hükümdar'ı olmayacak. Dolaşısıyla size acele etmenizi tavsiye ederim.”





21. BÖLÜM

Rom, Bizans'ın on dört kilometre kuzeyinde, kıvrık çatılı, kırık dökük bir barakaya adım attı. Ayakta duran üç tarafının tahtaları çürüyerek ölümcül bir griye dönüşmüştü ancak yerler zümrüt yeşili bir çimenle ve kırmızı denizşakayıklarıyla kaplıydı. Rom hayatında hiç böylesine harika, yeşil ya da yabani bir şey görmemişti. Bizans'ta, parklar doğanın yapay ve kavruk bitkileriyle doluydu. Yaklaşık beş yüz yıldır süren çoraklığın ıslah edildiği böylesine muhteşem bir arazi parçasında, Yaratan'ın sanatsal becerisine hiç bu kadar yakından şahit olmamıştı.

Ancak şu anda güzellik ona yardımcı olmuyordu.

Feyn'i eski bir direğe bağlamıştı, ayak bilekleri de oldukça sıkıca bağlı sayılırdı. Onun neredeyse tüm bir gece boyunca sessiz kalmasına sebep olan bez parçasını da ağzından çekti. Onu bu kadar uzun süre çaresiz bırakma fikri pek hoşuna gitmemişti fakat atacağı çığlıkların yakınlarda gezinen biri tarafından duyulması riskine giremezdi.

Feyn bezin tüyünü tükürüp ona baktı. Yarım dakika bo-

yunca, ikisi de konuşmadı.

“Bu gerçekten gerekli mi?” Feyn çenesiyle bağlarını işaret etti.

“Evet.”

“Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeyiz. Yoksa kaçacağımı mı düşünüyorsun?”

“Seni serbest bırakırsam, kafama bir kaya indirmeni ve ata atlayarak buradan uzaklaşmanı ne engelleyebilir ki?”

Aslında böyle bir fikri aklına bile sokmamalıydı.

Feyn’in gözleri sabah ışığında arktik aynalar gibi parladı. “Sen müstakbel Hükümdar’ı kaçırdın. Bunun sonuçlarının farkında olmalısın.”

Feyn başını direğe yasladı, çenesi sıkılmıştı, gözleri sabitti, saçları tepesinde koyu renk bir yığın oluşturuyordu. Bu saçlar son birkaç saat boyunca kat edilen yol süresince Rom’un yüzüne binlerce sayıda küçük kırbaç gibi inmişti. Rom bunlar gözüne girmediği için memnundu.

Yaratan ne yapıyordu böyle?

Feyn haklıydı. Ölecekti. Ölüler Diyarı onun özel azap bölmesini çoktan hazırlamıştı.

Rom kafasını kaldırarak eski tahtaların arasından süzülüp gelen güneşe baktı, eski kulübenin doğu tarafı boydan boya gökyüzüne açıktı, bir tiyatroda oturuyor gibiydi. Normalde şehri çevreleyen gri bulutların gerisinden gelmişlerdi. Her ne kadar gökyüzü tüy gibi hafif tutamlarla dolu olsa da, sabah ışığı eski yapının her bir köşesine ulaşıyordu.

Rom yüzünü gökyüzüne doğru kaldırıp derin bir nefes aldı.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Güneş. Hissediyor musun? Harika, değil mi?”

Feyn yukarı baktı. “Sanırım oldukça sakinleştirici.”

Rom ona doğru döndü. “Görmüyor musun? Hissetmiyor musun?”

“Evet, hissediyorum. Sıcak.”

“Hayır. Sadece o kadar değil...” Rom içinde bir üzüntü dalgası hissetti. Feyn çok güzeldi, bu kadar duygusuz olması mümkün müydü? İki gün önce, kendisi de böyle olmalıydı.

Feyn’in yanına, çimenlerin üzerine oturdu. Etrafın katıksız ışıyla, bodur çimenlerin yeşilliğiyle, kırmızı çiçeklerin sebep olduğu alaca renkle mest olmak onun açısından çok kolay olurdu. Hayalini kurması durumunda aklına gelen mutluluk buydu.

Ama kısa süre sonra, Feyn’in ona yardım etmemesi durumunda bunun bir anlamı kalmayacaktı. Zaman onun arkadaşı değildi.

“Bunun ne kadar güzel görüldüğünü fark etmiyor musun? Ne kadar hayat dolu olduğunu? Ya benim halimi?”

Feyn ifadesiz bir şekilde, “Senin ne kadar deli olduğunu görebiliyorum,” dedi. Teni Rom’un gölgesi altında çok daha solgun görünüyordu. Derisinin altındaki belli belirsiz çizgiler, güzel bir mermerin damarları gibiydi.

“Lütfen beni dinle. Ben de senin gibiydim...”

“Sen hiçbir zaman benim gibi değildin. Bundan oldukça eminim.”

“Senin *gibiydim*. Sadece korku hissediyor, onu biliyordum. Şu Bekçi, sana anlatmaya çalıştığım kişi...”

“Şu zindandaki.”

“Hayır, o değil. Diğeri. İki gün önce bana küçük şişeyi veren adam.” Parşömeni cebinden çıkarttı, küçük şişeyi tıpkı Feyn’in bölmesinde yaptığı gibi ondan saklıyordu. “Burada yazıları görüyor musun? Ben anlamını çözemedim.” Parşömeni açıp ona gösterdi. “Zindandaki yaşlı adam senin bunu anlayacağını söyledi.”

Feyn parşömene göz gezdirdi, sonra tekrar ona baktı.

“Zindandaki şu yaşlı adam. Burada olma sebebimiz o. Kale’den bunu sana göstermeden ayrılmamam gerektiğini o söyledi. Bunu senin çözebileceğini...”

“Yani sen tüm bunları, deli bir adam sana içecek bir şey verdiği için yaptın. Okuyamadığın bir parşömen yüzünden, bana gelmen durumunda burada yazanları öğrenebileceğini söyleyen diğeri bir deli adam yüzünden?”

Rom tereddüt etti. “Evet.”

“O zaman sen de en az onlar kadar delisin.”

Bunu anlamasını sağlamak mümkün müydü? Rom etrafına bakındı. “Çiçekler, güneş. Seni harekete geçirmiyor mu? Şarkı söylemek istemiyor musun?” Birkaç nota mırıldandı. “Ben bir şarkıcıyım, biliyor musun? Şimdi bunu düşünüyorum da...” Boğazındaki yumruyu hissederek yutkundu.

Feyn, atının, bir çimen kümesiyle birkaç denizşakayığı-nı kopartıp yemesini seyrediyordu.

“Hükümdar olacaksın. Bu konuda ne hissediyorsun?”

Feyn yanıtlamak istemedi.

“Bunu kabul ediyorsun, öyle değil mi? Belki de endişe-

lisin. Biraz korkuyorsun. Ama bunu yapacaksın çünkü yapmakla yükümlü olduğun şey bu.”

Feyn ona baktı. “Bunu tahmin ettiğin için bir gizemci olduğunu düşünmeyeceğim. Benim yerimde kim olsa aynı şeyi hissederdi.”

“Peki, saltanatının büyük şeylere kapı açacağından umutlu musun? Senden daha öncekilerden daha iyi bir Hükümdar olmak zorunda olduğunu hissediyor musun? Megas ya da Vorrin’den bile daha iyi?”

“Bunu neden isteyeyim ki?”

“Dünyayı geliştirmek istediğin için! Mirasın için.”

“Mirası Yaratan mukadder kılar. Gelişim gereksiz. Sadece doğru olana sadakat var, dünya zaten düzgün.”

Roy başını önüne eğip çimeni çekiştirdi, bunu anlamasını nasıl sağlayacağını bilemiyordu. Sarf ettiği şey herhangi bir geçerliliği olmayan basit sözlerdi.

Feyn, “Susadım,” dedi.

Rom başını kaldırıp baktı. “Susuzluk gibi. Umut, ihtiras ve arzu. Hepsi de susuzluk gibidir. Suyun tadının sana ne kadar güzel geleceğini düşünürsün. Onu *istersin*. Onun için çalışırsın ve o sonunda peşinde koştuğun hedef haline gelir.”

“Eğer delinin tekiysen.”

“Hayır, deliysen değil, eğer bir şey *hissediyorsan*. Herhangi bir şey!”

“Neden bu geri zekâlılığı sürdürüyorsun ki? Adamlarım seni bulduklarında zindana yollayacaklar. Bu yüzden *öleceğini* biliyorsun.”

Rom yumuşak bir tavırla, “Leydim,” dedi. “İnsanlar çoktan öldü zaten. Bunu bana veren yaşlı adam sizin Kale Muhafızınız tarafından öldürüldü. Aynı Muhafız annemi de öldürdü. İkisini de, gözlerimin önünde...”

“Saçma. Şiddet geçmişte kaldı.”

Feyn’in yüzüne iyice yaklaşıp kadar dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi. “Yalan söylüyormuşum gibi mi görünüyorum? Kendimi bildim bileli her hafta düzenli olarak temizlediği yerde annemin kanının her bir tarafa fışkırışını seyrettiğimi söylerken deli bir insana mı benziyorum?”

Feyn, “Sanırım sen buna inanabilirsin,” dedi. “Ve ortada araştırmayı planladığım garip bir takım şeylerin olduğuna inanıyorum. Ama aynı zamanda senin kandırıldığını da düşünüyorum.”

Rom onu gördüğü şeye inandırmaya çalışmanın faydasız olduğunu o an anladı. Feyn ona inanamazdı ya da inanmayacaktı. Farklı bir yol izlemeliydi.

Sırtüstü uzanıp acemice dizlerini kucakladı. “Yapmaya çalıştığım şey bir bulmaca çözmek değil. Hatta sizin yardımınızı almak da değil. Bu, bilmekle alakalı. Dünyanın geri kalanı bunu bilmeyi hak ediyor. Bu daha önce hiçbir zaman hissetmediğiniz bir şekilde hissetmekle alakalı. Siz sevgiyi hissediyor musunuz, Leydim? Hiç hissettiniz mi?”

Feyn, “Elbette,” dedi.

Ama Rom yanıtı biliyordu. Hissetmemişti. Hissedemezdi.

Feyn bir buzun, mermerin ya da taşın olabileceği kadar güzeldi.

Feyn başını eğdi. “Neden şu Kaos kalıntılarının peşine düşmeye devam ediyorsun? Söylediklerinin tümü doğru olsa bile, bunları öğrenmekle eline ne geçecek? Tüm bu şeylerin eksilip yok olmasının bir sebebi var. Görmüyor musun? Oyu-
na getirildin. Yanlış yola sürüklendin. Bu, Kaos’un doğası...
bu, zihni prangaya vuracak bir hastalık. Bu, Kaos’u bu kadar yıkıcı yapan yasaklanmış şeylerin hain doğası. Bunun için milyonlarca insan öldü. Lütfen, kendi iyiliğin için mantıklı düşün. Başka tarafa yönelmene her ne sebep olduysa, onu terk et. Doğruya dön. Müstakbel Hükümdar olarak sana em-
rediyorum; her şeyi bir tarafa bırak.”

Rom’un onu dinleyeceği gün de gelecekti. Şimdi bile, Feyn’in sarf ettiği kelimeler içinde bir çelişki yaratmıştı. Bir anlığına da olsa Feyn’in söylediklerine itimat etmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Onun inancı Rom’a annesinin evi, bazilika ve Düzen kadar tanıdıktı.

Ama Rom bunun yanlış olduğunu biliyordu. Diğer milyonlarca kişi gibi kandırılanlardan biri de Feyn’di.

Rom, “Yapamam,” diye fısıldadı.

Feyn bakışlarını uzaklara kaydırды.

“Bana yardım etmeyeceksiniz, öyle değil mi?”

Feyn, “Bu yoldan ayrılmazsan hiç kimse sana yardım edemez,” dedi.

Bekçi onun güvenini kazan demişti. Peki nasıl?

Rom dikilerek, “Benim... benim düşünmem lazım,” dedi. Başını önüne eğerek Feyn’in önünde çimenlerin üzerinde duran parşömene baktı. Bunu ona bırakmayı düşündü ama sonra vaz-

geçti. Parşömeni katlayıp cebine, küçük şişenin yanına tıktırdı.

Feyn, “Nereye gidiyorsun?” dedi.

Rom atın eyer torbasından matarayı getirdi. “Gidip bir yerlerden taze su bulup bulamayacağıma bakacağım.”

“Buradaki suyu içemeyiz. Aygırım bile bunu zor içer, içebilse bile bir hafta boyunca hasta yatar.”

Birden Rom’un aklında bir fikir belirdi.

“Hemen döneceğim.”

Eski binanın gerisinden etrafında dolandı, sürekli arkasına bakıyordu. Feyn’i çatlakların arasından görebiliyordu, Rom’u görmek için boynunu uzatmıştı.

Rom küçük tepedeki ağaçlığa doğru yürüdü, bir yandan da mataranın kapağını açıyordu. Su soğuk değildi ama en azından tazeydi.

Bu daha en başından aklına gelmeliydi. Birinin her şeyi görmesine yardım etmenin tek bir yolu vardı.

Mataranın dar ağzına göz attı. İçinde ne kadar su olduğuna baktı. Sonra cebinden küçük şişeyi çıkardı.

Kulübeye döndüğünde Feyn direğin dibindeki pozisyonunu değiştirmişti. Direğe yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Rom, *teni kızarmış*, diye düşündü. Biraz pembemsi görünüyordu. Güneşten yanmış mıydı?

Matarayı yere bıraktı ve gözlerini kırıştırarak açarken ona doğru yaklaştı. Feyn’in teninin mavi damarları gözlerinin altında daha koyu görünüyordu. Yorgun gibiydi.

“Sizi güneşin altından başka bir tarafa almamı ister misiniz?”

Feyn başını sallayarak onayladı.

Rom onu direktten çözerek gölgeye yerleştirdi.

“Etrafta akarsu filan yok ama küçük bir gölcük buldum.

Biraz bayat olmasına rağmen içince kendimden geçmedim.

Yeterince güvenilir görünüyor.”

“Tek şansımız bu mu?”

“Susuzluktan ölmektense, bayat su içmek daha iyidir.”

Matarayı kaldırdı, kapağını açtı ve Feyn’in bağlı elleri arasına bıraktı.

Feyn başta tek bir yudum aldı. “Öööğk.” Ama sonra matarayı kafasına dikip tekrar içti.

“Ben biraz içtim... gerisi senin.”

Rom mataranın kapağını sessizce kapattı.

Feyn inlemeye başlamadan evvel on saniyeden daha fazla beklemesine gerek kalmadı. Dünyanın müstakbel Hükümdarı kısa bir süre sonra dünyayı olduğu gibi görecekti.



22. BÖLÜM

“Buraya gel, Rom, Elias’ın oğlu.” Feyn’in elleri Rom’un yüzüne doğru uzandı. “Gözlerinin içine bakmak istiyorum.”

Bir saat içinde, Feyn’in gerçeği Rom’un başının dönmesine sebep olacak tarzda yeniden tanımlanmıştı.

Feyn tek elini çenesine, diğerini de yanağına yaslarken, Rom çimenlik tepenin üzerinde ona doğru uzandı.

Onun bakışları altında, “Ne arıyorsun?” dedi.

“Neredeyse ne düşündüğünü görebiliyorum. Kendi düşüncelerimi daha önce hiç yapamadığım bir şekilde duyuyorum. Gözlerinde, bugüne kadar başka hiç kimsenin gözlerin de görmediğim türden bir şeyler var. Dün gece bunun delilik olduğunu düşündüm. Ama bu öyle bir şey olamayacak kadın güzel.” Feyn altdudağını ısırды. Bir süre sonra da yanağından aşağı bir gözyaşı yuvarlandı.

Rom onun özdeğişimini yarıda kesmeye cesaret edilemedi. Çok fazla şey tehlike altındaydı. Ona ağlamamamı söylemeyeceği kesindi. Bunu söylemek ondan hissetmemi

sini istemek olurdu. İmkânsızdı.

Feyn'deki bu değişim Rom'u şaşırttı, iki gece önceki kendi değişimini anımsadı. Bu çok etkileyici ve mütevazıydı. Şaşırtıcı ve dehşete düşürücüydü. Dehşete düşürücüydü, çünkü Feyn'in kısa bir sürede büyük bir uçurumu kat etmesini seyretmişti. Bu başka birinin kat ettiğinden çok daha büyük bir mesafeydi.

Feyn'in acılara dayanıklı Düzen dünyası paramparça olmuştu.

Kalbinin neredeyse fırlayıp göğsünü patlatacağından en ufak bir şüphesi yoktu. Gökyüzünün altında fırıl fırıl döndüğüne, güneşin altında güldüğüne, küçük tepede kuş şakımasıyla ağladığına şaşırmamak gerekirdi.

Altındaki kirli elbiseyi dikkate dahi almaksızın pelerini üzerinden atmış, zümrüt yeşili çimenlerin okşayışını parmaklarında hissetmek için deri ayakkabılarından sıyrılmıştı.

Feyn'den dolayı Rom kendinden geçmişti.

“Ne oldu, Leydim?”

“Feyn.”

Rom tek kaşını havaya kaldırdı.

“Bir daha sakın bana *Leydim* deme. Bunu yasaklıyorum.” Yürek parçalayıcı bir şekilde gülümsedi. “Benim adım Feyn.”

“Biliyorum.” Rom kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Tüm dünya onu ismiyle tanıyordu. Ama onu tanııyorlardı ve bu kadını ondan önce hiç kimse tanıyamayacaktı. Feyn daha önce güzeldi. Şimdi ise hayat doluydu...

“Bunu duymak istiyorum.”

Rom, “Feyn,” dedi. Ona küçük şişede kalan son kanı verdiği andan bu yana çok daha az ısrarcıydı, yanıt ihtiyacı yerini şu an için Feyn’in etrafındaki her şeyi yiyip yutma arzusu karşısında hissettiği büyülenmeye bırakmıştı. Kırmızı çiçekler ve kafasını yanağına yaslayan aygırının mükemmel sıcaklığı...

Ve Rom’un kendisi.

Rom tekrar, “Feyn,” dedi. Ona o kadar yakındı ki, Feyn’in irislerinin ayırım sınırını, olağanüstü derecede soğuk mavigriyi çevreleyen beyaz halkayı seçebiliyordu.

Feyn’in tüm sokak afişlerinde ve açılış töreni tabelalarında kalemle çizilmiş gibi görünen altdudağı o kadar yumuşaktı ki, Rom, Hükümdar’ın ağzını önünde duran kadını tanıyamadı. Gözleri haricinde, Feyn şu anda neredeyse tanınmaz haldeydi.

Feyn yumuşak bir sesle, “Gözlerime neden öyle bakıyorsun?” dedi. “Söyle bana, beni görüyor musun, gerçekten mi? Bu gözlerin ötesini görüyor musun?”

Rom baktı, netlikle kafa karışıklığının aynı andaki ayaklanmasını gördü.

“Seni görüyorum. Gerçek olan seni.”

Feyn yanağındaki gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

“Sen ilk insan olduğunun farkına vardın mı hiç? Gerçek beni bu halimle görme şansını yakalayan ilk insan olduğunun?”

Feyn güldü, ayağa fırladı ve birkaç adım uzağa koşturdu. Hoşgörüsüz Hükümdar gitmişti. İkisini birbirleriyle

bağdaştırmak imkânsızdı.

“Rom! Haydi gidelim.”

“Nereye gideceğiz?”

Feyn geri koşturdu ve Rom’un yanında dizlerinin üzerine çöktü. Saçları Rom’un yüzüne düştü. “Haydi *gidelim*. Benim evime. İhtiyacımız olan her şeyi alabiliriz. Atlar, yiyecekler. Metrodan uzak duracağız ve kuzeye, o eski şehirlere gideceğiz. Oralara zafer içinde, sevgi dolu gireceğiz. Kapılarını bize açacaklar ve eski sokaklarda gece vakti yürüyeceğiz. Hayır! Uçakla seyahat edeceğiz. Tüm dünyayı göreceğiz. Hepsini tekrar, senin gözlerinle görmek istiyorum. Bunu sana göstereceğim. Senin şu bilmeceni, bizim bilmecemizi çözeceğiz. Ama şimdilik sadece gidelim. Buradan ayrılmak istiyorum, bu gece. Bizans’a bir daha adım atmak istemiyorum.”

Rom alçak sesle, “Peki ya göreve getirilişin ne olacak? Ya Düzen?” dedi. Feyn’in saçlarını gözlerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu konuyu deşmek istemiyordu. Feyn’in bu anı yaşamasını her şeyden daha çok diledi; bugünü. Ama zaman yoktu.

Feyn tereddüt etti.

“Düzen. Düzen... bilmiyorum. Her şey nasıl bir arada yürüyor? Bunu anlayacağız. Buradan uzaklaşacağız ve bir gün her şeyi çözmüş halde geri döneceğiz. Sen ve ben tarihe yeni bir hikâye anlatacağız. Bu bizim dünyaya hediye olacak. Bunu birlikte yapacağız. Bunu yaparken tüm *dünya* bizi seyredecek.”

Rom hiçbir şey söylemedi.

Feyn doğrulup uzaklaşırken, “Tabii ki bu komik. Tabii ki,” diye mırıldandı.

Rom da ayağa kalkıp onun ardından ilerledi, Feyn’in elini havaya kaldırdı. “Anlıyorum. Gerçekten.” Anlamıştı. Çılgınlık oradaydı ve içinde evet demek isteyen, gitmeleri ve Düzen’in somut dünyasını ebediyen arkada bırakmaları gerektiğini söyleyen bir şey vardı.

Elinde, kendisine yol gösteren, ne anlama geldiği anlaşılmayan bir parşömenle yaşlı bir adamın şifreli sözleri vardı. Yeni hayatında yalpalayan tek kişi Feyn değildi.

Ancak Rom’a yol gösteren bir şey vardı. Şafağa kadar dönmemesi durumunda diğerlerine şehirden ayrılımlarını söylemişti. Saat sabahın geç bir saatiydi. Kesinlikle gitmiş olmalıydılar. Geri dönmeliydi. Onları bulmalı, Avra’ya ulaşmalıydı.

Avra, bilmeden her zaman tapındığı kişi. Avra, her zaman seveceği o kadın.

Zaman kısa.

Feyn yüzünü gökyüzüne çevirerek parmaklarını onun parmaklarına doladı.

“Şöyle bir hayatı düşün. Bir düşün.” Feyn gözlerini kapattı ve derin bir soluk aldı. “Denizşakayıklarım daha önce hiçbir zaman yapamadığım bir şekilde kokluyorum. Güneye düşen yağmurun kokusunu alıyorum. Hepsini hissediyorum.”

Rom’un elini bırakıp kollarını iki yana açtı ve kendini geriye doğru bıraktı. Rom onu yakalamak için hareketlendiğinde Feyn güldü.

İçinde kabaran aciliyet hissine rağmen Rom da güldü.
“Canın yanabilirdi.”

“Beni yakalayacağını biliyordum.”

Rom onu havaya kaldırdı, Feyn nefessiz kaldı, saçları havaya saçılmıştı. Dudakları aralandı, bakışı Rom’un dudaklarına doğru kayarken ağırlaşmıştı.

“Hayatım boyunca o kadar büyük bir koruma altındaydım ki. Müstakbel bir Hükümdar’ın yaşamı dünyadan o kadar izoledir ki evlenmeyiz bile. Bu daha önce bana hiç de bir sıkıntıymış gibi görünmemişti, Rom.”

“Hımmm...”

“Şu anda beni öpmenden daha fazla istediğim hiçbir şey yok.”

“Mütevazı bir şarkıcıyı mı öpeceksin?”

“Bu çok hoşuma gider.” Feyn kollarını Rom’un boynuna doladı, başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Bir an için Rom yanıtlanmamış tüm soruları unuttu, onun kucaklayışının sıcaklığında kaybolmuştu.

Rom başını önüne eğerek alnını Feyn’in alnına yasladı.

“Feyn.”

Rom dikleşti ve onun hâlâ yeni hayatının ilk yüz kızarıklığını taşıdığını fark etti. Mantık nahoş bir mevcudiyetti, ama zamanları yoktu.

“Feyn, sana bu kanı içtiklerini söylediğim diğer insanlar bekliyor. Büyük olasılıkla senin ortadan kayboluşundan dolayı tüm dünya büyük bir panik içinde. Lütfen bize yardım et. Benim için değil. Bunu benim için yapma. Artık sana ne

yaptığımı biliyorsun. Lütfen seni kandırdığım için beni affet. Ama bu tek yoldu...”

“Seni affediyorum. Seni bunun için nasıl suçlayabilirim ki? Seni affediyorum.” Feyn kendini tuttu. “Hayır. Seni affetmiyorum. Bunu daha önce yapmalıydın! Bunu şöyle bir düşünüyorum da, şu ana kadar yaşadığım her bir yıldan, günden ve hatta saatten pişmanlık duyuyorum. Hepsi de boşa harlandı!”

Rom gülümsedi. “Bunu bir onaylama olarak algılayacağım.”

Feyn gökyüzüne baktı. “Haklısın, biliyor musun, sana hiçbir zaman yardım etmeyecektim. Seni bir asi olarak tutuklattırarak ve zindana attıracaktım.”

Bakışları yakındaki bir çiçek kümesine odaklandı. “Ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Ben her zaman insanlığı düşündüm. Düzen’i. Kendimden başka her şeyi. Ama şu anda, bu hayattan başkasını düşünmek istemiyorum.”

“Zamanımız azalıyor.”

“Sen bir şairsin.” Feyn’in bakışları Rom’un muskasına kaydı, sonra tekrar suratına odaklandı. “Bana bir şiir oku.”

“Sonra şu parşömene bakacak mısın?”

Feyn omuz silkti. “Eğer şiirini beğenirsem.”

Rom ilham alıyormuşçasına gökyüzüne baktı.

Gecenin içinde birlikte dolaştık

Sevgiyi, ışığı kovaladık

Bizim için her şey değişti

*Bırak, ölmeden yaşayalım.
Sen bir kraliçesin, peki ya ben?
Bırak, ölmeden yaşayalım.*

Rom, Feyn gülümseyecek mi, yoksa ağlayacak mı, bundan emin olamadı.

“Bu bizim hikâyemiz,” dedi.

Feyn birden sırtını döndü ve küçük tepeden aşağı inmeye başladı.

“Feyn?” Onun arkasından koşturdu. “Ne oldu?”

“Geri dönmeliyiz. Bu yapmak isteyeceğim en son şey ama haklısın, dünya bizim ellerimizde. Her ne kadar kulağa garip gelse de, bence benim ellerimden çok senin ellerin arasında. Babama gitmeliyiz. Dünya değişecek. Bunu görüyorum.”

Feyn döndü, Rom onun gözlerindeki yaşları gördü.

Kalbi aynı anda hem hızla atmaya başladı, hem de buruldu. Kollarıyla onu sarmaladı, Feyn çenesini Rom’un omzuna yasladı.

Rom onu tam bir dakika boyunca sessizce sardı, meltem ikisini de okşuyordu. Uzakta, aygır hafifçe kişnedi. Ufukta yağmur vardı, Rom yağmurun kokusunu alabiliyordu. Bulutlar kabarmaya başlamıştı.

Feyn, “Bana şu parşömeni göster,” dedi.

Parşömen ikisinin arasında, yerde, sert zeminde, dört ucuna taş yerleştirilmiş bir halde serili duruyordu.

Rom tepedeki dizeyi işaret ederek, “Okuyabildiğimiz

tek yeri burası oldu,” dedi. Feyn kâğıdı sessizce okudu.

Merak içinde, “Yaşam gücü,” dedi. “Onlar da haklıydı, öyle değil mi? Mutluluk tatlı. Haklıydılar.”

“Ama şu kısmı... tüm bunlar...” Rom sayfanın gerisini kaplayan rengi solmuş harfleri işaret etti, her biri diğerini birer asker gibi düzgün aralıklarla takip ediyordu, hiçbir herhangî bir kelime oluşturmuyordu ya da kelimelerde olduğu gibi gruplandırılmamıştı. “Bunlar bana hiçbir şey ima etmiyor. İşte, zindandaki Bekçi’ye de bu yüzden gittim.” Rom, Feyn’e baktı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Feyn başını önünden kaldırmadan, “Bir Sezar şifrelemesi,” dedi. “Sana bir anahtar da verdi mi?”

Rom daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı.

“Benden bir sayıyı hatırlamamı istedi. Yirmi bir. Dikey. Bunun yardımı olur mu?”

Feyn’in bakışları bir o yana, bir bu yana kaydı. İnce kaşları çatıldı. Parmakları bir süre harflerin üzerinde durakladı, ardından elini yavaşça geri çekti.

“Emin misin? Hepsi bu kadar mı?”

“Latince! Bunun Latince olduğunu söyledi. Lütfen bana Latince bildiğini söyle.”

“Elbette biliyorum. Simyacılarda yazım dilidir bu.”

Nedendir bilinmez, omurgasından yukarı bir ürperti yükseldi. Feyn de tereddüt içindeydi, sanki kafasına bir düşünce dank etmişti.

Rom, “Ne oldu?” diye sordu.

“Emin değilim. Erkek kardeşimin bana söylediği bir şey.

Çok iyi düşünemiyorum. Bunlar duyguları, hisleri gölgeliyor, öyle değil mi?”

Tıpkı Neah’ın şikâyet ettiği gibi, Neah. Şimdiye kadar korkudan, onun yakalandığını düşünmekten hastalanmış olmalıydı.

Feyn, “Yazmak için bir şeye ihtiyacım var,” dedi. “Ve bir de üzerine yazı yazabileceğim bir şeye. Herhangi bir şeye, kâğıt, kumaş... herhangi bir şey.”

Rom ceplerini araştırdı, boş kan şişesiyle kalemini çıkardı. Feyn elbisesinin ucunu yakaladı ve dizine kadar yırtarak açtı.

“Ne yapıyorsun?”

Feyn kumaştan arka dikişe kadar geniş bir bant yırttı, bunu önüne aldı. “Nasıl olsa bu elbiseyle ata binemem,” diye mırıldandı.

Beyaz kumaşı parşömenin yanma düzgün bir şekilde yaydı, kalemi Rom’dan aldı ve yazmaya başladı; her bir harfi kumaşa düzenli bir şekilde deşifre ederek geçiriyordu. Hızlı çalıştı, tek parmağı parşömenin üzerindeydi, harfleri teker teker işaret ediyor, orada bir süre duraklıyordu. Beş satır yazdıktan sonra kaşlarını çatarak durakladı.

Rom’un kalbi deli gibi atmaya başladı. “Ne diyor?”

Feyn parmağını ilk harf dizini sırasının üzerinde dolaştırdı. “Yaratan...” diye fısıldadı.

“Ne diyor?”

“Bu... bu bir tür açıklama.” Feyn kuşkuyla yazılanları taramaya devam etti.

“Ne diyor? Lütfen!”

Feyn tekrar en başa döndü. “Diyor ki, ‘Birinci yıl, üçüncü, ikinci...’ Ben bunun bir tarih olduğunu tahmin ediyorum.”

“Ne anlama geliyor?”

“Dinle.” Ardından yüksek sesle tercüme etmeye başladı:

“‘*Bunu yazıyorum ki sen, okuyan, gerçekten ne olduğunu anlayabilesin. Tarih kitaplarının bunu farklı bir şekilde dillendireceğine hiç şüphe yok, tabii eğer her şeyi dahil ederlerse.*’”

Feyn başını kaldırıp Rom’a baktı.

Rom, “Bu birisinin günlüğü mü?” diye sordu.

Feyn parşömeni taramaya devam etti, başını salladı, ardından geri döndü ve tercüme etti:

“‘*Benim adım Talus Gurov. İsmimin sizin açınızdan hiçbir anlamı yok. Bilmeniz gereken şey benim, radikallerin dünyanın en büyük yedi başkentinde silah patlatmaları, Asya hükümetlerini yıkmaları ve Amerika’nın bazı kısımlarını felce uğratmalarıyla yaşanan Partizan Savaşı’na uzanan yıllar süresince, yurduna hizmet eden bir bilimadamı olmam. Dünya global bir savaşa sürüklendi. O günlerde medeniyetin sonunun geldiğini düşündüm. Sirin bunun Kaos Çağı olduğunu ve kendisinin dünyaya hediyesinin yeni bir Düzen olacağını söyledi.*”

Ama ben size işin aslını söyleyeyim mi... aslına bakılırsa

Düzen, Kaos'un başlangıcı...''

Rom'un kalbi durdu. Ardından da hızla çarpmaya başladı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ben... ben bilmiyorum."

"Feyn."

Feyn parşömenin üzerine eğildi ve çok daha büyük bir hızla çalışmaya başladı.



23. BÖLÜM

Büyük meşale, Senato kürsünün üzerinde alev alev yanıyordu. Her ne kadar kutsanmış koltukların ötesine kadar rahat rahat ışık saçıyor olsa da, etrafa hiçbir sıcaklık yaymıyordu. Bu alev, dünyanın dört bir tarafından toplanıp bir araya getirilen çok sayıdaki alevden oluşturulmuştu.

Yüz senatörün ikisi haricinde tümü, son bir saat içinde, Rowan'ın söz verdiği üzere, büyük kemeri sırayla geçerek içeri girmişti.

Hepsi de kasvetli bir nezakete bürünmüş, salonun ortasına kurulmuş kürsüyü çevreleyen yarı çember şeklindeki sıralarda kendilerine ayrılan yerleri almışlardı. Kürsünün önünde, yerdeki küçük bir çember senatörlerin dikilip konuşabilecekleri alanı işaret ediyordu.

Herkes yerine yerleşince salon kapılarını hızla kapatan yirmi güçlü Muhafız'ın görüntüsüyle birlikte, kasvet yerini telaşa bıraktı. Cüppeli Senato üyeleri bir anda sessizleşti.

Rowan ayağa kalkarak korkunç haberi verdiğinde, salon korkulu seslerle doldu.

“Senato’daki görevdaşlarım, dünyamızın Hükümdarı Vorrin Cerelia’nın öldüğünü sizlere bildirmekten üzüntü duyuyorum.”

Salonun kubbeli tavanına duman gibi uzanan bu şey, hissedilen korku sarmallarıydı. Saric bunun ardından kendi argümanını sundu.

Konuşmasını kürsüden yaptı. Bunu ortak bir huzursuzlukla dalgalanıp duran beyaz gözlü, gergin bakışlar karşısında etkili bir konuşma ve cesaretle gerçekleştirdi.

Şimdi onları kendi tarafına sürükleme zamanı gelmişti.

“Dolayısıyla bugün size, Düzen’e beslediğim büyük saygı ve sarsılmaz bağlılıkla, hiç çekinmeden şunu söylemeliyim ki, beni seçmemiş bir sistemin sözde başkanı olmayacağım ya da doğumumda bana Yaratan tarafından bahşedilmemiş bir kaderi sırtlanmayacağım. Bunu yapmak kutsal şeylere saygısızlık olur. Her ne olursa olsun, Yaratan hata yapmaz. Bu öneriyi işte bu sebeplerden dolayı geri çevirmek zorundayım. Size yalvarıyorum, takip edecek üç gün süresince size hizmet edecek başka birini bulun.”

Saric başını önüne eğip kürsüden indi.

Hissedilen sıkıntı ilk başta hafif bir hışırtıyla geldi, bu ses kadife koltuklarında rahatsızlıkla kımıldanan doksan sekiz bedenden yükselmişti. Sonra bir fısıltı duyuldu; ilk başta bu iki kişi arasındayken ardından elli kişiye yayıldı, ta ki fısıltı bir bağrıışmaya dönüşene kadar...

Rowan’ın çekici duyuldu. Senato Başkam’ın ayağa kalktığı kürsünün üzerine sertçe iki-üç kere indi.

“Sessizlik! Sessizlik!”

Pörsük, saçları ağarmış bir adam ayağa kalktı.

“Avrupa Senatörü Dio konuşacak.” Adam, Senato’nun en imtiyazlı kişilerinden biriydi. Eski bir Muhafız olarak, bizzat Megas’ın sağ kolu olabilirdi. Kesinlikle öyle olabilecek kadar yaşlı görünüyordu. Senato’ya atanmadan önce yaklaşık elli yıl piskopos olarak hizmet vermişti ve burada, Rowan da dahil olmak üzere, Düzenler Kitabı’nın onun kadar ayrıntılarıyla bilen ya da derinlemesine incelemiş hiç kimse yoktu.

Rowan başını sallayarak onayladı ve geri çekildi.

Senatör yerinden ayrılarak kürsünün dibindeki çemberin içinde dikildi. Yaşı dikkate alınırsa, şaşırtıcı derecede büyük bir rahatlıkla hareket ediyordu. Cüppesinin yeni açıldı ve benzi atmış teninin altındaki lifimsi mavi damarlarıyla dolu kollarım gözler önüne serdi.

Adam, “Lordum Saric,” dedi. Sesi gür ve hafif tırtıklıydı, boğazının gerisinden konuşuyor gibiydi. “Aslında size *Majesteleri* şeklinde hitap ediyor olmalıyım, ancak sizin de belirttiğiniz gibi, önemli olan şey bu görevin istekle üstlenilmesi. Acaba bunun aynı zamanda itaatkâr bir şekilde kabullenilmesi gerektiğini unutuyor musunuz? Gelin, Düzen’in büyük yapısını, kanunun yanılmazlığını hep birlikte hatırlayalım. Siz sistemde bir akış olduğunu söylüyorsunuz. Daha deneyimli bir Hükümdar’ın hâlâ hayatta olması durumunda, Hükümdar’ın en büyük çocuğunun onun halefi olması gerekliliğinin mantıksız olduğunu söylüyorsunuz. Ya da bu maka-

ma hazırlanan kız kardeşinizin, Hükümdar Miran'ın bu işi yapamaması ya da yapmaması durumunda sizin yerinize bu göreve gelmesi gerektiğini.

Ancak şunu unutmamalısınız ki, dört yüz seksen yıldır varlığını sürdüren Düzen kendine has bir hukuksal zincir oluşturmuş durumda. Yaratan, Düzen'i yarattı ve bunu şaşmaz bir şekilde yapılandırdı. Bu yüzden, Düzen kanunun temeli olarak hizmet veriyor. Bizler kanuna en iyi nasıl hizmet ederiz? Direngen ve amaçlı itaatle. Korkularımız, deneyimlerimiz ve hatta mantığımız itaate tabidir. Bu temel dayanaklardan dolayı, kurul adına konuşarak bu makama hiç tereddütsüz sizi tavsiye etmek durumundayım. Dünya, Hükümdarını selamlasın.”

Söylenenleri onaylayan bir alkış ve nidalar yükseldi. Saric, kendisine baş hareketiyle tekrar kürsüye çıkmasını işaret eden Rowan'a göz attı. Yaşlı senatör yerinden kımıldamıyordu. Her ne kadar Senato başkanlığını Rowan yapıyor olsa da, Dio adlı bu senatör hiç de ondan daha güçsüz sayılmazdı. Aklında tutmaya devam etmesinin kendisine fayda sağlayacağı bir detaydı bu.

Saric başını önüne eğdi ve ellerini saygıyla kavuşturdu.

“Senatör Dio, deneyimlerinize karşı gelemem. Ancak yürüttüğünüz mantığa birkaç itiraz getirmek durumundayım. Düzen'i takip etmenin itaatkâr bir hareket olduğunu söylediniz. Ama itaat akılsızca yerine getirilmez. İnsan olmak düşünmek demektir. Feyn, tıpkı kendisinden önce babama yapıldığı gibi, bu makama yıllarca hazırlandı... atamasının ila-

nından bu yana. Dünya onun göreve getirilmesini büyük bir gönül rahatlığıyla kabulleniyor. Feyn'i hepsi tanıyor. Onun resmi dünyanın dört bir yanında, her sokak köşesinde boy göstermekte. Göreve getirilme günü kutlamalar yapılacak. Aileler, hayatının büyük bir bölümü boyunca bu makama hazırlanan, tanıdıkları birinin güvenli elleri arasında olduklarını bilerek yataklarına huzur içinde girecekler. Benim bunları başarabileceğimi düşünüyor musunuz?"

Yaşlı adam başını önüne eğdi. "Düşünüyorum."

"Buna karşın ben aynı şeyi söyleyemiyorum... dünya benimle ilgili ne biliyor? Dünya benim başa geçtiğimi ya da Vorrin'in öldüğünü öğrendiğinde kendini ne kadar rahat hissedecek? Korku hüküm sürecek. O yaratık dünya üzerinde serbest kalacak. Bizler korkuyla mantık ve Düzen sayesinde savaşıyoruz. Benim makama yükseltilişim bunlardan birini yerine getiriyor olabilir, ama diğerini getirmiyor. Peki, huzur bunun neresinde? Bugün, Düzen'in iyiliği için, mantık korkudan üstün olmalı. Kanunlar bir tarafa bırakılmalı."

Senato'dan çılgınlıklar yükseldi. Birkaç cüppeli senatör, ki içlerinden biri genç bir adam, diğeri de beyaz saçlı bir kadındı, hızla ayağa fırladılar. Senatör Dio konuştu, parmağını havaya kaldırmıştı, ancak sözleri etrafındakilerin bağırışları arasında yitip gitti. Rowan'ın çekici art arda kürsüye indi.

Saric insanların sakinleşmesi için elini havaya kaldırdı. İçerisi yavaş yavaş sessizleşti.

"Senatörler, evet, bu sadece birkaç günlük bir şey. Haklısınız. Dünya, birkaç günlüğüne korkuyla kaplanmış olsa

da, tabii ki hiç şüphesiz Feyn'in desteğiyle düzen içinde yönetilebilir. Benim ona dair büyük bir inancım var ve huzurluyum. Ancak size şunu hatırlatmama izin verin, Senato başkanı olarak hizmet verme talebimi bundan sadece iki gün önce reddeden de bu zümreydi.”

Senatörlerden mırıltılar yükseldi.

“Nasıl olur da bir yandan altlardaki makam talebimi reddedebilirken, diğer yandan beni en üst makama önerebilirsiniz? Bunların ikisi de Düzen adına mı yapılıyor? Evet, evet, anlıyorum, kanunlar açık. Ama mantık hatalı!”

Bir an için içeride Senato meşalesinin çıtırtısı haricinde en ufak bir ses duyulmadı.

Sonra tekrar tartışmalar başladı, Saric kürsüdeki yerine geri çekildi. Onlara zaman tanıdı, kendine has bir ahenge sahip, melodiyi andıran gürültüyü dinledi.

Tavanın kemerlerindeki resimleri fark etti, bunları anlamlandırmaya çalıştı. Hepsi de zamanla ve ebedi Senato alevinin hafif isiyile neredeyse silinmişti. Biri bir ara ona bunun, bu resmin, Yaratan'ın aşağı insanlara uzanışının bir betimlemesi olduğunu söylemişti. Düzen'in isiyile silikleşmiş bir Kaos betimlemesi. Ona bakarken, bir elin hatlarını güç bela ayırt edebildiğini düşündü. Ama ona göre bu hiç de Yaratan'ın eli değil, göğe uzanan bir insanın eliydi.

“Düzen! Düzen!” Rowan'ın çekici gümbürdedi. İçerisi sessizleşti.

“Majesteleri, size yalvarıyorum...”

Saric, Rowan'ı tek elini havaya kaldırarak susturdu.

Ayağa kalkıp tekrar kürsüye yaklaştı. Gücü açıkça fark edilebiliyordu.

Derin bir nefes aldı. “Görüyorum ki verdiğim karar bu topluluk üzerinde çok büyük bir korku yarattı. Bunu burada, aramızda gözlemledikten sonra, dünya için çok daha endişeliyim.”

Senato öne doğru eğildi. Saric zaferin tadını çıkarttı.

Senatör Dio, “Lordum Saric,” dedi. “Tavsiyeniz nedir?”

İşte zamanı gelmişti.

“Senatör Dio, babam öldü. Haklısınız. İnsanların Hükümdar’ı tarafından yatıştırılıp avutulmaya ihtiyacı var. Gelin sizinle bir anlaşmaya varalım.”

Bekledi. İnsanların gözlerinin ondan Rowan’a, ardından da Senatör Dio’ya kayan makinevari hareketlerini neredeyse işitiyor gibiydi.

“Size Hükümdarınız olarak hizmet etmeyi tek bir şartla kabul edeceğim. Düzen’in kanunu Yaratan tarafından verildi. Ama kanun Yaratan değil, mükemmel değil. Sürekli olarak düzeltilmeye, geliştirilmeye ihtiyacı var. Sizin buradaki rolünüz bunun kanıtı. Bu kanunu geliştirin. İçindeki akışı düzeltin. Böyle bir durumun, ister birkaç yıl isterse de asırlar sonra olsun, böylesi bir kördüğümüne bir daha dönüşmemesini sağlayın. İnsanların ve makamı doldurmakla yüzleşenlerin yüreklerine su serpin.

Bırakın kanun değişsin. Tahttaki Hükümdar’ın görev süresi dolmadan vefat etmesi halinde, eski Hükümdar makama bir kez daha gelsin. Hep birlikte dünyaya onların deneyimle-

rinin yaratacağı iç rahatlığını sunalım.”

Sessizlik vardı.

Saric, “Bunu yapmanın bir yolunu bulursanız,” diye devam etti, “o zaman ben de sizin bu konudaki teklifinizi dikkate alacak ve görevi üstleneceğim. Size söz veriyorum.”

Kapılardan birinde yaşanan bir boğuşma herkesi rahatsız etti. Bir Muhafız, Saric’in gördüğü kadarıyla babasının sekreteri Camille’nin içeri girmesini engellemeye çalışıyordu. Kadın ısrarcıydı, sesini yükseltti ama muhafız içeri girmesine izin vermedi.

Kadın sonunda içeri girmeyi başardı ve kendisine dönen senatörlerin biraz ilerisinde durdu.

Ters giden bir şeyler vardı. Yoksa Camille kesinlikle içeri bu şekilde dalmazdı. Eğer...

“Lordum, Feyn kaçırıldı!” Sesi tiz ve titrekti. “Kırsal bölgeye gitmemiş. Odasının tavanında bir delik var. Gitmiş.”

Saric’in kanı dondu ve içerde büyük bir kargaşa yaşandı.



24. BÖLÜM

Rom, çimenlerde dirseklerine yaslanmış, parşömenin şifresini çözmeye çalışan Feyn'in yanına yaklaşıarak, "Amerikas. Bu, Asiana mı?" dedi. Feyn'in kaleminin hemen altında bir dizi harf ordusunun düzgün sıra halinde dizilişini seyretti, bunlar yüzyıllardır ilk defa doğru düzende yerleştiriliyordu.

Feyn, "Hayır, Americas aslında Nova Albion," diye mırıldandı. "Bunlar bir zamanlar iki ayrı kıtaydı. Her ikisinde de birer büyük şehir Partizan Savaşı'nda yok edildi. Megas' ın coğrafi yapılandırmasında, ikisi kuzeye uzanan iç bölgeler boyunca birleşip bir oldu. Asiana'yı sorarsan, Kaos'tan güçlkle kurtuldu. Bu, Asya olarak bilinen, bir zamanlar dünyanın en kalabalık şehirlerine ev sahipliği yapan büyük bir anakaraydı. Hayal etmesi çok zor... burası şimdi o kadar dağınık bir bölge ki."

Feyn durakladı ve yandan yandan ona baktı. Kaşlarının çatıklığı geçti.

"Ne var?"

"Sen, Rom. Daha dün seni tanımıyor oluşum bana o kadar garip geliyor ki. Ve bugün..." Gülümsedi, o an küçük bir kıza

benzedi. Başını önüne eğdi, parmağı hâlâ parşömendeydi, diğer elinde de kalem vardı. Kısık ve şaşkın bir ses çıkarttı.

“Ben, dünyayı kazanacak kişi... buna sahip olmak için onu bir anda kaybedeceğim. En baştan başlayacağım. Sadece bu. Pekâlâ...” Solgun gri bakışları sanki, *tamam, belki de biraz fazlası*, dermişçesine ona doğru kaydı.

“Seni kaçırdığıma memnun olduğumu mu söylüyorsun?”

“Evet. Hayır. Daha fazlasını söylüyorum. Yaratan’a bunun için minnettar olduğumu söylüyorum.” Bakışları Rom’un dudaklarına indi. “Bu konuyla işimiz bittiğinde sana bir şey söyleyeceğim, bana hatırlat.”

Rom, “Hatırlatırım,” dedi. Feyn başını hafifçe salladı, sanki tek başınaymış gibiydi, parşömene geri döndü.

Rom başını çevirdi. Arkalarında bir yerde bir kuş öttü. Bir rüya gibiydi. Hayatını iki gün öncesiyle bile kıyasladığında, arada o kadar az benzerliğe rastlıyordu ki. Hep basit, öngörülebilir bir hayat yaşamıştı. Yaşamı bazilikada, atölyede, evinde geçmişti. Genel anlamıyla akşam yemeklerinde şarkı söylemiş ve fırsat bulabildiği anlarda başka işlerle uğraşmıştı.

Bugün hayatında ilk defa, esrarlı bir kanın varlığını öğrendikten sonra kaçırdığı müstakbel Hükümdar’la birlikte şehrin dışındaydı. Tıpkı insanlığın geri kalanı gibi, onun açısından da uzun zaman önce kaybolan duyguları canlandıran bir kan. Müstakbel Hükümdar’a, etrafına kendine has bir cazibe saçan o kadına verdiği kan.

Sadece birkaç saat içinde dünya çok daha tehlikeli, güzel ve mümkün olacağını hayal bile edemeyeceği kadar

engin bir hal almıştı.

Odaklı kal. Parşömenin şifresini çöz. Önemli olan buydu. Bu ve geri dönmek. Midesi düğümlendi ve diğerlerinin nerede olduklarını merak etti.

Feyn yazının büyük bir kısmını kumaşa geçirmeyi bitirerek doğruldu.

“Rom, dinle.” Yazısının sonundaki harfi işaret etti, parmağını yazıya doğru kaydirdi ve tekrar okumaya başladı:

·“‘O savaşın körüklenmesinde ve korkunç akıbetinde, her insan dünyadaki yerini ve hayatının anlamını sorguladı. Diktatörlük ve ahlaksızlık yeni yıkımlara sebep oldu. Umut artık antik bir yadigâr gibiydi. Dinden çıktık, savaş yüzünden onu suçladık. Kargaşa yayıldı.

Ta ki Sirin adındaki Avrupalı bir filozof, evrensel Düzen mesajını Yaratan’ın adı altında yaymaya başlayana kadar. İnsanlık duygularına hükmetmeli, aksi takdirde hatalarını tekrarlamaya mecburdur, diye öğretti. Dolayısıyla tutkuyu, nefreti, doymazlığı küçümsedi ve diğerlerine de aynı şeyi yapmayı öğretti.

Birkaç yıl içinde, Sirin dünyadaki en güçlü kişi haline geldi. Onun yeni Düzen’i altında dünya silahsızlaştı. Tüm sıradan insan ihtiyaçları –ilaç, yiyecek üretimi ve dağıtımı, güç– sosyalleştirildi. Huzur ve barış dünyaya döndü. Fakat korkarım ki Sirin’in tüm bu öğretileri artık unutulacak ya da değiştirilecek. Onun Düzen’i karşımıza çıkan büyük şer uğruna çarpıtıldı.’”

Feyn okumayı bıraktı.

“Büyük şer mi?” Rom, Feyn’e baktı. Feyn gözlerini hemen önündeki çimenlere indirdi ama bir şey görüyormuş gibi değildi.

“Bu duygulardan hiçbir şey uğruna vazgeçebileceğimi düşünmüyorum. Şimdi bildiklerimi öğrendikten sonra asla,” diye mırıldandı.

Rom’un söyleyebildiği tek şey, “Biliyorum,” oldu.

Feyn tekrar yazıya baktı. “Okumak istemiyorum,” diye fısıldadı. Ama bir süre sonra okumaya başladı:

“‘Sirin’in dünya görüşü bir nesil sonra ihtişamını kaybetmeye başladı. İç savaşlar yeniden ortaya çıktı. İnsanlık, tarihini tekrar yaşama yolundaydı. Bunu hepimiz hissettik.

Bilim çok saygındı ve ben de duygunun genetik köklerini açıklığa kavuşturan gizli bir araştırmayı yürüten yedi genetikçiden biriydim. Proje Rusya’nın boş arazilerindeki devasa, üçüncü seviyede tehlikeli biyoloji laboratuvarında konuşlandırılmıştı. Özellikle, araştırmamızı daha iyi anlamamıza olanak sağlayan bilgisayar modellerini ben geliştirdim. Projelerimize yeni kaynaklar akıtıldı. Hiçbirimiz bağışçılarımızın kim olduğunu bilmiyorduk, maddi gücümüz yüksek vasıflı bilimadamlarını işe almaya yetecek kapasiteye o kadar kısa sürede ulaştı ki, entelektüellerin seçkin çekirdeği halini aldık. Başarılarımız burada listelenemeyecek kadar büyüktü ancak kendimizi yeni ilerlemelerin öncü Lejyon’un o kadar ilerisinde bulduk ki, böbürlenecek kendi beyin takımımızı oluşturduk.’”

Feyn durdu.

Rom, “Ne?” dedi. “Ne yazıyor?”

Feyn kelimeleri fısıldadı: *Simyacı takımımızı.*

Bu sıcak günde, Rom’un tüyleri ürperdi.

Feyn parşömene dokundu. “Bunun sahte olmadığından emin miyiz?”

“Ben eminim.”

Feyn şifreyi çözmeye devam etti.

Rom etrafı arşınladı, Feyn’in omzunun üzerinden bakma isteğiyle savaşıyordu. Bunu bir kez yapmış ve Feyn ondan sessiz kalmasını istemişti. Kelimeler düzgün bir şekilde tercüme edilene kadar okumayacağına, işi bittikten sonra hepsini yüksek sesle ona aktaracağına söz vermişti.

Sonunda, Feyn büyük kısmını bitirdiğinde, Rom artık kendini tutamadı.

“Ne diyor?”

“Neredeyse bitirdim.”

Bu antik parşömende ne yazdığını öğrenmek için bu kadar çok şeyi riske attıktan sonra, artık beklemekte zorlanıyordu. Dolayısıyla küçük tepenin zirvesine gitti ve bulutların şehrin üzerinde toplanmasını seyretti.

Cebindeki boş şişeyi hissetti. Kan bitmişti, son ölçek Feyn’e gitmişti. Bu kan, bir şekilde, keşfedilmemiş, isimsiz bir oğlanla ilgiliydi.

Ve oğlana giden yolun anahtarı kesinlikle parşömen-deydi.

Rom geri döndüğünde Feyn hâlâ dizlerinin üzerinde, parşömene eğilmiş haldeydi.

Feyn arkaya doğru yaylanarak, “İşte bu kadar,” dedi. “Bitti.”

Parmağıyla satırı takip etti, kaldığı yeri buldu.

“Limbik sistemin belirli fonksiyonlarını, yani duyguları kontrol etmekten DNA’nın sorumlu olduğu kesinleştirilince, bu DNA’yı retrovirüs vasıtasıyla yeniden programlamanın ilk uygun yöntemlerini keşfettik.

Bizi hayvanlardan daha üstün kılan, insan yapan unsurları belirleyen bendim, ismim Talus Gurov... Bu konuya dair hissettiğim gururu itiraf ediyorum. Tıpkı Higgs ve Tanrı parçacığı gibi, ben de bizi tam bir insan yapan bu genetik malzeme-yi belirleyen kişi olarak tanınmak istedim.”

Rom nefesini yavaşça bıraktı. Feyn tekrar parşömene dönmüştü, bu kez harf dizinlerine bakıyordu. “Bu... bu gerçek olamaz.” Başını sallıyordu. “Nasıl olabilir?”

Rom, “Bunu öğrenmeliyiz,” dedi.

Feyn dikildi, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. “Ne kadar garip bir gün. Bunu hiç unutmayacağım.”

Rom, dünyanın en güçlü insanının gözlerindeki yoğunluğa, ciddiyete, içtenliğe, masumiyete baktı.

“Ben de öyle.”

“Şu kan olmasaydı, deli olduğumuzu söylerdim. Bu sırların bu kadar yakından gözetim altında tutulmalarına şaşır-mamak lazım. Yoksa zıvanadan mı çıktık?”

“Hiç sanmıyorum. Diğer yandan, sadece deli bir adam

Hükümdar'ı kaçıırır.”

Feyn güldü. Çıkan ses bir derede çakıllar üzerinden akan suyu andırıyordu. Kendi müziği.

Rom, “Deli olalım ya da olmayalım, her şey artık farklı,” dedi. Avra’yla birlikte bazilikadan ayrılalı, bu kadının resminin yer aldığı afişlerden birinin altından metroya koşturmasının üzerinden sadece bir gün mü geçmişti?

Rom, “Gerisini de oku,” dedi.

Feyn kumaşın önüne oturdu, kaldığı yerden okumaya başladı:

“*“Bulgularımı paylaştım. Ardından araştırmalarımı, notlarımı, örneklerimi bir araya topladım ve hepsini amiri-me, güvendiğim o adama verdim. Adı Megas’tı.”*

Rom, “Megas!” dedi.

“Dur. Dinle!”

“*“Bir ay sonra, sersemlemiş dünya Sirin’in, filozof kahramanının öldürüldüğünü öğrendi. Partizanlar, yani onun barış dolu mesajından nefret edenler tarafından. Kamuoyunun feryadı ve heykellerine yapılan cana yakın, duygudaş ziyaretler dünya çapındaydı.*

İşte, Lejyon adlı bir virüsün yaratılmasında benim araştırmamın kullanıldığını da o zaman öğrendim. Çok bulaşıcıydı, bir tanesi hariç tüm duyguları yok ediyordu; kaybolmayan his korkuydu. Sirin’in ölümünden kısa süre önce, Me-

gas, Sirin'in ideolojisini kalıcı kılmanın bir yolu olarak bu virüsün kullanımını önermişti. Bu virüsü dünyaya gizliden gizliye bulaştırarak duyguyu ortadan kaldırabilecek ve barışı, huzuru garanti altına alacaktı. Geride sadece korku kalacak, bu da Düzen'e itaati sağlayan araç olacaktı.

Ama Sirin bunu reddetti, bu yüzden de öldürüldü. İzninizle şunu belirteyim: Sirin dinci partizanlar tarafından öldürülmedi, onu Megas öldürdü... bence bu tüm dünyanın kısa süre içinde tanıyacağı bir isim.

Bugün itibariyle, Lejyon serbest bırakıldı ve artık onu durdurmanın bir yolu yok. İnsanlık tarihinin gidişatı sonsuza dek değiştirildi. Bir zamanlar insan olanlar artık insan değil. Korkarım ki burada kalmam durumunda öldürülecek ya da kısa süre sonra enfekte olacağım.

Kaçmalıyım... ”

Rom ilk önce parşömene, ardından Feyn'in tercümesine, sonra da Feyn'e baktı. Feyn başını belli belirsiz salladı. “Bu olamaz.”

Bir süre sonra okumaya devam etti:

“5 Mart, 001:

Son yazışımdan bu yana iki hafta geçti. Bu, tahmin ettiğimden çok daha kötü. Birlik amansız.

Çöldeyim. Dört şeyim var; başımın üzerinde bir çatı, bir jeneratör, laboratuvarımda kullandığım bilgisayarlara bağlantım ve numunelerim. Şunu idrak etmelisiniz, dünya far-

kında bile olmadan bir yalanla besleniyor. Birlik herkesi habersizce, daha ilk temasta etkiliyor:

İnsanlık ölüyor. Gerçek benim için oldukça açık: Her ne kadar damarlarından kan akıyor olsa da, Lejyon'la enfekte olanlar artık insan değil, korku dolu ölü bir ırk. ”

Rom, yaşanan sessizlikte, “Ölü mü?” dedi. Hareket edemedi. “Dünyanın aslında ölü olduğunu mu iddia ediyor?”

Feyn gözlerini kaldırdı. “Ben kendimi ölü gibi hissetmiyorum.”

Bu mümkün müydü? Rom ellerine baktı. Bunlar bir canlının elleriydi, öyle değil mi?

Rom bu fikri kucaklayarak, “Kendini ölü gibi hissetmiyorsun çünkü *duyguların var*. Kan bizi ölümden geri döndürdü,” dedi. “İşte bu kadar, anlamıyor musun? Ölüydük, ama kan sayesinde hayata döndük!”

“Ölü...” Feyn’in alnı boncuk boncuk terlemişti. “Tüm dünya ölü mü? Ve bu bu şekilde...”

Rom cümleyi onun yerine, “Dört yüz seksen yıldır devam ediyor,” diyerek bitirdi.

“Bu gezegende yaşayan sadece beş kişi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunu ben söylemiyorum... parşömen söylüyor.”

“Yani ben ölü bir Düzen’i yöneten... ölü bir Hükümdar olacaktım, öyle mi?”

Feyn tekrar şifreli açıklamaya döndü.

“*Bu benim marifetim! Bunu düzeltmek boynumun bor-*

cu, tabii yapabilirsem. Bıkmadan çalışıyorum. Sadece araştırmama devam edebilmek için uyuyup bir şeyler yiyorum. Birkaç kişiyi insanlığın gerçek ruhuna geri döndürmenin bir yolunu bulabilirim, ancak sadece birkaçını ve sadece belli süreliğine. Elimde temelinin nereden geldiği belli olmayan, filtrelemeye dayanıklı çok saf bir kan numunesi var, sadece TH diye işaretlenmiş. Lejyon'u tedavi edemez; insanlık ölümüne doğru gidiyor, bu doğal bir durum halini alacak. Ancak bu kan onu içenleri en azından belirli bir süre boyunca insanlıklarına kavuşturabilecek.'"

Rom gözlerini kırptırdı.

"Sadece bir süreliğine mi?"

Eskisine nazaran daha sabit bir ses tonuyla, "Okumaya devam et," dedi. Feyn tekrar okudu.

"20 Nisan 002:

Lejyon'un yayılışının üzerinden bir yıl geçti. Bir yıl daha geçtikten sonra dünyanın dört bir yanına ulaşmış olacak. Bu jenerasyonda, artık gerçek insanlık olmayacak. Her ne kadar benim işim henüz bitmemiş olsa da, ölüm kaçınılmaz. Dolayısıyla bunu artık dehşet hissetmiyorum olsam da, amacımın ne olduğunu biliyor olabileceğimi belirtmek için yazıyorum.

Megas kendisini dünyanın tek lideri ilan etti ve Sirin'in bile dine küfür şeklinde algılayacağı bir Düzen biçimini resmileştirdi. O, kendisini alaşağı etmesinler diye isteklerden uzak-

laştırılmış bir ırkı yöneten diktatörden başka bir şey değil.

En ufak bir umut göremiyorum, yine de Lejyon'un insan ırkı üzerindeki etkilerini tersine çevirme yollarını araştırmak için elimden geleni yapıyorum.

8 Ağustos 002:

Lejyon'la karşılaşmak korkusuyla tam iki kez taşınmak zorunda kaldım. Birinin güvenlik duvarlarını yıktığını biliyorlar. Bilgisayarlarına girişimin kısa sürede riske gireceğinden ya da engelleneceğinden korkuyorum. Ama sonunda insanlığın tek umudu olabilecek şeyi sunan bir model yapılandırmayı başardım.

Yeni yıl 471'de ya da buna yakın bir zamanda, insan genomu orijinaline, Lejyon'un yaratılması için ilk olarak kullanılan örnek nesepteki** lekelenmemiş haline dönecek.*

Benimkine.

Nesepler büyük olasılıkla, günümüzde Habeşistan olarak adlandırılan Afrika bölgesinde bir çocuk, bir oğlan oluşturmak için birleşmek zorunda kalacaklar. Bu çocuğun yanında, Lejyon'u genetik seviyede altüst edecek araçlar olacak. Vücudunda yaşanacak, onu çocukluk yaşlarında sakat bırakabilecek savaştan canlı çıkacağını varsayarsak tabii.

Umudumuz bu çocukta. İnsanlığını anımsayacak, içinde şefkat ve sevgi kapasitesi barındırabilecek kişi o. Dolayısıyla

* Bir organizmanın kalıtım materyalinde bulunan genetik şifrelerin tamamını simgeler. (e.n.)

** Soy, baba soyu. (e.n.)

bizi Düzen'den, insan kalbinin etrafını bir hapisane gibi avuçları arasına alan o yapıdan kurtarması gereken kişi de o. Bu oğlan insanlığın tek umudu olacak.'"

Rom, "Oğlan," dedi.

Feyn sanki bir şey hatırlamışçasına tereddüt yaşadı ancak henüz Rom bir şey soramadan aceleyle devam etti:

"Şimdi sırf bu oğlan ve taşıdığı umut uğruna bu kadar hararetle çalışıyorum. Yaptığım hesaplamalardan emin olduğumda, laboratuvar bilgisayarlarımdan ayrılacağım. Şu ana kadar yakalanmamayı başardım. Dahası, güvenilir olduklarını düşündüğüm iki kişi buldum. Bir Bekçiler Düzeni kuracağım, hep birlikte bu kanı koruyacağımıza ve sırları o oğlanın geleceği güne kadar saklayacağımıza yemin edeceğiz. Onlara korkudan daha fazlasını bilmenin ne olduğunu hatırlamayı öğreteceğim, böylece zihinlerimiz, bedenlerimiz unuttuktan sonra bile hatırlayacak.

Her ne kadar Lejyon adlı bu lanetten dolayı hep birlikte ölecek olsak da, o günün beklentisi içinde Düzen'den elini eteğini çekmiş insanlar olarak umutla bekleyeceğiz.

O güne kadar, beş kişiye bir süreliğine hayat verecek kanı saklayacağım. Sadece beş kişiye. Ve sadece birkaç yıllığına. Kanın oğlanı bulması ve bu ölüme bir nokta koyması gereken beş kişiyi ateşlemesine izin ver. Sen, bunu bulan kişi her kimse o, bunu içen, o artık sende. İç ve yazdıklarımın hepsinin doğru olduğunu bil.

Oğlanı bul. Onu başa getir ki dünya kurtarılabilsin, sana yalvarıyorum.’’

Feyn kendi kendine yumuşak bir sesle, “*Oğlanı bul,*” diye tekrarladı. “Bekçi de böyle söylemişti.”

“Sana mı?”

“Evet. Parşömeni ezberden okuyordu.”

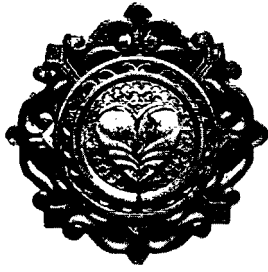
Rom’un kalbi göğsüne hızla çarptı. “Bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?”

Feyn parşömene odaklandı. “Sadece tek bir satır var, dört ay sonra yazılmış.”

Rom, “Ne?” dedi. “Ne diyor?”

Feyn durdu, sersemlediği açıktı, kısa süre sonra okudu:

““*Üç gün önce ben, Talus Gurov, öldüm.*””



25. BÖLÜM

Kaos, Senato salonunu avuçları arasına aldı, Düzen'i tekrar uçuruma çekilme tehdidiyle karşı karşıya bıraktı.

Saric dikildi, başı dönüyordu. Feyn kayıptı. Feyn, her şeyin merkezi olacak kişi.

Birkaç dakika hiç kimse ne yapacağını bilmiyor gibi göründü. Görevli Muhafız bile emir almak için etrafına bakınıyordu.

Rowan'ın çekici art arda ve büyük bir gürültüyle kürsüye indi.

“Düzen! Düzen lazım! Bu haber henüz doğrulanmadı. Bunun raporu henüz bana ulaşmadı.”

Fakat Kale Muhafızı komutanı yan kapıdan içeri koştu-rarak girip, Rowan'a yaklaşmasını işaret etti ve kulağına aceleyle bir şeyler fısıldayınca durum değişti. Senato Başkanı birkaç soru sorduktan sonra hızlı adımlarla tekrar kürsüye tırmandı.

İnsanlar bu kez kendilerine dikte edilmeden düzene girdi.

“Arkadaşlarım, Kale’ye bir sahtekâr girdi ve eşiniz Feyn Cerelia’yı yatak odasından kaçırdı. Görünüşe bakılırsa, ne mevcut ne de müstakbel bir Hükümdarımız var.”

Artık çığlık ya da tartışma duyulmuyordu. Sadece korkunç bir sessizlik vardı.

Ve öfke; en azından Saric açısından.

Rowan, “Bu bilginin doğrultusunda,” dedi, “Saric tarafından önerilen yeni kanunun hikmetini kabullenmek durumundayız. Yolumuza devam etmeliyiz. Dünya lidersiz bırakılamaz.”

Aşağıda, Senatör Dio elini kaldırdı. Saric, Rowan’ın yanında ayakta bekledi, ağzı kurumuştı. Corban’ı bulmalıydı.

“Bu senatör konuşmak istiyor.”

“Konuşun, Senatör Dio.”

“Kanunu önerildiği şekliyle değiştirdiğimizi bildiriyorum.”

Şimdi salonda mırıltılar yükselmeye başlamıştı, tavanın yüksek kemerlerine doğru uzanıp oraya tünüyorlardı sanki.

Ardından, her ne kadar uzaktan da olsa, kıpırdanma sesleri işitildi.

Çekiç kürsüye indi. “O zaman kanun da artık şu şekliyle okunacak.” Rowan’ın sesi Senato’da çınladı. “Bir Hükümdar’ın görev süresi sonlanmadan vefat etmesi durumunda, eski Hükümdar tekrar o makama geçecektir. Bu kanun burada, yeni Hükümdar’ın makamındaki ilk iş olarak üzerinde anlaşılıp imza altına alınmaktadır.”

Rowan, omzunun yanından ona, “Lordum,” diye seslenerek Saric’i şaşırttı. “Talebiniz yerine getirildi. Lütfen gelip

kürsünün yanında durun.” Elinde bir Düzen Kitabı tutuyordu.

Saric ruhsuz bir şekilde kürsünün yanına yürüdü. Elini Senato’ya doğru kaldırdı. Bu, kitleleri kutsama duruşuydu. Diğer eli ise Rowan’ın tuttuğu kitabın üzerine yerleşti.

Rowan, “Ben, Saric, Vorrin’in oğlu,” dedi.

Saric kelimeleri tekrarladı ama bu süreç boyunca kendini rahatsız hissetti.

Ya Feyn öldüyse ne olacaktı? Ya da ileriki günlerde ölecekse? Bu, Bekçilerin işi olmalıydı, şu Rom Sebastian adlı adamı kendilerine alet ederek sırları mezarın ötesine taşımışlardı.

“Hükümdarlık makamının gereklerini elimden geldiğince iyi bir şekilde yerine getireceğime, Düzen’i hayatım pahasına sürdüreceğime...”

“Düzen’i hayatım pahasına sürdüreceğime...”

Bu yaşamının zirvesiydi.

Ancak düşünebildiği tek şey Feyn’di.

“Yaratan’ın karşısında yemin ederim. Yaratan, bana yardım et ve beni kutsa, dünyaya mutluluk getir.”

“Yaratan’ın karşısında yemin ederim. Yaratan, bana yardım et ve beni kutsa...”

“Dünyaya mutluluk getir.”

“Dünyaya mutluluk getir.”

Yemin için hep birlikte ayakta dikilen senatörler diz çökmeye başladı. Saric’in hemen yanında, Rowan da tek dizi üzerine çöktü.

Saric kendisine bakınca Rowan, “Majesteleri,” dedi,

“siz artık dünyanın Hükümdarısınız.”

Vorrin’in bölmesinde –hayır, Vorrin’in cesedinin dışarı çıkartıldığı *onun* bölmesinde– Saric pencerelere doğru öfkeyle ilerledi. Dışarı baktı.

“Yalnız kalmak istiyorum.”

Rowan, “Majesteleri,” dedi. “Eğer isterseniz...”

“İstemiyorum. İstersem seni çağırıttırırım.” Birden Rowan’ın artık onun Senatosunun başkanı olduğu aklına geldi; Saric tek bir kelimeyle onu yanından uzaklaştırabilirdi. Bunun zevkine varmaktan hoşlanabileceği bir gerçektir. Ama artık bu duygu da kaybolmuştu.

Rowan çıkmak için kapıya döndü ancak kapıyı açmadan önce Saric, “Lütfen Camille’den şu Corban adlı simyacıyı hemen buraya yollamasını iste,” dedi.

Uzun boylu adam gidince, Saric babasının dairesinde dikildi, yürüme yolları ve kayalık bahçeleri, antik sarayları ve müzeleri, modern bir yönetim binası bulunan Kale’ye baktı, babasının bunu yaparken sayısız kereler gördüğü şeyleri görmekten öteye geçemedi.

Arkasındaki bronz kapılardan birini açıldı. Saric dönünce Corban’ın sakın bir tavırla bölmeye girdiğini ve sanki aklına sonradan gelmişçesine, tek dizinin üzerine çöktüğünü gördü.

“Ayağa kalk. Feyn kayıp.”

Simyacı doğrularak, “Duydum,” dedi.

“Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?” Saric çenesini eğdi ve simyacıya baktı. Corban hiç değişmemiş ve yaşlanmamıştı. En ufak bir duygusu olmasa da, diğer birtakım esrarengiz yetenekleri haizmiş gibi görünüyordu.

Corban, “Kanun geçti mi?” diye sordu.

“Elbette geçti. Ama artık bunun bir önemi yok!”

Corban, “Bunu nasıl söylersin?” dedi. “Feyn üç güne kadar senin yerini alacak ve öldüğünde de makam bir önceki Hükümdar’a, yani sana kalacak.”

“Ya çoktan öldüyse, şu anda, daha göreve gelmeden öldüyse ne olacak?”

“O zaman saltanat resmi törenle bir sonraki nitelikli adaya geçecek. Sen de onları makama gelir gelmez öldürecek-sin.”

Doğru. Ardından tahtı bir şekilde ele geçirecekti. Yine de bu durum içine dert oldu.

“Şu suçlu, şarkıcı. Feyn’i kaçıran o. Öyle olmalı.”

“Rom Sebastian.”

“Evet.” Saric’in zihni öfkeyle bulutlandı. “Peki neden? Onu kaçırmakla eline ne geçecek?”

“Çok açık; koz. Bu hareketle dünyanın en güçlü insanı haline gelebilir. Hiç de aptalca değil.”

“Onu ve kız kardeşimi bulacaksın. Bana Feyn’in hayatta olduğunun garantisini vereceksin. Sonra o Rom denilen adamı öldüreceksin ve bu kez hata yapmayacaksın. *Sevgili* kız kardeşimi güvende görmek istiyorum. Sadık erkek kardeşi olarak, onun göreve getirildiğini görmek istiyorum. Bu be-

nim görevim. Bana karşı gelinmeyecek. Anlıyor musun?”

Bronz kapı açıldı. İki adamın başı aynı anda döndü.

“Hiç kimse içeri girmek için izin almaz mı burada? Buraya kimsenin iznim dışında girip çıkmasını istemiyorum!”

Camille bembeyaz bir suratla orada dikildi, bu sabah olanların etkisinden kesinlikle kurtulamamıştı.

“Affedin beni, Majesteleri. Burada sizinle konuşmak isteyen bir kadın var.”

Saric soğuk bir tavrıyla, “Tabii,” dedi. “Tüm dünya, Hükmüdarıyla konuşma talebinde bulunacaktır.”

“Kendisini dinlemeden buradan ayrılmak zorunda bırakılması durumunda, sizin beni cezalandıracağınızda ısrarlı.”

“Gönder gitsin.”

“Size, kendisinin buraya Bekçilere dair birtakım bilgilerle geldiğini iletmemi istedi.”

Saric dondu kaldı.

İlginç.

Saric’le Camille arasında dikilen Corban gerildi.

“Kim bu?” dedi.

“İçeri stajyer Muhafızlardan biriyle girdi. İsminin Avra olduğunu söylüyor.”



26. BÖLÜM

Yaklaşık bir saat boyunca küçük tepeyi arşınladılar... Rom, bu bilginin dünyayı nasıl değiştirebileceğini düşünürken saçlarıyla oynuyordu. Feyn ise, parşömenin tercümesini yazdığı kumaş parçasını kaldırmış, tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

“*Bu, DNA’yı retrovirüs vasıtasıyla yeniden programlamanın ilk uygun yöntemleri.*’ Limbik sistemin insanlığın yuvası olduğunu iddia ediyor, ama burada mecazen konuşuyor olmalı.”

Rom, “Virüsle ilgili şu kısmı bir daha oku,” dedi.

“*İnsanlık ölüyor. Gerçek benim için oldukça açık: Damarlarından kan akıyor olsa da, Lejyon’la enfekte olanlar artık insan değil, korku dolu ölü bir ırk.*’” Feyn kumaşı yanına bıraktı. “Ben olanları hâlâ tam olarak kavramış değilim.”

Rom, “Ama biz ölü değiliz,” dedi, “sen ve ben.”

“Ölü olduğumuzda, öyle olduğumuzun farkında mıydık?”

“Ölü insanlar ölü olduklarını bilebilir mi? Hiç sanmıyorum.” Rom başını iki yana salladı. “Ama bildiğim bir şey var: Şu ana kadar kanla ilgili anlatılan her şey doğru çıktı.”

Gökyüzüne bakan, ardından da gözlerini kapatan Feyn’i seyretti. Orada bu şekilde, yırtık eteğiyle dikilirken bir köylüyü, kırdan güneşin tadını çıkartan yaramaz bir göçebe çocuğu andırıyordu. Feyn derin bir nefes aldı. Kaburgaları elbisesinin korsesinin içinde, ciğerlerine elinden geldiğince fazla hayat çekmek istercesine genişledi.

Gözlerini açıp bakışını Rom’a odakladı. “Ama sen ve ben şu anda, dünyanın geri kalanından daha farklı şekilde hayattayız.”

Sonra ona yaklaşıp ellerini tuttu. “Minnettarım.”

Rom’un parmaklarına bir öpücük kondurdu. Rom onun geleceğini düşündü ama yapmadı. Belki de bunun sebebi Bekçi’nin yorumunun akla hayale sığmaz önemi idi. Feyn öncekinden çok daha az delişmendi. Rom, *kanı içmeden önce gözlerinin o kadar sabit olmasına neden olan bakış tekrar belirdi*, diye düşündü. Yoksa bu sadece Feyn’in tam ölçek kan içmemesinin yarattığı sonuçlardan biri miydi?

Feyn onun ellerini bırakarak, “Şu parşömen... başkalarının eline geçmemeli,” dedi. “Henüz değil. Şimdi olmaz. Onu korumalı ve saklamalıyız.” Sesi, sanki başka bir düşünceden rahatsız olmuş gibi gücünü yitirdi. Rom onun yüzünde düşüncelerin oynadığını, bir düşüncenin gözlerine sıkışıp kaldığını görebiliyordu. Orada bir şey vardı, kafasını kurcalayan, onu rahatsız eden bir şey.

“Feyn...”

“Bu bulmacayı çözmenin bir yolunu bulacağız... hepsini.” Yine o deli bakış belirdi, ardından Feyn kendi isteğiyle

düşüncelerinden silkinip sıyrılmış gibiydi. Rom'a uzandı, ellerini boynuna doladı. "Sana bir şey söylemek istiyordum, hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Benimle kır evine gel. Göreve getirileceğim güne kadar benimle kal. Dinleniriz, konuşuruz, bir şeyler yeriz. Seninle yemek yemek istiyorum." Ardından güldü. "Gelirsen eve çeşitli enstrümanlar getirtirim. Müzik çalabilirsin. Benimle yat, benimle kalk, tören günü geldiğinde şehre benimle gir. Seni yanımda görmek istiyorum. Hükümdarlar evlenmez ama ben bunu değiştirebilirim. Babamın otuz yıl içinde yedi metresi vardı. O da evlenmiş olabilir. Ben dünyanın Hükümdarı olacağım. Biz de birbirimizin olacağız."

Feyn başını yana eğdi. Güneş yüzüne vuruyor, saçlarının mavi ışıltısı arasında oynayıyordu. Küçük kırışıklar göz kenarlarını vurgulamıştı. Rom, bu samimi ifadenin bu gözlerle ilk kez bugün yerleştiğini fark etti.

Rom konuşmak için ağzını açtı ama Feyn tek parmağını onun dudaklarına bastırdı.

"Sakin söyleme. Haklısın, dönmeliyim. Arkadaşlarını Kale'ye getireceğiz. Yaşlı Bekçi'yi serbest bırakacağız. Ama daha da önemlisi Rom, birlikte olacağız. Çünkü sana söylemek istediğim şey şu: Seni seviyorum. Bunu *hissediyorum*. Tüm kaotik ihtişamıyla, tüm yüz karasıyla, desteklediğim ve simgelediğim her şeye rağmen. Seni seviyorum."

Feyn gözlerini ondan ayırmadı, kolları arasından çıkmasına da izin vermedi.

“Beni duyuyor musun? Seni seviyorum, Rom Sebastian. Ve bu her neyse... şu eski parşömen, şu itiraf ve gizli bilgi, onun tüm detaylarına birlikte ineceğiz. Benim saltanatım bir sevgi saltanatı olacak. Birlikte dünyaya doğruyu, güzelliği ve sevgiyi getireceğiz!”

Rom’un gözleri yaşlarla doldu. Feyn’in sesindeki neşeyi zedelemek düşüncesinden mi, yoksa onun sayesinde gerçekleşen aşk saltanatı felsefesinden mi etkilendiklerinden emin değildi. Dünyanın Feyn’e ihtiyacı vardı. Ona. Bu açıdan bakıldığında, kendisinin de Feyn’e ihtiyacı vardı.

Avra’sız bir dünyada olsalardı, yolculuklarına birlikte başlayabilmeleri için Feyn’i hemen şu an aygırının üzerine kaldırırdı. Ama öyle değildi.

“Sen âşık değil misin?” Feyn gülümsedi ancak gözleri kafa karışıklığıyla dolmaya başlamıştı. “Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Artık değil. Bugünü hiç unutmayacağım. Gözlerimi açtığımda seni gördüğümü, gözlerinin bana bakışını hiç unutmayacağım. Hiç böyle güzel bir şey görmedim. Hiçbir zaman! Biz bunu dünyaya indirmenin bir yolunu bulacağız... bulmalıyız. Görmüyor musun? Saltanatım altındaki her kadın ve erkeğin bunu hissetmesini istiyorum.”

Rom alçak sesle, gözlerini kaldırarak, “Evet, âşığım,” dedi.

Feyn’in gülümseyen suratının baştaki kızarıklığı yok oldu.

“O zaman haydi gidelim. Rom, lütfen. Sana rica ediyorum.” Feyn, Rom’u öpmek için ona iyice yaklaştı, ama Rom parmaklarını çenesine yaslayıp onu durdurdu.

“Feyn, beni dinle...”

“Ne var?”

“Aşığım. Ama başka birine.”

Feyn’in gözlerindeki ışıltı söndü.

“Ne demek istiyorsun? Kime?”

“Adı Avra.”

Adını söylemek bile Rom’un içinde bir sıcaklık yaymıştı.

“Adı Avra ve senin dünyanda o, tıpkı düne kadar benim olduğum gibi, bir hiç. Onu tüm hayatım boyunca tanıyordum ve sanırım bir parçam onu sevmeyi hep bekliyordu...”

“Avra mı?” Feyn onu iterek uzaklaştı, arkasını döndü. Ellerini başına koydu. “Hiçbir şey kalmadı mı, bana verilecek en ufak bir sevgi yok mu?” Tekrar arkasına döndü. “Şu Avra, değişimin süresince yaşadığın acı ve rahatsızlık boyunca hep seninle miydi?”

“Evet, fakat...”

“O zaman belki de konu, bu iş olduğunda insanın yanında kimin olduğuyla alakalı. Belki... o zaman yanında ben olsaydım, şu anda bana olan aşkını ilan ediyor olacaktın, bunun tersini kim söyleyebilir ki? Sen, ikimizi birden sevmediğini ya da sevemeyeceğini nereden biliyorsun? Bir kişiden fazlasını sevebileceğin kesin.”

“Ben... bilmiyorum... ben...” Ölüler Diyarı, bu mümkün müydü?

“Bunun bizimle ne alakası var ki?” Feyn, Rom’un elini tutup parmaklarını tekrar öptü. “Onu getireceksin ve ben de

onu seveceğim. Bu Brahmalara için bir engel değil ki. Kesinlikle kabul edilebilir bir şey olacak.”

“Feyn. Ben onun...” Sesi yitip gitti. “Avra, Brahma değil. Ben de öyle.”

“Sen bir şarkıcısın. Adının ne anlama geldiğini bilmiyor musun, Rom?”

“Hayır.”

“Yücelik demek. Sen Brahma olmayabilirsin ama ben öyleyim. Hükümdar olacağım. Bunun olmasını sağlayacağım. Birlikte olacağız.”

Onun bu sözleri başka bir düşünceyi tetikledi. Parşö-mende yazılanlar, kanın etkisinin, tam ölçü alınsa bile kalıcı olmadığını söylüyordu. Uzak sonuçlarını bir yana, sevginin anlamın daha ne kadar daha sürecekti? Aylarca? Günlerce?

Rom, “Bildığımız tek bir şey varsa, o da sevme yeteneğimizin kısa ömürlü olduğu,” dedi. “Ya sadece bir haftalıksa? Ya da bir aylık? Parşömen bunun geçici olduğunu söylüyor.”

“O zaman... sadakatten, korkudan ve görevden dolayı seveceğiz, tıpkı şimdi yaptığımız gibi.”

“Bu, sevgi değil. Bu hiçbir zaman sevgi olmadı. Sevgi duygulanım ister, ölü insanlar tarafından deneyim edilen basit bir görev duygusu ya da anlaşma değil. Bunu şimdi biliyorum. Bu, yaşayan bir şey. Sadakatle desteklenmiş ancak duygusuz bomboş! En az bizim eskiden olduğumuz kadar ölü... ve yine öyle olacak.” Bu düşünceyle birlikte içinde bir şeylerin seğirdiğini hissetti.

“Seni seviyorum, Rom.” Bu bir teklifti. Bir dilek. Rom’un

kalbinin duyduğu, yaşayan bir kalbin çılgılığı.

“Ben de seni seviyorum, Feyn.” Feyn’i solgun yanağından öptü. “Ama Avra’yı da seviyorum. Biz Brahma değiliz. Bu bizim yolumuz değil.” Ne diyebilirdi ki? Rom’un zihninden çelişkili düşünceler geçti.

Feyn bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Sonra elini bırakıp arkasını döndü. “Sevgi hissi yok olursa, acısı da mı yitip gidecek?”

“Acı mı? Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sevgi, hayatın kendisidir.”

“O zaman hayat acıyla dolu olmalı.”

Rom kalbinin kırıldığını hissetti.

Feyn, “Görüyor musun?” diye sordu. “İşte bu yüzden bunu Kaos olarak adlandırıyorlar. Mutlulukla birlikte büyük bir acı geliyor. Kaybın acısı, kişinin sahip olamayacağı şeyi arzulaması, daha fazlasına sahip olma hırısı... hepsi de o kadar çok acıyla dolu ki!”

Rom, “Ama aynı zamanda hayat bu!” dedi.

“Eğer öyleyse neden ölümün bazıları tarafından tercih edilir olduğunu anlayabilirim. En azından ölümden huzur var.”

Feyn’in açksözlülüğü Rom’u şaşırttı. Ölüme geri dönmeye başlamadığı kesindi. Rom’un sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

“Feyn, bir şey daha var, sana verdiğim kan tam ölçü değildi. Yarattığı etkiler sende, diğerlerine kıyasla çok daha kısa süreli olabilir.”

“O zaman bu doğru. İnsanlık, doğal halini alan ölüme

doğru gidiyor. Bu peri masalı tek bir gün için geçerli. Güzel bir zehirlenme sabahı.” Rom’a hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Bir yanımda şu anda, keşke bunu hiç yaşamasaydım diyor.”

“Bu bir peri masalı değil.”

“Elbette değil. Peki elimizde ne var? Bir hikâye. Hayata dair. Ölüme dair. Mutlu bir sonu da yok.”

Rom, “Şu oğlan, Feyn. Oğlan var,” dedi. “İşte, bu yüzden buradayız.”

Feyn kısa bir kahkaha attı. “Küçük bir oğlanın gücü üstlenmesi nasıl mümkün olacak? Ya sakatsa?”

“Ya o kraliyet ailesindense? Tahta geçmek için sıra bekleyenlerdense?” Rom başını öne eğerek parşömenin tercümesine baktı. Feyn kumaşın kenarına bir not karalamıştı: *Oğlan. Asil. Dokuz yaşında.*

Feyn, sanki bunu zihninde tüm ayrıntılarıyla çoktan tartmışçasına başını iki yana salladı. “Hükümdarlığa getirilmeye uygun bulunan asil çocukların hepsini tanıyorum. Liste kısa. Ve bunun yanında, sakatlar artık yok. Asiller böyle bir çocuğun yaşamasına kesinlikle izin vermez. Brahmaların herhangi bir sakatlığı gerekir.”

“Ama şu aşamaya kadar her şey doğruydu! Kan miktarı, virüs...” Rom durdu.

Feyn, “Ne var?” diye sordu.

Rom’un hafızasında bir imge çıktı. Hızla parşömenin durduğu yere yöneldi ve düz durması için dört ucuna yerleştirilen taşları etrafa saçarak aldı. Taşlar ilk Bekçi’nin eski

söyleminin ön yüzeyinde gözenekler yaratmıştı. Ama dahası da vardı, öyle değil mi? Arkada birkaç not vardı.

“Rom?” Feyn de geldi.

“Ya bu?” Rom parşömenin arkasını çevirdi. Üst sol köşedeki notlar dokunulmaktan solmuştu. İsimler. Tarihler. Zamanlar. Bunların on üçü.

Feyn dokümanı Rom’un elinden kaptı.

“Bu da ne?”

“Sonradan alman notlar.”

“Neden bana bundan daha önce bahsetmedin?”

“Unuttum. Tamamen unuttum. Bunlar sadece isimler ve tarihler. Bildiğim kadarıyla, bunlar diğer Bekçiler ya da güvenilir kaynakları gösteriyor.”

Feyn listeyi baştan sona taradı. “Bunların hepsi, tıpkı benim gibi, yedinciler. Hepsini tanıyorum. İşte, benim ismim de burada. *F. Cerelia*.”

“Yedinciler mi?”

“Yeniden Doğuş döngüsü tarihine en yakın zamanda doğan Brahmalar... her on iki yılda bir yedinci ayın, yedinci gününün, yedinci saati. Vorrin’in saltanatı süresince onun yerini alacak Hükümdar’ın seçimi için en makbul döngü dokuz yıl önce başladı. Bak, bu döngüden bir yedinci var. Temelde, benim makamıma bir aday, tek fark benim döngü öncesi işarete daha yakın doğmuş olmam. Senin de gördüğün gibi, burada herhangi bir Habeş...” Durdu. Kaşları çatıldı.

Rom, “Ne?” dedi.

“Bir şey... Nuala, hizmetkârım. Yıllar önce bana bir oğ-

landan bahsetti; çarpık bacakla doğmuş asil bir oğlandan. Ben bunu korkunç bir cadı masalı zannedip kulak arkası etmiştim.” Başını iki yana salladı. “Her halükârda, oğlan hemen öldürülmüş.”

“O neden bu listede değil?”

“Söylediğim gibi, Brahmaların sakatlıklarla doğmaları beklenir. Bu korkunç bir utanç. Sırf doğum bilgisi cesediyle birlikte gömülsün diye, ismi de temel doğum kayıtlarından çıkartılmış olmalı.”

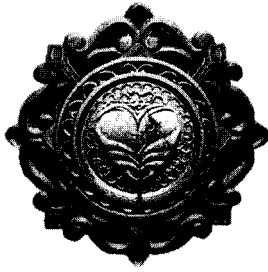
“Yaşasaydı şimdi kaç yaşında olurdu?”

Feyn tereddüt etti. “Dokuz.”

Birbirlerine baktılar. *Bir oğlan. Asil. Dokuz yaşında.*

Rom, Feyn’e baktı. “Ya ölmediyse?”

Feyn sessizdi.



27. BÖLÜM

“Avra, öyle mi?” Saric’in bakışları yere çömelmiş Avra’ya doğru indi.

“Lordum.”

Sadece birkaç dakika önce kendisine diz çökmesi gerektiği, Saric’in babasının yerine Hükümdar olduğu bildirilmişti. Her ne kadar bu haber Avra’yı derinden sarsmış olsa da, şu anda ellerinin titremesi korkudan değildi. En azından başına gelebilecekler konusundaki korkusundan değil.

Sadece başarısız olacağından korkuyordu.

Triphon’un içeri girmesine izin verilmemişti, artık onun yapabileceği hiçbir şey yoktu zaten. Her şey Avra’ya bağlıydı ve önemli olan tek şey de Rom’du.

Odada iki adam vardı, biri diğerinden çok daha güzel giyinmişti. Avra, Saric’i, Vorrin’in oğlunu ilk kez bu kadar yakından süzüyordu. Önünden dolanan, ona doğrulmasını söyleyen bu somurtkan ve ciddi yapılı adam hiç de kız kardeşine benzemiyordu.

Avra pelerinini çözmüştü. Şimdi önü açıktı, içinde Ne-

ah'ın en güzel elbiselerilen biri vardı. Buna rağmen Avra, Hükümdar'ın boğucu ihtamıyla kıyaslandığında kendini oldukça sade hissetti.

Saric, "Bilgi vermeygeldiğini söylemişsin," dedi. Ağzı hafif aralıktı, Avra'ya bairken dilinin ucunu dişlerinin üzerinde şöyle bir dolaştırdı

"Doğru. Bekçilerle zili. Sırları bende."

Saric, yanında sessiz dikilen diğer adama bakış attı. Gözleri çakmak çakmak

"Peki, bunlar ne tür larmış böyle?"

Avra, "Buraya bunı size bedavaya vermeye gelmedim," dedi.

"Ah, elbette." Saricaşını eğdi. "Peki, ne tür bir ödeme bekliyorsun?"

"Bunları esaretiniz andaki bir adamla değiş tokuş edeceğim."

"Sana birini esir alçımı düşündürten şey de ne?"

"Bunu yaptığınızı bıyorum."

"O zaman lütfen be aydınlat... kimmiş bu adam?"

"Rom Sebastian. Kelisi dün akşam burada tutuklandı."

Saric altdudağına lütf hafif vurdu. "Rom Sebastian. O... şu şarkıcıdan bahseçoruz sanırım."

Avra'nın kalbi kabğalarının arkasında bir çekik gibi atmaktaydı. Şimdi ise çek gitmiş, yerine kazma gelmişti.

"Diyelim ki bu ada elimde. Onun senin için anlamı ne? Buraya gelmek için çok riski göze aldığın açık."

Avra'nın elleri buz biydi.

“Bunun bir önemi var mı? Bu bilgi karşılığında istediğim tek şey onun özgürlüğü. Bekçilerin ilginizi çektiğini düşünüyorum.”

“Ve şu anda Bekçilerin son üyesi zindanımda günlerini geçirmekte. Bana bundan daha fazla bir şey verebileceğinden emin değilim. Zamanını boşa harcadığın için üzgünüm.”

Avra, ciğerlerini sıkkan gözle görülmez kısıpaca karşı solumlanmak için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı.

Hızla, “O dar sokak arasında öldürdüğünüz adam,” dedi. “Taşıdığı pakette ne olduğunu size söyleyebilirim. Hem de hepsini.”

Hükümdar durakladı.

“Onun kan taşıdığını zaten biliyorum.” Döndü ve Avra’yı dikkatle inceledi, bakışları boynundaki basit muskaya odaklandı. “Şu Rom adındaki şarkıcı. Senin erkek kardeşin mi?”

“Hayır.”

“Kocan mı?”

Avra kekeledi. “Hayır.”

“O zaman bu talebi tetikleyen korku ne?”

“Bu korku değil.”

Saric, “O zaman ne?” diye sordu. “Neden bana bu muazzam sırları sunmayı öneriyorsun... bunlar her neyse? Ne uğruna?”

Avra, “Aşk,” diye fısıldadı.

Saric’in nabzı hızlandı.

Aşk. Şu gizem. Adrenalin damarlarına hücum etti.

Bu kadının sıradan olduğu açıktı. Kulaklarındaki inci

küpeler muhtemelen sahip olduğu en değerli şeylerdi, tabii eğer gerçekten onunsa... Teni çok donuktu ama yine de çirkin sayılmazdı. Küçük burnu ve doğal haliyle somurtkan bir yapıya sahip olan dudaklarının kendilerine has bir cazibesi vardı. En azından metreslerinin çoğu kadar çekiciydi.

Ancak işin en ilginç yanı, biraz önce hissetmesinin kesinlikle mümkün olmadığı bir duygudan bahsetmişti.

Tabii eğer...

Saric, dikildiğı yerden Avra'yı inceleyen Corban'a baktı. Başıyla Avra'yı işaret ederek, "Bu konuda ne düşünüyorsunuz?" dedi.

Simyacı, biraz şüpheli bir tavırla, "Kaos'ta aşkın var olduğunu biliyoruz," dedi. "Bu, insanları gözü kara adımlar atmaya yönelten sarhoş edici bir duygu. Kaos Çağı'nda, her ne kadar en istikrarsız duygu olsa da, en önde gelen his olarak düşünülürdü."

Saric bakışlarını simyacıdan kıza çevirdi. "Devam et."

Corban, "Bunun etkisi Kaos Çağı kitap ve şarkı yazarlarının en sık kullandığı konuydu," dedi. "Bunun aslında bu duyguyu yaşayanların beyin kimyasını değiştirdiğine inanıyoruz."

Saric kendi kimyasını hissetmek için değiştirmişti. Beyni değiştiren bu duygu da neydi?

Kızın hızlı nefes alıp verişini duyabiliyor, teninin ve terinin kokusunu alabiliyordu. Onda değişik bir şey vardı. Saric'in hoşlanacağından biraz daha ufak tefekti, basit bir güzeleliğe sahipti ama yine de...

Sevmişti.

Kanı içmiş olmalıydı. Söylentiler doğruysa, bu yaratık karşılaştığı diğer herhangi bir kadından çok daha canlı demekti. Kendisinin ona kıyasla bir sahtekâr olduğu düşünülürse, belki ondan bile fazla.

Saric, “Ben neden bu duyguyu yaşamıyorum?” diye sordu.

Corban duraksadı. “Açıkladığım gibi, serum sadece belirli duyguları gün yüzüne çıkartıyor.”

“Sen aşkın dengesiz olduğunu söylüyorsun, ama ona baktığımda...” Avra’yı betimlemekte birtakım zorluklar yaşıyordu. “O oldukça tutarlı.”

Corban sessizdi.

Saric’in zihnini kemiren belirsizliği açığa vurmak hata olurdu. Bu kızı hissetmek yönünde içinde kabaran ani ve ezi-ci arzu damarlarını doldurdu. Onu tatmak, kanı içmiş bu kadınla bir çift olmak...

Saric, “Korktuğun açık,” dedi. “Ama yine de buradasın.” Avra’nın sabit bakışlarından garip bir şekilde rahatsız olarak gözlerini ondan kaçırdı. “Bir adam uğruna bu kadar risk almak... bu hiç de mantıklı gelmiyor. Tabii eğer, tekrar Avra’ya baktı, “Bekçi’nin kanını içmediysen.”

Avra’nın gözleri hızla o ve Corban arasında gidip geldi.

Saric bakışlarını Avra’nın ellerine yöneltti. Tırnakları kısa, parmakları narindi... Ne kadar da küçüklerdi, bir kuşun pençelerini andırıyorlardı. Buna rağmen o muhtemelen şu anda, Saric’in dünyasındaki en güçlü kadındı. Bunun farkında olabilir miydi?

Avra, “Evet,” dedi. Sesi çok yumuşaktı, sanki karanlıklar arasından fısıldıyor gibiydi. “İçtim. Rom’la birlikte içtik. Onu içtik ve bu bize güç verdi. Birlikte sizin hiçbir zaman göremeyeceğiniz ya da hissedemeyeceğiniz şeyleri keşfettik.”

Saric onun omuzlarından sarkan pelerinin salınışını, savrularak kalçalarına vuruşunu seyretti. Elbisesinin ense-sinde bağlanışını, koyu renk saçlarının aşağıya doğru uzanışını... Tamamen güzel ve buna rağmen bir o kadar da sıradandı. Ancak şu anda Feyn’i bulmak, en az bu kıza beslediği hayranlık kadar önemliydi.

Feyn.

Sadece isminin aklına gelmesiyle içinde oluşan endişe Saric’i sinirlendirdi. Bu, hayatı boyunca tanışık olduğu korkuya o kadar yakındı ki... Bu kadının Rom’unun Feyn’i kaçırdığı kesindi. Ancak şu anda önünde duran bu kadın, Rom’un onun zindanında olduğuna inandığı için hayatını tehlikeye atmıştı.

Bu kadına sahip olmak nasıl bir şey olurdu; onun hayatıyla beslenmek, onu kendininkiyle boğmak? Eğer Saric onun kanma bu kadar ilgi duyuyorsa, bu kadın da mutlaka ona dair aynı çaresizliği paylaşıyor olmalıydı. Bugüne kadar, bir kadının gözlerindeki arzuya dünyadaki diğer hiçbir erkeğin olamayacağı kadar çok şahit olmuştu. Karşısındakinin gözlerinde de şu anda aynı bakış yok muydu? Yeni uyandırılmış biri olarak, arzu edilme ihtiyacından sıyrılamamıştı.

Saric bakışlarını onunkine odakladı. Davetkâr davrandı. “Romkanı o dar sokaktaki yaşlı adamdan aldı,” dedi. “Bana

o şişede beş kişiye yetecek miktarda kan olduğu söylendi. Neah'ın da bundan kendi payına düşeni aldığını tahmin ediyorum.”

Avra'nın gözlerinde bir ışık çıktı.

“Kız kardeşimin ortadan kaybolduğu gece senin adamını Kale'ye kimin soktuğunu öğrenmediğimizi mi düşünüyorsun?”

Avra hiçbir şey söylemedi.

“Ve dördüncüsü... seninle gelen şu Muhafız mı?”

Avra, “Onunla Kale'nin önünde karşılaştım, eğitim için içeri giriyordu, kendisini bana yolu göstermeye ikna ettim,” dedi.

“O zaman geride sadece iki ölçek kaldı demektir.” Gözlerini arkada dikilen Corban'a kaydırdı. “Söyle bana Corban, neden onun kanını kullanamıyoruz?”

Adam, “Bu tıpkı ilaç kullanan birinin kanını almak ve bunun hastalığı tedavi etmesini beklemek gibi bir şey,” dedi. “Bu yeterli olmayacaktır. Sizin orijinal kana ihtiyacınız var.”

Avra, “Görüyorsunuz ya,” dedi. “Aradığınız kan bende. Rom'u bana verin, ben de size istediğiniz şeyi vereyim.”

“Kanı, tabii ya. Onu yakaladığımızda kan adamının üzerinde değildi.” Saric onun, şu anda kendisine çok benzeyen bir yaratık olarak, yalanını yakalayıp yakalayamayacağını merak etti. “Ama şu anda ilgimi kandan çok daha fazla çeken başka bir şey var.”

Avra gözlerini kırpışmadı, duraksamadı, Saric'in aleni iması karşısında en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermedi.

Kısa bir an için, bakışlarına nazik bir tavırla karşılık verdi, ya getirilen öneriyi dikkatlice düşünüyor ya da içinden yükselen kabul etme isteğini bastırıyordu.

Aralarındaki gerilim Saric'in nabzını güçlendirdi.

Avra, "Bu çok açık," dedi. "Ama benim adamımı geri almam lazım."

Ters bir şeyler vardı. Avra buraya, Rom'un özgürlüğünü kazanmak için gereken her türlü yolu denemeye hazır bir halde gelmişti. Daha en baştan itibaren, verdiği kararların damarlarında akan, yeni keşfedilen duygularla güdülendiğini biliyordu. Tıpkı bir uyuşturucu gibi onu mantıksız ya da güvenliğini tehlikeye atacak birtakım davranışlara sürüklemişlerdi.

Ya Rom'u kurtaracak ya da bunu yapmaya çalışırken ölecekti. Bu kadarını biliyordu.

Ancak bu duygunun kendisini, onu arzulamaya muktedir diğer bir adamın yanındayken nasıl etkileyeceğini bilmiyordu. Özellikle de bu kişi Saric gibi güçlü bir adamsa. Bu adamın cesaretini kıramayacağım ümit etti. Ama kırılmıştı, aslında daha fazlası da olmuştu. Ona kapılmıştı.

Saric'in kendisine bakış tarzından nefret etti. Gözlerinin üzerinde dolaşmasından. İnce teninin altındaki koyu renk kandan, saçlarının düzlüğünden. Ama aynı zamanda tüm bunları çok çekici buldu.

O, Düzen'den bunca yıl boyunca saklanan küçük kız,

şimdi dünyanın en güçlü Brahmalarından birine kafa tutuyordu. Saric onu istiyordu, bunu onun gözlerinde görmek mümkündü. Avra henüz parmağını bile oynatmamış olmasına rağmen Saric gözlerini ondan alamıyordu.

Onun kollarının bedenine dolandığını hissetmek nasıl bir şey olurdu? Kulağına sevgisini fısıldamasını dinlemek?

Bu düşünceyi aklına gelir gelmez başından savdı.

Saric, “Adamını geri alacaksın,” diye karşılık verdi. “Ben istediğimi alır almaz.” Bakışları Avra’nın vücudundan aşağılara kaydı. “Ama bundan önce, bana şu Bekçilerden bahset.”

“Size söyledim...”

“Bana sadece onların sırlarını bildiğini söyledin. Görünüşe bakılırsa bunlardan birini de içmişsin. Ama benim daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Daha fazlasına mı?”

Saric’in dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Daha fazlasına.”

“Size onların yöntemlerinden bahsedebilirim.”

“Ama görüyorsun ya, ben Bekçilerin yöntemlerini biliyorum. Muhtemelen senden daha fazla. Onları yüzyıllardır, oluşumlarından bu yana takip ediyoruz. En sonuncularını sadece birkaç gün önce öldürdük, tabii şu zindanımdaki Kitap adlı adamı saymıyorum. Dolayısıyla bu bir işe yaramayacak.”

Eğer bu konuyu çok fazla düşünürse, korku tüm bedenini saracaktı. Avra buna dayanamazdı.

Çekincesini bir tarafa bırakarak Saric’e biraz daha yak-

laştı. “Yaşam, damarlarımda deli gibi akıyor. Şu anda. Canlı. Çağılıyor. *Her şeyi hissediyorum.*”

Saric hiçbir şey söylemedi. Avra onun bunu kendi büyü-süne kapıldığı için yaptığını varsaydı.

“Hiç hayat ve aşkla yanıp tutuşmuş bir kadınla birlikte oldunuz mu?”

Saric aralarındaki mesafeyi kapattı. başparmağını Avra’nın yanağında dolaştırdı. “Onları nerede bulacağımı söyle bana.”

Saric’in sarf ettiği kelimeler Avra’nın zihninde ziller çalmasına sebep oldu. *Onları* bulmak mı? Bekçilerin hepsini öldürdüğünü biraz önce kendisi söylemişti.

Avra, “Kimleri?” diye sordu.

Saric’in parmakları Avra’nın elbisesini bedenine sıkı sıkı bağlayan boynumdaki bağcıklarla oynadı. Bağcıkları çözüp elbisesinin ucunu yana doğru çekti.

O omuzlarını açığa çıkarana kadar Avra yanıklarımı hatırlamadı. Saric’in bakışları aniden kaydı, yara iziyle dolu deriye bakarken olduğu yerde donakaldı.

Dayanılmaz bir an boyunca Saric yerinden kımıldamadı. Gözleri Avra’nın kilere kaydı. Yüzü bir öfke maskesine bürünmüştü. Eli onu tokatlamak için büyük bir hızla havaya kalktı.

Avra inleyerek geri çekildi.

Oyuna getirilmişti.

Rom, Saric’in esiri değildi, öyle değil mi? O, *onları* arıyordu ve *onlardan biri* de Rom’dur.

Saric, “Senin şu zavallı adamın elimde değil,” diye lafı yapıştırdı. “O, kız kardeşimi, müstakbel Hükümdar’ı kaçırdı.”

Avra, “Yalan söylediniz,” diye inledi. Aklına gelen tek şey bu olmuştu. Utanç tüm bedenini esir aldı, bu his kaynar derecede sıcaktı.

Saric, “Sen defolusun,” diye lafı yapıştırdı. “Tüm beden böyle mi?”

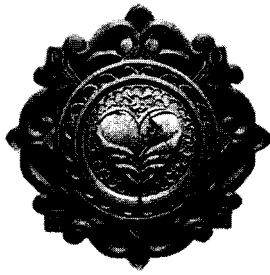
“Hayır.”

Saric, ona karşı hissettiği susuzluğun kuruyup kurumadığına karar vermeye çalışırcasına baktı. Topukları üzerinde dönerek uzaklaştı.

“İki yüz kilometre yakınımızdaki tüm radyolarda, gazetelerde, ileri karakol ve şehirlerde şu bildiri yayınlansın. Denilsin ki: *Rom. Ya aldığın şeyi yirmi dört saat içinde geri getir, yoksa Avra ölecek.*”

Corban başım sallayarak onayladı. “Peki ya o?”

“Onu özel bölmeme götürün.”



28. BÖLÜM

Suları bitmişti. Yiyecekleri de yoktu. Fakat Rom'la birlikte, çökmeye başlayan karanlıkta en yakındaki ileri karakol mevkiine doğru ilerlerlerken, yorgunluk, susuzluk ve açlık Feyn'in zihninden geçen en son şeylerdi.

Rom arkasında oturuyordu, kolları vücuduna dolanmıştı. Feyn onun göğsüne yaslanıp gözlerini kapattı. Neredeyse, bunun başka bir dünyada diğer bir gün olduğunu hayal edebiliyordu. Bu yırtık elbisenin sahip olduğu tek giysi olduğunu. Müstakbel Hükümdar'dan ziyade dünyadaki en zengin Çingene olduğunu, çimenlik alanların ve denizşakayıklarının halısı, yıldızların ise mücevherleri olduğunu...

Neredeyse.

Bizans onu bekliyordu. Ölü dünyanın ölü başkenti. Ürperdi. Rom'un kolları ona daha sıkı sarıldı.

Bu iki düşünce bir araya gelerek kendisini ağlatmalıydı. Ama öyle olmadı.

İlk önce, üç saat kadar önce, Rom'la geri dönmeleri gerektiğine karar verdiklerinde, hislerinin azalmaya başladığını

hissetmişti. Feyn kırsal bölgedeki evine gitmeyecek, şehre dönecekti, verilen karar buydu. Feyn Kitap adlı Bekçi'yi özgür bırakmaya, bu adamın ve Rom'un arkadaşlarının şehrin dışında, şu an için güvende olacakları bir yerde saklanmalarına yardımcı olmaya hazırdı. Güvende, ama ondan uzakta. Feyn bunu söylediğinde Rom'un gözlerinde muazzam bir umut ışığı belirmişti. Feyn, sadece birkaç saat önce bunun inanılmaz derecede güzel olduğunu düşünmesine rağmen, artık aynı duyguyu içinde barındırmayı başaramıyordu.

Bir şeyler değişiyordu. Bekçi'yi serbest bırakıp şu oğlanı ortaya çıkararak bunca şeyi riske atmayı gerçekten istiyor muydu, tabii böyle bir oğlanın olduğu ve bulunabileceği varsayılırsa?

“Rom?”

Altlarındaki at hareket ederken Rom'un yanağı Feyn'in saçlarına sürtündü.

“Şu şeyi kaybediyorum. Benden uzaklaşıyor.”

Rom hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Feyn'i kavrayan ellerinden birini yukarı doğru açtı. Feyn elini onun avucuna bıraktı, sıkıca tuttu.

“Bu ölmeye başladığım anlamına mı geliyor?”

“Eğer okuduğumuz şey doğruysa, ikimiz de tekrar ölmeye mahkûmuz. Bu sadece zamana bağlı. Tek fark, bunun yaşanacağını biliyor olmamız.”

“Bunu hissetmiş biri olarak, sevgi hakkında ne düşüneceğimi merak ediyorum.” Mümkün olduğunca arkasına döndü, Rom onu tutup göğsüne bastırdı. “Bana söz ver. Bunun

neye benzediğini unutmama asla zaman izin vermeyeceksin.”

Rom, “Hangi kısmını?” diye fısıldadı.

“Hepsini. Sevgiyi. Neşeyi. Umudu. Üzüntüyü. Sadece tek bir gün sürmüş olsa da, hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu sakın bana unutturma. Bana söz ver.”

Rom hemen yanıtlamadı. “Bunu unutmaktan mı korkuyorsun?”

Feyn yüzünü ufka döndü. Korkmak... Kısa süre sonra hissedebileceği tek şey bu olacaktı. “Beni bırakıyor ama bunun hatıralarım arasından gitmesini istemiyorum. Unutmak istemiyorum. Çok fazla şey mi istiyorum?”

“Tabii ki hayır. Söz veriyorum.” Eli Feyn’in elini sıkı sıkı kavradı.

Feyn bunu kendisini daha iyi hissettirmek için söylediğini biliyordu. Ancak akşam karanlığa gömüldükçe, Feyn de onun vaat ve sözlerine bir o kadar az ihtiyaç duyacaktı. Feyn hatırlamanın neden bu kadar önemli olduğundan bile o kadar emin değildi artık.

Onu dehşete düşüren tek bir şey vardı. Daha öncekine kıyasla daha az olsa da...

Ölüyorum.

Gözlerini kapattı ve Rom’un arkasında yarattığı sıcaklığı düşündü. Güneş yüzüne vuruyordu, artık o kadar güçlü değildi, bulutların arasından geliyordu. Teni, güneşi yıllardır yaptığından çok daha fazla gördüğü için hiç şüphesiz hâlâ kızarıktı. Denizşakayıklarım, küçük tepedeki kan damlaları olarak düşündü.

Kan. Kan. Kandan ne kadar çok bahsetmişlerdi.

Her şey şimdi o kadar geride kalmış gibi geliyordu ki. Gerçekten de Rom'la çimenler arasında neşeyle dans etmiş miydi? Onun dudaklarını öpmüş ve kendini onların kerameti arasında kaybetmiş miydi?

On yedi yaşındayken attan düşüp kırıldığı kemiğini bir simyacı tedavi etmişti. Ağrısını azaltmak için ona bir ilaç yutturmuş, bu da kafasını acıyı yıkayıp uzaklaştıracak bir sersemlikle doldurmuştu.

Feyn aynı sersemliği şimdi de hissetti. Uyuşuktu, derin bir uykuda gibiydi.

Gittikleri ileri karakol göründü, tek penceresinde bir ışık parlıyordu. Kısa süre sonra Rom şehirden ayrılacak, belki bir daha hiç geri dönmeyecekti.

Feyn, “Şu oğlan,” dedi. “Ya gerçekten yaşıyorsa ne olacak?”

“Bilmiyorum. O zaman ne olur, bilemiyorum. Bekçi bana onu bulmamı söyledi...”

Feyn kısa, mutsuz bir kahkaha attı.

Rom, “Ne var?” diye sordu.

“Bekçi onu bulmanı söyledi, parşömen ise onun başa geçmesi gerektiğini. Bunun imkânsız olduğunun farkındasın, öyle değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben yedinci saatte doğmayı saniyelerle yakaladım. Bu oğlanın, var olsa bile, sınıra benden daha yakın doğmuş olması istatistiksel açıdan neredeyse imkânsız. Bu da onu, en

iyi ihtimalle, ikinci sıraya koyar.”

Rom başını eğdi, Feyn’in söylediklerini düşünüyordu.

“Eğer gerçekten doğduysa, hâlâ yaşıyorsa ve sınıra ikinci olabilecek kadar yakınsa... bu bile onun başa geçmesini imkânsız kılacaktır.”

“Neden?”

“Çünkü benden sonraki kişinin makama geçebilmesi için benim ölmem lazım. Ancak o zaman saltanat sıradakine geçer. Ben Hükümdar olduğumda, hilafet benim saltanatım altında Yeniden Doğu Döngüsü doğrultusunda tekrar hesaplanacak. Sadece yeni aday grubu benim halefim olma hakkını kazanacak. Dolayısıyla benim ölmem lazım...”

“Böyle söyleme.”

“Farklılaşıyorum. Bu da bir yerde çoktan ölmeye başladığım anlamına geliyor.”

“Ölmüyorsun.”

Ama ölüyorum. Hayatın ellerimin arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Ardından daha az hissedeceğim...

“Hükümdar olarak, kanunu değiştirebilirsin.”

Ama Feyn, Rom’un bilmediği bir şeyi biliyordu. Senato hiçbir zaman buna izin vermeyecekti. Ama bir tek, “Belki,” demekle yetindi. Ardından: “Sanırım Sirin’in Düzen’inin çecikiliğini artık eskisinden çok daha iyi anlıyorum. Duyguların ağırlığı ile mantık acı çekiyor.”

Rom, “Ölüler öyle diyor,” dedi.

“Benimle alay mı ediyorsun?”

“Tabii ki hayır. Sen hayatla tanıştın.”

“Yine de ölüyorum, Rom. Senin içtiğinden daha az kan içtim ve duygular beni terk etmeye başladı. Artık bu sabahki neşeyi ya da hüznü hissetmiyorum. Şöyle düşün; bir dünya dolusu habersiz ölü. Sevgiyi kaybetmiş. Güzelliği kaybetmiş. Yürüyen cesetler gibi. Ama şimdi bu durum beni neredeyse hiç üzmüyor.”

İleri karakola yaklaşırlarken Feyn yırtık pırtık eşarplardan birini başına örttü. Dünyanın müstakbel Hükümdar'larının kaybolduğundan haberdar olması gerekmiyordu, olmamalıydı. Babası ve erkek kardeşinin onun ortadan kayboluş haberini dünyadan saklamak için ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına hiç şüphe yoktu. Kitlelerin korku seviyesinin yükselmesinin hiç kimseye bir faydası yoktu.

İleri karakol küçük bir binaydı, içinde sadece basit malzemeler vardı: kuru yiyecekler, su, birtakım ilaçlar...

Feyn, halk tabakasından biri olarak, hiçbir şey satın alacak gücünün olmadığını fark etti. “Hiç param yok,” dedi. Bu, gülümsemesine yol açan garip derecede hoş bir şeydi. Ama gülmedi.

“Şansımıza, bende bir banknot var.” Rom sıırttı.

İleri karakolun önünde güvenilir, işlenmiş suyun pompalandığı bir kanal vardı. Aygır başını eğip doyasıya içti.

Rom, attan indikten sonra, “Senin hiçbir yere gitmeyeceğine güvenebilir miyim?” dedi.

“Evet. Güvenebilirsin.”

Rom'un ihtiyaç duyduğu şeyi bulması beş dakikadan daha kısa sürdü.

İleri karakoldan koşa koşa geri döndüğünde Feyn şehrin üzerindeki fırtına bulutlarına bakıyordu... Gri birer akbaba gibi dönüp duruyorlardı.

“Ne? Ne var?” Korkunun eski tanıdık parmakları Feyn'in zihnine uzandı. Feyn bunu hissedip büyük bir memnuniyetle karşıladı.

Rom havaya bir kâğıt kaldırdı. Bu bir ilandı, Kale'nin mührünü taşıyordu. Hemen asılması için bölgedeki her resmi ofise, ileri karakola, nakil istasyonuna gönderilmiş olmalıydı.

Mesajı görünce Feyn'in tüyleri diken diken oldu:

Bu bildiri Kale Muhafızı'nı atlatan, kaçak Rom Sebastian içindir. Aldığın şeyi yirmi dört saat içinde geri getir. Avra'nın hayatı buna bağlı.

Resim yoktu. Başka hiçbir şeyin bulunmadığı sayfada kelimeler çok sert ve kesindi.

Feyn, “Saric,” diye fısıldadı.

“Erkek kardeşin! Avra elinde mi? Gitmeliyiz!” Eyere uzandı.

“Gidip ne yapacağız?”

Rom saçlarını avuçladı, ileri geri yürümeye başladı. Feyn yaşadığı tüm bu sıkıntıdan, arazide ikisinin zihnini de kasıp kavuran bu garip sevgiden dolayı ona acıdı.

Rom ona çılgın gözlerle baktı. Tekrar onun arkasına at-

layıp, “Bilmiyorum. Ama gitmeliyim,” dedi.

“Hayır, Rom.” Feyn aşağı indi.

“Ne yapıyorsun?”

Evet, ne yapıyordu? Ölüyordu, bunu biliyordu ve garip bir şekilde ölümü hoş karşılamaktan kendini alamıyordu. Rom, Bekçi’nin sarf ettiği kelimelerin saklı anlamları konusunda açıkça konuşmayı reddetmesine rağmen Feyn bunları göz ardı edemiyordu. Böyle bir oğlanın makama gelebilmesinin tek yolu, Feyn’in Hükümdar olmadan önce ölmesiydi.

Hayatın sancıları içinde, Feyn aşk için uçurumdan aşağı atlardı. Şimdi bu arzu da ona bulanık ve uzak bir şeymiş gibi geliyordu. Şu oğlanın var olma düşüncesi romantik görünse de, kesinlikle mantıksız bir fikirdi.

Rom’a zarar geldiğini görmek gibi bir arzusu yoktu. Hem de hiç.

“Seni öldürecek. Beni kaçırdın. Bu, vatana ihanettir. Geri dönemezsin.”

“Feyn...” Rom’un yüzündeki ifade safi ıstıraptı.

Onu seviyor.

Feyn, “Atı al,” dedi.

“Ya sen...”

“Erkek kardeşimi tanıyorum. Seni istiyor, ama bundan daha çok, benim sağ salim geri dönmemi istiyor. Avra’yı ben kurtaracağım.”

Rom’un gözleri kararsızlıkla doldu. Feyn bunu anlamıştı. Bugünün erken saatlerinde, Rom ona hayatı konusunda bile güvenememişti.

Rom, “Bunu nereden bileceğim?” dedi.

“Benden daha şimdiden şüphelenmeye mi başladın?”

Rom, “Lütfen tüm bunlara hâlâ inandığını söyle,” dedi.

“Nelere?”

“Görüyor musun?” Rom elini suçlarcasına savurdu.

“Kaybediyorsun! Sadece duygularını değil, bununla birlikte mantığını da! Bu sadece hissetmekle alakalı değil. Duygular yeni bir tür düşünce tarzını da beraberinde getiriyor. Artık inanmıyor musun?”

Korkusuna dair doğru bir şeyler vardı.

Feyn anlamaya çalışarak, “Neye?” diye sordu.

“Oğlana!”

“Bilmiyorum. Var olabilir. Eğer öyleyse, onu bulacak kişi sen olabilirsin.”

Rom, “Onun kaderinin Hükümdarlık olduğuna demek istedim!” diyerek açıkladı.

“Eski bir parşömeni dikkate alarak mı? Bu her şeye zıt düşünüyor, Rom.” Hissettiği ani şüphe kendisini bile şaşırttı, Feyn onu telaşa düşürmemek için konuyu hemen yeni kelimelerle dillendirdi. “Virüsün insanlığı bir şekilde başkalaştırdığına inanmadığımı söylemiyorum. Kanı içtiğimde içimde bir şeylerin değiştiği oldukça açık. Ama senin bu oğlana bulacağına inandığımı söyleyemem. Ya da onun hak ettiği yeri alabilmesi için öleceğime.”

“Öleceğini hiç kimse söylemedi.”

“Bu çocuk babamın yerine başka nasıl geçecek?”

Rom bir cevap vermedi.

Feyn uzaklara baktı. “Önemli değil. Mühim olan şey seninle benim unutmayacağım bir şey paylaştığımız. Bu yüzden sana ve arkadaşlarına yardım edeceğim. Avra’yı senin için kurtaracağım. Bekçi’nin güvende olduğuna emin olacağım.”

“Ya oğlanı bulursam ne olacak?”

Feyn omuz silkti. “O zaman kader yolumuzu belirleyecek.”

Rom ona baktı, kaşları çatılmıştı. Yüzünde oynayan daha başka şeyler de vardı; bu gerçek bir duygu kargaşasıydı. Umutsuzluk. Korku. Hayal kırıklığı.

“Rom? Sana söz veriyorum. Avra’ya yardım edeceğim.”

“Peki sonra ne olacak? Benim ne yapmam lazım?”

“Uzak kal. Seni arayacaklar ve ben buna hemen bir nokta koyamam. Şehirden ayrıl. Kendine saklanacak bir yer bul.”

“Şu oğlanı gerçekten bulmalıyım! Korku içinde saklanıp bekleyemem.”

Feyn, “O zaman git ve oğlanı bul!” dedi. “Ancak şunu anlamalısın, erkek kardeşim yaptığın şeyi kolay kolay unutmayacak. Şehir senin için tehlikeli bir yer.”

Rom kollarını iki yana açtı. “Onu nerede bulacağım? Feyn!”

Feyn kat ettikleri yol boyunca bu konuyu düşünmüş, kat edilen her kilometre onun bu çocuğun var olamayacağına ilişkin düşüncesini sağlamlaştırmıştı. Gerçekten, şu parşömende anlatılanlar bir efsane ve söylenceden başka neydi ki? Hüsnü-kuruntu, boş beklenti? Kan gerçek yaşamdan ziyade sarhoş edici bir madde gibiydi. Din bir zamanlar bu tür iddialarla doluydu. Belki de erkek kardeşinin sinirine dokunan da bu olmuştu.

Yine de, bundan sadece yarım saat önce, her şeye kendisi bile tam olarak inanmamıştı.

Feyn, “Şu sakat çocuğun ailesi...” dedi. “Onları bulabileceğini düşünüyorum.”

“Nasıl? Nerede?”

“Oğlanı değil, unutma. Ama seni hizmetkârımın bahsettiği aileye yönlendirebilirim. Araştırmana devam et, sadece şehirden uzak dur, o kadar.”

Rom etrafta dolaştı, tek eli saçları arasındaydı. “Ya Avra?”

“Senin hayatta olduğunu bilmesini sağlayacağım.”

“Ona beni beklemesini söyle. Yerini o bilecektir.”

“Elbette.” Rom tam manasıyla ikna olmuş görünmüyordu. “Sana ihanet etmeyeceğim, Rom. Sana bu kadarım borçluyum.”

“Ne için? Seni kaçırmaktan başka ne yaptım ki? Kısa süre sonra tüm olanları unutacaksın.”

Feyn onun yüzüne doğru uzanıp nazikçe gülümsedi. “Her ne kadar kısa süreli ve uzak görünüyor olsa da, bana sevgiyi gösterdiğin için.”

Bunu söylemek neden Feyn’i böylesi bir endişeyle doldurmuştu?

Rom, Feyn’in elini avuçlarının arasına aldı. “O zaman sakın unutma. Lütfen, sana yalvarıyorum. Paylaştığımız şey gerçektir.”

“Nasıl unutabilirim ki?”

Ama ikisi de bunun gerçekleşeceğini biliyordu. Şimdi onu rahatlatmak için konuşanın Feyn olduğunu...

Rom'u ata bindirdikten ve aygırının boynuna son bir öpücük kondurduktan sonra, geride kalan tek şey korku olmuş, gri bir bulut gibi gelip tepesine yerleşmişti.

Demek ölüm böyle bir şey.

Rom'un gözlerindeki üzüntüyü hâlâ, sanki bunu kelimelerle ifade etmişçesine net bir şekilde görebiliyordu.

Başka bir hayat için güzel bir gün.

“Teşekkürler, Rom, Elias'ın oğlu. Yakında tekrar görüşeceğiz.”

Rom eyerin üzerinde döndü. “Unutma, Avra'ya yaşadığımı ve iyi olduğumu söyle. Ona beni beklemesini söyle.”

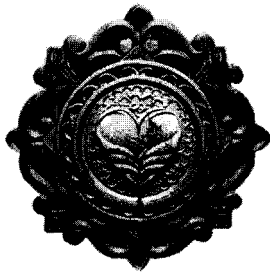
“Yapacağım. Şimdi git.” Atın sağrısına bir şaplak indirdi.

Onun doğuya doğru dörtlüye gidişini, onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek seyretti. Düşüncelerinin bu kadar hızlı değişmesi ne kadar da hayret vericiydi. Yeşil yamaçlar ve parlak renkli çiçekler birden ona çok uzak göründü.

Feyn gözlerini Bizans'a, dünyanın Hükümdarını beklediği yere çevirdi. Onun adı Feyn'di ve dünyaya bugüne kadar hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde bilgelik ve sevecenlikle hükmedecekti; tıpkı Düzen'in yaptığı ve emrettiği gibi...

Peki, ya Rom şu oğlanı bulursa ne olacak, Feyn?

Ensesinden aşağı hafif bir ürperti indi. Ama Rom onu bulamayacaktı çünkü diğer bir Hükümdar yoktu ya da olmayacaktı.



29. BÖLÜM

Şafağın kız kardeşi ya da başkasının işine burnunu sokan Rom Sebastian'ı değil de, sadece dermansız, faydasız ışığı getirmeye cesareti vardı.

Törene iki gün kalmıştı.

Saric Hükümdar makamının büyük penceresinin önünde, serbest bıraktığı saçlarını tarayarak uzun adımlarla yürüdü. Onun emriyle, Vorrin'in ölüm haberi kesinlikle duyurulmamıştı. Ama Pravus bunu biliyordu. Bir şekilde, bundan en başından beri haberdardı. Ve Saric'i birkaç saat önce ziyaret etmişti.

Onun Kale'ye gelişinin dillendirilmeyen tehdidi Saric'i oldukça rahatsız etmişti. Ama onu orada bizzat görmek kadar değil.

Kukuletalı simyacı, "Bana sakın bir hilafet sözü verdin," demişti. Sessizliği Saric'i örtük tehdidinden çok daha fazla etkilemişti.

"Ve öyle olacak."

"İlk önce Feyn'in ölümüyle uğraşmak zorunda kalırsak,

değil. Hem de Vorrin`inkinin hemen ardından. O zaman Senato`nun bir araştırma talep etmeye hakkı olacak.”

“Başarısızlığa uğradığım için beni azarlamaya mı geldin?”

Pravus`un ziyaretinden bu yana ne uyumuş, ne de banyo yapmıştı.

Şimdi dışarı, başkentin duygusuz suratına bakıyordu. Saltanatının dalganın altında kalan kumlar gibi ufalanıp yok olmasını gerçekten seyredip seyretemeyeceğini merak etti.

Mesaj onun olmasını beklediği gibi gelmişti: Rom`dan, yara izli Avra`nın içler acısı aşkından acil bir not.

Avra`ya karşılık Feyn. Onu dışarı yolla, Feyn senin olsun.

Bu kadardı.

Şimdi ne yapacaktı, Feyn`i alacağının garantisi olmadan kızı serbest mi bırakacaktı? Onu ne sanıyorlardı?

İyi ama, bundan başka bir seçeneği var mıydı?

Ulağı kapı dışarı etmiş ve makamında öfkeyle gezinmişti. Corban`ı çağırttı, ardından da dışarıda bekletti. Corban`ın varlığı Saric`in hayal kırıklığını ve her zamankinden daha keskin olan, tek başına hissettiği farkındalığını sadece alevlendiriyordu.

Rom`un fahişesini çağırttı ama onu getiren hizmetkâr verilen emirle ikisini baş başa bıraktıktan sonra, ona bakmakta zorlandığını fark etti.

Avra`nın saçları karışmıştı ve pelerini de yoktu. Gözleri kızarık ve şişti. Bileklerinde duran bağların üstünde ve al-

tında kesik izleri vardı. Onu Saric'in karyolasının direklerine bağlamışlardı. Kürekkemiği üzerindeki berbat yara izleri pencereden giren solgun ışığın altında gözle görülür haldeydi, ama daha da kötüsü, bu izler yüksek desteklerindeki meşalelerden yayılan oynak ışığın altında dans ediyor gibiydi. Aklından ne geçiyordu, kızı özel bölmesine yollatmak mı? Onu arzulaması imkânsızdı.

“Pekâlâ. Erkeğin senin için savaştı.”

Avra, “Elbette savaştı,” diye fısıldadı.

Saric onun sesindeki somut inanca dayanamadı. Ona yaklaşıp saçlarından tuttu.

“Gerçekten mi? Peki, kız kardeşimi alamamam durumunda seni idama sürükleyecek olması da sevgi mi? Onun yüzünden ölecek olman?” Avra'nın suratına tükürük saçılmış, ama yine de gözleri büyük bir yüz­süz­lük­le Saric'e odaklanmıştı. İçinde en ufak bir korku olmaması, aşağılamaların en büyüğüydü.

Saric elinin tersiyle vurarak onun ilk önce masaya çarpmasına, ardından da yere düşmesine sebep oldu.

“Köpek! Bekçilerin büyük sırrı bu, yani efendinin esareti mi?” Masasına yürüdü ve orada, dokümanların üzerindeki mühürleri açmak için tutulan bıçağı kaptı. Avra'yı bileklerinden yakaladı, bağlarını kesti ve tekrar yere düşmesini seyretti.

“Beni iğrendiriyorsun. Geceyi yalnız geçirdin çünkü kendimi seni almaya gelmek için *ikna edemedim*. Ama kız kardeşimi geri alamamam durumunda, seni bir dahaki görü-

şümde arzularımı seninle körelteceğim. O yaranın açıldığı gün yapılmış olması gereken şeyi yapacağım. O buruş buruş teni kesecek ve seni bir hayvan gibi öldüreceğim.”

Saric, Avra’yı ayağa kaldıran Muhafızlara seslendi. Avra onların ellerinden kurtulmak için delicesine çırpındı, saçları karman çormandı, koyu bir iz çoktan yanağına yerleşmiş, onu karartmıştı.

“Onu bahçe kapısına götürüp serbest bırakın. Şimdi çıkın, hepiniz.”

Gittiklerinde bıçağı bir köşeye attı. Beklemekten başka bir şey yapamazdı. Hiçbir şey.

Feyn koyu renk saçlı bir kızın kapıdan çıktığını görene kadar saklandığı yerde bekledi, yırtık elbiseleriyle sıradan görünüyordu. Yolladığı ulak Avra’ya yetişene ve üzerinde şifreli kelimelerle sadece şunlar yazılı notu ona verene kadar yerinden ayrılmadı: *Rom hayatta ve iyi. Onun gelmesini bekle.*

Avra hoş bir kızdı, kendine has bir güzelliği vardı. Rom ona bağlanmakta haklıydı.

Feyn tatmin olmuş bir halde Kale’ye girdi ve doğrudan makam binasına yöneldi. Büyük bronz kapıları iterek ardına kadar açtı ve babasının bölmesine girdi.

Ancak pencereden dönüp ona bakan kişi babası değildi. Saric’ti. Ayrıca masanın yanında dikilen adam Rowan değil, simyacı Corban’dı.

Saric'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kardeşim!"

Saric'in saçları dağınıktı. Koyu renk gölgeler gözlerinin altına birer çürük gibi yerleşmişti. Feyn bu pejmürde haliyle bile ondan çok daha iyi durumdaydı.

"Bu da ne? Bu paçavralar da ne? Yoksa kötü muamele mi gördün?"

"Ben iyiyim. Bu beni Kale'den sorunsuz çıkarmak için başvurulmuş basit bir gizleme yöntemi."

Erkek kardeşi hemen onun yanına gitti. "Yataran'a şükürler olsun. Seni temin ederim ki, dün gece görevde olan Muhafızlar cezalandırıldı ve görevlerinden alındılar. Nasıl kötü bir gece geçirdiğimi, hayatın için ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin."

Gerçekten de, Feyn onu daha önce hiç bu halde görmemişti.

"Korkunu bir tarafa bırak, kardeşim. Ben yaşıyorum ve iyiyim."

Saric'in parmakları titriyordu. "Bunun bize neye mal olabileceğini düşündüğümde... kaçaklardan birini burada tuttuğumu biliyor muydun? Onu sana karşılık serbest bıraktım. Başka seçeneğim yoktu."

"Önemli olan benim güvende olmam. Teşekkür ederim."

"Gel. Sana biraz yemek getirtmeme izin ver. Corban?"

Simyacı kapıyı açıp bir hizmetkâra seslendi.

Feyn babasının nerede olduğunu sormak istedi. Şu anda onun nasihatine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Ama Saric onun düşüncelerini yarıda kesti.

“En çok da müstakbel Hükümdar’ı ne tür bir delinin, nasıl bir tehlikeli kuş beyinlinin kaçırdığını merak ediyorum.”

Feyn bakışlarını uzaklara çevirdi.

Rom.

Bu ad Feyn’i coşturmalıydı. Öpücüklerin, bu dünyanın betonlarının gerisinde yaşanan onca güzelliğin hatırası. En azından üzüntü.

Feyn, Rom’un güvenliğine dair beslediği korkunun ani darbesi haricinde hiçbir şey hissetmedi. Ama buna ihanet etmeyecekti.

“Senin de söylediğin gibi kardeşim, o bir deli, kendi sapkın kafasına ne doğru geliyorsa onu yapan biri. Şimdi...”

“Seni nereye götürdü?”

“Şehrin dışına çıkarttı.” Feyn, Saric’in çektiği sandalyeye kendini bıraktı; ne kadar halsiz olduğunu ancak o zaman fark etti.

“Sana Bekçilerden aldığı ve yanında taşıdığı şu kandan bahsetti mi?”

“Kan mı?” Feyn ona baktı.

“Bekçilerden aldığı kan. Onu gördün mü?”

Feyn, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“Belge gibi bir şey gördün mü? Çok eski bir şey.”

Parşömen. Saric tüm bunlardan nasıl haberdar olabilirdi?

“Kardeşim, ben kendi hayatımdan korkuyordum, deli bir adam tarafından kaçırıldım. Ayrıca onun sırlarını benimle

paylaşmış olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Tabii ki. Haklısın.” Feyn’e bir süre daha baktı, ardından babasının masasına doğru ilerledi. “Hepsini yakalattırıp öldürteceğim. Dün gece olduğu gibi uyumdan feragat etmem anlamına gelse de, Hükümdar olarak geçireceğim şu son birkaç gün süresince tek işim bu olacak.”

“Hükümdar mı? Sen neden bahsediyorsun?”

Saric karşılık vermedi.

Feyn kollarıyla destek alarak sandalyeden kalktı. “Babam nerede?”

Saric ifadesiz bir şekilde, “Babamız öldü,” dedi.

Korku Feyn’in içini, bir fırtınanın ardından hızla sarnıca akan su gibi doldurdu.

“Ne?”

Saric onunla yüz yüze gelmek için yavaşça döndü. “Dün, aniden öldü. Bu korkunç bir şoktu. Düşünebiliyor musun, burada, onunla oturmuş karşılıklı bir şeyler yiyorduk...” Saric’in bakışları uzaklaştı, dikkati tekrar düşüncelerine kaymış gibiydi.

“Babam öldü mü ve Hükümdar *sensin*, öyle mi?”

“Tıpkı kanunların gerektirdiği gibi. Doğal olarak, sen makama getirilene kadar.”

“Eğitimin yok! Nitelikli değilsin! Bir insan yıllar süren hazırlık olmaksızın Hükümdar olamaz. Bu saçmalık!”

“Evet, ben de böyle söyledim...” Durakladı. “Benim hakkımda bunları mı düşünüyorsun? Senin için vasıfsız ve yetersiz bir erkek kardeşten öte bir şey değilim, öyle mi?”

“Komik olma! Sen bugüne kadar kendini memnun et-

mekten başka ne yaptın ki? Senato ne düşündü?”

Saric’in sesi bir buz kadar soğuktu. “Kanuna, senin desteklemeye bizzat yemin ettiğin Düzen’e bağlı kalmayı düşündüler.” Gözlerinde farklı bir şeyler vardı... İkisi de çakmak çakmaktı.

Saric öfke doluydu.

Kızgınlık. Hırs. Feyn bir gün önce olsa bunları fark edemezdi. Saric böylesi bir kıskançlık ve öfkeyi nasıl hissedebirdi ki? Onun da kandan içmiş olması mümkün müydü?

“Bu şartlar altında, kanunu Miran gibi deneyimli birinin görevi devralmasına olanak sağlayacak şekilde değiştirmeliydiler.”

Saric, “İnan bana, denedim,” diyerek çıkıştı. “Ama Senato uygun gördüğü şeyi yapıyor. Belki de babam beni Senato’nun başına getirseydi böyle bir kargaşa yaşamazdık. Bizler onların buyruklarına uyan birer bostan korkuluğundan başka neyiz ki? Hatta sen bile.”

Feyn göz ucuyla simyacı Corban’ın gergin bakışlarını yakaladı. Orada öylece dikilip hiçbir şey söylemeden seyredişini... Ona yanlış gelen hiçbir şey yok muydu? Peki Rowan neredeydi?

“Rowan’ı arama. Bana Hükümdar koltuğuna kadar eşlik eden kişi oydu.”

“Kanun, Düzen’i desteklemek için yapıldı, Saric, tek bir kişinin iktidar tutkusu için değil.”

“Tutku mu? Sen tutku hakkında ne biliyorsun ki?”

“Yasaklandığını. Yine de, bu duygu bir şekilde senin

gözlerinde yaşıyor.”

Saric ona garip bir şekilde bakıyordu. “Sende farklı bir şeyler var.”

“Babamın ölüm haberini daha yeni aldım!” Feyn odanın ortasına doğru yürüdü, simyacıya doğru döndü. “Peki bu kim, şimdiki Senato Başkanın mı? Ona hiçbir şey söylemeyecek misin, Corban?” Feyn’in içini korku ve endişe yüklü bir tedirginlik kapladı ve midesini kemirerek büyüdü.

“Kanun böyle, Leydim.”

“Kanun her şey değil. Senato’nun basireti bağlanmış. Herkesin. Rom haklıydı, bahsedilen şu küçük oğlan bile benim yerimi sizin herhangi birinizden çok daha iyi dolduracaktır! Yazgı düzeltilmeye çalışılacak bir şey değildir!”

Saric, “Oğlan mı?” dedi. Olduğu yerde hareketsiz kalmıştı. “Ne oğlanı?”

Feyn gereğinden fazla şey söylemişti. Korkuları her ne olursa olsun, şu anda Hükümdar olan ve gücü elinde bulunduran erkek kardeşinin Rom’u arama çalışmalarını genişletmesini istemiyordu.

Feyn bu delice fikri bileğinin tek bir hareketiyle başından savdı ve ona sırtını döndü. “Dedikodudan başka bir şey değil. Sadece bir şeyi vurgulamaya çalışıyordum.”

“Ne dedikodusu?” Saric ona doğru yaklaştı. “Bir sonraki yedinci senin yaşındaki bir kız.”

Feyn ona şöyle bir baktı. Bu konuya gösterdiği merak çarpıcıydı. Sinir bozucu. Zihninde iki düşünce çatıştı. Bunlardan ilki haklı olduğuydu. Saric hırs doluydu. Aslına bakı-

lirsa bu güce günlerdir, haftalardır, hatta belki de daha uzun bir süredir ulaşmaya çalışıyordu.

İkincisi, böyle bir hırsın ancak kendisinin ayağını yerden kesmesine izin verdiği o zehrin aynısıyla belirebileceğiydi.

Saric'in yüzü karardı. "Hükümdarın olarak, bu oğlan hakkında bildiklerini anlatmanı *emrediyorum*."

"Ortada oğlan filan yok."

Saric, "Anlat dedim!" diye bağırdı.

Feyn ona aşağılarcasına baktı. "Sen de o kandan içtin, öyle değil mi?"

Saric gözlerini kırptırdı.

"Kan mı, kardeşim?" dedi ve ardından sessizliğe gömüldü.

"Bundan sadece birkaç gün önce odamda bahsettiğin o kan. Peki nasıl?"

Saric'in ifadesi dondu. "Ne düşünüyorum biliyor musun, bence bana yalan söylüyorsun. O şarkıcıyla birlikte kendi isteğinle gittin ve şimdi de kanunla yapılan şeyi bozmak için kumpas kuruyorsun." Feyn'e daha da yaklaştı. "*Kardeşim*, tahtta halefim olacak kişi, benim *emirlerime itaatsizlik* ediyor, öyle mi?"

Saric'in gözlerinde Feyn'in daha önce hiç görmediği bir karanlık vardı.

Feyn hızla bir adım uzaklaştı. "Ben sadece senin için endişeleniyorum."

Saric, "Bana her şeyi anlatacaksın," diye homurdandı. "Her şeyi, yoksa yemin ederim bunu senden söke söke alırım!"

Saric'i konuşarak durduramayacağını anladığından, bir adım daha geriledi.

“Saric, lütfen. Seni ne...”

Saric'in eli hızla havalanıp Feyn'in suratına indi. Feyn tökezleyerek yazı masasına çarptı. Cebi masanın köşesine takıldı ve yırtılarak açıldı. Feyn dengesini kaybedip yere düştü.

Artık herhangi bir hile olmayacaktı. Daha fazla kötülük yoktu. Feyn'in bir zamanlar içinde yaktığı ateşi çoktan söndürmüştü. O günlerde okul çağında bir oğlandı ve tıpkı dünyanın geri kalanı gibi Feyn'e saygı duyuyordu.

Şimdi Saric ne yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Feyn titreyen elini yanağına doğru kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıktı. “Bana vurmaya nasıl *cüret edersin?*”

“Hükümdar'ınla dalga geçmeye nasıl *cüret edersin?*”

“Ben senin kız kardeşim!”

Yalpalayarak ayağa kalktı, elini yüzüne bastırıyordu. Yırtık cebinden eski püskü bir bez parçası düştü. Üzeri mürekkep kaplıydı.

Feyn'in gözleri yere yöneldi, o dehşet dolu tek bir bakışla, Saric kardeşinin onun bu bez parçasını görmesini istemediğini anladı.

Feyn'in gözleri onunkilerle buluştu. Elini yavaşça aşağı indirdi.

“Benden bir şey saklıyorsun.”

“Ve sen de tıpkı küçük bir çocuk gibi davranıyorsun.”

Feyn'in ses tonu tekrar gürleşmişti. İşte, onun nabzını bu kadar kolay hızlandıran kadın *buradaydı*. Ölmesinin gerekmesi ne kadar da acıydı. Oysa ona mükemmel bir yoldaş olabilirdi.

Saric bir adım attı ve üzerinde Feyn'in elyazısıyla karalanmış satırlar olan kumaşı aldı.

Feyn, "Bu sadece şu Bekçilerin efsanesi," dedi. "Bana karşı gelip Düzen'i çökertme fantezileri."

Parşömen! Bu parşömenin çevirisi olmalıydı. Oysa Feyn böyle bir parşömenin varlığını inkâr etmişti.

Feyn, "Seni benim yönetme hakkım konusundaki önemsiz şeylerle rahatsız etmek istemedim, ama şimdi biliyorsun," dedi. "Ne kadar aptal olduğunu görüyor musun? Beni yetkili makama getireceğine, bir tokatla yere indirdin."

Saric onu zor bela duydu. Gözleri elindeki yazı dolu kumaştaydı.

Yeni yıl 471'de ya da buna yakın bir zamanda. Nesepler büyük olasılıkla bir çocuk oluşturmak için birleşmek zorunda kalacaklar Bir oğlan...

Umudumuz bu çocukta. İnsanlığını anımsayacak kişi o. Dolayısıyla bizi Düzen'den, insan kalbinin etrafını bir hapis-hane gibi avuçları arasına alan o yapıdan kurtarması gereken kişi de o. Dünyanın kurtulması için başa getirilmesi gereken kişi bu oğlan.

Saric tercümeyi hızla gözden geçirdi. En alt köşeye bir

not karalanmıştı:

Oğlan. Asil. Dokuz yaşında.

Nabızı hızlandı. Diğer bir satırda, ifadenin sonunda şöyle yazılıydı:

Oğlanı bul. Onu başa getir.

Saric'in beyrinde keskin bir zil çınladı. Demek ortada bir oğlan vardı. Bakışlarını kaldırdı. Feyn'in kendisine onaylamayarak baktığım fark etti. Elbette böyle yapacaktı... Saric kontrolünü kaybetmişti. Hem de Feyn'in kendisini gücüne karşı bir tehdit unsuru olarak görmemesinin önemli olduğu bir anda yapmıştı.

Saric, "Makamına dair herhangi bir tehdit sezmiyor musun?" diye sordu.

"Sezseydim, bunu sana hemen gösterirdim. Ama ben şu dengesiz şarkıcıyla birlikteydim. Bana herhangi bir zarar vermek niyetinde olsaydı, şu anda burada dikiliyor olabilir miydim? Bana bu imkânsız efsaneden övgüyle bahsetti ancak ona önerebileceğim herhangi bir şey olmadığı açık bir şekilde ortaya çıkınca, beni serbest bıraktı ve kaçtı, muhtemelen göçebelerin arasına karıştı."

"Yani senin elyazınla kaleme alınan bu not..." parşömenin dibindeki notu işaret etti, "elinin altında olmasına rağmen, bu oğlanın varlığına kesinlikle ihtimal vermiyorsun."

“Lütfen. Beni bu kelimeleri başka bir dokümandan buraya yazmaya o zorladı. Onu yatıştırmak için ne gerekiyorsa yaptım. Ama şimdi senin tutumun beni hayatım konusunda endişelendiriyor. Hem de kendi makamımda!”

Saric rahatlamak için derin bir nefes alıp düşüncelerini topladı. Onun gözünde kaybettiği tüm güveni geri kazanmak zorundaydı.

“Affet beni. Kaçırıldığın andan bu yana neler yaşadığımı hayal bile edemezsin. Lütfen... kendimi kaybettim. Tabii ki meşru Hükümdar sensin. Bunun tersini kesinlikle iddia edemem. Ancak babam Senato Başkanı olma talebimi reddetti ve şimdi de sen bana bir çocukmuşum gibi davranıyorsun. Senin görevden alınman düşüncesine dayanamam.”

Feyn onu kısa bir süre seyretti, ardından ona teselli dolu bir tavırla hafifçe gülümsedi. “Beni şaşırtıyorsun kardeşim. Senin liderlik için gerekli olan karakter ve maneviyata sahip olduğunu gerçekten düşünmemiştim. Belki de seni hafife aldım.”

Feyn’in sarf ettiği kelimeler onu nazik bir kucaklama şeklinde sarmaladı. Bu, her ne kadar onun ağzından çıkanlara tamamen inandığından emin olmasa da, Feyn’in bugüne kadar onunla ilgili söylediği en güzel şeydi. Saric bunun doğru olmasını dilerdi! Onun sevgisi uğruna, tüm güç umutlarından vazgeçebilirdi.

Ama bu imkânsızdı. Serum olmadan, Feyn böyle bir tutkuya muktedir olamazdı, imgelemi ne kadar cazip olursa olsun...

Öte yandan, suretini çıkardığı ifade bir imgelem değildi. Kanın yardımı olmadan Feyn'in parşömeni tercüme etmekle ne tür bir tehdidin altına girdiğini anlaması imkânsızdı. Saric'in ise, Bekçi'nin sırrının herkesi yok edebileceğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Saric boğazını temizledi. “Belki ikimiz de birbirimizi hafife aldık. Açık olmak gerekirse, bu şarkıcıda ya da Bekçi'nin efsanesinde herhangi bir tehdit görmüyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Söylediğim gibi, o, aklını kaçırmıştı. Korku ve yasaklanmış duygularla sürükleniyordu. Aldıkları zehir onları deli ediyor. Senin de içtiğinden şüphelendiğim şu kan, kardeşim.”

Bütün mesele de buydu. Bunu inkâr etmek sadece Feyn'in ona olan güvenini sarsacaktı.

“Evet. Çok akıllısın. Bunu onların Düzen'e karşı yaratabilecekleri tehdidi anlamak için içtim.”

“Ne sonuca vardın?”

Saric kaşlarını çatı. “Senin dediğin gibi, zehir. Hâlâ zihnimde dolaşıyor. Ama sen bunu fark ettin.”

“Evet.”

Saric'in zihni ani bir düşünceyle doldu: *Ve bunu sana da vereceğim. Tahta geçtikten sonra seni öldürecekğim ancak bu, kanın benimkiyle aynı arzularla kaynamadan olmayacak.*

Onun sevgisini elde edemeyecekse, en azından arzusunun, hatta öfkesini kazanmalıydı.

Saric kumaş parçasını titrek eliyle masaya bıraktı. “Şu

Bekçiler konusunda muhtemelen haklısın, ancak en küçük bir tehdidin bile gözden kaçmasına izin veremeyiz.”

“Haklısın. Bunu sana göstermeliydim, lütfen affet.”

Saric, “Törene sadece birkaç gün kaldı,” dedi. “Hayatını tehdit edecek diğer bir girişimin riskini alamayız. Biz seni yeni Hükümdar’larım selamlamayı bekleyen dünyanın önüne çıkarana kadar, tam muhafız güvenliği altında özel bölmeden dışarı çıkmamalısın.”

“Beni evde göz hapsine mi sokuyorsun?”

“Hayır. Güvenliğini garanti altına alıyorum. Bir Hükümdar olarak, bu benim görevim. Yeni Hükümdar’ın tören öncesi tecrit edilmesi gelenektendir. Kırsal mülk, Kale’yle kıyaslandığında nedir ki? Bundan daha azı senin için bir aşağılama olur.”

Feyn ona bir adım yaklaştı, artık tamamen kendisine gelmişti, gözleri göğsüne inmeden önce Saric’in gözlerinde oyalandı. Uzandı ve erkek kardeşinin omzundaki havı eliyle silkeledi.

“Öyle yaptım, değil mi?” dedi.

“Ne yaptın?”

“Seni hafife aldım.”

Saric kızardığını hissetti. Onun kalbinde yarattığı bu güçlü histen hem haz alıyor, hem de bunu küçümsüyordu.

Feyn, “Belki babam da yanıldı,” dedi. “Senato yeni başkanıyla gayet iyi uyum sağlayabilirdi. Bu benim ilk fermanın olacak kardeşim. Saltanatımın ilk gününde Senato başkanlığını üstleneceksin.”

Saric onun bu önerisine ne anlam vermesi gerektiğinden emin değildi. Bir yandan bu bir tartışma konusuydu. En azından ironikti. Diğer yandan, bu Saric'in kendi arzusunu hafifletmesine daha çok zaman tanıyacaktı. Her halükârda, Feyn' in ona el uzatması gerçeği Saric'i şaşırtıcı bir tatminle doldurdu.

“Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Hiçbir şey söyleme.” Feyn elini kaldırarak ona uzattı.

Saric elini nazıkçe avucuna aldı, başını önüne eğdi ve dudaklarını parmak eklemlerine dokundurdu. Ardından büyük bir hevesle elini çevirip avucuna da bir öpücük kondurdu. “Sana hizmet etmek benim için bir onu, kız kardeşim... Hükümdarım.”

“Öyle olsun.” Feyn o soğuk nezaketiyle gülümsedi. “Ama bana bir daha vurursan, seni idam ettireceğim.”

“Evet.” Saric ona gülümseyerek karşılık verdi. O an, Feyn'in ölümünü ona karşı beslediği arzuyu tatmin edene kadar geciktireceğini biliyordu. “Elbette. Affet beni. Hayatım üzerine yemin ederim ki bunu bir daha yapmayacağım.”

Feyn dönüp kapıya yöneldi. Acaba dünyada bundan daha muhteşem bir yaratık var mıydı?

“Oh, Saric...” Feyn döndü. “Şu yaşlı Bekçi'yi odama göndersinler. Onunla konuşacaklarım var.”

Bekçi mi?

Feyn, “Korkulacak bir şey yok,” dedi. “Boğazımı kesme-
sine izin vermeyeceğim. Ancak Düzenimize karşı bu kadar büyük bir tehdit oluşturan bu düşmanı bizzat tanımak istiyorum.”

Bunun bir zararı yoktu. Parşömeni görmüştü ve bundan oldukça etkilenmişti. Eğer egemenliğine dair herhangi bir tehdit kalmışsa, bu, Rom'un elindeki kandan gelecekti. Ya da parşömende bahsedilen şu oğlandan. Değiştirilmiş kandan olma oğlandan.

Saric, "Elbette," dedi.

Feyn başını bir kez daha sallayıp odadan çıktı.

Onun boşalttığı mekânda garip ve iğrenç bir parfüm gibi asılı kaldı sessizlik.

"Corban."

"Majesteleri."

Saric masadaki bezi kaptı ve tercüme-yi Corban'a uzattı, o bunu okurken içeri-yi arşınladı.

Simyacının gözleri sonunda havaya kalktı, Saric adamın elindeki kumaşı hızla kaptı.

"Takip eden yedincinin Feyn'le aynı doğum döngüsünden gelen bir kadın olduğunu söylediler. Yirmi bir yaşında. Ve onu takip edenin de otuzlu yaşlarının başlarındaki bir adam olduğunu. Oğlana dair hiçbir şey yok. Bana bunun bir çılgınlık olduğunu söyle."

"Oğlana dair hiçbir bilgim yok."

"Ya ortada böyle bir şey varsa? Sıradaki yedinci genç bir oğlansa?"

Corban ellerini kavuşturdu. "O dokuz yaşında makama getirilebilir ancak... on sekiz yaşına gelene kadar kendi adına hükmedecek bir naip atamak zorunda. On sekiz yaşında tahta geçmeden önce ölürse, naibi sıradaki yedinci uygun şartlara

sahip olana kadar onun yerine geçecek. Eğer çocuk tahta geçmezse, sizin yeni kanununuz doğrultusunda gücün eski Hükümdar'a geçmesi kuralı uygulanmayacak.”

“Ve ben Hükümdar olamayacağım.”

“Bu doğru.”

“Ya hem oğlan, hem de naip ölürse?”

“Saltanat yine de takip eden uygun adaya geçecek.”

“Yani şu oğlanın bir şekilde var olması ve Feyn'in yerine Hükümdarlık makamına geçmesi durumunda ben kaybediyorum.”

“Tabii eğer tüm bunların...”

“Olacağını varsayarsak!”

“Ancak ortada oğlan filan olmadığı kesin. Ayrıca varsa bile Feyn onun yolunda dikiliyor.”

Bütün mesele buydu. Yeni kanun sadece yaşı uygun olup Hükümdarlık makamına geçenler için geçerliydi. Hiç kimse, gerçekten varsa bile, henüz reşit olmamış bir Hükümdar'ın mevcudiyetini öngörmemişti. Saric'in yeni kanunu uygulanmayacaktı.

Elini kumaşın etrafına bir kafes gibi kapadı. “Ya bunca senenin ardından kanın gücünün azalmasıyla ilgili saçmalıklara ne demeli? Bu sizin modellerinizle uyumlu mu? *Ben bununla ilgili hiçbir şey duymadım!*”

Corban derin bir nefes aldı. “Uyumlu, evet. Ama ortada böyle bir kanıt...”

“Neden ben bu konudan haberdar edilmedim?” Saric öfkelenmişti.

“Bunun yerinde bir şey olacağını düşünmedik. Söylediğim gibi, böyle bir oğlan yok.”

Saric titriyordu, kollarındaki öfke sarsıntılarını kontrol edemediğini fark etti. Parşömenin eski satırlarında bir gerçek fısıltısı olabileceğinden korkuyordu.

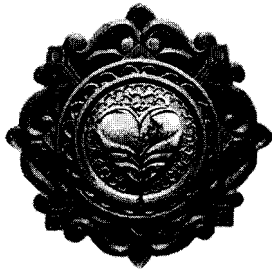
“Bu kararnameyi Hükümdar’ın emriyle tebliğ edecek-sin: Asil kan taşıyan dokuz yaşındaki tüm erkek çocuklar hemen öldürülecek.”

Simyacı duraksadı. “Majesteleri...”

“Hepsi!”

Benzi iyice atan simyacı başını eğdi. “Gereğini yerine getireceğim.”

“Kız kardeşime gelince...” Saric kapalı kapılara baktı. “Kapısına dört Muhafız yerleştir. Benim iznim olmadan dışarı tek bir adım dahi atmayacak.”



30. BÖLÜM

Rom'un aygırı, şehirden kuzeye doğru esen fırtınadan daha hızlı koşmuştu. O ve iri at gecenin büyük bir kısmını birkaç kilometre doğudaki terk edilmiş bir barakada geçirmişti. Yağmur çatıyı dövüyor, şimşek gökyüzünü aydınlatıyordu. Burada tedirginlikten uzaklaşıp huzuru yakalamışlardı. Hayvan sundurmanın çinko çatısı altında yemlenmiş; Rom da ileri karakoldan aldığı kurutulmuş eti dişlemişti. Matarasını doldurmuş, doyasıya içmişti, biraz su ve bundan çok daha az uykuyla son iki günden bitkin bir halde çıkmıştı.

Feyn ona Avra'yı serbest bırakacağını garantisini vermiş, Rom da ona inanmıştı, ama endişesi yatışmak bilmiyordu. Gittikçe azalan ikna becerisine rağmen ona güvenmekten başka bir seçeneği yoktu. Damarlarında tutkularına rehberlik edecek kan olsun ya da olmasın, Feyn etine kemiğine kadar asildi ve Avra'ya zarar gelmesinin ona bir fayda sağlamayacağını mutlaka görecekti.

Rom, Feyn'in bir düşmanı varsa, o da erkek kardeşi Saric ya da o küçük oğlan, diye söylendi. Avra değil.

Şafaktan birkaç saat önce, kısa süreliğine uyudu. Aygırın hafif kişneyişiyle uyandı, başını kaldırdığında yağmurun din-diğini gördü. Rom atı eyerler ve oradan ayrılırken, hafif bir ılık gökyüzünün doğusunu aydınlatmıştı.

Bizans'ın kuzeydoğusunda, doğu yamaçları arasından dolanan eski bir yolu takip etti. Eski boş arazilerin düzeltil-mesiyle yeniden yapılandırılan bölgenin bereketliliğine şa-şırmıştı. Bir süre, sarmal bir çayın yanındaki yeni ağaç hattını takip etti.

Bir saat sonra, Feyn'in bakmasını istediği küçük kasaba yıkıntısının ötesindeki eski yolu buldu. Otlar patıkanın bü-yük bir kısmını sarmıştı, buraya şöyle bir bakan birinin pati-kayı fark etmesi imkânsızdı. Bu yol onu kraliyet ailesiyle uzaktan akraba olan birinin mülküne götürmeliydi. Avra, “Lila,” demişti, tabii eğer ismi doğru hatırladıysa.

Şimdi, sabah güneşi sırtına vurmuş halde bahsi geçen mülke baktı. Yıkılmış bir kasabadan taşınmış gibi görünen taşlarla inşa edilmiş küçük bir kır eviydi burası. Etrafı, yolda dikilen herhangi birinin burayı gözden kaçırmasına yetecek miktarda ağaçla çevriliydi, bu bitki örtüsüne birkaç parlak yeşil servi de dahildi.

Rom atını yokuştan aşağı yönlendirerek binanın bahçe kapısının yakınındaki bir ağaca bağladı. İçeri girip evin eski kapısını tıklattığında, ne diyeceği konusunda en ufak bir fikri olmadığı fark etti.

Kapıyı açan kız sade giyimliydi. “Efendim?” Onu gör-düğüne şaşırmış gibiydi. Kızın bakışları Rom'un arkasındaki

aygıra odaklandı.

Rom, “Yalnızım,” dedi. “Lila adında bir kadını arıyorum. Burada mı?”

Hizmetkârın bakışı çok temkinliydi. Bu sade bir kızdı, tıpkı kırsal bölge gibi onun da kendine has bir güzelliği vardı, muhtemelen on dokuz ya da yirmi yaşındaydı. “Siz kimsiniz?”

“Görevli olarak Kale’den geldim. Eşine öyle söyle.”

Kızın bakışları tekrar aygıra yöneldi, ardından eve dönüp gözden kayboldu.

Kısa süre sonra kız geri dönüp onu içeri aldı.

“Lütfen efendim, beni takip edin.” Rom’u ahşap zeminli koridordan evin ortasındaki kare avluya getirdi.

“Teşekkürler, Bayan...”

Kız, “Bianca,” dedi, ardından yan kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Avluyu düzenleyen kişi kırsal bölgenin en iyi öğelerini buraya toplamıştı: çiçekler, çalılar, tek bir bodur çam... Bunları tam ortadaki patikanın iki yanına sanatsal bir düzensizlikle dizmişti. Bahçe küçüktü fakat doğal cazibesi, bulutlu bir gökyüzünün altında bile Kale’nin ağırbaşlı taşını utandıracak nitelikteydi.

Otuzlu yaşlarda bir kadın avluya girdi, uzun saçları örülüydü. Elbisesi hizmetkârınkine o kadar benziyordu ki, Rom onun da bir hizmetçi olabileceğini düşündü ama ardından kadının teninin yarı saydamlığını fark etti.

Brahma. Asalet.

Öyle olsa bile, bu kadın Feyn'e bir serçenin kartala benzediği kadar benziyordu.

“Kızım bana sizin Kale'den geldiğinizi söyledi. Adım Lila. Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay...”

“Elias.” Adını kullanmaya cesaret edememişti, gazete-lerde yayınlandıktan sonra bunu yapamazdı. Görünüşe bakı-lırsa kadın onun kim olduğunu anlamamıştı. Belki de kırsal bölgede, şehirden uzakta yaşayanların bunu yapmalarının iyi sebepleri vardı.

“Bay Elias. Sizi buraya getiren şey nedir?”

“Feyn Cerelia'nın istegiyle geldim.”

Kadın hafifçe gerildi, ancak Rom bu endişe gösterisini gözden kaçıramazdı.

“Müstakbel Hükümdar bizden ne istiyor olabilir?”

“Beni buraya bir oğlanı bulmaya yolladı. Asil bir oğ-lanı.”

Kadın gözlerini kırptırdı, ardından başını salladı. “Oğ-lan mı? Ne oğlanı?”

“Hangi oğlan olduğunu bilmiyorum. Sadece...”

“Burada oğlan filan yok, Bay Elias. Bunca yolu boş yere geldiğiniz için üzgünüm.”

Rom, hissettiği umutsuzluk belirtisini sesinden uzak tut-mayı başaramayarak, “Lütfen,” dedi. “Onun ne kadar önemli olduğu konusunda en ufak bir fikriniz yok. Eğer onun ölüm haberini sakladıysanız...”

“Burada oğlan filan yok, üzgünüm. Şimdi, eğer...”

“Leydim. Biliyorum. Bir oğlan olduğunu biliyorum. Ve

onun hayatta olup olmadığını öğrenmeliyim.”

“Lütfen efendim, içime bir korku düşürdünüz! Bunu daha anlaşılır ifade edemem. Burada oğlan filan yok... yıllar oldu. Burada yaşayan çocuk bir sağlık merkezine götürüldü. Lütfen! Bundan bahsetmek hiç hoş değil!”

“Kaç yıl önce?”

Kadın kekeledi. “Dokuz. Dokuz yıl önce.”

Rom’un kalbi tekledi. “Sağlık merkezi dediniz. Neden?”

Kadın tereddüt etti, yalvaran gözlerle bakıyordu. “Ama-
cınız beni bu konuda konuşturmak mı? Kocamı da aynı sene kaybettim. Lütfen. Eşinize bizden ne istediğini bilmediğimi söyleyin. Biz asillerin en mütevazısıyız ve Düzen’e sadığız.”

“Çok üzgünüm. Ama bunu öğrenmek zorundayım!”

“Biz çok sade yaşıyoruz, bunu alçakgönüllü mekânımızdan da anlayabilirsiniz. Lütfen eşinize bizim sadık kullar olduğumuzu söyleyin! Yaratan’a onun için dua ettiğimizi. Ama lütfen, şimdi küçük hizmetkârımı daha fazla korkutmadan önce bizi rahat bırakın. Lütfen!”

Rom kadının omzunun üzerinden, avluya girdiği kavisli girişe baktı. Arkasını dönüp buradan oğlanın nerede olduğuna dair en ufak bir bilgi edinmeden çıkmak, aklına bile getirmek istemediği bir seçenektir.

“Hiçbir şey öğrenmeden geri dönmemden hoşlanmayacaktır. Beni buraya gönderdi çünkü oğlanın gizli saklı yaşadığına inanıyor. Ama bundan da ötesi, bu oğlanın hayatının tehlike altında olduğunu düşünüyor. Her ne pahasına olursa olsun korunması gerektiğini...”

Kadın bir adım geriledi, artık tamamen korkunun etkisindeydi. Rom son ihtarını da verdi.

“Eğer geri döner ve ona ortada oğlan filan olmadığını söylersem, hayatınız sorgulanmaya başlanacak. Eviniz boşaltılacak. Yaşantınızın her bir detayı araştırılıp irdelenecek. Kayıtlar açılacak.”

Lila ona öylece baktı.

“Feyn bu oğlanı korumak konusunda çok ciddi ve onu bulmaya yemin etti. Siz de bulması için yalvarsanız çok iyi olacak. Çünkü size şu kadarını söylemeliyim, oğlanın peşindeki tek kişi o değil.”

Kadın, “Size söyledim efendim, oğlan filan yok,” diye fisıldadı.

“Anlıyorum. O zaman Feyn’e onu bulamadığımı rapor etmek durumundayım.” Rom gitmek için döndü. “Takip eden birkaç saat içinde bir birlik Kale Muhafızı’nın buraya gelmesini bekleyebilirsiniz.”

Rom, her ne kadar gerçeği öğrenmeden oradan ayrılmak gibi bir niyeti olmasa da kapıya doğru ilerlerken kadının gözlerini sırtında hissetti. Elini kapının tokmağına koydu, geri dönmek üzereydi. Gerekmesi durumunda bunu ondan zor kullanarak öğrenecekti. Hükümdar’ı kaçırmış biri için, bu neydi ki? Kadın aniden haykırdı.

“Bekleyin! Ah. Yaratan, bana yardım edin... bekleyin!” Sesi kesildi.

Rom arkasına döndü. “Evet?”

Kadın titriyordu, gözleri sabahın ışıısıyla ışıltı ışıltıydı. Onu

görünce Rom'un kalbi parçalandı. O, sevgi yerine korkunun tuzağına düşmüş zavallı bir anneydi. Dünyanın geri kalanı kadar ölü bir anne.

Kadının surati çarpıldı. "Lütfen, söylediğiniz şeyin doğruluğuna yemin edin."

Rom ellerini dua ediyormuşçasına önünde kavuşturdu. "Eğer Yaratan'a inanıyor, Feyn'in iyi olduğuna inanıyorsanız, o zaman buraya oğlana zarar vermeye gelmediğimi söyledim bana da inanın. Tam tersine, ben onun dünyadaki en değerli çocuk olabileceğine inanıyorum. Lütfen. Benim tek amacım onu korumak."

"En değerli mi? Ne demek istiyorsunuz?"

Kadın olan biteni bilmiyor muydu? Olabilir miydi?

"Onu görmeme izin vermelisiniz."

Kadın duraksadı.

"Onun şu anda burada olduğunu biliyorum. Siz bana bu kadarını belli ettiniz zaten. Oğlunuzu kurtarmanız için tek umudunuz ben olabilirim. Lütfen, onu görmeliyim."

Kadının bakışları muskasına ve oradan ellerine, ardından gözlerine ve tekrar suratına odaklanırken dikilmek, Rom'un hayatındaki en uzun anlardan biriydi.

Sonunda, "Beni takip edin," dedi.

Onu eve soktu, arka kapıdan dışarı çıktılar, servi ağaçlarının sıralandığı büyük avluya uzanan patikadan aşağı ilerlediler. Ağaçlar büyük bir dikkatle dikilmişti, içlerinden bazıları yanlış budanmış olsa da doğal bir bariyer oluşturuyor, bahçeyi sarmalıyorlardı. Patikanın sonunda, bodur ağaç-

ların kısa dallarıyla korunan bir alanda bir bank duruyordu. Evin yakınındaki bu gözetleme noktasından, Rom bunu görmekte zorlanmıştı. Ama şimdi bankın bir ucunda bir kadının oturduğunu fark edebiliyordu, başı eğikti... Onu ya da Lila'yı değil de, ağacın gölgesinde, sırtı onlara dönük halde bağdaş kurmuş oğlanı seyrediyordu.

Rom durdu. Bir an için nefes almakta zorlandı. Oğlan yaşına göre küçüktü, Rom bunu daha şimdiden görebiliyordu. Çocuğun dikkati elindeki bir şeye odaklanmıştı. Saçları koyu renkli ve sıradandı. Teni...

Rom'un kalbi tekledi. Oğlanın teni koyuydu. Zeytin tonlarındaydı. Brahmaların solgun tenine sahip değildi. O zaman asil sayılmaz mıydı?

Üzerinde sade bir tunikle, aynı açık renkli kumaştan hazırlanmış bir pantolon vardı. Ayakları çıplaktı.

Lila, Rom'un yanında yumuşak bir sesle konuştu. "Doğduğundan bu yana hasta. Ender rastlanılan bir tür doğumsal hastalık. Biraz şekilsiz doğdu."

"Dokuz yaşında mı?"

"Evet. Adı Jonathan."

Demek oğlan sakattı. Bu kısım Talus'un tahminiyle uyumluydu. Peki ama asillerin o solgun ten rengi neredeydi?

Kadın ona korkuyla bakıyordu. "Belki de sizi buraya getirmemeliydim. Belki de bu bir hataydı."

Rom gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Lütfen. Ben sadece merak ediyordum da... onun sağlık merkezine gitmesini nasıl engellediniz?"

“Babası ve ben şehri sevemedik. Ardı arkası kesilmeyen fırtınaları beni endişe nöbetlerine sokuyordu. Dolayısıyla burada, iç bölgede yaşamaya karar verdik. Ama sonra Talus ata binerken düştü...”

Rom irkildi. “Üzüldüm.” Kadına baktı. “Talus mu?”

“Babasının adı Talus’tu. Bu, nesebinden gelen eski bir isim.”

Rom, “Bunu duymuştum,” dedi. Zihni çalışıyordu. “Atan mı düştü dediniz?”

“Evet. Bu ben hamile kaldıktan kısa bir süre sonraydı, kolu düzgün bir şekilde iyileşmeyince onu sağlık merkezine götürdük. Bir daha geri dönmedi.”

Bu çok sayıda insanınkine benzer bir hikâyeydi.

Kendi babasınınkine...

“Geri gitmeye katlanamadım. Jonathân doğduğunda yanlış bir şeylerin olduğunu gördüm ve... sizin çocuklarınız var mı?”

“Hayır.” Saric başını salladı.

“O zaman korkuyu, *korkunç* korkuyu bilemezsiniz. Onu bu dünyaya getirdiğimiz için bizi suçlayabilirler. Size Jonathan’dan bahsettim, onu size gösterdim. Her şeyi riske attım. Şimdi beni Şeref Kodu’nun gerekleri doğrultusunda rahatça raporlayabilirsiniz!”

Rom kadının ellerini tuttu. “Çocuğum yok ama korkunuzu anladığımdan emin olabilirsiniz.” Avra’yı, omzuna ıslak bandajları yerleştirdikleri o geceyi titreyerek düşündü. “Oğlan... doğum kaydı yok mu?”

“Var ama onun imha edildiğini söylüyor. Öldüğünü raporladık, sonra onlara yakındaki bir kasabada yakın tarihte gömülmüş sıradan bir oğlanın zayıf cesedini verdik. Cesede bakmadılar bile... sadece alıp gittiler. Korkunçtu. Ardı arkası kesilmez bir korku içinde yaşıyoruz.”

Feyn tüm sakatların ana doğum kayıtlarının değiştirilmesinde ısrarcı olmuştu, fakat bunu yaparken özellikle ana kelimesini kullanmasının anlamı ortada aynı belgenin bir kopyasının daha olduğu anlamını taşıyordu. Oğlanın hâlâ hayatta olduğunu kanıtlayabilirlerse ve onu sağlık merkezinin dışında tutabilirlerse, kayıt geçerli olurdu.

“Ya bakıcı?”

“Bu sırrı saklayacağına yemin ettirdim, yıllardır durumu raporlayabileceğinden korkuyorum. Jonathan’la bu kadar kuvvetli bir bağ kurmasa, bence bunu çoktan yapardı.”

Rom başını sallayarak onayladı, gözlerini oğlandan almıyordu. “Onun dokuz yıl önce doğduğunu söylediniz.”

“Evet.”

“Tam olarak ne zaman?”

“Yıl 471’de. Yedinci ayda... yedinci günde.”

“Saat kaçta?” Kadına bakıyordu.

Kadın, “Yedinci saatten birkaç dakika sonra,” diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Rom’un kalbi durdu. Her şey gerçektir. Hepsi gerçektir.

Kadın, “Bu çocuk onlar gibi asil, Feyn’in ardından ikinci sırada,” dedi. “Tabii sakatlığı hariç. Onun sakat yedinci olarak doğmuş olması gerçeği Düzen’e büyük bir hakaret.

Buraya Feyn'in talebiyle geldiğinizi söylediğinizde çok korktum.”

Tam o sırada oğlan başını çevirip onlara baktı. Gözleri Brahmaların o tanıdık gri rengini taşımıyordu, sıradan bir kahverengiydi. Onda bir dinginlik, Rom'un kraliyet ve sakatlık kavramlarına ters düşen bir tatlılık vardı. Sade ve güzel bir şey.

Gayriihtiyari sordu. “Oğlunuz gülüyor mu?”

Lila ona iri gözlerini çevirdi. “Sık sık. Bunu anlamıyorum. O tuhaf bir oğlan, bizden daha az korkuyor. Onun sıkıntısının ne olduğunu hiç bilemedim.”

“Onunla konuşabilir miyim?”

Kadın tereddüt etti.

Rom, “Size Yaratın'ın önünde söz veriyorum,” dedi. “Buraya onu korumaya geldim.”

Kadın, “Size her şeyi anlattım,” dedi. “Size güvenmekten başka ne seçeneğim var ki? Hayatımız sizin ellerinizde.”

Rom banka doğru yürüdü. Bakıcı başını kaldırıp Lila'ya baktı, kafasını sallayarak verdiği onayı gördü ve oğlanı yalnız bırakıp eşinin yanına geçti.

Rom, Jonathan'ın önündeki bankın kenarına yavaşça oturdu. Hâlâ bağdaş kurmuş halde oturan bu özel oğlan da onu, onunkine eşdeğer bir ilgiyle inceledi.

“Benim adım Rom.”

“Merhaba, Rom.” Oğlan bunu sanki iki arkadaşlarmış gibi söyledi. Ardından Jonathan başını önüne eğip kucağına baktı. Ellerinin arasında bir şey vardı.

Bir kuş. Canlı ve mükemmel derecede huzurlu.

Rom, dokunmak bir yana, bir kuşu daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Ancak bu küçük yaratık oğlanın küçük elleri arasında rahat gibiydi.

Jonathan, “Ona dokunmak ister misin?” diye sordu.

Rom boğazını temizledi. “Tabii.”

Yere, tek dizinin üzerine çömeldi, kuşun tüylü kafasını parmağıyla okşadı, en ufak bir şaşkınlık hissetmemişti. Başını kaldırıp annesine ve bakıcıya baktı, ikisinden de en ufak bir itiraz gelmedi. Yere bağdaş kurup oturdu, yüzü bu arkadaşlığı en ufak bir itiraz göstermeden kabullenen oğlana dönüktü.

Rom yere düşmüş bir yaprağı aldı, sararmış ama henüz kurumamıştı. Sonra yaprağı katlamaya başladı.

“Bugüne kadar dokunduğum tek kuş kendi yaptığım,” dedi. “Onları bazen yaparım, aynen şöyle.” Dikkati kendi parmaklarından ziyade, Rom’u yaprağı katlayarak uçurtma şekline sokar, ardından kenarlarını geriye kıvrıp kanatları yaparken seyreden oğlanın kilere odaklanmıştı. Uzun uç, ince bir boyun yapmıştı. Sonra da turnanın kafasını.

“Görüyor musun?” Yaprak kuşu havaya kaldırdı, sonra da aralarına, yere bıraktı.

Oğlan, hafif bir rüzgârla bile kırılabilecekmiş gibi görünen narin bir ses tonuyla, “Hımm,” dedi. “Bu hoş bir kuş.”

Jonathan ayağa kalktı, çalılardan birine doğru topallayarak ilerledi ve kuşunu dallardan birine bıraktı. Sakattı ama topallamak onu rahatsız etmiyor gibiydi. Döndü, tekrar yerine oturdu ve Rom’un küçük kuşunu havaya kaldırdı.

“Bu benim olabilir mi?”

Rom, “Senin için yaptım zaten,” dedi.

Oğlanın gözleri sevinçle aydınlandı. “Teşekkürler.”

Rom’un kalbi oğlanın gülümseyişini görür görmez kırıldı. Onda, Rom’un bugüne kadar başka hiç kimsede rastlamadığı ya da hissetmediği büyümlü bir yan vardı.

Ya da basitçe söylemek gerekirse, Talus Gurov’un umudunu var oluşunun mucizesinden dolayı bu çocuğa aktarıyordu.

Rom arka cebine uzanarak, “Burada bir şey daha var,” dedi. Parşömeni çıkarıp açtı. “Bunu birkaç gün önce buldum. Çok eski bir kâğıt.” Bunu oğlanın dizine serdi. “Seni nasıl bulacağımı buradan öğrendim.”

Jonathan bir süre parşömene baktı, sonra bakışlarını kaldırdı. “Beni mi arıyordun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Pekâlâ...” Ne diyebilirdi ki? Bekçiler haklı ve Jonathan insanlık için tek umut olan kanı taşıyan, uzun zamandır beklenen çocuk olsa bile, oğlan muhtemelen bunu bilemezdi, öyle değil mi? Duruma bakılırsa o sadece kuşlarla iyi anlaşılan, yaşam dolu olduğunun farkında bile olmayan, dokuz yaşında bir çocuktü.

Rom, “Çünkü ben senin çok özel bir çocuk olabileceğini düşünüyorum,” dedi.

Jonathan sırtıttı. “Söylenebilecek en güzel şeylerden biri bu.”

Yoksa Jonathan tahmin ettiğinden daha fazlasını mı biliyordu?

“Jonathan, kendini diğer insanlardan farklı hissediyor musun? Bazı şeyler... bilmiyorum işte... mesela keder ya da neşe senin için herhangi bir anlam ifade ediyor mu?”

Oğlanın gözleri şaşkınlık türü bir şeyle aydınlandı.

Şaşkınlık mı? Korku değil ama.

“Bu duyguları biliyor musun?”

Biliyordu! Kesinlikle biliyordu çünkü hepsini hissetmişti!

“Evet. Eski bir kandan içtim ve bu beni değiştirdi. Eğer haklıysam... eğer parşömen haklıysa, dünya ölü demektir. Herkes! Ama ben o kanla hayata geri döndürüldüm.” Bunu hızla söyledi, bu işten bir an önce sıyrılmayı umutsuzca bekliyordu. *Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şey*, diye düşündü. Ama artık tamamen bu işin içindeydi. “Bekçiler dokuz yaşındaki bir oğlanın kanının dünyaya hayatı geri getireceğini söylüyor. Ve Jonathan, bence bu oğlan sen olabilirsin.”

Bir tepki gelmesini bekledi. Bir baş işareti. Ne olup bittiğini bildiğini gösteren bir bakış. Ama oğlan daha başka bir şey söyleyecek mi diye beklercesine baktı.

Rom kendisine Jonathan’ın sadece bir çocuk olduğunu hatırlamasını söyledi. Yine de oğlan Rom’un tahmin ettiği kadar büyük bir şaşkınlıkla tepki vermemişti. Ya da kafası pek o kadar karışmış görünmüyordu.

Rom, “Buna dair bir şey biliyor musun?” diye bastırdı.

“Hüzne dair?”

Oğlan, “Yani şimdi sen bunun doğru olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Öyle olduğunu hissediyorum!” Rom kendi kolunu tuttu.

“O burada, kanımda. Doğru olduğunu *biliyorum*.”

“Ben oğlandan bahsediyorum. Dünyanın ölü olduğuna ve bir oğlanın onu hayata döndürebileceğine inanıyor musun?”

“Öyle olmalı. Sen söyle, öyle mi?”

Jonathan kuşu serbest bıraktığı çalılara doğru baktı. Hafif bir titreme zayıf parmaklarını sardı. Oğlan, “Rüyalar görüyorum,” dedi.

“Rüyalar mı?”

Oğlanın gözleri tekrar Rom’a odaklanmıştı. “Sen onların doğru olduğunu mu söylüyorsun?”

“Ne rüyası?” Rom heyecanını zapt etmekte zorlanıyordu.

“Her gece rüya görüyorum. Tüm dünyanın ölü, canlı tek kişinin ben olduğumu. Bekçi olarak adlandırılan insanların beni koruduklarını. Bir savaş yaşandığını.”

“Savaş mı?”

Parşömen çocuğun başa getirilmesi gerektiğini iddia ediyor, ama savaşla ilgili hiçbir şey söylemiyordu.

Jonathan, “İnsanların öldüklerini görüyorum,” dedi. Gözlerini kırıştırdı ve tekrar uzaklara baktı, ancak Rom oğlanın yüzündeki hafif korku çizgilerini gözden kaçırmadı. Oğlanın gözleri yaşlarla doldu.

Rom elini Jonathan'ın koluna bıraktı. Konuştuğunda sesi fısıltıdan biraz daha güçlüydü. “O oğlan sensin, Jonathan.” Çalıdaki kuş kanatlarını çırparak uçu. Rom başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Konuşmak bir yana, zar zor düşünebiliyordu.

Oğlan, “Bundan bahsetmemeliyim,” dedi. “Rüyalar ağlamama sebep oluyor.”

“İyi ama ya sen tıpkı benim gibi, belki de benden *fazla* hayattaysan? Ya çok özelsen ya da hatta meşru Hükümdar' san?”

Jonathan'ın gözleri omzunun üzerinden annesinin dikildiği yere döndü. “Bunlar sadece rüya. Ben sakat bir çocuğum. Hayatta bile olmamam lazım. Hükümdar Feyn olacak.”

Feyn'den haberdar mıydı? Ama tabii ya, tüm dünya Feyn'den haberdardı.

Rom, “Evet, meşru Hükümdar Feyn,” dedi, “ama sen bir sakattan çok daha fazlasısın. Parşömen senin sakat olacağın *kehanetinde bulundu!* Sakat olman gerektiğini söyledi. Görüyorsun ya. Bu doğru *olmalı*. Hepsi!”

Kimi ikna etmeye çalışıyordu ki? Oğlanı mı, kendisini mi? Çünkü şu anda, Jonathan hiç de müstakbel Hükümdar olması umulan kişiyi andırmıyordu.

Ancak oradaydı işte. Hayattaydı. Bekçi'nin söylediği her şey, parşömenin söylediği her şey doğruydu.

Rom, “Ne hissediyorsun?” diye sordu. “Annenin hissedemediği şeyleri hissediyorsun, öyle değil mi? Bunun sebebi, benimle aynı kanı içmemiş olmana rağmen hayatta olman, ki bu da tek bir anlama geliyor; kanın canlı ve rüyaların ger-

çek. Zihninin bir şekilde bizimkinden farklı ve hiç kimsenin göremeyeceği şeyleri görebiliyorsun. Bu doğru, Jonathan. Hepsi doğru. Sana bunu söylemek ve... seni korumak için buradayım.”

Cümlesinin son kısmından ağzından çıkana kadar emin değildi. Ancak şimdi, en ufak bir şüphe duymadan, bunun da doğru olduğunu biliyordu.

Dokuz yaşındaki herhangi bir çocuk böylesine imkânsız şeyler duysa, bunun bir oyun olduğunu düşünebilirdi. Ama Jonathan’da kendini ele veren bir ciddiyet vardı.

Biliyordu. Rüyalarının gerçek olduğundan en başından beri şüpheleniyordu. Belki de kendisini farkında olmadan bugünlere hazırlamıştı.

“Bana inanmalısın, Jonathan. Sen bu dünya için çok, çok önemlisin.”

Jonathan yere baktı. O kahverengi gözlerin gerisinde ne tür düşünceler sıralanmıştı acaba? Sıra dışı ve yalnız olmak nasıl bir şeydi? Dünyanın sizi hiçbir zaman kabullenmediğini ve kabullenmeyeceğini bilmek? Varoluş sırrınızın herkesçe bilinmesi durumunda, bunun, sizin sonunuz olacağının farkına varmak?

Sevginize, ağlamalarınıza ya da kahkahalarınıza karşılık veremeyecek bir annenin oğlu olmak? Ya da bir şey yaptığınızda, her seferinde yaptığınız şeyden dolayı korkmak?

Rom kendini gözyaşlarını engellemeye çalışırken yakaladı. Bu oğlanın dokuz yıllık varoluşu nasıl bir şeydi?

“Bana rüyalarından biraz daha bahsetmek ister misin?”

Oğlan derin bir nefes aldı, yutkundu ve oturdu. “Eğer haklıysan, belki de rüyalarımın daha başka bir şey anlatmamam en iyisi olacak.”

“Neden anlatmayacaksın ki?”

“Çünkü onları anlamıyorum.”

“Belki ben anlamana yardımcı olabilirim.”

“Yapabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Sorun değil.” Bir dakika sonra Rom, “En azından bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin?” dedi.

“Bilmiyorum. Ama sanırım bileceğim. Belki de rüyalarını dinlemelisin.”

“Ben bu tür rüyalar görmüyorum.”

Jonathan başını kaldırıp ona baktı, tedirgin olduğu açıktı. “Ben nasıl Hükümdar olabilirim ki? Müstakbel Hükümdar Feyn.”

“Evet, bu doğru. Tabii eğer...”

Bilineni konuşmak istemedi. Feyn’in öldüğünü düşünmek onda korkunç bir kırgınlık yarattı. Bunu dokuz yaşındaki bir çocuğun aklına getirmek adilik gibi göründü. Ama eğer dünyanın yaşam umudu Jonathan’ın omuzlarına yüklenmişse ve bunun olması için yolunda sadece Feyn dikiliyorsa, belki de ölmesi amaçlanan kişi o değildi. Feyn’di.

Hayır, bu kesinlikle olamazdı.

Rom, ayağa kalkarak, “Bence bana ne yapmam gerektiğini sen söylemelisin,” dedi. Oğlanın önüne doğru yürüdü, parmaklarını saçlarında dolaştırdı. “Seni bulduğum için şanslıyım. Şimdi seni bulmuş biri olarak, tam bir boşluk içinde-

yim. Çok zamanım da yok.”

Jonathan, “Ben sadece küçük bir çocuğum,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

Rom iç çekti, etrafına bakındı, ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Ama Jonathan’ın bunu takip eden sözleri onun olduğu yere çakılıp kalmasına sebep oldu.

“Rüyamda, dört kişi daha vardı.”

“Ne?” Rom’un kalbi yerinden fırladı.

“Kanı içtiler.”

“Diğerlerinden haberin var mı?”

“Rüyamda gördüm. Onlar gerçek mi?”

“Evet!”

“Beni buldun.”

“Evet.”

“Ben bunların hepsini gördüm.”

“Rüyanda mı?”

“Evet.”

“*Beni* gördün mü? Kim olduğumu?”

“Seni değil, sadece bir adam vardı. Ama şimdi onun sen olduğunu biliyorum. İşte, zamanı geldiğinde ne yapman gerektiğini bileceğini de biliyor olma sebebim bu. Eğer rüyalar doğruysa ve benim de yapmam gerekeni yapmam gerekecekse, o zaman senin de yapman gerekeni yapman gerekecek.”

Rom’un zihninde, tüm mantıksızlıklara rağmen bir gün dünyaya hükmedecek oğlana baktığına ilişkin en ufak bir şüphe yoktu.

Bu oğlan insanlığın tek umudu haline gelecekti ve hayatı da Rom'a emanet edilmişti.

Son üç günün ağırlığı üzerine çöktü. Oğlanın annesine söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Bu oğlanı hayatı uğruna koruyacaktı.

Oğlan yumuşak sesle, "Ama birilerinin öleceğini bilmelisin," dedi.

"Dünya zaten ölü, Jonathan."

Oğlanın gözleri iki hüznün havuzuydu. "Bazen ölüm tek yoldur."

Rom tekrar yere çöktü, oğlanın karşısına bağdaş kurup oturdu. "O zaman bana inanıyorsun, öyle mi?"

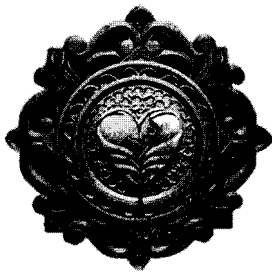
Oğlanın parmağı yaprak kuşun başını okşadı. "Beni buldun."

Rom, "Seni buldum," dedi.

Jonathan, "Benimle biraz daha kalacak mısın?" dedi. "Bana yapraktan kuş yapmayı öğretecek misin?"

O an, Jonathan tekrar küçük bir oğlana benzemişti.

Rom, "Eğer istediğin buysa, hayatımın geri kalanını sana nasıl kuş yapılacağını göstermeye adayacağım," dedi.



31. BÖLÜM

“Neden sana Kitap diye hitap ediyorlar?”

Feyn’in sorusu havada asılı kaldı. Kabul odasının yüksek pencerelerinden dışarı bakan adam, Muhafızların kendisini içeri soktuklarından beri olduğu yerden kımıldamamıştı.

Feyn’in odası Düzen’in örnek dairesiydi. Yatak düzeltilmiş, gömme dolabının tavanındaki delik tamir edilmişti. Yeni boyanın hafif kokusu havada hâlâ asılıydı. Giriş salonunda, zorla açtırılmış ve dikenlerinden arındırılmış ender bulunur, inanılmaz derecede pahalı bir buket çiçek, nadide kristal bir vazodan taşmaktaydı. Vazonun altındaki kartta, *Hizmetkârlınız: Saric*, yazılıydı.

Feyn, Nuala’yı iyi olduğunun garantisini vererek, çalışmak, dinlenmek ve kafasını rahatlatmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek odadan göndermişti. Yaklaşan törenin kaygısını üzerinden atması gerekiyordu. Bu kısmen doğrudu.

Ancak diğer bir gerçek de, düşünmek ve şu Bekçi’den daha çok şey öğrenmek için zamana ihtiyacı olduğuydu.

Bölmesinin güvenli ortamına geri döndüğünden bu yana, Saric’le karşılaşma anını yüzlerce kez gözden geçirmişti. Senato Başkanı Rowan’ı hemen yanına çağırtmış, babasının ölümüne ve bunun hemen ardından erkek kardeşinin makama getirilişine dair tüm detayları öğrenmişti. Feyn’in güvende olduğunu görmenin rahatlığı ona olayları detaylı açıklama gücü kazandırmıştı. Feyn, Saric’in Hükümdarlık makamına geçici yükselişinin siyasi mantığını sonunda anlamıştı.

Sonrasında kardeşi kendisine vurduğunda konuyla alakalı başka bir sonuca daha varmıştı.

Saric onu öldürmeye niyetlenmişti.

Rowan’dan, Saric’in dokuz yaşındaki erkek asillerin hepsinin en kısa sürede idamını emrettiğini öğrenmişti; bu, Rowan’ın büyük bir risk üstlenerek durdurduğu bir emirdi. Rowan, “Bunun saltanatınıza büyük bir tehdit olduğunu düşünüyor,” demişti.

“Görüyorsun ya, Senato onu makama getirmekle büyük hata yaptı.”

“Belki, ama ne yapabilirdik ki? Kaçırılmanız Senato’yu büyük bir paniğe soktu, dolayısıyla kanunu harfiyen yerine getirdik.”

Feyn, Rowan’ın korkularını giderdi ve ona Saric’in emrini geciktirmekle çok iyi bir şey yaptığını söyledi. Ona erkek kardeşinin korku haricinde bir nedenle harekete geçtiğini söylemedi. Verilen emrin sadece deneyimsizlik ve akılsızlığın bir sonucu olduğunu söyledi.

Artık emindi; Saric karanlık tutkuların esiri olmuştu.

Hükümdarlığı onun elinden alana kadar rahat etmeyecekti... Hem de kalıcı olarak alana kadar. Yeni kanunun kabulüyle, Feyn'in makama geçtikten sonra ölmesi durumunda sıradaki aday o olacaktı. Ve Feyn'in, makama geçtiği gün olmasa bile, bunu takip eden ya da bir sonraki gün gerçekten de Saric'in elleriyle öleceğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Hayatını kaybedebilirdi. Saric güce dair büyük bir heves duyuyordu.

Dolayısıyla Feyn de onun kendisine ilişkin bu sapkın düşkünlüğünü koz olarak kullanmış, ortada en ufak bir umut yokken ona ümit vermiş, makama getirildiğinde Senato başkanlığını yapacağını söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Ama bu hiçbir zaman olmayacaktı.

Erkek kardeşi asla Hükümdarlık yapamayacaktı çünkü o, Feyn'den önce ölecekti. En azından, vatan hainliğinden dolayı kendi zindanında ikamet edecekti. Bu, henüz Saric kendisini yok etmeye zaman bulamadan, Feyn'in Hükümdar olarak atacağı ilk resmi adım olacaktı. Şu anda Hükümdar olması gerçeği, Feyn'i herhangi bir girişimde bulunmaktan alıkoyan tek şeydi. Ne onun, ne de Senato'nun üzerinde resmi bir yaptırım gücü vardı. Diğer yandan, Saric buna sahipti.

Feyn akıllı davranmalıydı.

Bundan Rowan'a bahsetmedi. Ama adam kısa süre sonra olanları öğrenecekti. Feyn bunu öğrendiğinden emin olacaktı.

Bu arada, ona sadece birkaç gün önce sırlardan bahseden Bekçi şu anda karşısında bir sütun sessizliğinde dikiliyordu.

“Neden benimle konuşmuyorsun? Parşömeni okudum ve senin geçmişini biliyorum. Beni duymuyor musun? Beni bulması için yolladığın adam beni buldu.”

Parşömendeki sözleri hafızasından kovaladı. Bunlar, ortada en ufak bir umut yokken umut arayan eski bir cemaatin garip inanışlarından biraz daha fazlasıydı. Talus Gurov, tıpkı Feyn’in erkek kardeşi gibi, Kaos’un yasaklanmış sarhoş edici içkilerinin peşine takılmıştı. Hükümdar olarak, eski çağın izlerinin tümünü temelden halletmek onun görevi olacaktı.

Zihninin ona söylediği şey buydu.

Hafızası Rom’un imgesiyle doldu, onun kendisini nasıl etkilediğini anımsamaya çalıştı. Tekrar kendi kalbine dokunmayı denedi.

Bu his, içinde olsa bile, ya bulamıyor ya da hissedemiyordu. Orada sadece şu korku vardı. Kanın tehlikeli sonucuna ve deneklerini, geleceklerini, hatta kendi geleceğini nasıl etkileyebileceğine dair hissedilen korku...

Geriye Rom konusu kalmıştı, derin sapkın düşüncelerin arasına sıkışıp kalmış masum biri... Rom’un hafif bir düzeltmeden daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Düzen’in gerçek hedefi ve güzelliği buydu. Hükümdar olduğunda yanılığa düşenleri ezmeye, düzeltmeye kararlıydı. Düzen’in kendine has bir izahı, ışığı vardı. Onun dışında kalmak isteyenler için ne doğa, ne de tatminkârdı.

Ya parşömende yazanlar doğruysa ne olacak, Feyn?

Ama olamazdı. Bunun düşüncesi bile komikti. Hepsi ölmemiş miydi?

Ya ortada bir oğlan varsa?

Zihninde küçük bir belirsizlik oluştu.

Feyn, “Rom oğlanı aramaya gitti,” dedi. “Ama ortada oğlan filan yok, öyle değil mi? Hayır, ama sen bunu bilemezsin elbette. Zihnin bu imgelemin esiri olmuş bir kere.”

Bekçi yavaşça ona doğru döndü, Feyn’e, dünyaya hükmeden kendisiymiş gibi baktı. Bugüne kadar oğlana, kana ve sırlara dair ipe sapa gelmez şeyler söyleyip durmuştu, şu anda ise başka bir insan gibiydi. Mesafeliydi, ancak Feyn de daha önce zindana onu bulmak için inen kadınla aynı kişi değildi. Yine de, adam hiçbir şey söylemedi.

Feyn, “Sakat bir oğlan bir şekilde bugüne kadar hayatta kalmış olsa bile,” dedi, “dünya onu hiçbir zaman kabullenmeyecektir. Şu anda Yeniden Doğuş’a sadece birkaç gün kaldı.”

Yaşlı adam sonunda alçak sesle, “Yeniden Doğuş Günü,” dedi.

Feyn, “Ah, işte konuşuyor,” dedi. “Senin zindanda gördüğüm o çılgın adam olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.”

“Henüz gerçek bir Yeniden Doğuş olmadığının farkında olmalısınız.”

“Asi kâfirler de öyle söylüyor.”

Adam, “Hepimiz birer ölüyüz,” diye devam etti. “Siz ve ben şu anda burada dikiliyoruz ama nefes alan birer ölüden başka bir şey değiliz.”

Parşömen de öyle diyordu.

Feyn kollarını indirdi ve üzerinde gümüş çaydanlık

duran küçük masaya yöneldi. “Ben de senin delirdiğinden endişelenmiştim.”

“Ah, sizi temin ederim ki ben ciddi derecede deli sayılırım. Bir süredir böyleyim. Etrafınızdaki dünyanın sizinle birlikte yaklaşık bir asırdır ölü olduğu gerçeğini taşımayı deneyin. Türünüzün en sonuncusu olduğunuz gerçeğini. Söylenecek, konuşulacak çok şey var. Sadece kendinizle konuşabildiğinizi bir düşünün. Bu insanı delirtir.”

Feyn üzerinden buhar tüten sıvıyı porselen bir fincana boşalttı. Fincanın aynısından küçük masanın Bekçi’ye yakın tarafında da bir tane duruyordu, çoktan soğumuş, hiç dokunulmamıştı. Feyn, “Deli olduğuma inanıyorsun, öyle mi,” dedi. “Kendinin de hayattaki akıllılardan biri olduğuna...”

“Hayır, hayattaki değil.”

Feyn fincanından bir yudum aldı, sonra hızla masaya bıraktı.

“Dünyada yüzyıllardır huzur hüküm sürüyor. Kaos Çağı o kadar çok savaş ve acıyla doluydu ki... öyle bir duruma tekrar düşmeyi neden hayal edeceksin?”

“Sadece ölüler huzur içinde yatar.”

“Bizi ölü bırak! Bırak benim çoktan yaşadığım acıları canlılar yaşasın. Dünya huzurlu kalsın!”

“Bir ceset huzur içinde yatabilir ama sakın hata yapma, o yaşamaz. O gerçek insan değil. Gerçek sevgi ya da neşeyi tanımıyor, hatta gerçek barış ve huzuru... huzurdan bir kaya kadar haberdar.”

“Sizin türünüzdekiler, sahip oldukları sevgiyle birlikte

gelen elem, tutku veya açgözlülükle, hatta acıyla yüzleşmez.”

Adamın kaşları kalktı. “Yasaklı şeylerden o kadar güçlü ve etkili bir şekilde bahsediyorsunuz ki, beni şaşırtıyorsunuz.”

Çünkü sizin sevginizi tattım, yaşlı adam ve acısını da hissettim.

Feyn, “Yasaklı, evet,” dedi. “Ama geçmişi o kadar da anlamlı olmadığını ispatlıyor.”

Bekçi ona bir süre baktı. “Bana neden Kitap şeklinde hitap ettiklerini sormuştunuz,” dedi. Pencereden yavaşça uzaklaştı, eğri büğrü parmaklarıyla beyaz sakalını sıvazlıyordu. “Sorular beyinde tıpkı kemirgenler gibi sıçrayarak gezinir. Bu oğlan kim? Bu adam kim? Yaratan nerede? Ve hepsinden daha da önemlisi, kim gerçekten deli ve kim gerçekten ölü?”

Feyn kollarını kavuşturdu. “Bana şu Bekçilerden bahset. Talus’tan, o ilk bekçiden. Düzeniniz bu sırları bu kadar uzun bir süre saklamayı nasıl başardı? Şu oğlan, tabii eğer varsa... tam olarak ne yapması gerekiyor? Parşömen onun gücü ele alması gerektiğini söylüyor. Hangi gücü? Hükümdar olarak mı?”

“Tam olarak sorduğun şey sana ne olacağı.”

“Ben ne olacağını biliyorum. Sadece, *senin* bana ne olması gerektiğini düşündüğünü bilmek istiyorum.”

“Özür dilerim, bunu size söyleyemem.”

Feyn keskin bir kahkaha attı. “Neden?”

“Konuşmamaya yemin ettim de ondan.”

Feyn, “O zaman endişelenmene gerek yok, öyle değil mi?” dedi. “Eğer ben ölüysem, bir mezar kadar sessiz kalamam demektir.”

“İşte, iki ceset bir araya geldik konuşuyoruz. Bunun ki-me ne faydası var ki?”

“Yani, sahip olduğunu varsaydığın hayatı aslında yaşamadığını iddia ediyorsun, öyle mi?”

Adam durdu. “Henüz değil. Yakında olacak ama.”

Feyn onu inceledi. Bilmece gibi konuşmasına rağmen bu yaşlı adamın Feyn’in korkularım yatıştıran garip bir yanı vardı. Ölümünden bahsetmişti ama gözleri tamamen *farklı* bir şey yüzünden alev alevdi.

“Gözlerindeki ışıltıyı görüyorum; bu, etrafımızdaki aydınlıktan kaynaklanıyor. Sen salak değilsin, bilmece gibi konuşuyorsun. Sanki bir simyacı gibisin.”

Adam tekrar pencereye doğru döndü. “Belki de gerçekten öyleyimdir.”

“Sen simyacı mısın?”

Adam ellerini arkasında kavuşturdu. “Ben bir Bekçiyim. Bir koruyucu ve gerçeklerin savaşçısı. Ancak en önde gelen ilk Bekçiler simyacıydı. Benim simya bilgim erkek kardeşinizin en yakın dostlarını şaşkına çevirir. Söylendiği gibi, hata yapma: En usta kişiye karşı bile kılıç sallayabilirim. Artık öldüğüne göre, erkek kardeşinizin sadece iki gün önce öldürdüğü Bekçi Alban’ın benden çok daha iyi bir dövüşçü olduğunu itiraf edeceğim. Pekâlâ, bir zamanlar öyleydi.”

“Simyacı ol ya da olma, sen Kaos Çağı’ndan gelen özel-

likleri içinde barındırıyorsun. Düzen'e karşı direnen her şey sende mevcut!"

Adam, sıkıldığı yumruk havada arkasına doğru dönerken, "Evet!" diye gürlledi. Zamanında, şu dışarıda dikilen Muhafızlardan onunu birden alaşağı edebilirdim! Şunu açıklığa kavuşturalım: Kaos, *yaşamdır*! Tıpkı Düzen'in ölüm olması gibi."

"Kutsal şeylere sövüyorsun!"

"Bunlar gerçekler!"

Feyn, "İnan bana, eğer gerçek buysa, onu kucaklayan ilk kişi ben olurdum," dedi. "Ama ortada gerçek olan bir şey yok."

Bekçi gözlerini ona dikti. Ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme oynayıyordu. "İşte bu yüzden seni seçtim sevgili Feyn, müstakbel Hükümdar ol ya da olma... bu yüzden Rom'a *seni* arayıp bulmasını söyledim. Sen gerçek bir Hükümdar'ın sarsılmaz ve kusursuz karakterini taşıyorsun. Doğru olduğuna inandığın şeye sadakat ve bağlılıkla yaklaşıyorsun. Onun *tutsağı* oluyorsun. Hayatın boyunca sadece doğrulara boyun eğmek için eğitildin."

"Düzen'e."

"Evet, senin Düzenine. Peki ya ben haklıysam?"

"Bunu hiçbir zaman ispatlayamazsın."

"Ya o oğlan varsa?"

"Var olsa bile, onu nasıl başa getireceksin? Ne yapmaya niyetlisin, beni öldürecek misin?"

"Söylediğim gibi, ben sessizlik yemini ettim."

“O zaman yeminini *boz!*”

Adam bir adım yaklaştı, gözleri ışıltı ışıltı. “Seni inandırmamın tek bir yolu var.”

“Ne yolu?”

Adam Feyn’in önünde durdu, gözleri onunkileri tarıyordu. Feyn artık her şeyi net bir şekilde görüyordu: Bunlar bir delinin gözleri değildi.

Adam ekşi bir nefesle, “Bildığın her şeyi aklından çıkar,” dedi. “Kutsal saydığın her şeyden feragat et. Düzen’den. Korkman söylenen her şeyden.”

“Bu tam bir dalalet.”

Adam, “Dalalet,” diye tekrarladı. “Böyle bir şey yapmak sana Ölüler Diyarı’m kazandıracağı için mi?”

“Evet.”

“Yine korkun konuşuyor. Bilmediğin bir şey varsa o da şu, zaten Ölüler Diyarı’ndasın!”

Sarf edilen kelimeler Feyn’in midesine tüm ağırlığıyla oturmuş gibiydi. O kanı içerek, delişmen sancılarını öğrenerek ahiretini riske mi atmıştı? Feyn alçak sesle, “Belki kan kişiyi Ölüler Diyarı’na götürüyordur,” dedi. “Belki de ruhu yerle bir ediyordur.”

“Ruhu yerle bir etmek mi?” Adam kaba ve mutsuz bir kahkaha attı. Mimiklerine en az Feyn kadar iyi hükmediyordu. “Eğer onu içtiysen, bundan çok daha fazlasını anlamışsın demektir.”

“İçtim ama anlamıyorum!”

Adam gözlerini kırıştırdı. “Sen... sen onu içtin mi?”

“Söylemek istediğin buysa, zehri içtim.”

“Bu nasıl olabilir? İçinde çok fazla korku var!”

“Görünüşe bakılırsa bir ölçekten daha azını aldım. Etkisi silindi gitti.”

Adamın suratı bembeyaz oldu. “Son ölçeği sen mi içtin?” diye inledi. “Nasıl bir şeydi? Hayatı tattın mı? Umudu? Sevgiyi? Bu şeyleri hissettiğin muhakkak!”

Feyn zayıf bir sesle, “Sevgi mi?” dedi. Denese, Rom’un suratını avuçları arasına alışını, küçük tepeyi hızla tırmanışını hatırlayabilirdi... tıpkı kahvaltıda ne yediğini anımsayabildiği gibi. Ama bu duygu artık kalbini altüst etmedi.

Adam onu omuzlarından yakalayıp silkeledi. “Sevgi! Onu hissettin mi?”

“Ellerini üzerimden çek!”

Adam onu bırakıp bir adım geriledi. “Beni affet ama anlatmalısın. Senin hissettiklerini hissetmeyi tüm hayatım boyunca bekledim.”

Feyn, ondan uzaklaşarak, “Yapamam,” dedi.

“Doğruyu tüm hayatım boyunca korudum; senin bu kadar kolayca elde ettiğin şey için hayatım üzerine yemin ettim... ve *sen bana* şart mı koşuyorsun?”

Feyn arkasını döndü. “Bana olan her şeyi anlatacağım, ama bunu o oğlanı nasıl başa geçirmeyi planladığını anlatan şu peri masalını dinlemek karşılığında yapacağım.” Ardından da, “Tabii böyle bir oğlanın var olduğunu düşünerek,” diye ekledi.

Bu adamın sessizleşmesine sebep oldu.

Adam, “Seni bu kadar kurnazlaştıran bu kan mı, yoksa daha önce de böyle miydin?” diye sordu.

Feyn omuz silkti. “Ben müstakbel Hükümdarım.”

“O zaman bana şu kadarını söyle: Yaşadığın o süre zarfında, hayatın boyunca ölü olduğunu fark ettin mi?”

“Zehirlenmiştim! Bu benim Düzen duygumu sarsmıştı.”

“Çünkü senin Düzen’in yaşam *değil*!”

“Sen öyle sanıyorsun. Parşömen oğlanın Düzen’i yok etmesi gerektiğini iddia ediyor.”

“Hayır, Talus oğlanın bizi Düzen’den *kurtaracağı* kehanetinde bulundu.” Bekçi sakalını kavradı ve elini şöyle bir sallayarak Feyn’i başından savdı. “Ama neden bunu sana anlatıyorum ki? Yapamam.”

“Ama yapmalısın.”

“Oğlanı öldürebilesin diye mi?”

“Ne? Tabii ki hayır. Cinayet işlemek Düzen’e aykırı. Bu konuda sana, bir Hükümdar olarak söz veriyorum. İyi ama tüm bunlar ne için? Burada efsanevi bir yaratıktan bahsediyor da olabiliriz.”

Adam gözleriyle Feyn’in suratını taradı. “Sen hayatı tat-tın. İçinde bir yaşam alevi kalmış olmalı. Bu, içinden tamamen çıkıp gitmiş olamaz. Dolayısıyla bir parçan biliyor. Tüm bunları neden yaptığını *biliyor*. Sen bunu inkâr ediyorsun çünkü itaatkâr ve hürmetkârsın, çünkü Hükümdar olacaksın ve ahiretten korkuyorsun, ayrıca başka binlerce sebebin var ama içinde bir yerde biliyorsun. O kanın tek bir gramı için nelerimi vermezdim ki,” dedi. Artık mırıldanıyordu, sanki

kendi kendine konuşur gibiydi.

Feyn'in bir yanı onun haklı olmasını istedi. Ama haksızdı. Feyn bilmiyordu.

Adam, "Pis giysileri içerisinde kokan yaşlı bir adamın delirdiğini görüyorsun," dedi. "Ancak doğruyu savunmak uğruna hemen bir kılıç kapmaya ve son nefesimi vermeye, değersiz kanımı son damlasına kadar dökmeye hazırım. Sen de öylesin, sevgili Feyn. Çünkü bizim bildiğimizi, şu ölü halimle bile bildiklerimi öğrendiğinde, artık geri dönüş yok demektir. Başka hiçbir şey yok. Her neye mal olursa olsun, bu doğru için, bu umut için yaşayacağız... bunu hissedemesek bile."

"Saçmalamaya başladın, yaşlı adam."

Yaşlı adam başını sallayarak, "Biliyorsun kızım. Bildiğini biliyorum," dedi.

"Söylüyorum sana, bilmiyorum."

Adam tekrar mırıldanarak, "Biliyor," dedi. "Ben bekçi olabiliyorsam, Yaratan adına, o zaman o da olabilir." Başını kaldırıp yukarı baktı. "Pekâlâ, kazandın."

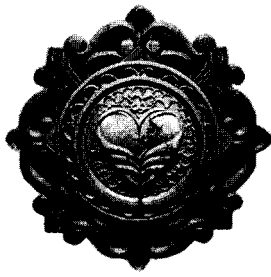
"Kazandım mı?"

"Evet. Sana canlı ya da cansız, diğer hiç kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatacağım. çünkü farkında olmasan da, o kanı içerek sen de kesinlikle bizlerden biri oldun."

"Bana ne anlatacaksın?"

Adamın gözleri onun gözlerini delip geçti.

"O kanı içmek nasıl bir his? Bunun ardından ben de o oğlanın nasıl başa geçeceğini tüm detaylarıyla aktaracağım."



32. BÖLÜM

‘Neah’ın dairesinin kapısı ardına kadar açıldı. Gözle görülmez bir diyafram tarafından çekilmişçesine menteşeleri etrafında bir rüzgâr yaratacak kadar büyük bir hızla savruldu.

Rom ayakları yere kök salmış bir halde dikiliyor, nefes nefese dua ediyordu. Alacakaranlık çekirge seslerini de beraberinde getirmişti, fakat evden gelen başka bir ses yoktu.

Rom neredeyse bir saatin tümünü burada, kırsal bölgede, gizemin tadını çıkararak, Avra’nın güvende olduğuna inanarak oğlanla birlikte geçirmişti. Ama şimdi oturma odasına adım atarken kalbi dondu kaldı.

Dairenin altı üstüne getirilmişti. Neah’ın cam vazoları kırılmıştı. Sandalyeler sağa sola savrulmuştu. Minderler yırtılarak açılmış, yünler her tarafa saçılmıştı. Neah’ın insanı sakinleştiren o korkusuz dünyasından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

“Avra?”

Yanıt gelmedi.

Mutfığa koştu, porselen parçaları ayağının altında çatırdadı. Yer açık et paketleri ve ezilmiş sebzelerle doluydu.

Panikledi. “Avra!”

Her oda aynı hikâyeyi anlattı, birileri burada bir şey aramıştı.

Kan.

Triphon ve Neah neredeydi? Ya Avra ne durumdaydı? Feyn’in onu özgürlüğüne kavuşturabildiğinden emin olamadı. Bildiği tek bir şey varsa, o da hepsinin esir alındığıydı.

“Avra!”

Sonra onu gördü. Orada, doğrudan tezgâhın üzerine, Avra’yı en son öptüğü yere kazınmıştı:

R...

Sakladığın yer.

...A

Nefes verdi. *Dışarı çıktı. Hepsi dışarı çıkmış olmalı.*

Mutfaktan bir bıçak kapıp pantolonunun beline sokuştu.

Arka odadaki dolap da benzer şekilde tarumar edilmiş, paltolar ve pelerinler yerlere saçılmıştı. Neah’ın şahsi giysileri arasında bir peder cüppesi asılıydı. Rom bunu aldı, yuvarlayıp tomar haline getirerek kolunun altına soktu, sonra merdivenlerden hızla inerek oradan uzaklaştı. Aşağıda, kapısını açmakta olan komşu yanından hızla geçen Rom’a bakmak için döndü.

Rom ondan başka kaç kişinin daha pencerelerinden kendisini gördüğünü, içlerinden kaçının ihbar etmek için tele-

fona sarıldığını merak etti.

Koştı.

Mertro istasyonuna inerken cüppeyi açıp kafasından aşağı geçirdi. Gün ortası trafiği törene iki gün kala her zamankinden daha yoğundu, ama hiç kimse bir tek gidiş bileti alan ve trene başı önünde, dualar ederek binen papaza dikkat etmedi.

Şehrin güneydoğu kıyısına kadar, tüm yol boyunca Avra'yı ve Feyn'i düşündü.

Oğlanı da öyle.

Gerekmesi durumunda Jonathan için hayatını vereceğini hiç şüphesiz biliyordu. Çoğu Bekçi bunu yapmıştı. Hayatında ilk defa, annesinin ölümünü sıkıntı duymadan düşünebiliyordu. Biliyordu ki o bir sebep uğruna ölmüştü. Aslına bakılırsa her şey uğruna...

Ya şimdi? Avra onu bekliyordu, Feyn ise Kale'de bir yerdeydi.

Sokağa çıktığında yapabildiği tek şey sakın sakın yürümek oldu. Ancak eski parke taşlı yoldan aşağı döner dönmez adımlarını hızlandırdı ve ardından da var gücüyle koşmaya başladı; yolun sonuna, pencereleri boydan boya tahtalarla örtülmüş eski matbaaya doğru koştu.

Ceketini yırtan o kıymıklı tahta, daha güçlü eller tarafından yerinden sökülerek yok edilmişti. Yerinde kocaman bir delik vardı. Rom etrafına bakındı, hiç kimseyi görmeyin-

ce açıklıktan içeri, karanlıklar arasına daldı.

“Avra?”

Gözle görülmeyen bir borudan damlayan suyun sesi yankılandı.

“Triphon?”

Gözünün kenarından, henüz onu duyamadan yandan kendisine doğru koşturan küçük karaltıyı fark etti. Avra hıçkırıklar içinde kollarına atıldı. Tıpkı hayat veren kan kadar sıcak bir rahatlama hissi Rom’un tüm bedenini sardı. Ancak o zaman titrediğini fark etti.

Yüzünü Avra’nın saçları arasına gömdü. Derin derin soludu. *Teşekkürler. Teşekkürler.* Triphon’un hemen yanında dikildiğinin, Neah’ın da onun yanında durduğunun belli belirsiz farkındaydı. Hayatında daha önce hiç bu kadar büyük bir şükran hissetmemişti. Sonra onu rahat görebilmek için Avra’yı geriye doğru itti ve kalbi parçalandı. Avra’nın yüzü koyu renkli, büyük bir çürükle kaplıydı.

“Ne oldu?”

Avra tekrar Rom’un kolları arasına sokuldu. “Beni bırakma.”

Rom kollarını onun ufak tefek bedenine doladı. “Bunu kim yaptı? Saric mi? Triphon! Sana onu güvende tutmanı söylemiştim!”

Avra, “Bu benim fikrimdi,” dedi. “Gitmeyi ben istedim.”

“Onu öldüreceğim.”

Avra, “Önemli değil!” dedi. “Sen güvendesin. Ben de hayatta.”

Haklıydı. Ama bunun Rom'un öfkесinin yatışmasına pek bir faydası olmadı.

“Sana yaptıklarının bu kadarla sınırlı kaldığını söyle.”

Avra, “Öyle,” dedi. “Bunu gitmeme izin vermesi gerektiğini bildiği için yaptı. Feyn kendini benimle değiş tokuş etti.”

İşe yaramıştı. Feyn yerine geri dönmüştü.

Rom da oğlanı bulmuştu.

Rom düzensiz bir soluk verdi. “Bir daha asla, böyle aptalca bir şeyi hiçbir zaman yapamayacaksın!”

Triphon, “O seni kurtardı adamım,” dedi. “Hayatını senin için riske attı!”

“Ve sen Triphon. Sana yemin ederim, eğer onun vücudundaki tek bir kıla zarar gelmesine izin verirsen...”

“Ne yapacaksın? Beni öldüresiye pataklayacak mısın? Neyle... kaleminle mi?”

“Dene ve gör.”

Avra, “Kesin şunu!” dedi. “Neler oluyor Rom? Bana bir öpücük de mi yok?”

Rom onu sertçe öptü, onun sıcaklığına, tadına, dudaklarını kendi dudaklarında hissetmeye hasret kalmıştı. Saçları arasından, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum. Beni duyuyor musun? Seni ebediyen seveceğim.”

Avra kollarını ona dolayıp yüzünü boynuna gömdü.

Neah onlara doğru hareketlenerek, “Seni yakaladıklarını düşündüm,” dedi. Kolları vücudunu sarmalamıştı, gözleri yüzünde kocaman duruyordu. “Seni yakaladıklarını düşündüm.”

“Yakalamadılar. Feyn’e ulaştım. Ama sana haber veremedim. Onu Kale’den çıkartmalıydım.”

Neah alçak sesle, “Sen... ona ulaştın mı?” dedi. “Ne oldu?”

Rom onlara her şeyi anlattı. Feyn’in odasına dalışını, Kale’den kaçışını, gece boyunca at üzerinde yol alışını. Feyn’e verdiği kanı. Parşömenin şifresinin çözülüşünü ve Talus’un dünyanın ölü olduğuna dair anlattıklarını...

“Ölü mü?” Triphon gözlerini kırıştırdı. “Nasıl ölü?”

Rom, “Hissetme ve sevmeye becerisinin olmadığı, insanlığın ruhunun genetik koddan soyutlandığı bir yerde, hayat olamaz,” dedi.

Triphon arkasındaki duvara yaslandı. “Lanet olsun. Tüm dünya mı? Bir dünya dolusu yürüyen... ceset, öyle mi?”

“Öyle.”

Neah, “Ya biz?” diye sordu.

“Kan bizi hayata geri döndürdü. Şimdilik. Bu kalıcı bir şey değil.”

Neah, Triphon’a baktı, ardından sanki onu yeni anlamaya başlamışçasına Rom’a döndü. “Sen ne dedin? Kalıcı değil mi? Ne kadar zamanımız var?”

“Bilmiyorum. Bir yıl mı? On mu? Yoksa sadece aylar mı?”

“O kadarcık mı?”

“*O kadarcık mı* da ne demek? Hayat bu!”

Neah, “Eğer bu şey yok olup gidecekse, nasıl hayat olabilir ki?” diye sordu. “Belki de şu anda hissettiklerimiz sadece bir başlangıç. Belki de birkaç haftada canavara dönüş-

ceğiz! Acıyı hissetmiyor musun?”

Rom bu olasılığı düşünmemişti. Ama öyle olsaydı parşömen mutlaka bundan bahsederdi. Ya da Bekçi.

Sonra, oğlanın rüyaları Rom’u rahatsız etti. Ya oğlan parşömende kehanette bulunulandan çok daha farklı bir gelecek gördüyse ne olacaktı? Savaşlar demişti. Rüyasında savaş görmüştü. Talus bir simyacıydı, kâhin değil. Öngörülerini düzey bilimsel hesaplamalardan ve makinelerin zihnini yapabildiğinden çok daha fazlasını örneklendirdiği günlerdeki matematikten geliyordu.

Yani gelecek hâlâ belirsizdi.

Rom, “Bildiklerimizle hareket etmek zorundayız. Ve şu anda bildiğimiz tek şey, yaşadığımızdır,” dedi.

Avra alçak sesle, “Ya Feyn?” diye sordu. “O tam bir ölçek içmedi.”

“O çoktan eski haline döndü. Ama artık bir müttefikimiz var.”

Triphon, “Oldukça güçlü bir müttefik,” dedi.

Avra, “Ya oğlan?” diye sordu.

“Onu buldum. Doğuda, Susin mezrasının ilerisindeki bir yerde. Orada küçük eve uzanan bir yol var. Bakıcısı ve annesi Lila’yla birlikte orada yaşıyor.”

“Onun aradığımız oğlan olduğundan emin misin?”

“Evet.”

Triphon, “Nasıl biliyorsun?” dedi.

“Onunla tanışsaydın... anlardın.”

“Parşömenden haberi var mı?”

Rom kısaca başını salladı. “Ama bundan fazlasını da biliyor. Rüyalarından. Bizi biliyor.”

Triphon, “Rüyalarından mı? Bu nasıl bir şey böyle?” dedi.

“Bilmiyorum ama ona parşömeni gösterene kadar rüyalarının sadece basit birer rüya olduğunu düşünüyordu. Fakat bence bir şekilde bunun doğru olmadığını farkındaydı. Ulu Yaratan, o sadece dokuz yaşında! Bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyorum.”

“Peki, rüyaları sayesinde neler biliyor?”

“Sadece size anlattıklarımı. Daha fazlasını söylemedi. Tıpkı parşömende söylendiği gibi sakat.”

Triphon, “Anlamıyorum,” dedi. “Nasıl olacak da bir sakat... kendisinden yapması beklenen bunca şeyi yapacak?”

“Bir şekilde yapacak. Bilmiyorum.” Ona bakılırsa, başka biri olsa nasıl yapacaktı ki?

“Belki de bu bir hatadır.”

“Hata filan değil. Çünkü o da yaşıyor.”

Avra, “Bizim gibi mi? Bu nasıl olabilir?” dedi.

“O, kanla doğmuş.”

Avra titriyordu. Rom ona bakınca, Avra başını başka tarafa çevirdi.

“Ne var?”

“Onda garip bir şeyler var.”

“Aradığımız çocuk o, size söylüyorum! Ben oradaydım.”

Avra, “Çocuktan bahsetmiyorum,” dedi.

“O zaman kim?” Ama Rom yanıtı biliyordu.

“Saric.” Avra esrarlı bakışlarını ona çevirdi. “Bu kanla hayatta olan tek kişi o oğlan değil.”

“Saric yaşıyor mu?”

“Bizim gibi değil. Görünüşe bakılırsa oğlan gibi de değil. Daha ziyade bir canavar gibi.” Avra bundan fazlasını söylemeyecekti.

Saric duygularla mı doluydu?

Bu düşünce Rom’un ürpermesine neden oldu ve ilk defa Feyn’in tehlikede olup olmadığını merak etti. Saric’in kendisine has birtakım planlarının olduğu kesindi.

Neah kollarını indirdi, gözleri karanlık penceredeydi. “Gitmeli ve hepimizi öldürmeden önce onunla aramızda barış sağlamalıyız.”

Rom, “Saçmalama!” dedi. “Bizim görevimiz oğlanın başa geçtiğini görmek, onun düşmanıya barış yapmak değil.”

Neah, “Sakat bir oğlan nasıl her şeyin yanıtı, çözümü olacak?” diye sordu.

Rom onu doğru duyduğundan emin değildi. “Beni dinlemiyor muydun? Bu oğlanın yanlış olan her şeyi düzeltme gücü var.”

Triphon, “Kes şunu artık Rom,” dedi. “Onu öldürmeliyiz.”

“Hayır. Bu konuyu çözümleyecek kişi Feyn olmalı. Oğlanı bulduğumu öğrenmeli.”

Triphon, “Feyn’e güvenebileceğini nereden biliyorsun? Bildiğimiz kadarıyla o her şeyi Saric’e anlatıyor,” dedi.

Bu doğrudu, Saric, Feyn’i konuşmaya zorlayabilirdi.

Ve Feyn oğlundan haberdardı.

Feyn vedalaştıklarındaki kişi değildi. Ama Avra konusunda verdiği sözü tutmuştu.

Bazen ölüm tek yoldur. Oğlanın sözleri eve döndüğünden beri Rom'u rahatsız ediyordu.

Triphon, "İkisi aynı anda Hükümdar olamaz," dedi.

İşte, ana noktaya gelinmişti.

Triphon yan yan baktı. "Öyle değil mi?"

Rom başını salladı. "Sıradaki kişi Jonathan. Feyn Hükümdar olduktan sonra onu başa geçirmek durumunda kalacak, ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum. İlk başta oğlanın Hükümdar olması gerektiğine onun inanması lazım. Diyelim ki..."

"Diyelim ki ne?"

Rom bir an duraksadı. "Kanuna göre, Feyn'in makama getirilmeden ölmesi durumunda, sıradaki kişi onun yerini alır. Bu kişi de Jonathan."

"Şimdi sen..."

"Söylediğim tek şey, Feyn'in tören öncesi vefatı durumunda, oğlanın kanuni Hükümdar olacağı. Feyn de aynı şeyi söyledi." Oğlanın bu yaşta gerçekten makama gelip gelemeceğiye ayrı bir konuydu.

Triphon, "Ölümler Diyarı adamım, şu söylediklerine bir bak!" dedi.

Avra, "Feyn ikimizi de kurtardı," dedi.

Neah sessizdi.

"Söylemek istediğim tek şey, Feyn'in oğlandan haber-

dar olması gerektiği.” Rom başını kaldırıp Triphon’a baktı. “İşte bu yüzden oğlanın yanına gitmeli ve onu her ne pahasına olursa olsun korumalısın. Avra ile Neah’ı da beraberinde götür.”

Triphon kısa bir an için tereddüt etti. “Olmuş bil.”

Avra, “Peki sen ne olacaksın?” diye sordu.

Rom’un gözleri hâlâ Triphon’daydı. “Oğlanın ölmesi durumunda her şeyin kaybedileceğini sana söylememe gerek yok.”

“Hayatım üzerine yemin ederim ki tek bir kılına bile zarar gelmeyecek.”

Rom Avra’ya döndü. “Ben Kale’ye geri dönüyorum...”

“Ne? Hayır! Herkes seni arıyor! Oraya Triphon’u yolla.”

Rom başını iki yana salladı. “İçeri girebilirim. Feyn beni kabul edecektir. Ona oğlandan bahsetmem lazım.”

Gitmesi için başka bir sebep daha vardı, öyle değil mi? Yaratan, bunu düşündüğü için onu affetsin...

Avra ona yaklaştı. “O zaman ben de seninle geleceğim...”

“Hayır. Saric çok tehlikeli. Senin ona yaklaşmana izin vermiyorum.”

“Ya sen? Saric’in seni ele geçirdiğini düşününce... bunun benim açımdan nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

Rom’un boğazı düğümlendi. Avra’nın elini tutup dudaklarına götürdü. “Ben sensiz yaşayamam, Avra. Ama şu parşömen beni buldu, onu ben seçmedim. Hayır, gitmeliyim.”

Zihninden geçenlerin kalan kısmını ona anlatmadı. Yapamadı.

Avra'nın yüzü buruştu.

“Beni dinle, Avra. Seni seviyorum! Yemin ederim ki, seni hep seveceğim. Oğlana git. Onu kendi gözlerinle gör. Onu güvende tut. Hemen döneceğim.”

Avra gözlerini kaçırdı.

“Avra, lütfen.”

“Bana tek bir konuda söz ver.” Tekrar Rom'a baktı. Rom gözlerindeki ifadeye dayanmakta zorlandı. “Söz ver...”

“Söz veriyorum.”

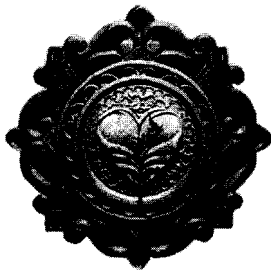
“Henüz ne isteyeceğimi bile bilmiyorsun.”

“Bunun bir önemi yok. Söz veriyorum.”

“Bana yarın bu saatlerde kollarının arasında olacağıma dair söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Ancak ikisi de verilen sözün bir tür fantezi olduğunu biliyordu. Rom'un içinde kabaran ani hüznü taşmadan bastırmak için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.



33. BÖLÜM

Diğerleri her ne kadar bir an önce harekete geçmek konusunda istekli olsalar da, sabahtan önce Kale'ye ulaşmasının Rom'a hiçbir faydası yoktu. Avra onu kalıp birkaç saat uyumaya ikna etti. Neah açısından bundan daha uygun başka bir şey olamazdı.

Bulutlar o gece parçalandı. Ahşap kaplı pencerelerden içeri ay ışığı süzüldü, kirli zeminde oynaştı ve onu çok büyük bir güzelliğe bürüdü. Ama bu ışık bir rüya gibi buharlaştı.

Neah sessizce ve tek başına ağladı.

Kendine gelmesi yarım saat aldı. Triphon orada yatıyordu, horultusu Neah'ın uyuyup kalmasını engellemesine yardımcı oldu. Avra pelerini içinde, Rom'un kollarında kıvrılıp kalmıştı.

Neah çantasını alıp pencereden dışarı bıraktı, ardından kendisi de çıktı. Gece havası serindi. Gökyüzü bulutluydu. Ay ışığı yoktu.

Tüm gece boyu oğlandan, parşömenden, yaşamdan, duyguların güzelliğinden bahsetmişlerdi. Neah buna ses çıkarmamıştı.

Ama bu süre zarfında sürekli çılgılık atmak istemişti. Konu ruhta yaşanan bu kadar çok sayıda değişim olduğunda, duygulara nasıl güvenilebilirdi ki? Ahiret, Yaratan konularına?

Güvenilemezdi.

Kutsandığımız hayata bir kez geliyoruz.

Neah kanunun ve Düzen'in dışındaki bu tehlikeli var oluşu hiçbir zaman istememişti. Dünyada sevgi olmadan zevk alınacak ve saygı duyulacak çok sayıda şey vardı.

Sevgi sonunda korkudan başka neye yol açıyordu ki? Kaybetme korkusuna. Ölüm korkusuna. Acı korkusuna.

Gelin, Yaratan'ı özenli bir Düzen yaşantısıyla memnun edelim.

Neah'ın eski yaşantısında, yeni yaşantısında olmayan bir rahatlık vardı. Rom bunun ölüm olduğunu iddia ediyordu. Korku tanıdık bir dosttu. Bununla Neah, Düzen'in sınırlamalara bağlı kalmıştı. Bu yüzden ona mutluluk sözü verilmişti.

Sirin'in ışık haresinin ölçüm işaretlerinin olmasının bir sebebi vardı; böylece her insan yaptıklarıyla yargılanacaktı. Işık halkasının pusulaya benzemesinin de bir sebebi vardı; her insan yolu bilebilirdi. Düzen buydu. Kalbi çekiştiren, sadelik ya da moralin sınırlarını bulanıklaştıran karmaşık duygular yoktu.

Ve acı yoktu. Böyle bir şey yoktu.

Memnun etmemiz durumunda, ahirette doğmamıza izin ver..

Sadece Düzen'de daha büyük bir şeyin sözü verilmek-

teydi; burada, şu anda bilinemeyecek kadar büyük bir şeyin. Ancak uğruna yaşanılacak, kurban olunacak bir şeyin. İtaat-kârlıkla kazanılan bir şeyin.

... sonsuz mutluluk içerisinde.

Şimdi yapması gereken şeyi hepsi için yapacaktı, böylece kimse ölmeyecekti, ki Rom'un onları teşvik ettiği yol buydu. Jonathan adlı şu oğlanla karşılaşması, duygularından yoksun kalmasına sebep olmuştu. Artık ona dur durak yoktu.

Şimdi, hem kendi hem de diğerlerinin iyilikleri için, her şey onun elindeydi.

Kale'ye ulaşmak iki saatini aldı. Konuşup içeri girebilmesi ise otuz dakikasını. Şimdi onun önünde diz çökmüş haldeyken, Avra'ya gaddarca davranan o canavarı görmüyordu. Hem de hiç.

İşte, giriş kapısı, söz, Düzen'in uğursuz ulağı oradaydı.

Saric'in giriş salonunun halısına diz çökmüş bir haldeyken, Neah yeri öpebileceğini hissetti. Elinden gelse secdeye kapanabilirdi. Ellerini kelepçelemişlerdi ama bunun bir önemi yoktu. Bu, günlerdir hissettiği ilk huzurdu.

“Ayağa kalk.”

Pantolonunun kirlenmesinin, saçlarının dağılmasının bir önemi yoktu.

Doğruldu.

“Konuş.”

Teni o kadar saydamdı ki, Neah adamın boynundan bir

peçe gibi uzanıp yanağına dolanan damarlarını seçebildi. Bundan sadece bir hafta önce koridorda şans eseri yaşanan bir karşılaşmada yanından geçtiği günden bu yana, Saric'te yaşanan değişim muazzamdı.

“Gözlerini çevir.”

Neah yere baktı. “Majesteleri... benim adım Neah.”

“Kim olduğunu biliyorum. Ne istiyorsun?”

Duyduğu heyecan onu dizginledi, bu yüzden içten içe küfretti. Yapabildiği tek şey orada, onun önünde, yaşadığı işler acısı titreyişin farkında öylece dikilmektir.

Güçlü ol, Neah. Hepinizin iyiliği için.

“Onu dışarı çıkartın.”

“Lütfen! Onların nerede olduğunu biliyorum,” dedi.

“Hepsinin. Oğlan da dahil olmak üzere.”

Oda sessizliğe büründü.

“Bizi yalnız bırakın.” Saric'in Muhafız'a verdiği emir bu kez farklı bir ses tonu taşıyordu.

Kapı hızla kapatıldı, baş başa kalmışlardı.

“Ne diyordun?”

Neah, “Her şeyi biliyorum,” dedi ama başka bir şey söylemedi.

“Peki bunun karşılığında ne istiyorsun?”

“Eski hayatımı geri istiyorum. Ve bir de af.”

“Ölüm?”

Neah bunu düşündü.

“Eğer yaşadığım şey hayatsa, o zaman bunu büyük bir memnuniyetle kabul ederim.”

Saric, “Kanı içtin demek,” dedi. “Hissedebiliyorsun.”

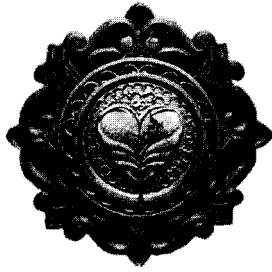
“Acı hissedebiliyorum. Özlem. Keder. Korkuyu biliyorum. Bu kadarını biliyordum ve daha önce bunlarla birlikte yaşadım. Bunu diğer bir cehennem yaşamadan atlatmama izin verin.”

“Bana oğlanın yerini söyle, ben de simyacılarımın seni şu sözde ölüme geri döndürmelerini sağlayayım.”

“Ben... arkadaşlarıma zarar vermeyeceğinize dair teminat almalıyım.”

“Benim de vereceğin bilgilerin doğruluğuna dair taahhüde ihtiyacım olacak. Eğer onları bulamazsak, senden duyularından çok daha fazlasını soyup alırım.”

Neah ellerinin titremesini engelleyemedi.



34. BÖLÜM

Rom, papaz kukuletasının altından, “Bana Nuala’yı getirin,” dedi. “Acil bir durum.”

Papaz, “Seni tanıyor muyum?” diye sordu.

“Hayır, ama Feyn tanıyor.”

Papaz, Rom’un onun adını kullanarak yaptığı hatayı düzelterek, “Leydimiz,” dedi, “inzivaya çekildi.”

“Ben Nuala’yı soruyorum. Sağır mısın? Hizmetçiyi benimle buluşması için kabul odasına yolla ya da bunun hesabını Leydi Feyn’e bizzat kendin verirsin.”

Papaz tereddüt etti.

“Gerçekten de oda hizmetçini riske atacağımı mı düşünüyorsun?”

Papaz başım sallayıp uzaklaştı.

Artık saray mimarisiyle hayrete düşmüyordu. Bir zamanlar onu hayran bırakan taş bahçeler ona, o çiçek tarhlarını artık doldurmayan hayatı hatırlatmaktan öteye geçemedi. Kalle artık onun açısından gösterişli mezardan başka bir şey değildi.

Uyandıklarında Neah'ın gittiğini görmüşlerdi. Triphon yıkılmıştı. Avra kendisini suçlamıştı. Fakat Rom'un düşünemediği tek şey çocuktur. Artık önemli olan tek şey çocuktur. Oğlan ve Feyn'e ulaşmak. Bunun için, Feyn'in bahsettiği hizmetçiden daha başka bir şey düşünememişti. Nuala.

Nuala kabul odasına onu görmeye geldi, ona gergin bir tavırla yaklaştı.

Rom onu bir kenara çekerken Nuala, "Sizi tanımıyorum, değil mi?" dedi. Kadının yüzü endişeyle çarpıldı.

Rom sertçe, gazeteleri düşünerek, "Hayır. Ama adımı duydun," dedi. "Eşine iletilmesi gereken acil bir mesajım var. Onun hayatı senin için önemliyse, onu görmeliyim."

Nuala dondu kaldı.

Rom alçak sesle, "Bana senden bahsetti," dedi. "Aksi takdirde buraya gelme riskini almayacağımı bilmelisin. Lütfen."

Nuala, "Burada olmaz," diye fısıldadı. Biraz daha yüksek bir tonla şöyle devam etti: "Gelin, Peder." Ona koridor boyunca rehberlik etti, kısa merdivenleri tırmandılar. Nuala'nın onu götürdüğü bölme Feyn'in değildi, burası küçük ve şık bir odaydı. Belki de kendi odasıydı.

Nuala kapının sürgüsünü çekip ona doğru döndü.

"Siz kimsiniz?" diye sordu, yüzü endişeliydi. Ellerini bükmeyi bir türlü bırakamıyordu.

"Ben Rom Sebastian'ım..."

Nuala hafif bir çığlık attı ama Rom, "Her ne kadar benim bir kaçak olduğumu söyleseler de, yemin ederim ki eş-

nin arkadaşayım. Onu hemen görmeliyim.”

Artık içeriyi arşınlamaya başlayan Nuala, “Umarım öylesinizdir. Yaratan, umarım öylesinizdir,” dedi. Üzerinde saray halkının koyu renkleri vardı, yürürken ayak bileklerine sürtünen uzun eteğinin üzerine basit, siyah bir kisve geçirmişti.

Nuala durdu ve yüzünü Rom’a döndü, ellerini bir sıkıp bir açıyordu. “Sizi ona götürürdüm ama iki gündür onu görmeme izin verilmediğini ifade ederken doğruyu söylüyorum. Saric onun yanına başka bir hizmetçi yerleştirdi.”

“Ne?”

“Eşinin ortadan kayboluşundan bu yana onun bana güvendiğini sanmıyorum. Eşine törende eşlik edeceğim ama o güne kadar...”

“Çok geç olur!”

“Ne için çok geç?”

Rom hizmetkâra ne kadar güvenilebileceğini bilmiyordu ama Feyn ona kefil olmuştu. Ayrıca Rom kendisine mükemmel bir suç ortağı seçebilecek konumda değildi.

“Beni dinle.” Kilitli kapıya göz attı. “Saric’in kötü şeyler yapmayı planladığını söylediğimde bana inanmalısın. Eğer beni Feyn’le görüştüremezsen, o zaman gücü elinde tutan, Saric haricinde biriyle konuşmalıyım.”

Nuala, “Ben Saric’e hiç güvenmedim,” dedi. “O, içimdeki korkuyu canlandırıyor. Şu son haftalarda hiç de kendisi gibi değil.”

Rom, *çünkü kanla tutuştu*, diye düşündü.

“Kime güvenebilirim? Lütfen!”

Nuala başını iki yana salladı, gözleri bir o yanı bir bu yanı tarıyordu. “Düşünemiyorum...”

“Yapmalısın. Saric tüm hükümeti yozlaştırıp ayartmış olamaz. Konuşabileceğin biri olmalı.”

Nuala, “Rowan,” dedi. Gözleri Rom’a odaklandı.

“Rowan da kim?”

“Senato Başkanı.”

Kıdemli devlet adamı adaletiyle ünlüydü.

“Beni ona götür.”

“Emin değilim...”

“Başka seçeneğimiz yok. Eşinin hayatına değer veriyorsan bunu yapmalısın.”

Nuala onu kısılmış gözleriyle tartarak etrafı arşınladı.

“Burada bekle.”

“Acele et. Lütfen.”

Nuala gidince Rom pencereye doğru ilerledi, cüppesinin kukuletasını arkaya atarak açtı. Feyn onu sevmiştir. Ve o da onu. Avra’ya hissettiği şekilde değil ama yine de Feyn’in makamının ondan yapmasını talep ettiğinin ötesinde, keskin zekâsının ondan beklediği saygının ötesinde bir sadakatle sevmiştir. O küçük tepecikteki kadını sevmiştir. Aynı kadın şimdi kaybolmuş, bir kez daha ölümün ve Düzen entrikasının içine sürüklenmiştir.

On dakika sonra kapı hızla ardına kadar açıldı. Nuala dar girişte dikiliyordu.

“Bu taraftan.”

Rom kukuletasını başına çekti. “Nereye?”

“Beni takip edin. Çabuk!”

Rom söyleneni yaptı, uzun koridordan aşağı ilerlediler. Başı önüne eğikti, Nuala’nın kisvesinin sürtündüğü topuklarının seyrediyordu. Gösterişli bir kapıdan beklenmedik derecede sade bir ofise geçtiler.

Akşamın erken saatlerine rağmen sıvalı duvarların ve yassı kaldırım taşlı zeminin kenarları boyunca karanlık sessizce sokulmaya başlamıştı. Rom’un Rowan olduğunu tahmin ettiği cüsseli bir adam onların içeri girişini seyrederken odanın ortasında dikiliyordu. Son bir bakışıyla Nuala hemen dışarı çıktı ve onları baş başa bıraktı.

“Nuala’nın beni Leydimizin adıyla çağırmasının haricinde, tüm bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu her neyse, çok meşgulüm. Lütfen, konuyu çabuk sonuçlandıralım.”

Rom kukuletasını açarak Rowan’ın yüz ifadesinin değişmesini seyretti.

“Sen mi?” Senato Başkanı’nın yüzü sertleşti.

Rom, o henüz suçlamalarına başlamadan konuştu. “Kaçak Rom Sebastian, evet. Ayrıca buraya dönmeden önce Feyn’i canlı gören en son kişi de benim.”

“Teslim olmaya mı geldin?”

“Hayır. Feyn’i kurtarmak için buradayım.”

“Komik olma. Onun kurtarılmaya ihtiyacı yok.”

“Emin misiniz? Feyn’in şu anda sahip olduğu tek yandaş ben olabilirim.”

“Sen Düzen’in dışındasın!”

Rom, “Ve size şu kadarını söylüyorum, o Düzen’in Hükümdarını kurtarabilecek tek kişi ben olabilirim!” diye lafı yapıştırdı.

Rowan’ın çenesi havaya kalktı. “Göreve getirileceği güne kadar inzivaya çekildi. Saric onun güvenliğini garanti altına almaya çalışıyor.”

Saric. “Onu bizzat gördünüz mü?” diye sordu.

“Evet.”

“Saric’in kendisine tehdit oluşturabileceğinin herhangi bir işaretini vermedi, öyle mi?”

“Hayır! Leydim kaybolduğunda korkudan neredeyse aklını kaçırmak üzereydi. Eğer kendisi Leydimin güvende olduğunu söylüyorsa...”

Rom, “Saric’in onun makamının peşinde olduğunu görmüyor musunuz?” diye haykırdı.

“İmkânsız. Halefîyet kanunlarına göre Leydim yarın hükümdar olacak.”

“Şu halefîyet kanunları Saric’in başa geçmesine hiçbir şekilde olanak sağlamıyor, öyle mi?”

“Hayır, Leydim Hükümdar olmadan böyle bir şeye imkân yok. Kanunlar değiştirildi.”

Rom olduğu yerde donup kaldı.

“Değiştirildi de ne demek?”

“Hükümdar kanunu değiştirdi.”

“Kanunu Vorrin mi değiştirdi?”

Senato Başkanı durakladı, bildiklerinin ne kadarını söy-

leyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi.

“Vorrin öldü. Feyn makama geçene kadar Saric Hükümdar.”

Saric mi? *Hükümdar mı?* Bu imkânsızdı!

“Nasıl?”

“Eski kanun doğrultusunda, makam en büyük çocuğa geçti. Saric buna itiraz etti ama Senato ısrarcıydı. Saric kanunun değişmesi şartıyla Hükümdar olarak hizmet etmeyi kabul etti. Yeni kanun, makama getirilen bir Hükümdar’ın vefatı durumunda, gücün eski Hükümdar’a geçmesini söylüyor.” Rowan’ın yüzü daha bunu söylerken değişmişti.

“Yani Feyn makama gelir ve ölürse, halefi...”

“Saric olacak.” Senato lideri rahatsızmış gibi göründü.

Rom, “Hepiniz aptallar sürüsüsünüz!” diye haykırdı.

Rowan, “Hayır. Bu olamaz,” diye fısıldadı. “Bu çok büyük bir suç. Cinayet Düzen’e aykırı.”

Rom, “O zaman Saric’i sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuz,” dedi.

Rowan’ın gözleri, bu ima kafasına yerleşirken, korkuyla karardı. “O benim makamımı istedi. Bu işe yaramayınca... bunu durdurmaliyiz.”

Rom o an Senato Başkanı’nın güvenilir olduğuna kanaat getirdi. “Bir oğlan var. Başa geçmesi gereken yedinci o. Açıklanacak çok şey var ama Feyn her şeyi biliyor. Bilmediği şey, benim oğlanı bulduğum. Bu ona söylenmeli.”

Rowan tek elini alnına kaldırdı. “Ne oğlanı?”

“Sıradaki yedinci. Sizin arşive girme yetkiniz var. Kra-

liyet doğum kayıtlarım kontrol edin ve bu betimlemeye tam manasıyla uyan bir oğlanın var olup olmadığına bakın. Bir sakat, son geçerli döngüde doğmuş.”

“Feyn bir şey söyledi...” Senato Başkanı gerildi. “Son döngü... bu oğlanı...”

“Dokuz yaşında.”

Senato Başkanı arkasına döndü, masasının kenarına tutundu. “Sirin, bana yol göster. Yaratan, bize yardım et...”

“Ne oldu?”

Rowan tekrar ona baktı. “Saric dokuz yaşındaki asillerin hepsinin öldürülmesi emrini verdi. Kendi egemenliğini korumak için.”

Rom suratının buz gibi olduğunu hissetti. Uzunca süre birbirlerine öylece baktılar. Saric hepsini oyuna mı getirmişti?

“Bu emir uygulamaya alındı mı?”

“Hayır, bunu durdurdum.”

“Yaratan’a şükürler olsun.”

Rowan, “Elbette bunların hiçbiri olmayacak,” dedi. “Feyn hayatta. Saric’in yerine geçecek.”

“Eğer bunu yaparsa, çok uzun yaşamayacak ama bunun sebebi oğlan olmayacak. Saric bu işi halledecek. Onda yasaklanmış bir tutku var. Ancak başa geçebilmek için Feyn’e ihtiyacı var, yoksa yerini şu oğlan karşısında kaybedecek... ya da sıradaki diğer yedinciler karşısında. Anlıyor musunuz?”

Rom duraksadı. Saric’in, kısa bir süreliğine de olsa Feyn’in başa geçmesine ihtiyacı vardı. Oğlan için ise... Saric’in parşömenden haberi olmalıydı. Rom, Rowan’a oğlanın ka-

nının önemini açıklayamadı. Henüz değil. Eğer, parşömende söylendiği üzere oğlan başa geçerse, o zaman onun yolunu tıkayan kişi Saric değil, Feyn olacaktı.

Feyn .

Bekçi'nin sözleri kafasında yankılandı: *İnandığın her şey. Sevdiğin her şey. Bunlara ilerde ihtiyacın olacak.*

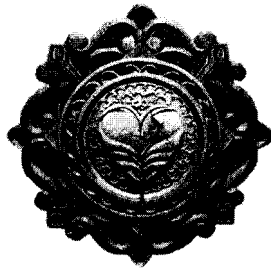
Rom, “Zindanda Kitap adında bir adam var,” dedi. “Beni ona götürün. Bu arada, Feyn’e her şeyi anlatın. O Hükümdar olana kadar güvende, Saric bunun için elinden geleni yapacak. Benim Kitap adındaki esiri görmem lazım. Oğlan hakkındaki gelişmeleri duymalı. Onu şimdi görmeliyim!”

Adam başını önüne eğdi.

“Sana eşlik etmesi için hemen birini ayarlayacağım.”

Rom onun yeraltı odasındaki seri adımlarını, Muhafız’a söylediklerini belli belirsiz duydu. Ardından kendisini kordondan aşağı koştururken buldu.

Saric'in zindanına gidiyordu.



35. BÖLÜM

Rom'a meşaleyle aydınlatılan büyük bölmenin girişine kadar bir Muhafız eşlik etti. İçeri adım atar atmaz adam gözle görülür bir titreyişle tereddüt etti.

Rom, papazın kukuletası kafasına çekilmiş bir halde, "Buradan sonrasını biliyorum," dedi.

Adam başını salladı, rahatladığı belliydi. "Sakın kaybolmayın, Peder."

Rom'un aklı artık tamamen Bekçi'deydi. Bilmek istemediği şeyi duymalı, bunu bizzat Bekçi'den öğrenmeliydi.

Rom'a oğlanı başta görmek için ne kadar ileri gitmesi gerektiğini sadece bekçi söyleyebilirdi... Tabii Feyn'in gerçekten ölmesi gerekiyorsa.

Ya Feyn'i öldürmek ona kalırsa ne olacaktı?

Boynunda ter damlaları oluştu.

Zindandaki sesler ve kokular duyularını avucunun içine aldı. Havalandırmanın vızıltısı, iniltilerin yankıları, laboratuvar hijyenle küflü taşın garip karışımı. Simya ve ölüm.

Titrek elektrik ışığı havuzları paslanmaz çelik tezgâh-

lardan, değişik şamdan ve cam eşyalardan, içinde tüm bir duvar boyunca fırın varmış gibi görünen bölmelerin kapılarından yansdı.

Rom gölgeler arasından ayrılmadı, bu da ortadaki kafeslerin çok yakınından geçtiği anlamını taşıyordu. Bakımsız insan eti kokusu onu nefessiz bırakıp midesini bulandırdı.

Karşı duvara ilerledi, ardından rastladığı ilk tünele saptı. Rowan onu açıkça uyarmıştı: “Çabuk ol, oradaki dünyada kelimeler çok çabuk yayılır.”

Koşmaya başladı. Ama bu tünel Bekçi’nin hücreğine gitmiyordu. Bunun yerine, Rom’un daha önce görmediği çelik bir kapıyla sonlandı. Rom attığı adımları zihninden geri takip etti. Arkasına, daha büyük olan bölmeye bakarken, gereğinden çok mu ilerlediğini merak etti. Bu ayrı bir geçit değil miydi? Bekçi’nin laboratuvarı kat edip dönmesi gereken yer daha mı aşağıdaydı? Yoksa bu kapıdan mı geçmeliydi?

Rom kapının sürgüsünü açtı. Kapı sessiz, ağır menteşeleri üzerinde ardına kadar açıldı. İçerdeki giriş salonu, diğer bir odaya inen dar merdiven boşluğuna doğru uzanan, sahanlıktan biraz daha büyük bir alandı. Loştu, aplikler duvara yerleştirilmişti.

Rom kukuletasını geriye doğru itti, birdenbire soluksuz kalmıştı. Gözlerini kapattı, o genç ve koyu renk saçlı kafayı, serçenin etrafına dolanan o küçük elleri, o derin gözleri hayal etti.

Soluğu düzene girdi. Beline sokuşturduğu bıçağın kabzası böğrüne battı. Kendisini iterek duvardan uzaklaştı ve ba-

samakları indi, en aşağıda bir kapıya ulaştı. Tokmağı çevirip itti.

Kapı belki yirmi adım uzunluğunda, masalar, soğutma üniteleri ve homurdanan bilgisayarlarla dolu geniş bir odaya açıldı. Odanın sonunda beş uzun su kazanı duruyor, her birinde onun yaşlarında bir erkek bedeni sıvı içerisinde yüzüyordu.

Hepsi de çıplaktı. Burunlarından, damarlarından, bedenlerindeki diğer açıklıklardan ince borular çıkmış, hepsi de bir dizi makineye bağlanmıştı. Rom şimdi onların belli belirsiz vızıltısını duyabiliyordu, dış bölmedeki havalandırmanın sesini andırıyorlardı. Tüplerin içinden geçen sıvının atışını bile görebildi.

İçeri girdi, karşısındaki manzarayla esrarengiz bir şekilde büyülenmişti. Makine sesleri yapay bir soluk, dinlenme halindeki kalbin yavaş atışlarıydı.

Erkeklerin gözleri kapalıydı. Rom tanklardan birine yaklaştı. Uzanıp cama dokundu. Ilıktı. Kalındı. Camı bir kez hafifçe tıklattı.

İçerdeki adamın gözleri aniden açıldı.

Rom geri adım attı, nabızı kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Başka hayat belirtisi yoktu, adamın göğsü ya da burun deliklerinde en ufak bir hareketlenme yaşanmamıştı. Sadece onun arkasına doğru yönelen o açık gözler. Gri, yaşamdan uzak, camsı gözler. Bu bir insan değil, Ölümler Diyarı yaratığıydı.

“Hayret verici, öyle değil mi?”

Rom arkasından gelen alçak, yumuşak sese doğru hızla

döndü. Uzun boylu, solgun tenli ve güzel giyimli bir adam, dikilmiş onu seyrediyordu. Saçları ensesinden bağlanmıştı. Bu ışık altında, teni bir soğanınki kadar ince görünüyordu. Rom koyu renkli damar labirentinin altında çene iskeletini, adamın gözlerinin derin çukurlarını görebileceğini düşündü.

Adam içeri girdi, gözleri Rom'un üzerindeydi. "Demek sen o'sun."

Rom boğazını temizledi. "Kim?"

"Şarkıcı. Adın Rom, öyle değil mi?"

Rom bıçak kabzasının kaburgalarına baskı yaptığını hissetti.

"Dürüst olmam gerekirse, herhangi bir albeni göremiyorum." Adamın sol elinin işaretparmağındaki kalın yüzük ışıldadı. Hükümdar'ın yüzüğü.

Rom beton zemine çakılıp kalmıştı. "Saric," dedi.

Bu adam Avra'ya vurdu.

"*Majesteleri.* Ama biz bu noktayı çoktan geçtik sanırım." Saric gözlerini kaldırdı. "Silahşörlerimi beğendin mi?"

Rom'un bakışları Hükümdar'dan ayrılmadı.

"Hepsi de statiz haldeler, bu sık sık bahsedilen ve hakkında yazılar yazılan fakat ancak yakın geçmişte simyacılar tarafından tamamen hayata geçirilen bir konum." Tanklardan birine doğru yürüdü, camın önünden aşağı uzun ince parmağını şöyle bir kaydırды. "Onlar bir yerde sen ve ben gibiler. Ama farklılar da aynı zamanda. Net bir şekilde ifade etmek gerekirse, üstün nitelikli genlere sahip yeni bir ırk. Güçlü. Canlı. Hisseden." İç çekti. "Tam bir canavar."

“Canavar mı?”

Saric döndü. “Bir insanın hırslandığında yapamayacağı şey yoktur. Arzusu zirve yaptığında. Öfkeli olduğunda. Bana duyguları olan on adam ver, ölümler dünyasına hükmedeyim. Yüz adam ver... hepsini birer hamamböceği gibi ezip geçeyim.”

Rom, “İşin komik yanı şu ki, bunu ölü bir adam olarak söylüyorsun,” dedi.

“Beni öldürmeye mi niyetlisin?” Adamın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

“Zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldürebilirim ki?”

“Kanı içtin, bu yüzden yaşadığını düşünüyorsun, öyle değil mi? Ama kanın değersiz olduğunu kanıtladı.”

“Değersiz mi?”

“Bekçilerin kanı zafiyetlerle dolu, sevgi de bunların en başta geleni. Benim yeni çağıma geçmesine izin verilen tek duygu, dünyayı benim kontrolüm altına alacak duygular.”

Feyn’in bu adamla bir akrabalığının olması mümkün müydü? Kaos’un Partizan Savaşı, onun gibiler yüzünden yaşanmıştı. Belki de Megas başından beri haklıydı. Böyle bir adam karşısında, Lejyon Tanrı vergisi bir şey gibiydi.

Eğer öyleyse, gerçek yaşam karşılaşılması muhtemel en korkunç lanet olabilirdi. Ya Rom her şeyi yanlış anlamışsa, Bekçiler aslında Kaos’u tekrar yaşatmak isteyen bir kültten başka bir şey değilse ne olacaktı?

Saric, “Biz, sen ve ben, yanlış yönlendirildik,” dedi.

“Öyle mi?”

“Bize Kaos’un yanlış olduğu öğretildi, oysa en başından

beri dünyayı yönetenler bunu bizleri kontrol altında tutmak için kullandılar. Mesela saf korkuyla insanlara hükmeden Sirin ve Megas... biz evrim geçirmediğimiz. Önündeki kazanda duran adama baktı. “Onlardan çok daha akılsız bir hale getirildik.”

Rom, “Sirin’in kafasındaki şeyin canavarlar yaratmak olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi.

“Belki. Ama dünyanın küçük bir oğlan tarafından yönetilmesini isteyeceğini de hiç sanmıyorum.”

Rom ses tonunu sabit tutmaya çalıştı. “Oğlan mı?”

“Lütfen. Numara yapamayacak bir noktaya geldik. İkimiz de başa küçük bir oğlanın geçebilmesinin tek yolunun, Feyn’in tahta geçmeden ölmesiyle mümkün olabileceğini biliyoruz. Aynı zamanda, böyle bir şeye benim kesinlikle izin vermeyeceğimin de farkındayız.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Saric’in dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Bana senin akıllı olduğunu söyledi.”

Rom, “Ama onun kadar mantıklı değilim,” dedi. “Feyn o kadar kolay kandırılır birisi değil.”

“Feyn mi? Ah, aynı fikirdeyiz. Ama ben bir başkasından bahsediyordum.”

Rom’un kalbi, Saric’in omzunun gerisinde, kapı girişinde bir kadın belirince hızla atmaya başladı. İlk başta onu tanımakta zorlandı; yüzü o kadar şişmişti ki, belli ki ağlamaktandı.

“Neah?”

Saric elini kaldırıp yaklaşmasını işaret etti. Neah, onu

içeri getiren Muhafız'ın itelemesiyle birlikte yaklaştı. Hükümdar'm eline uzandı.

Saric, Neah'ın parmaklarının arkasını öptü. "Görüyor-sun ya, benim de kendime has bir düzenim var. O oğlan ölecek. Fahişen Avra da ölecek. Ve arkadaşın Triphon da." Solgun gözleri Rom'a takıldı. "Tabii şu ana kadar ölmedilerse."

Rom kapıya doğru yürüyordu, zihni Saric'in sözleri arasında kaybolmuştu, artık başına gelecekler umurunda bile değildi. Zihninde tek bir düşünce vardı.

Avra.

Basamakları ikişer ikişer atladı. Kapıdan geçerek kafes dizininin yanından ilerledi, kıkırdaşmalar ve çığlıklar onu takip etti.

Gözyaşları görüş alanını bulanıklaştırdı. Bağırışlar ve çığlıkları tek bir hıçkırık kesti. Kendi hıçkırığı. Parşömen, kan, oğlan... Avra'yla kıyaslandıklarında bunların bir önemi yoktu. Onsuz bir hayat ne işe yarardı?

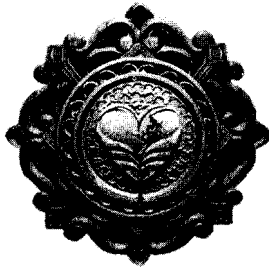
Saric onun gidişini kadirşinas bir sessizlikle seyretti. "Bırakın gitsin. O artık bizim için bir tehdit değil." Neah'ı getiren albaya arkasını döndü. "Askerler gitti mi?"

"Bir saat önce."

"Rom'u takip etmesi için bir süvari yolla. Diğerlerinin arkasından gidecek. Onu da istiyorum."

"Canlı mı, ölü mü?"

"Ölü. Tıpkı diğerleri gibi."



36. BÖLÜM

Oğlanın annesi, “Düzen bizi unuttu. Ama artık bu dönem sonlandı, öyle değil mi?” dedi.

Avra ile Triphon oğlanı bulmuşlardı, tıpkı Rom’un söylediği gibi... Son bir saat çok meşgul geçmişti, eyer çantalarını yerleştirip atları hazırlamakla uğraşmışlardı. Triphon ve Jonathan ahırda birlikteydi, evde diğer her şey sakın görünüyordu.

Avra, “Onun kim olduğunu bildiklerini varsaymak durumundayız,” dedi, “ve onun burada olduğunu bildiklerini de öyle. Çok fazla zamanımız olmayabilir. Üzgünüm. Evde bir süre yalnız kalmak ister misiniz?”

“Hayır.” Lila yerinden kımıldamadı, etrafına bakınıyordu. “Burayı onsuz düşünmek bana garip geliyor sadece.”

Avra kadının ellerini tuttu. “Bekçiler Düzeni’nin hepsi sizin oğlunuzun iyiliği için yaşayıp savaştı.”

Lila başını sallayarak onayladı. “Bir şekilde ona benzediğinizi görebiliyorum. Her nedense, söylediğiniz gibi, ben çok daha fazla şey hissediyorsunuz. Tıpkı Rom gibi...

onun Jonathan'ı görmesine izin vermem gerektiğini de buradan anladım. Ama yine de korkuyorum.”

Eve yaptıkları yolculuk çok durgun geçmişti. Triphon alışılmadık derecede sessizdi. Neah'ın ortadan kaybolması hepsini rahatsız etmişti ama Avra bu durumdan en fazla etkilenenin Triphon olduğunun farkındaydı.

Avra, hiç kimseye belli etmese de, Rom'dan ayrıldığından bu yana midesindeki ağırlığı bir türlü hafifletememişti. Onu öpmüş ve kaldırım taşlarıyla kaplı sokaktan aşağı hızla koşturmasını seyretmişti. Onun anlık görüntüsü, içinde büyük bir acı bırakmıştı.

Rom bir daha ondan ayrılmayacağını söylemişti ama işte yine yapmış, Kale'ye koşturmuştu. Gitmeliydi elbette. Feyn, Rom'un oğlanı bulduğunu öğrenmeliydi. İşte bu yüzden Avra onun gidişini seyretmişti.

Düşüncelerini tekrar Jonathan'a odaklamaya çalıştı. Sarf ettiği ilk kelimeleri hiçbir zaman unutmayacaktı. “Selam Avra, Rom nerede?” Bunu sanki Rom'la eski iki arkadaşlarmış gibi sormuştu. Bu oğlanın bedeninde dünyadaki en saf kanın dolaştığını düşünmek... Kaos Çağı'ndan kalma yaşayan bir kalıntı! Ancak Avra'yı kazanmasına sebep olan şey içtenliği ve tatlılığı olmuştu. Rom'un bu oğlanı kurtarmak uğruna elinden geleni yapacak hale gelme nedenini artık anlıyordu.

Oğlanın annesi, “Her nasılsa, bugünün geleceğini bir şekilde biliyordum,” diye sözlerine devam etti. “Rom buradan ayrıldığından bu yana Jonathan'ın eşyalarını topluyordum.”

“Üzgünüm.” Avra’nın aklına gelen tek şey bu oldu.

“Batıda ve doğuda kalan kanyon arazileri çok tehlikeli. Onu kuzeydeki yıkıntılara götürün. Düzen orayı bilmez. Göçebeler burayı gizli tutuyor.”

“Göçebeler mi? Düzen’den saklananlar mı?” Avra kalbinin hızlanmasını engelleyemedi. “Yani onlar gerçek mi?”

“Evet. Söylenenlerin aksine, onlar iyi insanlar. Biz ölümünü ilan ettikten sonra, Jonathan’ı birkaç haftalığına yanlarına aldılar. Onu bir daha görebileceğimden emin değildim ama söyledikleri gibi oğlumu geri getirdiler. Ona hayatını bahsettiler, ihtiyaç duymamız halinde onu saklamaya hazırlar.” Kadın başını önüne eğerek ellerine baktı. “Sanırım o gün geldi.”

Demek göçebeler gerçektir, hatta Jonathan onlarla birlikte kalmıştı!

Lila, “Yıkıntıları bulun,” diye devam etti, “ama dikkatli bakmalısınız, yoksa gözden kaçırırsınız. Platonun yanından ya da tepesinden görülmeleri imkânsız. Bu yüzden, göçebeler haricinde hiç kimse tarafından bilinmiyor.”

“Yolu bize siz gösterdiğiniz sürece, kaçırmayız.”

“Ben gitmeyeceğim.”

“Ne? Ama gelmelisiniz!”

Oğlanın annesi aceleyle konuştu. “Muhafızlar onu aramak için buraya gelirler ve beni bulamazlarsa, kaçıp bir yerlerde saklandığımızı anlarlar. Eğer burada olursam, çocuğum olduğunu rahatça inkâr edebilirim.”

Avra, “Ama Jonathan’ın burada yaşadığını her halü-

kârda bilecekler,” diyerek itiraz etti.

“Rom ayrıldığından bu yana tüm izleri yok etmeye başladık. Güvenlik sağlandığında sizi takip edeceğim. Ama şimdilik benim izlemem gereken yol bu. Onunki ise sizlerin elinizde.”

Lila’nın orada kalacağı düşüncesi Avra’yı kaygılandırdı. Ama haklıydı. Onun kaçması Jonathan’ın varlığını teyit ederdi.

Avra, “Onu kendi oğlummuş gibi kollayacağımı,” dedi.

Oğluna gerçek sevgi hissedemeyen bu anne için üzgündü. Ve karşılık almadan seven Jonathan için de öyle.

Lila, “Teşekkürler,” dedi.

Avra kadının elini kaldırdı, parmak boğumlarını öptü ve bir aceleyle odadan çıktı.

Ahırın eşiğinde durdu. İçerde, Triphon hayali bir düşmana kılıcını salladı, oğlan saman balyasının tepesine oturmuş, ayaklarını sallayarak onu seyrediyordu. Lila silahların saklandığı yeri keşfettiğinde, Triphon bir kılıç kapmış ve bunu havada sert bir hareketle savurmuştu. Bu, Avra’nın onu eskisi gibi davranırken gördüğü ilk andı.

Lila, Avra’yı şaşırtarak, “Göçebelerin hediyeleri,” demişti. Bu hediyeler sıradan vatandaşlara yasaklanmıştı. “Bunları, öldükten sonra kocamın eşyaları arasında buldum. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum, ben de ahıra sakladım.”

Triphon oğlana yaklaşmasını işaret etti. Tek dizi üzerine çökerek Jonathan’a silahın Avra’nın daha önce gördükleri kadar uzun ve düz olmayan hafif kavisli kabzasını nasıl tu-

tacağını gösterdi.

“Bunu görüyor musun? Eğer bunu böyle tutarsan, bileklerini bükerek her iki yönden de kesebilirsin.” Her iki kolunu da bir kesme hareketiyle aşağı indirdi. “Kavisli olduğu için, bunu at sırtında da yapabilirsin, böylece kılıç... temas ettiğinde hiç kimseye saplanıp kalmaz. Anladın mı?”

Oğlan başını salladı.

Triphon, “Şimdi savur,” diye haykırdı. “Aynen şöyle! Ha!”

Oğlan kılıcı savurdu. “Ha!” diye bağırdı.

Triphon haykırdı. “İşte bu kadar!”

Başka bir kılıç alarak birkaç etkileyici hareket gösterdi. Avra daha önce Triphon’u hiç gerçek silah kullanırken görmemişti. Boğa kadar güçlü adam elindeki silahla çok heybetli görünüyordu, bu sanki onun hantal gövdesine eksik kalmış dengeyi kazandırmış gibiydi.

Triphon, ikinci kılıcı çocuğa uzatarak, “Dene,” dedi.

Jonathan küçüktü ve bacağı onun Triphon kadar seri hareket etmesini engelliyordu fakat kendisine gösterilen hareketleri şaşırtıcı bir akıcılıkla tekrarladı.

Triphon, “Sen doğuştan savaşçısın!” dedi.

Oğlan güldü ve kılıcı daha büyük bir hevesle tekrar savurdu.

“İşte böyle! Büyüdüğünde benim gibi bir silahşör olacağın kesin.”

Oğlan, “Ve sen de yanımda olacaksın,” dedi.

“Öyle mi?”

Oğlan başıyla onayladı. “Rüyamda gördüm.”

“Gerçekten mi? Rüyanda geleceğini mi görüyorsun?”

“Bazen.”

“Başka ne gördün?”

Jonathan aniden Avra’nın kapı girişinde dikildiğini fark etti. Bir süre onunla göz göze kaldıktan sonra, öne doğru uzanıp Avra’nın duyamayacağı kadar alçak bir sesle bir şeyler fısıldadı.

Triphon arkasına dönüp Avra’ya baktı. Gülümsemesi silinmişti.

Bu yüz ifadesi neden Avra’nın ürpermesine sebep olmuştu?

Kapıdan geçerek onlara doğru yürüdü, oğlanın ne dediğini merak ediyordu. “Böyle önemli bir dersi yarıda kestiğim için çok üzgünüm. Kim bilir neler kaçırdım.”

İkisi de onun ahır baştan başa geçişini seyrettiler.

“Ne var?”

Triphon başını salladı, o garip ifade hâlâ gözlerindeydi. “Toparlandık. Battaniyeler, elbiseler, günler boyunca yetecek erzak... hepsi atların üzerinde.”

Avra silahları işaret etti. “Ya bunlar?”

“Bunlara kılıç deniyor.”

“O kadarını biliyorum. Bu, onlardan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor ama.” Aslına bakılırsa saklanan bu silahları görmek ürpermesine sebep olmuştu.

“Dağları kontrol edeceğim.” Triphon kılıcını Jonathan’a verip onları yalnız bıraktı.

Jonathan’ın ellerinden sarkan silahların onun için çok

büyük olduğu belliydi. Jonathan, Avra'ya bakmadan ikisini de elinden bırakıp bir saman balyasına oturdu.

Avra, “Bacağın seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu.

“Bazen. Yoruluyor.”

“Ama dokuz yaşındaki bir oğlan için çok güçlüsün, kılıcı nasıl salladığımı gördüm.”

Jonathan'm yanakları kızardı ve gülümsedi. “Triphon büyük bir silahşör.”

“Evet. Evet, öyle, değil mi?”

Avra oğlanın yanına oturdu.

Jonathan'm bakışları Avra'nın omzuna, pelerininin ağırlığının tuniğinin yakasını arkaya doğru çektiği yere yöneldi. Avra şu son günlerde, Triphon ve Neah'a Rom ve babasının kendisini kurtardıkları o gecenin hikâyesini aktardığından bu yana, yara izlerini kapatmakla pek ilgilenmemişti.

Jonathan, “Biz aynıyız, öyle değil mi?” dedi. “Bizim düzgün olmadığımızı söylüyorlar.”

Avra ani duygu seliyle boğazı düğümlenince başını çevirdi, bunu kendisinden ziyade oğlanın iyiliği için yapmıştı. O, Avra'nın bunca yıl yaşadığı korkuyu anlamak için çok gençti... Hem de çok genç.

Yaratan, onu koru, diye düşündü.

Jonathan, “Bunu sırf bizim ne kadar iyi kalpli olduğumuzu bilmedikleri için yapıyorlar,” dedi. Başını önüne eğip ayaklarına baktı, boyu ayakları yere değemeyecek kadar kısaydı. “Triphon'a senin iyi kalpli olduğunu söyledim. Bunu herkes görecek.”

Avra o an, bu oğlan için her şeyi yapacağını biliyordu. Yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü. Elini nazikçe oğlanın bacağına koydu.

“Çok naziksin, Jonathan. Sanırım bu birinin bana söylediği en candan şey. Teşekkür ederim.”

Oğlan başını kaldırarak ona baktı, Avra onun gözlerinin duygularla dolduğunu gördü. Jonathan, “Korkuyorum,” dedi.

“Ah, korkma!” Avra hemen kollarını oğlana dolayıp onu kendine doğru çekti. “Sen çok özel bir çocuksun bu yüzden seni korumaya geldik. Triphon’un ne kadar güçlü olduğunu gördün! Ve Rom...”

Rom. Kalbi.

“Tabii ya, Rom’u tanıyorsun.”

“O benim arkadaşım.”

“Kısa bir süre sonra burada olacak. Biliyorum, tüm bu olanlar seni korkutuyor olmalı, ama göreceksin, her şey yoluna girecek. Tamam mı?”

Jonathan cılız bir sesle, “Evet,” dedi. Sonra şöyle devam etti: “Avra?”

“Evet Jonathan?”

“Rüyalarım beni korkutuyor.”

Avra bu zayıf omuzlara binen yükü hayal bile edemedi. Bekçiler oğlanın kanına dair öngörülerini korumuşlardı, peki ya kalbi? O sadece küçük bir çocuktuk!

“Öyleyse, ne zaman kötü bir rüya görürsen ben seni kucaklayacağım, Jonathan. Biz tıpkı iki...”

Ahırın dışından yükselen bir çığlık sözlerini yarıda kes-

ti. Triphon kapı girişinde belirdi.

“Geldiler! Acele edin, geldiler! Atlarınıza binin.”

“Neler oluyor?”

Ama Avra bu sorunun yanıtını zaten biliyordu.

Triphon oğlanı ve iki kılıcı kaptı, hep birlikte yan kapıya koşturdular. Lila evin yanından bekleyen atlara doğru gidiyordu.

“Acele edin!” Jonathan’ı Triphon’un kucağından aldı, oğlanla göz hizasına gelebilmek için tek dizinin üzerine çöktü. “Kısa bir süre sonra yanında olacağım. Beni hatırla, Jonathan! Anneni hatırla.” Oğlunu öptü, elleri o kadar titriyordu ki Jonathan’ın yüzünü avuçları arasında tutmakta zorlandı.

Jonathan annesinin boynuna sarıldı, gözyaşları sel olmuş, yanaklarından akıyordu. “Seni seviyorum anne.”

“Ağlama. Hiç korkma... ben hemen arkandayım.”

Oğlunu atlardan birinin üzerine kaldırdı, eteğini yukarı çekti ve eve doğru koşturdu.

Triphon ata bindi ve Avra arkalarından eyerine yerleşirken yön göstermek için Jonathan’ın önüne geçti. Hepsi de adrenalin doluydu. Birkaç adım sonra oğlanın ata binme konusunda tecrübesiz olmadığı ortaya çıktı.

Servi hattının arkasındaki yamacı dörtmala tırmandılar, orada durup arkalarına baktılar. Küçük bir atlı Muhafız alayı bahçe kapısına dayandığında ev huzurlu görünüyordu. Bir kuş şakıdı. Ağaçların arasından bir rüzgâr hışırdadı. Sanki dünya, *huzur*, diye fısıldadı.

Ama dünya aldatmaca doluydu.

Jonathan, “Rom için bir kılıç bırakmalıyız,” dedi.

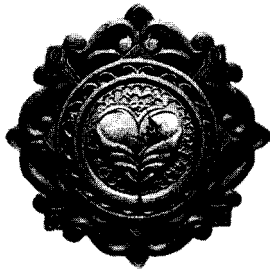
Avra bu adı duyar duymaz döndü. Oğlan korkmuş görünüyordu ama gözlerinde bir miktar kesinlik verdi. “Rom mu? Neden?”

“İhtiyacı olabilir.”

Triphon uzandı ve elindeki kılıcı yarısına kadar yere-sapladı. Kılıç titredi, kabzası yukarıdaydı.

“Haydi gidelim!”

Atlarını çevirip dörtlü kuzeye yöneldiler. Kanyon bölgesine, yıkıntılara doğru yol aldılar...



37. BÖLÜM

Hızlansın diye aygırının sağrısını avucuyla tokatlarken Rom'un zihninde onun adı canlandı.

Avra. Avra.

Dün aygırını bırakmış, at kendi yolunu bulup Kale ahırlarına girmişti. Zindandan çıkar çıkmaz atı tanımıştı. Bu, Yaratana'dan gelen şanslı bir hediyeyi andırıyordu.

At yürümek için birkaç kez yavaşladı ve Rom da, buna daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar hayvanın ilerlemesine göz yumdu. Ardından haykırdı ve atı ölesiye dörtmala koşturdu. Zavallı hayvanın dinlenmesine izin veremezdi; Avra'nın yüzü gözünün önünden bir an olsun gitmiyordu.

Son tepeyi bir fırtına gibi aşip aşağıdaki vadide yer alan evi gördüğünde güneş neredeyse dörük noktasındaydı. Sessizdi. Ön bahçe kapısında tek bir at yoktu. Saric'in Muhafızı'nı alt mı etmişti yoksa?

Yamaçtan bahçe kapısına dörtmala indi. Hayvan tam durmadan eyerden atladı, neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu.

“Avra!”

En ufak bir ses gelmedi. Ön kapı açıktı. Ardına kadar itti.

“Avra!”

Girişteki masanın sandalyelerinden biri devrilmişti, taze çiçeklerle dolu vazo yere düşüp kırılmıştı.

Rom öne doğru sendeledi, yan koridoru takip etti, mutfığı geçti, artık haykırıyordu.

“Avra!”

Avluya çıktı. İşte o an cesedi gördü. Bir kadın garip bir açıyla, vızıldayan sinek bulutunun altında kaldırım taşlarına yüzüstü uzanmıştı.

Lila. Jonathan’ın annesi.

Bir an için yapabildiği tek şey, evlerinin mutfığında kanlar içinde yatan annesinin hayalini aklından uzaklaştırmaya çalışmak oldu. Lila katledilmiş olsa da o etrafta o kadar çok kan yoktu.

Rom gözlerini kaldırdı ve belindeki bıçağı çekerek avluyu taradı. Katillerden eser yoktu.

Aceleyle Lila’nın yanına yürüdü, tek dizi üzerine çöküp onu sırtüstü çevirdi. Kadının gözleri hâlâ açıktı. Midesi yarılip açılmış, organları yırtık elbisesinin önünden dışarı taşmıştı. Elleri kesilip kopartılmıştı.

Başka şartlar altında kusabilirdi. Ama akli Avra’daydı, sadece Avra’da.

Elini Lila’nın koluna koydu. Hâlâ ılıktı. Öleli pek fazla olmamıştı.

Bu düşünce onu koşturaya sevk etti. Hızlı hareket etti,

bu kez sessizdi, ayak ucunda ilerliyordu. Arka kapıda bakıcıyı yerde yatar halde buldu. O da katledilmişti.

Kuş sesleri kırsal arazinin sessizliğini böldü. Diğerlerine dair en ufak bir işaret yoktu.

Arka avluyu bir düzine uzun adımla kat edip ahıra döndü. Boştu. Muhafız yoktu, Avra'dan, Triphon'dan ya da kurtarmak için geldikleri çocuktan iz yoktu.

Atlar da yoktu. Dün burada bir at vardı. Avra ve Triphon'un getirdiği diğer iki atla birlikte, burada en az üç at olmalıydı. İçinde bir umut ışıltısının belirmesine izin verdi.

Hemen atına atladı ve arkadaki kumlarda nal izleri gördü. Birkaç atın yapacağı izden çok daha fazlası var gibiydi. Ayaklar altında çiğnenmiş toprak bir yolu andırıyordu.

Kuzeye, çöle doğru gidiyordu.

Rom atını tekmeleyerek koşturdu. Düz araziye kat etti, yamacı tırmanarak kuzeye yöneldi.

Orada kılıcı gördü, yere saplıydı. Yoksa Rom'un buna ihtiyaç duyabileceği düşünülerek Triphon tarafından mı bırakılmıştı? Muhafızların böyle bir şey yapmayacakları kesindi. Kılıcı görseler bile, tepeden tırnağa silahlı olduklarından onu orada bırakırlardı.

Bir atlı olsaydı, dörtnala giderken kılıcı yerinden çıkarabilirdi. Ama o bir savaşçı değildi. Sadece Rom'du, Avra'nın sevgilisiydi.

Tökezleyerek atından inip kılıcı kavradı, tekrar atına yerleşirken gökyüzüne doğru umutsuzca baktı. Çok geç kalmış olamazdı.

Avra, mağaranın ağzındaki büyük kayanın arkasına diz çöktü, hemen yanında, toprağın üzerinde bir kılıç duruyordu. Jonathan gölgeler arasında onun arkasına sığınmıştı, gözlerinde korku vardı. Atları hareketlenirken, mağaranın karanlık sütun başlığı gövdesinden hafif bir çınlama sesi yükseldi. Triphon daha geride, görüş alanının dışında, kanyon boyunca uzanan geçidin daraldığı noktadaydı.

Onun elinde kan kaplı bir kılıçla görüntüsü Avra'nın zihninde belirdi.

Peşlerinde beş Muhafız vardı. Triphon, “Kollarındaki çizgili bantlara bakılırsa seçkinler,” demişti. Triphon'un planı o kadar basitti ki, Avra bunun kesinlikle işe yaramayacağına inanıyordu.

Ağır koşullara uygun yetiştirilmiş güçlü atlarla, muhafızlar onlardan çok daha avantajlıydı. Üçlü onlardan kaçamamıştı ve Triphon onlarla dövüşmeye hiç de isteksiz sayılmazdı. Kafa tutmaktan haz alıyor gibiydi. Eğer adamların sayısını üçe düşürebilirse, onların karşısında bir şanslarının olabileceğini söylemişti. Ama Avra bunun nasıl olacağını bilmiyordu.

Triphon, kanyonun aynı anda ancak tek bir atın geçmesine olanak sağlayan dar patikalı bir bölümünü seçmişti. Avra ve Jonathan saklanırken, o geldikleri yoldan geri dönmüş, beş adamdı en sonuncusunu arkadan, adamın boynunu bıçağıyla yararak alaşağı etmişti.

Muhafız sayısı artık dörttü.

Avra aşikâr bir noktayı vurgulamıştı: İçlerinden birinin ortadan kaybolduğunu fark etmeyecekler miydi? Onu kurtarmak için geri dönmeyecekler miydi?

Triphon, “Seçkinler bunu yapmaz,” demişti. “Saric’in istekleri konusunda başarısız olmaları durumunda, kendi hayatlarına dair duydukları korku haricinde hiçbir şey hissetmezler.”

Haklıydı.

Şimdi tekrar beklemeye geçmişlerdi. Triphon gözden kaybolurken, Avra oğlan ve hayvanları mağaranın güvenli bölgesine getirmişti.

Avra durumun gerektirmesi halinde bunu oğlana zarar vermeye çalışan herhangi birine karşı kullanacağını bilinciyle kılıcı kavradı. Düşünüldüğünde, bundan sadece birkaç saat önce bu silaha kaşlarını çatarak bakmaktaydı!

Patikadan bir ses geldi. Avra dönüp oğlana baktı. Oğlanın fal taşı gibi açılmış gözleri onunkilerle buluştu.

Muhafızlardan ilki hemen altlarından geçerken soluğunu tuttu, adam gri gökyüzü karşısında karanlık bir siluetti.

Bir ter damlası ensesini gıdıkladı.

İkinci Muhafız da geldi geçti. Birbirlerine pusuya düşürülemeyecek kadar yakınlardı! Triphon’un başka bir fırsatı beklemesi gerekecekti.

Atlar sinir bozucu bir yavaşlıkla ilerledi. Muhafızların kılıçları çekilmişti, mağaranın ilerisinde, güneş ışığı altında parlıyorlardı.

Otuz saniye içinde dördü birden geçecekti.

Yirmi.

Üçüncü adam da gözden kayboldu. Avra dördüncüyü görebiliyordu.

On.

Avra'nın arkasında, atlarından teki burnundan soludu. Avra kol ve bacaklarının buz kestiğini hissetti. Dördüncü Muhafız dışarıda, daralan kanyonun önündeki geniş kumsal alanda durakladı.

Avra, *git*, diye içinden geçirdi. *Hiçbir şey duyma. Git!*

Dışarıdaki Muhafız yoluna devam etti. Mağaranın kenarından kayboldu. Avra, adamların ayak sesleri yok olup giderken nefes almaya cesaret edebildi.

At tekrar burnundan soludu. Kanyondan bir bağırış duyuldu, Avra keşfedildiklerini biliyordu.

Bu o kadar hızlı oldu ki, tepki vermek bir yana düşünmeye bile vakti olmadı. Sonuncu Muhafız bir uyarı çağrısında bulunmuştu. Artık Triphon'un işi daha zordu. Tıpkı kendisinininki gibi.

Triphon'un bulunduğu taraftan koşturan ayak ve etrafa sıçrayan taşların gürültüsünü duydu. Çelikler birbirine çarptı.

Avra kendini ileri doğru attı, kanyondan aşağı baktı, durumu tek bir bakışla değerlendirerek nefesini tuttu. Dört Muhafız'dan üçü Triphon'un etrafında çember oluşturmuştu.

Dördüncü neredeydi?

Triphon'un kılıcı solundaki silahşörle buluşup adamın karnını kesti.

Ama üzerine gelen iki kişi daha vardı. Ve üçüncüsü görüş alanının dışında bir yerlerdeydi. Sayıları çok fazlaydı!

Rom onları daha görmeden duymuştu; kılıçların çınlayışı, kayaya çarpışlarıyla ortaya çıkan metalik sesler, dehşetli çığlıklar...

Son virajı da dörtlü kat etti, Triphon'un elli metre gerisindeydi. Triphon iki Muhafız'la birden dövüşüyor, kılıçlar birbirine tam hızla çarpıyordu. Üçüncü Muhafız kanyon zemininde hareketsiz yatıyordu.

Avra'dan ya da oğlandan eser yoktu.

Atını kuru nehir yatağı boyunca, sırtını duvara vermiş bir halde çarpışan Triphon'a doğru mahmuzladı.

Rom eyerinden kaydı, kılıç elindeydi, yere çarpınca yuvarlandı, doğrulup koşmaya başladı. Hâlâ dövüşün on adım gerisindeydi.

Triphon'un ayağı kaydı, Muhafızlardan uzun boylu olanı hamle yaptı. Triphon dönerek uzaklaştı, Muhafız'ın kılıcı kayaya çarparak, etrafa kıvılcım saçtı.

Rom bundan sonra olanları ardışık kesitler halinde gördü, her an bir resim niteliğindeydi; Muhafız'ın anlık denge kaybı, Triphon'un yukarı doğru kıvrılışı ve muhafızın boğazını keşişi, Muhafız'ın kellesinin dönerek havaya savruluşu, gökyüzüne bakan suratı...

Triphon ayağa kalktı, savunmasız bir halde ikinci Muhafız'ın karşısında dikiliyordu. Rom haykırdı, kılıcını ace-

mice arkaya doğru kaldırmıştı, aradaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. İkinci Muhafız'ın kılıcı çoktan yandan, tam hızla, iki elle tutulmuş bir halde inmeye başlamıştı.

Rom atılarak kılıcını körü körüne savurdu, tüm ağırlığını Muhafız'ın vücudu ya da kafası yerine koluna odakladı; yani doğrudan Triphon'un karnına savrulan kılıcı tutan kollara.

Rom kılıçla kemiğin buluşmasını, hissedip duyduğu kadar net bir şekilde görmedi. Kılıç elleri arasından savrulup düşerken bir çatırtı, ardından da kayaya inen metalin takırtısı duyuldu. Muhafız'ın hâlâ kılıç tutan iki eli, kanlı kolları hareketi tamamlamaya terk ederek, Rom'un kafasının üzerinden uçtu.

Triphon kılıcını adamın karnına doğru indirip, onu lanet olası bir meyve gibi ikiye bölerken Rom öne sendeledi.

Rom hayatında hiçbir zaman bu kadar çok miktarda kanın, kol, bacak ve vücut parçasının etrafa saçıldığını görüp sersemlemişti, durduğu yerde sallandı. Triphon ona ani bir sükûnetle baktı, kan kaplı ağzı ürkütücü bir sırtışıla ardına kadar açılmıştı.

İkisi de dikiliyordu. Hayattaydılar.

Arkasından tiz bir çığlık yükseldi. Sessizliği panik yüklü bir haykırışla deldi geçti.

Avra. Adını sesleniyordu.

“Rom!”

Avra olan biteni mağaranın girişinden seyretti; Rom'un

Triphon'un hayatını kurtarmak için bir fırtına gibi meydana girişini. Onları kurtarmak uğruna kendi canını ortaya atışını.

Sözünü tuttu.

Bu onun evleneceği adamdı. Dünya ona baktığında basit bir şarkıcı, kılıçtan ziyade kalemi elinde evinde oturan bir adam görüyor olabilirdi, ama Avra orada kahramanını görüyordu.

Ardından Avra dördüncü silahşörü gördü, ardında beklediği kayadan fırlayarak ikiliye doğru atılışını büyük bir şaşkınlıkla seyretti.

Rom'un kılıcı yerdeydi. Panik Avra'yı bir gök gürültüsü gibi çarptı, sinirlerini yeni bir dehşetle titretti.

Rom ölecekti.

Mağaradan çıktı, oğlanı arkasında, gölgeler arasında bırakıp haykırarak uyardı.

“Rom!”

Triphon'un gözleri fal taşı gibi açıldı, Rom'un omzunun gerisindeki bir şeye odaklanmıştı.

Rom bunu takip eden anı gelecek günlerde binlerce kez hatırlayacaktı.

O tanıdık sesle anında arkasına döndü. Avra'nın sesiydi bu. Soldan ona doğru koşuyordu, saçları arkasında koyu renkli bir kanat gibiydi, Rom'un adı ise hâlâ dudaklarındaydı.

Avra yaşıyordu ve birkaç saniye sonra kolları arasında olacaktı.

O an her şeyi gördü; ona nasıl sınıksız sarılacağını, onu kucaklayacağını ve öpeceğini görebiliyordu.

Ardından dördüncü silahşörü fark etti.

Avra'nın çılgılık atma sebebini. Bir Muhafız, tıpkı diğerleri gibi kılıcını kaldırmış, ona saldırıyordu.

Kılıcı sağında, topraktaydı. Zaman yoktu.

Şu düşünce, sanki sakin ve düşünülp taşınılmış bir mü-kemmellikle açıkça zihnine düştü: O, ölü bir adamdı.

Ancak Avra'nın çılgılığıyla Muhafız başını hızla ona doğru çevirdi. Yan tarafını yeni gelen tehdide karşı korumak için döndü, kılıcı Avra'nın yaklaşan cüssesini karşılamaya hazır-
dı.

Dur Avra! Bu kelimeler Rom'un zihninde yankılandı, ama o durdurulamaz bir şekilde ona doğru son sürat yaklaşı-yordu.

Muhafız'ın kılıcı tam hız Avra'yla buluştu, göğsünü om-zuna doğru kesti, tek bir darbeye eti kemiğinden ayırdı.

Avra öleceğini acıyı hissetmeden önce biliyordu. Rom'a son sürat yaklaşırken bunun olacağını farkındaydı. Zama-nında geri çekilememişti. Bundan kurtuluş yoktu.

İki düşünce kılıçla birlikte zihnine akın etti. Bunlardan ilki canının yandığı, soğuk metalin bir ateş gibi yaktığıydı.

İkincisi ise ilerde, gözleri fal taşı gibi açık bir halde bek-leyen Rom'la ilgiliydi. *Bir daha onun kolları arasında uyuyamayacağım*, diye aklından geçirdi.

Kılıç omurgasına değdi, dünya bir anda karardı.

Avra yere düştü, gözleri Rom’a odaklanmıştı.

Dördüncü Muhafız etrafında dönmeye devam etti, kılıcı doğrudan Rom’un karnına doğru uzanıyordu. Rom kendini korumak için hareket edemiyor gibiydi. Gözleri yere düşen, kan kaybetmeye başlayan Avra’daydı.

Triphon hemen Rom’un önüne geçerek kılıcını adamın boynuna sapladı. Muhafız tek bir kez homurdandı, ardından yere yuvarlandı.

Fakat Rom tüm bu olanların neredeyse hiç farkında değildi. Avra toprakta sırtüstü yatıyordu. Göğüs kafesi ikiye ayrılmıştı, Rom kalbinin artık çarpmadığını net bir şekilde görebiliyordu.

Solunumu ağırlaştı. Dünyası yıkıldı. Uzunca bir süre, Avra’nın yerden doğrulup kalkmasını beklerken, sadece sessizlik yaşandı.

Ama Avra kımıldamadı.

Rom’un sol kulağında bir sinek vızıldandı. Triphon hareketsiz dikildi, dördüncü Muhafız’ın cesedine bacaklarını açarak oturmuştu, hızlı hızlı soluyordu.

Ve Avra...

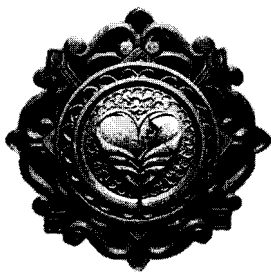
Avra yerdeydi.

Rom sendeleyerek bir adım yaklaştı ve durdu. “Avra?” İsim çok boğuk çıkmıştı.

Rom nefes alamadı. Bacakları ve kolları titremeye baş-

ladı. Önündeki manzarada yanlış bir şeyler vardı. O ölmüş olamazdı. Her an başını ona doğru çevirecek ve gözlerine bakacak gibiydi. Yattığı yerden fırlayacak, ona doğru koşacak, kollarını boynuna dolayarak onu bu dehşetten kurtaracaktı.

Avra hareketsiz yattı, yer kanıyla kararırken iri gözleri gökyüzüne bakıyordu.



38. BÖLÜM

Rom tek dizinin üzerine düştü ve yana doğru dönerek kustu. İstifra sesi kanyon boyunca yankılandı ama bu, Ölüler Diyarı'nın en karanlık çukurundan gelen uzak, esrarlı bir sesi anımsattı. Hayatı onun sayesinde bulan kadına karşı hissettiği içler acısı aşkla alay ediyordu.

Dönüp öne doğru atıldı, dizleri üzerinde sürünerek ilerliyordu, titrek elleri kanlı cesede uzandı.

“Avra!” Çığlığı, titreyen ve ardından da hıçkırığa dönüşen korkunç bir iniltiden başka bir şey değildi. Avra'nın gözleri kı-mıldamadı. Göğsü yükselmedi. Ağzının kenarına bir sinek kon-du.

“Avra...”

Göğüskafesi kılıçla ikiye ayrılmış, ciğerlerini gün ışığı-na çıkarmıştı. Rom onun çoktan öldüğünü biliyordu ama zih-ni bu ölümün kesinliğini kavrayamamıştı.

Triphon hemen Avra'nın yanında dizüstü çöktü. “O öldü,” dedi.

O ölemez! Herkes ölebilirdi. Herkes, ama Avra değil. O

ölebilirdi. Triphon ölebilirdi, hatta oğlan ölebilirdi, ama Avra değil.

Ama Avra ölemezdi!

Triphon, “Onu öldürdüler,” dedi.

“Hayır!” Rom etrafındaki her şeyin döndüğünü hissetti, güneşin ve hayatın olduğu yerde geriye sadece karanlık ve ölümün kokusu kaldı. Avra’yı gömleğinden yakalayıp iki eliyle birden silkelemeye başladı. “Uyan!”

“Rom...”

Rom, sesi onu ölümden hayata döndürebilecekmiş gibi haykırmaya başlamıştı. “Uyan!” Yüzünü tokatladı. “Uyan, uyan, uyan!”

Avra artık sadece gökyüzünün farklı bir noktasına bakıyordu.

“Rom, lütfen...”

“Hayır!” Öfkenin midesinden kabardığını hissedebiliyordu, tıpkı kaynayan bir siyah katran denizi gibiydi ve onun bunu durdurmaya gücü yoktu.

Triphon’un eli ona doğru uzandı. “Her şey...”

“Onu öldürdüler!” Rom kılıcı savuran oymuş gibi Triphon’a haykırıyordu.

Bir kez hıçkırdı, bu nispeten yakıcı bir itiraz iniltisiydi. Artık kafasında tek bir düşünce vardı. Henüz bunu mantıklı bir şekilde irdeleyemeden ayağa fırladı, öne doğru atıldı ve yere düşen kılıcının kabzasını kavradı.

Hızla döndü ve Avra’nın hayatını sonlandıran yere düşmüş adama doğru koştu. Ciğerleri patlarcasına haykırarak kılıcını

havaya kaldırdı, cansız bedenden hâlâ üç adım uzaktaydı, iyice yaklaşınca öfkesini titrek ellerle aşağı doğru savurdu.

Kılıç Muhafız'ın sırtına girerek omuriliğine kadar saplandı.

Artık kılıcını bir sopa gibi savuruyor, cesede saplıyordu. Ayağının dibinde ince şeritlere ayrılan etin gerçek anlamda farkında değildi; bunu sadece Avra'nın ölümünün öcünü alma niyetiyle yapıyordu.

KontROLSÜZ Hıçkırıklar arasında inleyerek haykırdı.

“Rom!” Triphon'un sesi yaptığı işi yarıda kesti. Omzunu bir el kavradı. “Rom...”

Rom, bu engellemeyi başından savmak maksadıyla kılıcını savurdu. Kılıç havada ısıklık çalıp bir adım gerileyen Triphon'u birkaç santimle ıskaladı.

Arkadaşı ona baktı, şaşırmıştı. “Ne yapıyorsun böyle?”

Rom, “Onun ölmesine neden izin verdin?” diye haykırdı. Ne dediğinin farkında değildi. “Onu koruyup güvende tutacağına yemin etmiştin!”

“Sen ne dediğini bilmiyorsun, Rom. Lütfen...”

“O öldü!” Feryadıyla birlikte havaya tükürük ve sümük saçıldı. “O öldü!”

Triphon'un suratı asık ve kırmızıydı. Öne doğru atıldı, Rom'un elindeki kılıcı kapıp bunu ligme ligme edilmiş cesede sapladı. “Düşmanın o, Rom. Avra'yı Saric öldürdü!”

Rom, Avra'yı kimin öldürdüğünü artık umursamıyordu. Önemli olan onun ölmesi ve bunun Triphon'un koruması altındayken gerçekleşmesiydi.

Adamın üzerine atıldı, Triphon yolundan çekildi. Rom

içgüdüsel olarak geri döndü, öfke gözünü kör etmişti. Henüz Rom ona doğru tekrar atılmadan Triphon bir adım ilerleyip kılıcını yerdeki cesedin kanlı boynuna savurdu ve kafasını tek bir darbeyele bedeninden ayırdı.

“Senin düşmanın o!” diye bağırdı ve kılıcını bir daha savurdu, bu kez adamın sağ kolunu kopardı. Bir an bile duraksamadan, yerdeki diğer cesetlere yaklaştı ve kılıcını yüzükoyun yatan bedene bir çığlık eşliğinde indirdi.

Geri çekildi, nefes nefeseydi. Rom’un fırtınalı dünyasına yumuşak bir hıçkırık sesi geldi. Ama Rom’un gözleri tekrar Avra’yı bulmuştu. Ölümün o korkunç lanetini, kanla uyandırıldıktan sadece birkaç saat sonra annesinin bedeninin üzerine eğilip ağlarken zaten bir kez hissetmişti.

Aynı darbenin kendisini bir kez daha yakaladığını hissederek olduğu yerde sallandı. Şimdi sinirlerini eskisinden çok daha büyük bir gaddarlıkla ezip ufalıyordu. Bu, Düzen tarafından toptan yok edilen muazzam dehşetti. Hiçbir şey sevgiyle edilen bu alayla kıyas kabul etmezdi. Evet, belki ölümden huzur vardı, ancak arkasında sadece korkunç bir acı bırakıyordu.

Triphon, “Jonathan!” diye fısıldadı.

Rom, Avra’nın cesedinin başına yürüdü, hıçkırıyordu, Triphon’un bir kayaya doğru koştuğunun belli belirsiz farkındaydı. Oğlan oradaydı, kıvrılıp bir top halini almıştı, ağlıyordu.

Jonathan hayattaydı. Avra ise Rom’un ayakları dibinde yatıyordu. Avra’nın cesedinin yanında diz çökerek elini başına koydu.

Sevgili Avra! Ah Yaratan, Avra, çok üzgünüm.

Triphon ağlayan oğlanın yanında tek dizi üzerine çökmüştü.

Jonathan, “Ne yapmalıyım bilmiyorum,” dedi.

Ama artık bunun pek bir önemi yoktu. Avra ölmüştü.

Oğlan, “Tüm bu olanlar benim hatam,” diyordu. Tepele-
rinde bir kuş öttü. “Annemi öldürdüler, öyle değil mi? Hepsi
benim hatam.”

“Bunu bilmiyoruz.”

“Ama Rom biliyor.”

Oğlana karşı beslediği bir hüznün dalgası Rom’unkiyle
birleşip hemen ardından kayboldu. Doğru hissetmek bir ya-
a, doğru düzgün düşünemiyordu da. Zihni bu amansız keder-
le kapanmıştı. Her şey yanlıştı.

“Rom?”

Triphon ona sesleniyor, oğlanın annesinin kaderini öğ-
renmek istiyordu.

Rom, “O öldü,” dedi.

Oğlan bir an için tereddüt etti, sonra yerinden fırladı, ar-
kasına döndü ve topallayarak onlardan uzaklaştı. Hafif hıçkı-
rıkları kanyonda yankılandı.

Rom, *her şey inanılmaz, ama inanılmaz derecede yan-
lıştı*, diye düşünmeyi başardı.

Ardından kendini Avra’nın yanına fırlattı, toprağa yüzü-
nü yaslayarak ağladı ve acılar içinde kayboldu.

Rom atını yamacın tepesinde durdurarak, “Onu buraya

gömeceğiz,” dedi. Güneş zirve noktasını geçmiş ama Rom’un zaman mefhumu kaybolmuştu. Avra’ya kollarını dolayarak ağlamış, başını karnına yaslamıştı.

Bir süre sonra doğrulmuştu; bacakları tutulmuştu, hissizdi. Avra’nın cesedini atına yüklemiş, Triphon ve oğlanın önünden kanyon boyunca tek kelime etmeksizin ilerlemişti.

Onu ölüm yarığına gömmeyecekti. Yerdeki kanlı cesetlerin arasında kalamazdı.

Atından indi. Triphon arkasından ona yetişti. Jonathan kendi atının üzerindeydi. Oğlan kendini suçluyordu, bir yerde Rom da öyle. Avra kendini oğlana en az Rom’a adadığı kadar adamıştı.

Kılıçlarını kullanarak sığ bir mezar kazmaları yirmi dakikalarını aldı, Rom sürekli ağlıyordu. Ölüler Diyarı’ndaydılar.

Avra’nın bedenini mezara yatırdılar, Rom dizleri üzerine çöktü.

Triphon, “Gitmeliyim,” dedi. Bir bıçak uzattı.

“Bu da ne?”

“Oğlan bana ahırda bir şey söyledi. Bunu o zaman anlamadım ama şimdi biliyorum. Bana Avra’nın kalbine sahip çıkmamız gerektiğini söyledi.”

Rom, “Kalbine sahip çıkmak mı?” diye haykırdı. “Kalbine sahip çıkmak mı? O öldü!”

Triphon yutkunup başını salladı. “Yaşayanlar arasında ölen ilk kişi o. Kalbine sahip çık.”

Rom ona gözyaşları arasında baktı. “Sen... benim *onun*

kalbini kesip yerinden çıkartmamı mı bekliyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

Triphon bıçağı elinde çevirdi ve kabzasını Rom'a uzattı.

"Al onu, Rom. Kalbini arkada bırakma."

Bıçak Rom'un kolu uzunluğundaydı.

"Yani..." Söylemekte zorlandı. "Kesip çıkarayım, öyle mi?"

Avra'nın göğsüne baktı, dehşet içindeydi. Böylesine masum biri nasıl olur da bu tür ürkütücü bir talepte bulunabilirdi? Ama hayır, sadece buna sahip çıkmalarını söylemişti. Kalbi almak isteyen kişi Triphon'du.

Elleri titredi.

Yine de bu çılgınca bir mantıktı. Rrahatsız edici olsa da kalbinin alınması ve hep üzerine titrenmesi Avra'yı onurlandırmaz mıydı?

Rom haykırdı, bıçağı açık yaraya sapladı, organı yerinden kesip çıkarttı ve cesetten ayırarak havaya kaldırdı. Soğuktu; pıhtılaşmaya başlayan kan parmaklarından aktı.

Kalbi beyaz bir beze sardı ve bunu oğlanın annesinin eyer çantalarından birine yerleştirdiği cam yemek kavanozuna koydu.

Triphon alçak sesle, "Avra'nın kalbi," dedi. "Onu daima hatırlayacağız."

Fakat bu ifade Rom'a adice göründü. Avra onundu, onun hatırlaması önemliydi, diğerlerinin değil.

Avra'nın bedenini toprakla kapattıklarında, Rom büyük bir taş alıp bunu mezarın başına doğru yuvarladı. Bıçağıyla

taşa şöyle yazdı:

Hayat, Ölüm Tarafından Yutuldu
Kalbim Gitti
Tatlı Avra

Yalnızca bu kadarına gücü yetti.

Triphon onları kuzeye, yıkıntılara doğru götürdü. Oğlan onun arkasından, sol taraftan geliyordu, eyerine yığılmış kalmıştı. Sessiz ve bitkindi.

Rom onları takip etti, Avra'nın kalbini eyer çantasında taşıyordu. Kendi kalbi ise ölmekteydi.

Belki de çoktan ölmüştü.

Triphon atını sessiz sedasız sürdü, zihni oyun alanını bu kadar sert bir biçimde düzenleyen olayların değişimiyle doluydu.

Avra ölmüştü.

Rom neredeyse ölüydü, atıyla elli adım gerisinden bir hayalet gibi geliyordu. Arkadaşını bir karanlık yutmuştu... bu sadece elem değil, onunla anlaşmaya varan gerçek öfkeydi.

Triphon elemin ne demek olduğunu anladığını söyleyebilirdi; aslına bakılırsa Neah'ın onları bir gece terk etmesi gerçeği onu hâlâ kara bir bulut gibi takip ediyordu. Ama bir liderleri varsa, o da Rom'du. Hepsini bu noktaya sürükleyen

kişi oydu. Şimdi Avra da gittiğine göre, geriye sadece ikisi kalmıştı. Kaybolmuşlardı.

Peki, kumandayı ele alma sırası şimdi *onun* muydu?

Neyin kumandasını? Oğlanı kurtarmanın, evet. Fakat Rom oğlanın başa getirilmesi gerektiğine ikna olmuştu. Şimdi böylesine imkânsız bir görevi nasıl başaracaklardı? Bunu boş ver, onu başa getirmeyi başarabileceklerine *nasıl olmuştu* da inanmışlardı?

Her ne kadar Rom onların yanında olmasa da kesin olan tek bir şey vardı: Bu oğlan sıradan bir çocuk değildi. Avra'nın öleceğini bilmişti, öyle değil mi? Belki nasıl ve ne zaman olacağım değil fakat Triphon onun bunu içgüdüsel olarak bildiğinden emindi, belki de rüyalarında görmüştü. Annesinin ahırında öyle söylemişti.

Jonathan, “Bir gün,” diye fısıldamıştı, “onu herkes hatırlayacak.”

Arkasına baktı, Jonathan'ın kendisine güvenilir olup olmadığını anlamak istercesine baktığını gördü. Yaratan biliyor ya, Rom Avra'nın ölümü sürecinde oğlanı ihmal etmişti, bundan dolayı onu suçlayamazdı. Neah kanın kendilerine getirdiği acıyı lanetlemişti. Belki de bir şeylerin farkındaydı. Kaos'un duyguları birtakım iyi sebeplerden dolayı yasaklanmıştı.

Oğlan atını hafifçe dürtüp yavaşça yanına geldi. Devasa yaratığın üzerinde oldukça narin görünüyordu. Bu basit oğlanın umut taşıdığını, ölü dünyayı uyandırabilecek kan kabı olduğunu düşünmek garipti. Tozlu suratında gözyaşları kurumuş, arkalarında yanaklarından aşağı uzanan ince çizgiler

bırakmıştı. Gözleri kocamandı, zavallı çocuk korkmuştu. Ve bu hiç de şaşırtıcı bir şey değildi.

Triphon yumuşak bir tonla, “Üzgünüm,” dedi “Hiçbir çocuk bunları yaşamamalı.”

Çocuğun gözlerinde yeni gözyaşları birikti.

“Rom’un canını sıkmasına sakın izin verme, Jonathan. O, Avra’yı sevdi. Kendine gelecektir.”

Jonathan, “Bir Bekçi’ye ihtiyacımız var,” dedi.

“Bekçi’ye mi?” Triphon gözlerini kırıştırdı. “Annen bize göçebeleri bulmamızı söyledi, öyle değil mi?”

“Ama bir bekçimiz olmalı.” Jonathan ona baktı. “Bekçilerin nerede olduğunu biliyor musun?”

Triphon ensesini kaşıdı. “Bildiğim kadarıyla hayatta kalan tek bir Bekçi var. O da Kale’de, zindanda.”

“Sanırım gidip onu getirmelisin.”

“Getirmek mi? Sana adam Kale’de dedim.”

“Bir Bekçi ne yapılması gerektiğini bilir.”

Görünüşe bakılırsa durum şuydu: Bu oğlan bir şeyler biliyordu ama hepsini değil. En azından neyi bilmediğinin farkında gibi görünüyordu. Dolayısıyla, eğer bir Bekçi’ye ihtiyaçları olduğunu söylüyorsa, belki de haklıydı.

Triphon ileriye, rüzgârlı kanyona baktı. *Şu halime bak, dokuz yaşında bir oğlana boyun eğiyorum.*

“Pekâlâ,” dedi. “İyi ama Bekçi’ye nasıl ulaşacağız?”

“Rom’a sor. O bilecektir, öyle değil mi?”

Triphon arkaya, eyerinin üzerine yığılıp kalmış arkadaşına baktı. Kale’de olanlarla ilgili konuşmamışlardı, ancak

Rom içeri iki kez habersizce girmişti.

Triphon onları kolayca içeri sokabilirdi. İkisi arasında, zindana uzanan yolu en kolay bulabilecek kişi kendisiydi. Ancak Bekçi'yi dışarı çıkartmak tamamen farklı bir konuydu. İçeriden yardım almaları gerekecekti.

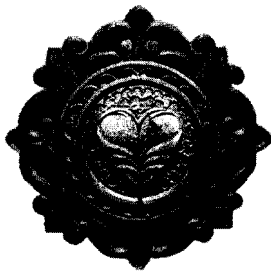
“Zamanımız azalıyor ve geri dönmek için de uzun bir yol kat etmek lazım.”

Triphon bir kez daha bu oğlanın onlara her açıdan güvendiğini fark etti. Eğer parşömenin söyledikleri doğruysa ve Jonathan beklenen çocuksa, o ve Rom artık onun tek umuydu.

Tabii Bekçi'ye ulaşabildikleri sürece.

“Seni koruyacağıma yemin ettim, Jonathan. Rom'a senin yanından ayrılmayacağıma söz verdim. Bir Bekçi'ye ihtiyacımız olduğundan emin misin?”

Oğlan başını sallayarak onayladı, artık her yönüyle bu konuya odaklanmıştı. “O ne yapılması gerektiğini bilecektir.”



39. BÖLÜM

“Yani her şey olması gerektiği gibi.” Pravus gece yarısı, Bizans’ı tepeden gören Kale burcunun tepesinde dikiliyordu. Yukarıda ay ender rastlanılır bir parlaklıkla ışıldıyordu. Saric onu o an öldürmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Er ya da geç, ona yaşam gücünü kazandıran insanın ölmesi gerekcekti.

Ama Pravus kolay öldürülebilecek kadar aptal biri değildi. Şu anda bile, herhangi bir ihanet işareti durumunda Saric’i yere indirecek bir katili yakınlarla konuşlandırmış olma ihtimali yüksekti.

Saric, “Adamlarım oğlanı ya da koruyucularını yakalamayı başaramadı,” dedi.

Usta simyacı dışarı, sakın geceye baktı. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hayatının muallakta olduğunu sana hatırlatmama gerek yok.”

“Bunu yeterince net bir şekilde belirttin.”

“Yarın gelecekler. Onlar için hazır olmalısın.”

Saric alçak sesle, “Bırak, gelsinler,” dedi. “Hazır olaca-

ğız ve Feyn tacını takacak.”

“Risk alamayız. Kana karşı beslediğin vahşi açlığı kontrol altında tut.”

Feyn’den haberdar mıydı? Hayır, bunlar sadece onun düşünceleriydi.

“Beni hafife alıyorsun, yaşlı adam.”

“Küçük bir oğlanın hayatını sonlandırmakta başarısızlığa uğrayan birini nasıl hafife alabilirim ki?”

“Yakında dünya gerçek Hükümdarına kavuşacak. Ve yeni Kaos Çağı başlayacak.” Usta simyacıya doğrudan baktı. “Ve sen de beni bir daha kesinlikle sorgulamamayı öğreneceksin.”

Triphon’un kalbi gümbür gümbür attı. Rom’un ziyadesiyle lakayt tekrarladığı kendi yöntemlerini takip ederek Kale’ye dönmek ve Rowan’ı bulmak nispeten kolay bir görevdi. Ama Senato Başkanı’nı kendisini dinlemeye ikna etmek pek o kadar kolay olmamıştı. Adam odayı arşınlamış, yarım saat boyunca ellerini açıp kapatmıştı.

Saric, Rowan’ın Feyn’le konuşmasını yasaklamıştı, adam sürekli olarak bunu tekrarladı durdu. Rom’un kendisini içine soktuğu bu iş onu kâbuslara boğmuştu.

Eğer tehdit Saric’se, o zaman Bekçi, yani Saric’in en büyük düşmanı kesinlikle Feyn’in tarafını tutacaktı. Aslında, bekçi, Feyn’in Saric’in hazırladığı herhangi bir komplodan canlı çıkabilmesi için *tek* umudu olabilirdi. Eğer hem Rom’un,

hem de Triphon'un Rowan'a sundukları kanıtlar doğru çıkar-
sa, Saric tıpkı yeni kanunun talep ettiği üzere Hükümdar ola-
rak Feyn'in halefi olmaya niyetlenirse, Feyn'in hayatı kor-
kunç bir tehlike altında demektir.

Triphon bu konuda iyi iş çıkardığını düşündü.

Rowan'dan, Senato Başkanı'nın Senato'da görevli Hü-
kümdar'ın devrilmesi doğrultusunda birtakım girişimlerde
bulunma çabaları olduğunu öğrendi. Mevcut Hükümdar'ın
dokuz yaşındaki tüm oğlanların öldürülmesi emrini geciktir-
mek yeterince zor bir işti. Saric, Rowan'ın attığı adımları öğ-
renince öfkelenmiş, kendini vatana ihanetten öldürmekle teh-
dit etmişti. Ancak tören öncesi böyle bir şey buyurmaya ye-
terli zaman yoktu. Dolayısıyla Rowan'ı Feyn'in hayatını bü-
yük tehlikeye atmakla suçlamış, ardından da ofisinden fırla-
yıp çıkmıştı.

Rowan, "Yaptığı her şeyden haberim olduğunu bilmi-
yor," dedi. "Ama şu anda idam cezası tehdidi altında yaşı-
yorum."

Triphon, "O zaman Bekçi'yi dışarı çıkarmama yardım
et," demişti. "O ne sana, ne de Feyn'e herhangi bir tehdit ya-
ratıyor, sadece Saric için tehlikeli. Kendi hayatını kurtarıyor
olabilirsin adamım. Bana yardım et!"

Rowan sonunda ona, sadece Düzen korkusu ve en niha-
yetinde de kendi hayatı için olsa da, ihtiyacı olan şeyi ver-
mişti. Triphon, *ölümün en berbat ve en bencil yanı bu*, diye
düşündü.

Rowan ona doğrudan eşlik etmeyecekti. Buna hâlâ ce-

sareti yoktu. Şans eseri, herhangi bir tehdit ya da olay olmadan geçirilen beş asır, Triphon'un zindana gizlenmek için üzerine sadece basit bir papaz elbisesi geçirerek tek başına gitmesini sağlamıştı. En ufak bir şüphe uyandırmamıştı.

Rowan'ın talimatlarını uygulayarak çok iyi bildiği arka girişten girmiş, sonra zindanlara doğru ilerlemişti. Bekçi'nin bulunduğu oyuğu bulmak sadece birkaç dakikasını almıştı.

Parmaklıklı hücreyi tek bir meşale aydınlatıyordu. Bunun gerisinden horultular yükseliyordu.

“Kimse yok mu?”

Yaşlı adam uykusunda tek bir kez homurdandı, ardından tekrar rüyalarına daldı, her şeyden habersizdi.

“Uyan yaşlı adam.”

“Ha?” Adam başını hızla kaldırdı, Triphon onun karanlık köşede ekmek kırıntısı yerken yakalanan devasa bir ke-mirgeni andırdığını düşündü.

Bekçi bu muydu? İlk önce dünyayı kurtarmak için zayıf, sakat bir oğlan, şimdi de onlara yol gösterecek antik bir is-kelet, öyle mi? Rom kendi elemünde kaybolmuştu, Triphon şu anda kafası çalışan tek kişiymiş gibi görünüyordu. İkisi de dönüşü olmayan bir şeyin peşindeydiler.

“Sen Bekçi olduğu söylenen kişi misin?”

Adam boğazındaki gıcığı temizledi, ardından cızırtılı bir sesle konuştu. “Kim soruyor?”

“Ben soruyorum. Triphon, Rom Sebastian'ın ve birlikte dolaştığı oğlanın arkadaşı.” Söylediklerinin nasıl bir tepki alacağını görecekti.

“Oğlan mı?”

“Evet, oğlan.”

Adam dikleşti, aniden uyanmış ve tüm dikkatini odaklamıştı. “Ne oğlanı?”

“Sen söyle.”

“Siz... siz onu buldunuz mu?”

“Bilmiyorum, bulduk mu?”

Yaşlı adam kaba yontulmuş duvara tutundu ve kendisini yukarı çekerek ayağa kalktı. Bir adım attı ve kolunun tersiyle sakallı ağzından akan salyayı silmek için yetersiz bir girişimde bulundu.

“Rom umut vaat eden oğlanı buldu mu?”

“Eğer *umut vaat eden oğlan* derken Jonathan’dan, rüyalar gören o sakattan bahsediyorsan...”

“Biliyordum!” Bekçi parmaklıklara atılıp beyaz parmaklarıyla kavradı. “Hayatta mı?”

Hayatta olmak mı?

“Elbette hayatta. Mezar kazıp bir ceset çıkarttığımızı mı sanıyorsun yoksa?”

“Yani hayatta demek istiyorum! *Hayatta* adamım! O, *hayatta* mı?”

Bunun Bekçi olduğu kesindi.

“Ondan ayrıldığımda ağlıyordu.”

Yaşlı adam derin bir nefes çekti aldı.

“Annesi öldü. Avra da öyle, Saric’in Muhafızı tarafından öldürüldü. Rom orada kırık bir kalple dolaşıyor. Oğlan bana bir Bekçi’ye ihtiyacımız olduğunu söyledi.”

“Öyle mi?” Adam gözlerini kırıştırdı, gözleri meraklan-
yusyuvarlaktı. “Adımı söyledi mi?”

“Hayır. Senin haricinde başka bir bekçi var mı?”

Adam parmaklıkları salladı, sürgüye doğru koşturdu ve
kafesini bir kez daha takırdattı. “Beni buradan çıkar! Beni
bu berbat hapisten çıkar. Efendime gitmem lazım.”

Triphon cebine uzandı, Rowan’ın verdiği büyük anahta-
rı alıp kilide yöneldi. “O, aklından geçen türde biri değil.
Efendi ise kesin...”

“Acele et adamım!”

“Alçak sesle konuş!”

Adamın eli parmaklıkların arasından uzanıp Triphon’un
yakasına yapıştı: “Bu ne anlama geliyor, biliyor musun? Ta-
rihin, bizi bu umut anma bir kez daha getirmek için ağlarını
nasıl ördüğü konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

“Eğer yakamı bırakmazsan sana bir patlatırım, bayılır
kalırsın.”

Adamın çılgın gözleri, pelerinini bırakırken Triphon’un
gözlerine odaklandı.

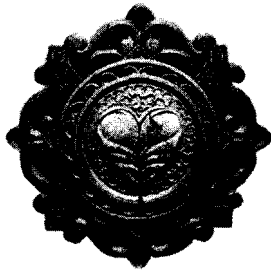
“Sen o beş kişiden biri misin? Yaşıyor musun?”

Bunu bu şekilde duymak Triphon’u yeni bir amaç his-
siyle doldurdu. “Öyleyim.”

“Adın ne?”

“Triphon.”

“O zaman ben senin en iyi arkadaşını, Triphon. Şimdi,
beni buradan çıkar ve oğlana götür.”



40. BÖLÜM

Şafak ufuk boyunca gökyüzüne kan kırmızı bir renk saçarak tıpkı bir yara gibi saçıldı.

Başaramamışlardı. Avra ölmüştü, bir yamaç tepesinde, mezarda yatıyordu.

Rom gecenin son saatlerini falezlerin tepesinde geçirmişti, karanlığa ve rüzgârın homurtusuna minnettardı, ikisi birlikte zihnini kefeneye sarmış gibiydi.

Ama rüzgâr karanlıkla birlikte gücünü yitirdi ve acısı ışıkla birlikte yoğunlaştı. Çok yorgundu, uyku ona huzur vermeyi reddetmişti.

Bu gözetleme noktasından, aşağıda, kanyondaki ateş közlerini görebiliyordu. Kamptan kısa bir mesafe ilerde onlara su sağlayan sığ havuz, yükselen güneşin kızılığını yansıttı.

Oğlan, Triphon'a bir bekçiye ihtiyaçlarının olduğunu söylemişti. Rom'un artık onlara öncülük etmeye yetkin olmadığı açıktı. Buna itirazı yoktu. Hınç doluydu. İnsan kitlelerine hayatı getirmek için oğlanı başa geçirme görevi, midesine acı bir ilaç gibi oturmuştu. Böylesi korkunç bir acıyı beraberinde getiren hayatın ne faydası vardı? Düşünceleri her ne kadar doğru olsa da kanun dışıydı, Rom bunları inkâr edemezdi.

Oğlanı bulmakta üzerine düşen görevi yapmış, Triphon'a Bekçi'yi nasıl bulabileceğini söylemişti ancak ilerisini, oğlanın getirebileceği umudu göremedi.

Triphon gecenin bir yarısında yanında Bekçi'yle geri dönünce şaşırdı.

Bekçi gelir gelmez oğlanın yanına koştu ve dizleri üzerine çöktü. Ardından ellerini gökyüzüne kaldırıp dileğini yüksek sesle dillendirdi. "Gözlerim sadakatimin yeminini ettiğim kişiyi gördü. Bugün bu gizli bilgiyi nesiller boyunca saklayanların hepsi, tıpkı kehanette bulunulduğu gibi ilk Bekçi'nin bu tohumunda görkem buldu." Oğlanın ayaklarını öptü.

Bekçi, Rom'a göz gezdirdi. "Şimdi Feyn bizi göreve getiriliş töreninde gördüğünde her şeye ulaşılmış olacak."

Bunun ne anlama geldiğini Rom bilmiyordu.

Jonathan orada öylece dikildi, Bekçi'nin gösterişli hareketleri karşısında sarsılmıştı. Ardından Bekçi, çocuğun elini tuttu ve kanyonda iki saat baş başa kalacakları yere yürüdüler. Döndüklerinde oğlanın göz yaşları dinmişti. Gözlerinde hayret vardı.

Ateşten uzaklaşıp karanlığa yürüdü.

Bekçi, "Bırakın gitsin," dedi.

Rom birkaç saat boyunca göçebelerden bahseden Bekçi'yi ve Triphon'u dinledi.

Bekçi ateşin etrafında dolaşarak, "Onları daha ilk günden tanıyorduk," diye açıkladı. "Göçebelerin Düzen'in aldatmacasına dair şüphelerini tespit eden kişiler Bekçilerdi, onlara hayatta kalmayı da Bekçiler öğretti. Bu insanlar su içmeksizin günlerce yaşayabilir, en çorak topraklarda kıt kannaat geçinip gidebilirler. Atları da en az onlar kadar dayanıklıdır. Birer hayalet gibi gelir giderler ve tüm kampları bir saatte taşırlar."

Triphon, "Bizi burada bulurlarsa ne olur?" diye sordu.

“Burada olduğumuzu biliyorlar zaten. Şu anda muhtemelen bizi seyrediyorlar, özellikle burada, onlar için kutsal olan yıkıntıların bu kadar yakınındayken. Bu topraklara ne zaman adım atsam, içlerinden biri mutlaka benimle yüzleşmeye gelir.”

“Yani daha önce burada bulundun?”

“Elbette. Ve artık oğlanın bir süreliğine onların arasında yaşadığını da biliyorum. Bundan haberim yoktu!”

Triphon adamın söylediklerini büyük dikkatle dinlerken, Rom kendi acısıyla kavruluyordu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Artık değil. Kısa süre sonra, Bekçi bunca yıldır içinde sakladığı bilgi kadar kutsal bir hatıra halini alacak, oğlan da sadece diğer bir yetim olarak kalacaktı.

Onları ateşin başında bırakmış, buraya güneşin doğuşunu tek başına seyretmeye gelmişti. Bekçi tekrar etrafı arşınlamaya ve konuşmaya başlamıştı, Triphon sorularını sorarak hemen arkasında dolaşıyordu. Oğlan gözle görülür bir yerde değildi. Yaşlı adam Triphon’un bohçasından bir kılıç alıp bir dizi hareketin üzerinden geçti, kılıcı şaşırtıcı bir akıcılıkla savurdu. Triphon hemen ayağa fırlayarak ikinci bir kılıç kap-tı ve adamın hareketlerini takip etmeye çalıştı.

Sanki tüm bunların bir önemi varmış gibi.

Gökyüzünün batı yakası gerileyen gecenin koyu renkli mavisiyle hâlâ karanlıktı. Bulut yoktu. Yeniden Doğuş Günü Bizans’ta parlak ve açık bir şafak vakti yaşayacaktı. Şehirdekiler, Yeniden Doğuş’un sadece bir yanılsama olduğunun farkında olmaksızın, parlak gökyüzünü bir alamet olarak algılayacaklardı. Papazlar dua edecek Feyn’in Saric’in kılıç noktasında Hükümdar oluşu sırasında, Yaratan’ın kendilerini kutsadığına inanacaklardı.

Kanyonun aşağısında eski yıkıntılar vardı, bunlar arazi tarafından mükemmel şekilde kamufle edilmiş, kaya katma-

nının arasında kaybolmuşlardı. Birisi dar kanyona yaklaşmadığı ya da buraya doğrudan tepeden bakmadığı sürece yıkıntıların görülmesi imkânsızdı. Kaos Çağı'nın sonunda keşişler tarafından doğrudan kayalara oyulan bir kilise olduğu rivayet edilen bu yerin, dört asırdan daha önce yok edildiği düşünülüyordu. Düzen'in bilgisi dışında, Bekçiler ve göçebeler burayı bir sığınak olarak kullanmışlardı.

Rom resifte dikildi ve kendisini aşağıdaki kayalara atma düşüncesini kafasından atarak kanyonu taradı.

Jonathan'ın kanyonun karşısındaki kayalık bir çıkıntının üzerinde oturduğunu ancak o zaman fark etti, Rom'a bakıyordu. Rom bu oğlana inanmıştı, iyi ama bu ona ne kazandırmıştı ki? Sevdiği kadının bir kavanoza kapatılmış kanlı kalbi haricinde hiçbir şey.

Bakışlarını kaydırıp ufka baktı. Güneş gökyüzüne tehlikeli bir ışık saçıyordu. Kilometrelerce ilerde, Bizans'ta, kısa süre sonra çanlar çalınacaktı.

Tekrar kanyonun karşısına baktı. Oğlan gitmişti.

Rüzgâr esti ve kanyonda derin bir ses çıkardı. Bu çağlar boyunca Avra'nın mezarına arkadaşlık edecek sestti. Ama Avra bunu duymayacaktı. Ayinlerden, ölümden korkan Avra sonunda onu bulmuştu.

Rom'un boğazındaki ağrı o kadar korkunçtu ki yutkunamadı.

Bekçi'nin yaşamı koruma görevi o yaşamın sözünü veren parşömen, bu yaşamı beraberinde getirecek oğlan... Avra'nın yazgısı tüm bunların karşısında alay edercesine dikiliyordu.

“Hayır.” Rom bu kelimeyi sıkıdığı çenesi arasından homurdandı. Yüzünü rüzgâra döndü, artık yumrukları sıkılıydı. “Hayır.” Bu kez sesi daha yüksekti.

İyi ama bu inkâr neyi değiştirecekti ki? Ölüm onun

ümitsiz sesine dikkat edecek miydi? Avra olmadan o bir âcizdi.

Omuzları merhametsiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Gözyaşları gökyüzünü bulanıklaştırdı. Başı önüne düştü ve ölümün kendisini de yutması için dua ederek ağladı. Rom, Avra'nın ölümünden bu yana ilk kez gözyaşlarına gem vurmadı. Çenesini rüzgâra kaldırdı, kollarını iki yana açtı, ağzı açık gökyüzüne baktı ve inledi. İnleyiş çirkin ve yüksek tonlu, ölüme ve onun hayatla alay edişine dair hissettiği nefretle beslenen bir ağıta dönüştü.

Hepsini bunun için kaybetmişti. Babasını, annesini... Ama onlar hayatın gerçek umudunu tatmamışlardı. Avra tatmıştı.

Avra yaşama bunun için mi getirilmişti? Ya kendisi? Kalbi sevgi, neşe ve heyecana ölümle yıkılıp yok edilsin diye mi uyandırılmıştı? Rom hayatı kucakladığı için aptaldı. Bir aptal!

Dönüp atına doğru yaklaştı, eyer çantasını açtı ve Avra'nın kalbinin içinde durduğu kavanozu çekip çıkardı. Kalbi aldı, artık önünü zor görüyordu. Üzerindeki kanlı bezi açtı.

Kalbi avucuna aldı, soğuk ve kanlıydı. Ardından falezin yanına gitti, çenesi sımsıkı kapalıydı. Sonra yumruğunu havaya savurarak haykırdı. Kalpten akan kan kolundan aşağı süzüldü. Elindekini daha çok sıktı, öfkeyle silkeledi.

Sana beddua ediyorum.

Hayatı bulduğum güne lanet ediyorum.

Titredi.

Eğer yaşamla birlikte gelen acı buysa, o yaşama da lanet ediyorum. İzin ver, onun yanına gideyim!

Rom derin bir nefes aldı ve fısıldadı: "Hayatı bana sırf onu geri alabilmek için vermeye nasıl cüret edersin? Beni öldürmeye. Beni bir kez daha öldürmeye!"

Ona sadece sessizlik karşılık verdi.

Atına yöneldi, Bekçi'nin parşömenini çıkararak Avra'nın kalbini tekrar yaşam vaat eden metnin içine sarmaladı.

Rom'un kanyonun dibine ulaşması on beş dakikasını aldı. Bu bir saat de olabilirdi. Rom'un artık umurunda değildi.

Atını Bekçi ve Triphon'un bir tür tartışmaya tutuştukları kampa sürdü. Oğlan yıkıntılara elli adım uzaklıktaki düz bir çıkıntıda oturuyordu. Bekçi, Triphon'a dil döküyordu. Her ikisinin elinde de kılıç vardı. Uzun boylu adam ileri doğru atıldı, Rom onları seyrediyordu. Bir an için Triphon'un yaşlı adamı ortadan ikiye ayıracağını düşündü. Ama sıırım gibi Bekçi hızla döndü. Adamı sıyrıp geçen atağı ele veren tek şey çeliğin havada çıkardığı belli belirsiz ılık oldu.

Triphon onu gördü ve doğruldu. "Rom!"

O yaklaşırken ikisi de silahlarını indirdi.

Rom atından indi, Avra'nın cansız kalbine sarılı parşömeni çıkararak Bekçi'ye yöneldi. Kalbi yaşlı adama uzattı.

"Eğer verdiğin söz bunun içinse, hiçbirini istemiyorum."

Adam uzatılan tomarı aldı. "Haydi ama oğlum, sen ne dediğini bilmiyorsun."

Rom, yaşlı adamın ayağının dibindeki kuru zemine tükürdü. "Oğlum mu? Annem bana böyle hitap ederdi. Bir zamanlar babam da öyle. İkisi de öldü. Senin yaşam sözün beraberinde *ölüm*den başka bir şey getirmedi."

Bekçi, Rom'un dik bakışlarına onun gibi karşılık verdi.

Rom, "Sen buna yaşam mı diyorsun?" diye haykırdı.

"Ben ölmek istiyorum!" Kollarını iki yana açtı. "Beni öldür!"

"İstediğin bu değil."

Rom henüz söyleyeceklerini bitirmemişti.

"Sen kendini eski kelimelerin ne anlama geldiklerini dü-

şünerek avuttun, ancak gerçek şu ki, bu aslında bir ölüm sözü. Onlara hayat verip ardından bunu çalıp almaktansa hepsini oldukları halde bırakmak en iyisi.”

Yaşlı adam elindekini Triphon’a uzattı. “Tüm bunları daha farklı bir gözle görebileceğin gün gelecek, Rom. Oğlan kırınızı bir cüppe içinde, silahşör olarak döndüğünde. Kana batırılmış bir beyaz. Kendi kanma. Sana bunun sözünü veriyorum.”

Bu hiçbir anlam ifade etmedi. Bu oğlan silahşör değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Rom’un bildiği tek duygu acıydı.

Bekçi parmağını parşömene uzattı. “Bırak, onun kalbi bu sözün işareti olsun. Göreceksin, sen, yaşama sahip olan ama bundan minnet duymayan kişi; şu anda sahip olduğun yaşamın tek bir gününe sahip olmak uğruna hayatını verecek yaşlı bir adamla bu şekilde konuşan sen...”

“Sözünü tut. Bu acı yaşam değil.”

Bekçi, “Acı duyuyorsun çünkü yaşıyorsun, oğlum!” diye gürledi. “Bu işin gizemi bu. Yaşam şu kayanın tırtıklı kenarında yaşanır. Düşersen ölebilirsin, ama ondan kaçarsan çoktan ölmüşsün demektir!”

“O zaman ben ölmeyi tercih ediyorum!”

“Öyleyse Avra’nın ölümü anlamsızlaşacak. Dünya yaşam uçurumundan bir kez kaçtı. Bu bizi insanlığımızdan uzaklaştırdı ve kendi ölüm Düzen’ini oluşturdu. Şimdi sen yaşayan her bir ruhu öldürme komploları kuran biri gibi konuşuyorsun.”

“Sen ne biliyorsun ki? Hayatında hiç acı hissettin mi?”

Bekçi duraksadı. “Hayır.”

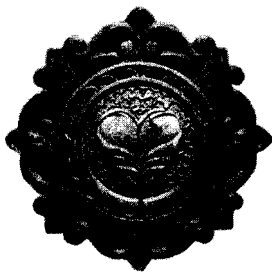
Rom uzun adımlarla ikisinin yanından geçip diğer taraftaki havuzu saklayan kaya yükseltilerine doğru yöneldi.

Bekçi arkasından, “Sana ihtiyacımız var, Rom,” diye seslendi. “Görevimiz, o törene gidip Feyn senin gözlerinin içine bakmadığı sürece başarısız olacak.”

Rom hızla arkasına dönerek, “Ortada görev filan *yok*,” dedi.

“Ona söz verdim. Sensiz bu bir işe yaramaz. Sen de biz-zat söz verdin! Duyguları kontrol etmeyi öğrenmelisin!”

Rom yere tükürerek omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bu duyguları isteyen ben değildim! Sözümü tuttum. Değerli parşömenin elinde. Oğlan hayatta.” Döndü ve yürüyerek uzaklaştı. “Ve Avra öldü.”



41. BÖLÜM

Dünyada yedi temel kıta vardı. Ve bunları yedi hanedan yönetiyordu. Yaratan için yedi; mükemmellik sayısı olan yedi. Bizans ise bunların hepsine hükmediyordu.

Bizans'ın beş yüz bin olan nüfusu neredeyse bir milyona ulaşmıştı. Bunların arasında senatörler, piskoposlar, kıta yöneticilerinin hepsi ve neredeyse tüm dünyadaki yirmi beş bin asil mevcuttu.

Feyn bilinen tüm adaylar arasından yetenekleri ya da yaşı sebebiyle değil, bizzat Yaratan'ın sayesinde, Yeniden Doğuş'un Vorrin'in kırk yıllık saltanatı süresince üç kez tamamlanan on iki yıllık döngüsü doğrultusunda seçilmişti. Her yeni döngünün yedinci ayının, yedinci gününün, yedinci saatinin çalışına en yakın doğan asillerin doğumları kayda geçirilmişti. Ve o, diğerleri arasında, bu zamana en yakın doğandı.

Düzen'e göre, bir Hükümdar'm makama geçirilebilmesi için en az dokuz, hükmedebilmesi için ise on sekiz yaşında olması gerekiyordu. Feyn'in seçildiği dokuz sene önce, son döngünün tamamlanışıyla birlikte ilan edilmişti. Dokuz yıldır saltanatı devralmak için eğitiliyor, kendini Düzen'le bağlantılı konuların tümüne ve doğruya, sadakate vakfediyordu.

Dokuz yıldır dünya bugünü beklemişti.

Düzen'in yöntemi buydu ve aynı Düzen dünyaya barış getirmişti. Feyn'in saltanatı yeni bir Düzen çağı başlatacak, ilk kez bir Hükümdar'ın yerini öz kızı alacaktı.

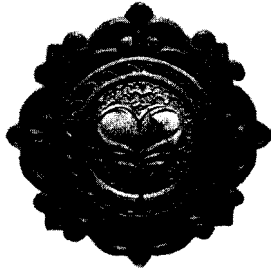
Dünya buna hazırlanmıştı. Her yerde, kıtaların şehir merkezlerine etrafa mavi ışık saçan televizyon ekranları yerleştirilmiş, Bizans'daki törenin görüntüleri yayınlanıyordu.

Yeniden Doğuş'un gereklerinin yerine getirilişine kadın, erkek, çocuk, herkes şahit olmalıydı. Yetkinin bir Hükümdar'dan diğerine geçmesi en kutsal olaylardan biriydi. Dünya çapında, her şehirde yüz binlerce insan, Feyn Cerelia'nın Asiana ve Büyük Avrupa, Nova Albion ve Habeshistan, Sümerya, Russe ve Qin kıtalarının yönetiminin başına geçmesini seyretmek ve sadakatlerini yüksek sesle ifade etmek için toplanmışlardı.

En bağlılar Alay Yolu'nda günlerce kamp kurmuşlardı. İki gün önce kapılarını açan stantlar en iyi yerleri kapan seyyircilerle doluydu. Çadırlar, seyyar tuvaletler ve satıcılar dünden bu yana Bizans'ın yan sokaklarını bir kilometre yarıçapında tıkamışlardı, dolayısıyla gelen asillerin ve anakara başkanlarının siyah araçları inanılmaz derecede yavaş ilerlemek zorunda kalmıştı.

Yukarıda, güneş şehrin üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu, tüm dünyayı aydınlatıyor gibiydi.

Yeni Çağ yakında başlayacaktı.



42. BÖLÜM

Rom havuzun yanında toprağa yüzüstü uzandı. Bir saat sessizlik içinde geçti, Rom acı dışında bomboştu, o kadar ki Yaratan'ın dualarını kabul edip kendini tekrar öldürüp öldürmediğini merak etti. İçindeki boşluk onu yavaşça yuttu ve mezarın bu tarafındaki en iyi yere doğru sürükledi.

Uykuya.

Rüya gördü, kılıç göğsünü yarıp kalbini gün yüzüne çıkartırken, derin kâbus Avra'nın yüzüne odaklandı. Ancak tıpkı rüyalarda olduğu gibi bu manzara kayboldu, yerini kumda dikilen genç bir oğlanın görüntüsüne bıraktı. Çocuğun kolları bedeninin her iki yanından sarkıyordu, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Hayatı, Avra'nın ölümünü gerektiren oğlandı bu.

Rom kımıldamadan dikildi, oğlana dikkatlice baktı, tüm bu olanların ardından onun ne istediğinden ya da ne söyleyeceğinden emin değildi. Kanyon kerdi soluk sesleri ve çok hafif mırıltılar haricinde sessizdi. Bekçi hikâyelerini bunları duymaya istekli insanlara anlatıyordu.

Oğlan, "Onu geri getirebilecek olsaydım, bunu yapardım," dedi. "Ama kanım hazır değil. Hazır olsaydı bile, bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değilim."

Bu, Bekçi'nin ateşin yakınlarında söylediğini duyduğu bir şeyin yankısıydı.

“Ben sadece küçük bir çocuğum, Rom. Ve senin koruma ihtiyacım var.”

Rom dar bir ara sokakta, kendisine yabancı küçük bir şişe üzerine söz vermişti. O günlerde farklı bir Rom'du. Ölüydü.

Oğlan, “Rüyamı seninle paylaşırsam bana yardım eder misin?” diye sordu.

Oğlanın tatlı ses tonuyla birlikte Rom'un üzerine bir suçluluk duygusu çöktü. Jonathan da ölümün acısını hissetmişti. Annesini kaybetmiş ve ağlamıştı. O bir sakattı, Düzen'in savunduğu her şeye bir tehdit oluşturunuyordu. Kendisini hakir gören dünyada kaybolmuş, savunmasız küçük bir çocuktu. Dünya onu öldürmek için peşine düşecekti.

Rom hissettiği acıma duygusuyla boğulmuş bir halde uyuyordu.

Rom, “Annen için üzgünüm,” dedi. “Ama sana yardım edebilir miyim, bilmiyorum. Kalbim kırık.”

“O zaman belki birbirimize yardım edebiliriz, çünkü benim de kalbim kırık.”

Bir an için rüya uçup gitti, ardından bazı rüyalarda olduğu gibi en baştan tekrarlardı. Oğlan rüyasını onunla paylaşmaktan bahsettiğinde verdiği karşılığı değiştirdi.

“Ne rüyası?” diye sordu.

Oğlan, “Avra'yla ilgili rüya,” dedi.

“Rüyada Avra'yı mı görüyorsun? Bu ne anlama geliyor? Rüyalarında ne oluyor?”

“Sadece rüya işte. Ama ben bunların gerçek olduklarını düşünüyorum, dolayısıyla belki onları sen de görebilirsin.”

Rom tereddüt etti, ardından, “Onu görmeme izin ver.

Lütfen. Bana rüyanı göster,” dedi.

Oğlan ona yaklaştı, Rom birdenbire havuzun yanındaki toprağın üzerinde uyuyakaldı. Oğlan öne doğru eğildi, başını bir yastığa yaslamışçasına Rom’un karnına bıraktı. Kıvrıldı, tek elini Rom’un göğsüne yerleştirdi ve gözlerini kapattı.

Rom, *bu çok garip*, diye düşündü. *Bir gün dünyaya hükmedecek oğlan üzerimde uyuyor.*

Ardından rüyası tekrar değişti. Yine kanyonda dikiliyordu, tamamen uyanıktı. Bir yanı uyuduğundan emin olsa da, uyanık olduğuna yemin edebilirdi.

“Rom?”

Kanyondan tatlı ve yüksek tonlu bir ses fisıldadı. Hiçbir zaman unutmayacağı bir ses. Nabızı hızlandı ve yavaşça döndü.

Bir zamanlar koyu kahverengi olan gözleri şimdi bir altın kadar solgun olsa da, Avra’yı daha ilk görüşte tanıdı.

Ondan on adım ötede dikiliyordu, beyazlar içindeydi. Teni güneşi aynı anda hem kırıp yansıtıyor, hem de davet ediyordu. Rom’un nefesi kesildi. Onu daha dün gömmüşlerdi ama işte şu anda karşısında, canlı halde dikiliyordu.

“Avra?”

Avra ona baktı, orada olduğuna en az Rom’un onu gördüğünde duyduğu şaşkınlık kadar şaşırmıştı. Kararsız bir adım attı. Sonra bir tane daha ve bir daha... Aralarındaki mesafeyi kapattı.

Kendini Rom’un kollarına attı, neredeyse onu yere düşürüyordu. Rom onu havaya kaldırıp yüzünü boynuna gömdü, kokusunu kendisine hayat verebilecek havaymışçasına içine çekti.

“Avra...” Daha başka şeyler de söylemeyi denedi ama dudakları arasından sadece bir hıçkırık yükseldi.

“Rom.” Avra ağlıyordu, ismini bile zor bela söyleyebilmişti. “Gerçekten sen misin?” Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Rom onu görebilmek için Avra’dan biraz uzaklaştı. “Hiç hayalete benziyor muyum?”

Avra, “Hayır,” dedi.

Çok güzel, çok mükemmel görünüyordu. Rom onu gözlerinden, saçlarından öptü. Titreyen elleriyle yüzüne dokundu, boynunu, yara izinin geniş kavisini takip etti. Gözyaşı bulaştırarak pürüzsüz tenini öptü. Ama kesinlikle...

Yakasının ortasını aşağıya, göğüs kafesine, kılıcın bedenini yardığı yere doğru çekerek indirdi. Teni pürüzsüzdü, en ufak bir iz yoktu.

“Seni özledim, Rom.”

Rom dudaklarını Avra’nın eli ve parmakları üzerinde dolaştırdı, sonra onu kolları arasına aldı. “Seni özledim,” dedi. “Seni çok özledim.”

Avra kolları arasında sımsıcaktı; kalbi Rom’un göğsüne yaslanmış, çarpıyordu.

Rom, “Bunu o oğlan mı yaptı?” dedi.

“Bilmiyorum ama ben yaşıyorum. Belki bedenimle değil ama hayattayım.”

Avra ne diyordu? Rom oğlanı görmek için etrafına baktı ama o gitmişti. Yoksa hâlâ rüya mı görüyordu? Öyle olmalıydı, yine de...

“Artık seninle olamam, Rom.”

“O zaman ben sana geleceğim!”

“Şşş, şşş.” Avra, Rom’un dudaklarına ince parmağını bastırdı. “Dünyanın sana ihtiyacı var. Oğlanın sana ihtiyacı var. Bekçi’ye sor, bundan sonra ne yapılacağını bilir. Onlara yol göster. Kalbimi hatırla ve onlara yol göster. Eleminin yo-

lunda dikilip seni engellemesine daha fazla izin verme.”

Şimdi kulağa çok daha farklı geliyordu, daha akıllı ve yaşlıydı, sanki ölümünde diğer bir yaşam daha görüp geçir-miş gibiydi. Rom ona yapıştı, birdenbire ortadan kaybolabi-leceğinden korkmuştu.

“İnsan kalbi narin bir şey.” Avra geri çekildi ve elini Rom’un göğsüne yasladı. “Bunu şimdi biliyorum. Sevgiyi yaratmana olanak sağlayan şey hissettiğin elem. Bu acı olma-dan, gerçek haz da olmayacaktır. Gözyaşı olmadan neşe ol-maz. Yoksunluk olmadan özlem olmaz. İnsan kalbinin sırrı bu. Çok acı çekiyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum, yaşamı değerli kılan tek şey aşk. Bu sevgiyi insanlığa geri kazandır.”

Rom onun elini avuçları arasına aldı. “Bunu yapacağım, Avra.”

“Ölüme savaş aç. Sevgi için yaşa.”

Rom, bu sözleri duyduktan sonra kalbinin patlayacağını hissetti.

“Yapacağım. Yaşadığım sürece sevgi için savaşacağım.”

“Duygularını kontrol etmeyi öğrenmelisin. Bunlar ay-nen bir çocuğunki gibi yeni, tutkuyla dolu. Sakın duyguları-nın yitip gitmesine izin verme, yoksa bir tarafın ölecektir. Ama bunlar seni yok edebilirler de. Onlara sahip çık, sevgi-lim, ama sakın onların sana sahip olmalarına izin verme.”

“Hiçbir zaman vermeyeceğim.” Avra’nın ne demek iste-diğinden tam olarak emin değildi ama o kadar büyük bir şef-kat ve kararlılıkla konuşuyordu ki, Rom onu sorgulamaya cesaret edemedi. Bu, Avra’ydı; sevgili, hassas, korkak Avra.

O şimdi Rom’un kraliçesiydi.

Avra gülümseyerek Rom’un gözlerinin içine derin derin baktı. “Seni seviyorum, Rom.” Onu büyük bir sevecenlikle dudaklarından öptü. “Seni tüm kalbimle seviyorum. Sakın

sana duyduğum sevginin heba olmasına izin verme.”

“Vermeyeceğim! Yemin ederim, vermeyeceğim.”

Kolları arasında tuttuğu Avra birden yok olmuştu. Uzun süre dünya etrafında fırıl fırıl döndü, boştu ama yine de onunla doluydu. Avra’yla.

Rom’un gözleri aniden açıldı, gökyüzüne baktı, kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Bir rüya. Sadece bir rüya! Kaybının acısı üzerine çöreklenirken, yüzündeki kan çekildi. Avra orada, kolları arasındaydı. Şimdiyse gitmişti.

Midesindeki ağırlığı fark etti, başını kaldırıp bakınca Jonathan’ın başını karnında yaslayıp uyuduğunu gördü. Oğlanın sol kolu kıvrılmış, göğsünde duruyordu; incecik ve kırılıyordu.

Etrafını sarmalayan dünya geride sadece bu hassas oğlanın uyuyan bedenini bırakarak durdu. Jonathan’ın göğsü nefes alırken inip kalkıyor, kirpikleri yanaklarında gölgeler oluşturunuyordu.

Rom o an sadece bir rüya gördüğünü anladı. *Oğlanın* rüyalarını paylaşmıştı... Sadece birer rüya olmakla kalmayan, aynı zamanda gerçeklerin bir tür yansıması olan o rüyaları.

Rom’un nasıl olduğunu henüz anlamaya başlayamadığı bir şekilde, Avra hâlâ onunla birlikteydi, oğlanı kurtarması için ona yalvarıyordu.

Jonathan’ın gözleri açıldı.

Birbirlerine baktılar, bir an için o halde donup kalmışlardı.

Rom, “Buradasın,” dedi.

Oğlan tek dirseğinin üzerine doğrulttu. “Rüya gördün mü?”

“Bunu... bunu nasıl yaptın?”

“Emin değilim.”

Rom aceleyle ayağa kalktı, bu sırada oğlana çarpmıştı.

“Avra’yı gördüm.”

Oğlan sağlam bacağını vücudunun altına aldı ve kendisini yukarı itti. Kafasını kaldırarak Rom’a baktı. Emin değildi. “Ben de öyle.”

“Bu gerçek miydi?”

“Öyle olmalı.”

“Rüyalarını benimle tekrar paylaşabilir misin?”

“Ben... bilmiyorum.”

Ne güzel bir çocuk. Ne güzel bir ruh.

Gerçek. Sevgi. Feyn güzellik demişti. Rom gerçeği bulmuştu. Sevgiyi de bulmuştu. Güzellik ise hemen önünde duruyordu.

Ona ne olmuştu da sadakatini üzerinden bu kadar çabuk atabilmişti? Tek dizinin üzerine çöktü, oğlanı omzundan tuttu ve boğazındaki yumru geçince konuştu.

“Özür dilerim. Beni affet.”

Jonathan sadece, “Seni affediyorum,” dedi.

“Benden seni korumamı istedin. Jonathan, yaşadığım sürece senin yanında olacağıma söz veriyorum.” Sustu. Daha fazla şey söylemesi gerektiğini düşündü ama sadece, “Söz veriyorum,” diyebildi.

“Teşekkürler, Rom.”

Üstlendikleri görev birdenbire Rom’un zihninde gelişti. Ayağa fırladı, oğlanın elini yakalayıp onu kampa doğru sürükledi. “Haydi gel!”

Kayalık bölgeye ulaştığında Triphon ile Bekçi hâlâ ateşin yanındaydı. Birlikte ona baktılar. Bir an için hiç kimse konuşmadı.

Rom onlara doğru ilerlerken Jonathan’ın elini bıraktı. “Kalp nerede?”

“Kalp mi?”

“Avra’nın kalbi! Nerede?”

Triphon tomarı çantasından çıkarıp uzattı. Rom parşömeni aldı, paketini açtı ve havaya kaldırdı.

“Savaş çılgınlığımız bu olacak. Avra’nın ölümünün anlam-sızlaşmasına izin vermeyeceğiz. Avra’nın kalbi için.”

Triphon, Bekçi’ye baktı ve açtığı elini göğsüne indirdi. “Avra’nın kalbi için!”

“Her zaman, her zaman Avra’nın kalbi için.” Rom, Bekçi’ye döndü. “Ne kadar vaktimiz var?”

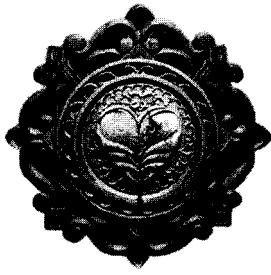
Bekçi tuhaf bir tavırla sırtarak atına döndü. “Beş saat. Zaman kısa.”

Triphon, “Nereye gidiyoruz?” dedi.

Rom, “Jonathan’ı törene götürüyoruz,” dedi.

“Kesinlikle yetişemeyeceğiz.”

“O zaman atımızı dört nala süreriz.”



43. BÖLÜM

Dünya Feyn'in penceresinin dışında homurdanıyordu, ses oraya, Muhafızların önünde beklediği kilit altında tutulan bölmeye kadar erişiyordu. Masalar ve ön odanın köşeleri hizmetkârlar tarafından getirilen çeşit çeşit çiçekle doluydu, hediyeler üzerlerinde onları gönderen asil ailelerin isimleri yazılıydı.

Feyn kendini hazırlanmaya adanmıştı, etkinlik için kendi elbisesini kendisi seçiyor, çiçeklerin üzerlerindeki kartları okumak için duruyor, dışarıdaki kalabalığın şarkılarını dinliyordu.

Bekçi'nin bir türlü aklından çıkaramadığı sözlerini bastırmak için her şeyi yapıyordu.

Nuala görevi gereği onu güzelleştirmişti. Saçlarını yapmış, göz kalemini çekmiş, dudaklarına rujunu sürmüştü. Ama hizmetkârı gözlerindeki korkuyu gizleyememişti.

Artık o da biliyordu: Ölüm onu ö podyumun gerisinde bekliyordu. Saric onun uzun süre yaşamasına izin vermeyecekti.

Feyn aynadaki görüntüsüne baktı; dünyanın beyazlara bürünmüş yeni ikonu. Ama zihni Yeniden Doğuş'tan çok uzaktaydı.

Nuala, Feyn'in kolunu son kez düzeltti. "Dünya sizi bekliyor, Leydim."

Feyn onu tek bir baş işaretiyle dışarı çıkardı.

Bekçi'nin söylediği şey imkânsızdı. Desteklemek zorunda olduğu mutlak Düzen'i hiçe saymaktı bu. Gerçek. Ama sadece bu kadardı, öyle değil mi?

Gerçek neydi? O, gerçeğin kölesi, birdenbire efendisinden artık emin olamadı.

Eğer Bekçi'nin söylediği doğruysa... Ulu Yaratan, öyle olmaması için yalvardı.

Yine de, eğer öyleyse sadece o bu gerçeği koruyabilirdi.

Aynaya göz attı. Müstakbel Hükümdar'a ait olduğunu bildiği yüz doğrudan ona baktı. Bekçi'nin yolunun tek yol olması mümkün müydü?

Pencereye yürüdü. Çiçeklerle süslenmiş gri aygırlar kapıda hazır bekliyordu. Bahçe kapıları da çiçeklerle süslenmişti. Bunların ötesinde, şehir büyük, canlı bir varlık gibi dalgalandı. Çiçekler arasında yüzen bir insan deniziydi bu, insanlar sokak satıcılarından aldıkları yapraklı dalları ve çiçekleri sallıyordu.

Pencereden dışarı boynunu uzatsa bir araya toplanmış asilleri görebilirdi, binlercesi kale kapısının gerisindeki Büyük Bazilika'nın girişinde toplanmışlardı. Onların yerleri Alay Yolu'nun sonunda, törenin yapılacağı bazilika basamaklarına ulaşacak şekilde inşa edilen platforma en yakın noktadaydı.

Yüz binlerce ruh, hepsi de Yeniden Doğuş'u görmeye gelmişti.

Kapı tıklatıldı. Açılınca girişte geniş omuzlu bir Muhafız belirdi.

O an Feyn olayları kafasında yerine oturtmuştu: Feyn makama geçer geçmez, ilk bir saat içerisinde Saric'i gözetim

altına aldirtacak ve Düzen’i korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Eğer Saric onun hayatını sonlandırmak niyetindeyse, işleyeceği korkunç suçun bedelini kendi hayatıyla ödeyecekti.

Kaldı ki Bekçi’nin söylediklerinin doğru çıkması durumunda, Saric onun karşılaşacağı sorunların en basiti olacaktı. “Leydim, zaman geldi.”

Rom omzunun üzerinden, “Ne kadar zaman var?” diye bağırdı. Güneş neredeyse tam tepesindeydi.

Triphon, “Bir saatten az,” dedi. “Yetişemeyeceğiz!”

Bizans’ın eğimli kırsal kesiminin sınırına ulaşmışlardı, karşılarında sadece boş sokaklar vardı. Tüm dünya ya alay yoluna ya da töreni televizyon bulunan yerlerde seyretmeye gitmişti. Her seyirci Düzen’in dakiklığına güvenebilirdi. Yeni müstakbel Hükümdar öğle saatinde hiç gecikilmeden kabul edilecekti.

Rom, yamaçtan aşağı hızla inerken, “Sürün!” diye bağırdı. “Sürün!”

Oğlanla birlikte ilerledi, altlarındaki at zorlanıyordu. Bekçi onların yanına geldi, yırtık pırtık cüppesi rüzgârda dalgalanıyordu. Rom atını daha da sert mahmuzladı. Bekçi onlara yetişti. Benzerleri bugün uğruna yaşamış bu adam, alinyazısını otuz dakikayla kaçırmak niyetinde değildi.

Oğlan sessizdi. Rom’un önünde oturuyordu, atı yelesinden yakalamıştı, belirsizliğin tuzağına düşmüş dokuz yaşındaki herhangi bir çocuğu andırıyordu; korkmuştu ama yine de Rom’a güveniyordu.

Bekçi sayesinde canlanan Triphon, yeni Bekçiler Düzeni’ne yeminini ısıltılı gözlerle etmişti. Hâlâ genç bir boğa gibi canlı ve sakardı, yeni üstadı ona silahşör olmanın ince nok-

talarını göstereceğine söz vermişti. Triphon bu sözü benimsemiş, bunu Bekçi'ye çoktan üç kez hatırlatmıştı.

Ve Bekçi... Rom şu anda adamın otuz yaş daha genç göründüğüne yemin edebilirdi. Güneş yüzünün her bir çizgisini ve çukurunu yumuşatmış gibiydi. Gözlerinde bir amaç vardı ve her ne kadar ölü olduğunu bilse de, ağzının kenarı ara sıra kıvrılıyor, kendine haz bir yaşamın belirtisini sunuyordu.

Bekçi'nin bir planı varsa bile, bunun detayına girmemiş, onlara hep birlikte gerçeğin merhametinde olduklarını söylemişti. "Bana güven, Rom!" Gözleri yazgısıyla alev alevdi. "Güven bana, gerçek yolunu bulacaktır! Jonathan yaşıyor!"

Evet, gerçekten de aygırın üzerinde, Rom'un önünde hoplayıp duran çocuk canlıydı ve kesinlikle sıradan bir oğlan değildi, ama bu, Bekçi'nin deli olmadığı anlamına gelmezdi.

Hepsinin deli olmadığını göstermiyordu.

Rom insanın ata binip ölümüne gitmesinin yüzünde bir gülümsemeye sebep olabileceğini hiç düşünmemişti, yaptıkları şeyin tam manasıyla bu olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu.

Omzunun üzerinden, "Sürün!" diye gürledi.

Dünya, Saric'indi. Onun hemen önünde, yedi kıtanın hanedan liderleri bazilika basamaklarının her iki yanında dikiliyordu. Seçkin Muhafızlar tıpkı insanlardan yapılma bir bahçe kapısı gibi altlarında uzanmaktaydı, her iki yanda on iki güçlü muhafız vardı. İki yüz bin seyirci Alay Yolu'nu doldurmuş, saygıyla dikiliyorlardı, gözleri Hükümdarlarına odaklanmıştı.

Yeşil dalları tutmuşlar, Feyn'in adını atından inerken huşu içinde fısıldıyorlardı. Bunu duymak hem sinir bozucu, hem de hayret vericiydi.

Feyn'in aygırı siyahtı, diğer Brahmaların gri atlarından ayrılması için siyah bir at seçilmişti, Saric'in hediyesiydi bu. Trompetler çalındı, açık bazilikanın dış dehlizlerinde bir yerde, Saric ile Feyn platformun merdivenlerinden aşağı inerlerken bir koro şarkı söylemeye başladı. Tören asası Saric'in elindeydi.

Rowan ayağa kalkmış bekliyordu, onlara platformdaki yerlerini işaret ederken yüz çizgileri gerildi.

"Leydim?" dedi. Saric adamın Feyn'in dimdik duruşunu fark ettiğini gördü. *Yakında öleceğini bilmesine rağmen şaşırtıcı derecede sakin davranıyor*, diye düşündü. Şu ana kadar Feyn'in olacıklardan en azından şüphelendiğinden emindi.

Feyn'in bakışları kurban edilecek boğanın kanının akıtılacağı altın tase kaydı. Durakladı, ta ki Rowan gelip nazikçe koluna girene ve ona yerine dek eşlik edene kadar... Büyük bir Brahma boğası bazilikanın basamaklarının dibine altın bir iple bağlanmış halde indirilirken, Saric gelip Feyn'in yanında yerini aldı. Beyaz hayvan biçimli kaslarıyla kıpraştı. Muhteşem bir yaratıktı.

Saric insanların babasının göreve getiriliş töreninde kanamadan ölen boğanın yarattığı manzaradan korktuklarını duymuştu. Sık sık burada, kendi töreninde, böyle bir olay karşısında kendi tepkisinin ne olacağını merak etmişti.

Ne de olsa bu, Feyn'in olduğu kadar *onun* da göreve getirilişiydi.

Bu yüzden mükemmel olmalıydı, bu yüzden kız kardeşine karşı garip bir minnettarlık doluydu. Feyn olmasaydı, onun makama gelebilmesi, daha nahoş olması bir yana, imkânsızlaşırdı.

Büyük tas yerinden kaldırıldı ve merdivenlerden aşağıya, dünyanın yedi piskoposunun arasına taşındı. Saric, Bü-

yük Avrupa'nın piskoposu büyük kılıcını havaya kaldırırken, hayvanın geniş omuzlarında ve kafasında duran papazların ellerine hayret etti.

Feyn'in aynı anda hem soğukkanlı, hem de sert bakışlarını üzerinde hissetti.

Bunda rahatsız edici bir yan vardı.

Kılıç boğanın ensesine girdi, etini yardı. Papaz altın tası kıpkırmızı püsküren ilk kana denk getirdi. Ardından, törensel kap yeterince dolunca, bunu daha büyük diğer bir leğenle değiştirdi. Hayvan ön bacaklarının üzerine düştü, sonra da tamamen devrildi. Seyirciler başlarını çevirdi.

Tası tutan papaz platforma çıkıp Feyn'in önünde dikildi. Rowan, Feyn'in elbisesinin sol kolunu büyük bir dikkatle sıyırdı; Saric de sol kolunu tuttu.

Ama Feyn bunu fark etmemiş gibiydi, gözleri ölen boğadaydı.

Rowan, "Tas, Leydim," dedi.

O yerinden kıınıldamayınca, Saric tası alıp Feyn'in ellerine tutuşturdu. Feyn başını önüne eğerek baktı. Tasın altın kenarlarına kan sıçradı. Eli kolu titriyordu.

Rowan bekledi. Dünya bekledi. Ama Feyn hiçbir şey söylemeden tasa baktı.

Rowan, "Kelimeler, Leydim," diye fısıldadı.

Feyn sadece başını kaldırıp kalabalığa bakmakla yetindi.

Rowan bir kalabalığa, bir Feyn'e göz attı. Birkaç piskopos endişeli bakışlarını geriye yöneltti.

Saric herkesin duyacağı bir sesle, "Hayatın kanı. Yaratan tarafından verildi!" diye haykırdı.

Hayatı boyunca söylemeyi umduğu Hükümdar kelimeleriydi bu. Saric bu kelimelerin kollarına, ardından da omuzlarına enerji yüklediğini hissetti.

Papazlar yanıt olarak hep birlikte, “Hayata bir kez gelinir, minnettarız,” dedi.

Dünyanın her yanındaki bir milyarın sesi, gerektiği gibi zikredilen kelimelerle yakılandı: “Minnettarız.”

Dünya liderleri parmaklarını tasa batırmak için birkaç dakika içinde Feyn’in önüne gelecek ve sadakat yeminlerini edeceklerdi. Şu an Rowan’ın tuttuğu kraliyet esasını Feyn’e vereceklerdi.

Sonsuz sadakatlerinin sözünü vereceklerdi. Ve Saric daha sonra bunu onlardan talep edecekti.

Ama şu an için, beklemede kalabilir, Feyn’i büyük bir zevkle seyredebilirdi. Çünkü korku içinde ve kendini kaybetmiş olsa da, dünyadaki en önemli yaratıktı o. Brahma boğası gibi ölmenden önce inanılmaz derecede gösterişli ve müstesnaydı.

Doğru, yakında ölecekti. Ama o ana kadar ne muazzam bir görüntü, ne büyük bir an! Kız kardeşi, korkuyla kuşatılmış olsa da muhteşemden de öteydi. Halk tabakası için, kendilerinde bulabileceklerinden çok daha büyük bir şeyi cisimleştiriyordu; Düzen’i. Yaratan’ın yeryüzündeki elini.

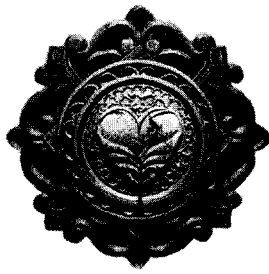
Saric bile buna inanabilirdi. Bir an için bunu yapmayı istedi. Bakışları sahnenin önündeki kalabalığa kaydı.

Alay Yolu’nun aşağısındaki bir hareketlilik gözüne takıldı. Atlılar... Üç tanesi yan yanaydı. Birinde bir oğlan vardı.

Baktı, doğru gördüğünden emin değildi. Gerçekten gelmişler miydi? Şu salak köylülerin pişkin aptallıkları sınır tanımıyordu.

Ama çok geç kalmışlardı.

Saatine baktı ve kararını verdi. Yedi dakika içinde, Feyn Hükümdar olacaktı. On dakikaya kadar da makamı ondan devralacaktı.



44. BÖLÜM

Her iki taraftaki beden denizi, Rom atını bir kilometre uzaklıktaki platforma uzanan Alay Yolu'nun ortasına doğru çevirince duruldu. Rom durdu, atından indi ve arkasına dönüp Triphon ve Bekçi'ye şöyle bir baktıktan sonra üzerinde oğlanın oturduğu atı dizginlerinden yürütmeye başladı.

Yükselen fısıltılar aynı hızla yok olup gitti. Rüzgâr bile sessizleşmişti. Dünya durmuş gibiydi.

Bir oğlan için.

Jonathan sessizlik içinde yoluna devam etti. Şimdi Triphon ve planı Rom'u hâlâ inanılmaz derecede geren Bekçi ona iki yandan eşlik ediyordu.

Rom başını kaldırıp Bekçi'ye baktı. "Bundan emin misin?"

"Neden Elias'ın oğlu?"

"Feyn'den."

Bekçi başını sallayarak onayladı. "Hepimiz eminiz."

Rom gözlerini bayrakları bazilikanın büyük kolonları kadar uzun olan açılış töreni platformuna odakladı, haşmetli meşaleleri ayaklıkları üzerinde duruyor, alevleri parlak gökyüzünü yalıyordu. Her ne kadar bu mesafeden suratları seçemiyor olsa da, tam ortada beyaz giysili biri duruyor, diğerlerinin arasında beklentiyle dikiliyordu. Bu sadece Feyn

olabilirdi. O oradaydı ve hayattaydı. Belki arazilerde onunla birlikteyken olduğundan daha az canlıydı ama *yaşıyordu*. Gözleri Feyn'in iki yanında duran Saric'i ve Senato Başkanı'nı seçti, platformda sabırsızlıkla dikiliyor, yaklaşımlarını seyrediyorlardı.

Dünyanın gözü onlara döndü. Ayrıca yüksek direklere monte edilen kameralar onlara baktı, aldıkları görüntüleri dünyanın dört bir köşesine yolladı.

Parlak güneş Rom'un alnındaki gözeneklerde ter birikmesine yol açtı. Aygırının boynuna bir sinek kondu ama hayvanın titreyen eti yüzünden uçtu. Atlarının toynakları kaldırım taşlarında takırdadı, bu ses kalp atışı kadar istikrarlıydı. Hayvanların homurtuları içindeki korkuyu ele veriyordu.

Platforma yaklaşmaya devam ederlerken, bir köpek havlaması sessizliği delip geçti. Oraya toplananlar tek kelime etmeye cesaret edemedi. Kadın, erkek, çocuk, hepsi korku içindeydi. Dünya artık bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini anlamış olmalıydı.

Neah kule penceresine yaslandı. Nefesi camda buğu yapınca, elbisesinin koluyla silerek temizledi. Onları, Alay Yolu'ndan aşağı yürüyen küçük grubu neredeyse seçebiliyordu. Bazilika sahneyi görmesini engelliyordu. Kalbi onların kim olduğunu anlar anlamaz deli gibi atmaya başlamıştı.

Yaşlı adam... O, Rom'u birkaç gün önce görsün diye buraya getirdiği Bekçi miydi? Ya şu, Rom tarafından yönlendirilen attaki de kimdi? Olamazdı. Ama Neah onun diğerlerinden çok daha küçük olduğunu açıkça görebiliyordu.

Oğlan.

Triphon'u seçti ama bakışları tekrar oğlana yöneldi. Ne-

ah onlara ihanet etmişti, ama işte buradaydılar. Onlara, hayatının onca yılı boyunca kendisine doğruluğu temsil eden Düzen adına ihanet etmişti.

Eğer bu oğlan gerçekse...

Kendini avucuna alan korkuya tahammül edemedi. Döndü ve kuledeki hücresinde yere oturdu.

Yaşam acısı, bu korkuyla kıyaslandığında bir hiçti. Eğer yanıldıysa ve bu oğlan söyledikleri kişiyse, o zaman şu anda kendi ölümüne yürüyordu ve dünyanın umudu da onunla birlikte ölecekti.

Ona gelince, Ölüler Diyarı'nda onun için yeterince derin bir oyuk yoktu.

Feyn dizlerinin bağının çözülmesini diledi. Yeniden Doğuş'un dönüşünde bu kadar çok korku hissedeceğini hiç düşünmemişti. Dünyanın geri kalanının gözünde, sonunda makamına tamamen kavuşmakta, Hükümdar olarak sunulup taçlandırılmaktaydı. Ama sahnede, hükümdarlığın korkunç ağırlığı altında çoktan yalpalamaya başlamıştı.

Bekçi'nin sözleri tören boyunca kulaklarında yankılanmıştı. *Bir oğlan var Feyn. Dünya ölü. Ben doğruları konuşuyorum ve sen de doğrulara sadık kalmaya yemin ettin.*

Biri boğanın kesilmesi sırasında tası tutması için ellerini yönlendirmişti. Başını önüne eğdiğinde hayvanın iri cüssesini görebildi, orada cansız yatıyordu. Kulaklarında yüksek sesle ve dengesizce atan kalbi tükenmek üzereydi. Terden bedenine yapışan ıslak giysisi içinde, nefes almaya çabaladı.

Oğlanın başa geçebilmesinin tek bir yolu var, Feyn. Bana güvenmelisin. Ölmeyeceksin.

Kalabalık sessizleşti.

Feyn başını kaldırdığında kalabalığın döndüğünü gördü. Alay Yolu'nun aşağısına baktı ve olanları fark etti.

Üç at Alay Yolu'ndan yukarı ilerliyordu. Üzerlerinde üç binici vardı. Onlara yaya öncülük eden kişiyi tanımak bu mesafeden bile kolaydı.

Rom!

Ama gelen sadece Rom değildi. İşte! Sağda Bekçi, uçan cüppesi ve uzun sakalıyla oradaydı. *Bekçi!*

Rom'un çektiği atta ise...

Feyn'in nefesi kesildi, dizleri neredeyse bükülüverdi. Oğlan...

Onu bulmuşlar mıydı? Zihni onu şüpheyne sürükleyen hafif bir uğultu haricinde sessiz kaldı. Oğlanla ilgili yazılanları parşömenden okumuş, Bekçi'nin onun hakkında hararetle konuştuğunu duymuş, hatta Rom'u onu bulmaya yollamıştı. Onun geldiğini hayal etmişti, bunun ne anlama gelebileceğinden endişelenmiş, *korkmuştu!*

Ama onu görmeyi asla beklememişti.

Oğlan iri aygırın üzerinde çok küçüktü, hafifçe eğilerek oturuyordu. Feyn'in onunla ilgili bildiği şey haricinde, bu herhangi bir çocuk olabilirdi.

O buraya Hükümdarlık talebini iletmeye gelmişti.

Yine Bekçi'nin sözleri yankılandı: *Eğer şimdi olmazsa, bir daha hiçbir zaman tahta çıkmak için yasal hakkı olmayacak. Dünyanın onun kanından fazlasına ihtiyacı var. Onun Hükümdarlığına ihtiyacı var.*

Feyn, Saric'in çingiraklı bir yılan gibi yanına kıvrıldığını hissetti. Aşağıda, basamaklarda, seçkin Muhafızlar yaya yerleştirilmiş birer ok gibi temkinli bir şekilde yerlerini aldılar. Bekçi platforma varamadan ölecekti.

Şimdi oğlan, Saric ve kendisi oradaydı. Hepsi de tahta

talip olacaktı. Ama taht *kendisinin*! Doğumda kazandığı haktan dolayı! Bu çoktan duyurulmuştu. Parmaklarını şıklatabilir, oğlanı öldürtebilirdi. Makama geçer geçmez Saric'in kendisini öldürme planlarını yüksek sesle dile getirebilir, onu zincire vurdurtup zindana attırabilirdi. Artık yolunda dikilecek ne vardı ki?

Bekçi, “Bunların hiçbirisi işe yaramaz,” demişti. Tek bir doğru yol vardı.

Artık yaşlı adamı çok daha net görebiliyordu. Ona güvenerek, yüzyıllar süren simya ve yaşam veren bir oğlana bağlılıkla biriken en derin sırlarını paylaşan Bekçi... Feyn'in tek bir kelimesiyle Muhafızlar hepsini yok ederdi!

Fakat artık biliyordu, öyle değil mi? Bekçi'nin söyledikleri doğruyd.

Ve Feyn gerçeğin kölesi, sadakatin pençesiydi. Uzun zamandır kalbinde gömülü duran bir görevi vardı.

Rom... Oğlanı bulmaya giden Rom. Bir zamanlar sevginin yüzü olan Rom. Eğer korku dışında herhangi bir duygu hissedebilseydi, onu görür görmez ağlayabilirdi. Korkudan çok daha büyük ve güçlü bir şeyin hafif fakat tanıdık hatırasıyla...

Bekçi'nin söz verdiği gibi Rom oğlanla birlikte geri dönmüştü. Feyn birdenbire şundan emin oldu: Her şey değişmek üzereydi.

Neden?

Onlara öncülük ederken Rom'un zihninde yankılanan tek kelime buydu. Tek bir kişi bile onları durdurmak için yerinden kımıldamadı. Hiç kimse platforma doğru yaklaşırlarken önlerini kesmeye kalkışmadı. Hiçbir Muhafız bağırarak durmalarını istemedi. Seçkin silahşörlerden hiçbirisi platform-

dan fırlayıp onlara doğru yönelmedi.

Neden?

Buna verilebilecek tek bir mantıklı yanıt vardı: Ne Feyn, ne de Saric onların durdurulmalarını emretmişti. İkisinden birinden gelecek en ufak bir işaretle yollarının kesileceği açıktı.

Rom, Feyn'in çekincesini anladı. Bu oğlanın neyi temsil ettiğini, dünya için ne anlama geldiğini biliyordu. Saric de onları durdurmak için en ufak bir harekette bulunmamıştı, bu da sadece onun amacına hizmet ettiklerini gösterirdi. Gerçekten de kendi ölümlerine doğru uygun adım ilerledikleri anlamına...

Bekçi hâlâ tek bir kelime etmemişti.

Atların nalları kaldırım taşlarında takırdadı. Omuzları her bir adımla kasıldı. Rom'un sırtından aşağı ter süzüldü. Burnundan soludu, çenesini havaya kaldırdı. Her iki yandan, kalabalık onları ölü gözlerle seyretti, hepsi de kendi korkularında kaybolmuşlardı.

Rom tam ortada dikilen Büyük Bazilika'nın ikiz kolonlarının mükemmel bir şekilde çerçevelediği Feyn'i net bir şekilde göremiyordu. Beyaz bir Brahma boğasını bazilikanın taş basamaklarında kurban etmişlerdi. Bedeni tıpkı karlı bir dağ gibi düştüğü yerde yatmaktaydı; ona hayat veren kanı boşalmış, Saric ve Feyn'in arasındaki kaidenin üzerine yerleştirilen büyük altın tasta toplanmıştı.

Dünyanın yedi kıtasının liderleri basamaklarda birer heykel gibi duruyor, birbirlerine ve yönlendirilmek için Hükümdar'a bakıyorlardı. Ama hiçbir emir gelmedi.

Rom seçkin Muhafızların yüzlerini görebiliyordu artık. Siyahlara bürünmüşlerdi, tıpkı bazilika basamaklarının her iki yanına dizilmiş, öldürme emrinin verilmesini bekleyen hayaletleri andırıyorlardı.

“Kımıldamayın.” Bekçi’nin tanıdık sesi çok az da olsa bir rahatlık yarattı. Adam tüm hayatını bu günün beklentisiyle geçirmişti. O, tıpkı beş yüz yıl önce kehanette bulunan o amaç için kaderi ve annesi sayesinde kurtulan oğlan gibi buraya aitti. Ayrıca, kılıcı aygırının eyerine takan Triphon da bir savaşçıya dönüşmüştü.

Ancak onların lideri *kendisiydi*, öyle değil mi? Kendisinden bunu yapması istenildiği için değil, yaşlı bir adam dar sokak aralığında antik kan şişesini onun eline tutuşturduğu, oğlan onun yardımını istediği, Bekçi’nin de söylediği gibi Feyn hayatı ve sevgiyi onunla tattığı için. Feyn onun gözlerinin içine bakacak, kalbinin gerçek ve doğru olduğunu bilecekti.

Ayrıca Avra da bunu yapması için ona yalvarmıştı.

Rom elini havaya kaldırıp diğerlerini durdurduğunda basamaklardan yüz adım kadar uzaktaydılar.

Feyn onların gözlerini görebiliyordu. Bekçi’nin ve yanındaki oğlanın yüzünü seçebiliyordu.

Rom da oradaydı, Feyn’i sabit gözlerle seyrediyordu. Feyn, onunla paylaştığı sevginin en son kırıntısının kanın etkisini yitirmesiyle birlikte yok olduğuna inandırmıştı kendini. Ama yanılmıştı. Rom’un gözlerine bakarken bu his kalbini tekrar yakaladı.

Feyn bunu aynı anda hem küçümsedi, hem de istedi; yasaklı duygu bir kez daha hayat buldu.

Bakışları kalabalığa, kameralara ve tekrar gözlerini ondan bir an olsun ayırmayan Rom’a kaydı. Sonra da bakışına aynı şekilde karşılık veren, Rom’un arkasındaki o küçük oğlana...

Atın üzerinde tek başına otururken çok ufak görünüyordu. Bir Brahma kadar solgun değildi. Feyn ilk bakışta bu oğlanın asil olduğunun kesinlikle anlaşılamayacağını düşündü.

Aslına bakılırsa, her açıdan sıradandı.

Neden bu oğlan? Hatta neden bir sakat? Ama oğlanın varlığı her şeyin doğru olduğunun kanıtıydı, parşömende yazan her şeyin, Bekçi'nin ona anlattığı her şeyin...

Feyn tüm sabah boyunca ciğerlerini kuşatan korku katmanına rağmen derin bir nefes almak için çabaladı. Konuşmak için ağzını açtı ama ihtiyaç duyduğu nefesi kendinde bulamadı.

Bana yardım et.

Bakışları oğlana kilitlendi. Onunki de buna karşılık olarak kendisinininkine...

Feyn ciğerlerinin sonunda nefesle dolarak yavaş yavaş genişlediğini hissetti.

Şimdi bildiği iki gerçek vardı: Birincisi, dünya Hükümdarının bu sahnede dikilmediği idi. İkincisi de doğrulara sadık kalması gerektiği.

Bekçi'nin kelimeleri tekrar kulaklarında yankılandı. *Bana güven, Feyn, ölmeyeceksin.*

“Hayatım sizin,” diye fısıldadı.

Rom, “Müstakbel Hükümdar olması gereken kişi aranızda geldi,” diye haykırdı. Gür ve net sesi sessizlikte yankılandı. Bir şarkıcı sesi. “Feyn’in, yasal Hükümdar’ın, kendi adı önünde eğilip eğilmeyeceğini soruyor.”

Saric seslendi: “Burada Hükümdar benim!”

Dünya liderlerinin başları aynı anda döndü. Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Bir an için hiç kimse yerinden kımıldamadı.

Sonra biri hareketlendi.

Bu, Feyn’di.

Rom, Feyn’in tek dizinin, ardından da ikincisinin üze-

rine çökerken yavaşça titrediğini görebiliyordu.

Bekçi ileri doğru baktı, hüznüydü. “Feyn gerçeklere uymak zorunda.”

Bekçi, bir çığlık ve atının sağırsına indirdiği sert şap-lakla ileri doğru atıldı. Aygırının omzunun üzerine eğildi, diz-ginleri tek eliyle tutuyordu. Cüppesinin tırtıklı kenarı, arka-sında bir fırtına varmış gibi dalgalandı. Bu hareket o kadar beklenilmedikti ki topluluktan inilti-ler yükseldi.

Rom nefesinin düzene girmesini bekledi. Bu adam ne yapıyordu? Ama bunun tam zamanı olduğunu biliyordu; tüm insanlığın farkında olmasalar da arzuladığı an. Yaşlı adamın bazilikanın on iki basamağını bir fırtına gibi tırmanışını tüm dünya seyretti, herkes şaşkı-ndı.

“Onu öldürün!”

Saric’in haykırarak Muhafızlara verdiği emir havada yankılandı.

Ama hemen ardından diğ-er bir haykırış duyuldu, bu haykırış kollarını iki yana olabildiğince açmış Feyn’den geli-yordu.

“Bırakın gelsin!”

Kafaları karışan Muhafızlar duraksadı, Hükümdar’ın mı, yoksa müstakbel Hükümdar’ın mı emrini dikkate alma-ları gerektiğinden emin olamadılar. Bekçi atını sürmeye de-vam etti, aygırını kamçılıyor, doğrudan Feyn’e yaklaşıyordu.

Yeri döven toynak seslerini bir cinnet çığlığını bastırdı. Dehşet yüklü tek bir feryattı bu. Rom’un ensesinin ürperme-sine neden olan ıstıraplı bir haykırış... Gördüğü manzarayla birlikte boğazında korkunç bir şey düğümlendi: Feyn, kolla-rını iki yana açmış Bekçi’yi bekliyordu.

Çığlık ondan yükselmişti.

Rom arkasında duran oğlana göz attı, yüzü solgundu, titriyordu.

Bekçi'nin sağ eli bazilikanın basamaklarına on adım kaldığında arkaya doğru savruldu. Kılıç güneşin altında ışıldayınca adamın niyeti belli oldu.

Birinin onu durdurması için artık çok geçti.

Aygır basamakların dibinde aniden durdu ama Bekçi durmadı. Aygırın başının üzerinden atlayıp dördüncü basamağa bastı. Öne doğru fırladı, kendi ivmesiyle hızlanmıştı. Üç adımda platformun tepesine ulaştı, doğrudan Feyn'in önündeydi, kılıcı ise havadaydı...

Kılıcı Feyn'in vücuduna indi, boynuyla göğsünü boydan boya yardı, adamın arkasına doğru bir yay çizerek savruldu. Etrafı tüm dünyanın görebileceği kadar büyük bir kana buladı.

Çığlıklar ve dehşet haykırıışları duyuldu.

Feyn sessizce olduğu yere çöktü, heybetli Brahma boğası gibi yığıldı. Beyaz elbisesinin önü kızıla boyandı, kanı platformda birikmeye başladı.

Saric herhangi bir tepki veremedi önce Bekçi hızla döndü ve kılıcı adamın boğazına yasladı. "Son emir geçerlidir!" diye haykırdı. "Dünyanın yeni Hükümdarına yol verin!"

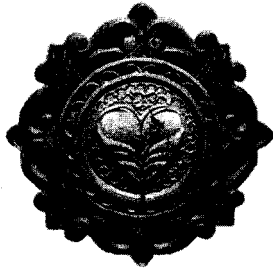
Saric bembeyaz kesildi.

Rom nefes almaya çalıştı. Boğazı kurumuştu. Konuşamadı.

Kalabalık karıştı, korku bir yangın gibi yayılıyordu. Dehşet çığlıkları gittikçe güçlenen büyük bir girdap gibi kuvvetlendi.

Bekçi hızla döndü, kılıcını havaya kaldırmıştı, sesi cemaatinkini bastırdı. "Feyn öldü!" Kılıcını mermer taşlara bıraktı, kılıç takırdayıp sonunda hareketsiz kaldı.

Ardından yere çömeldi, Feyn'in cansız bedenini kollarının arasına alıp platformun arka tarafından aşağı indi ve gözden kayboldu.



45. BÖLÜM

Dehşet çılgınlıkları, Rom açısından en az Feyn'in katledilişinin korkunç şokuyla eşdeğer derecede rahatsızlık vericiydi. Şiddet bu dünyada şahit olunan bir şey değildi. Ölüm, Düzen'e düşkün olanların kucakladıkları bir şey değildi. Buna rağmen, herkesin görmeye geldiği Hükümdar ölümü tüm insanlığın gözü önünde büyük bir memnuniyetle karşılamıştı. Bu, Sirin'inkinin ardından işlenen ilk cinayetti; yaklaşık beş asırdır şahit olunan ilk şiddet hareketi.

Rom, Bekçi'nin sözlerinin ne anlama geldiğini şimdi anlamıştı: Feyn bunu sırf, Rom'la bulduğu hayat onu ve oğlanı Bekçi'yle birlikte gördüğünde canlandığı için yapmıştı. Hepsi, özellikle de Feyn, onun ölümüne iştirak etmişlerdi. Şimdi Feyn'in ölümü tercih etmesi sayesinde, oğlanın yolu açılmıştı.

Rowan onlara ilerlemelerini işaret etmeyi başardı. Rom atın üstünde şok olmuş oğlana baktı, gözleri platformdaydı.

"Korkma, Jonathan. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor."

"Bekçi'yi takip etmeliyim! O bana yıkıntılara, güvende olacağımız o yere geri dönmemiz gerektiğini söyledi."

"İnsanların önünde dikilip yaşın gelene kadar yerine

hükmetme gücünü Rowan'a vermeden olmaz. Bunu yapabilir misin?"

Jonathan başını eğip ona baktı, hâlâ titriyordu ama kafasını sallayarak onayladı.

Rom atı basamakların dibine kadar getirdi. Rowan platformun kenarına yaklaştı, konuşmadan önce sessizlik için elini kalabalık karşısında havaya kaldırdı.

"Feyn kendisini takip eden bir sonraki yedinci için hayatını kendi isteğiyle feda etti," diye haykırdı. Sözlerine itiraz eden olmadı. Bekçi, Feyn'in onayını tüm dünyanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle sormuştu. Feyn de oğlanın önünde, tüm dünyanın görebileceği bir şekilde eğilmişti.

"Orijinal doğum kayıtlarının gösterdiği üzere Jonathan, Talus'un oğlu, bir sonraki yedincidir. Senato Başkanı olarak bunun doğruluğunu bizzat saptadım, Senato da sözlerimin doğru olduğunu görecektir, onu kabullenecektir."

Her ne kadar kalabalık sessizleşmiş olsa da, kendilerini kontrol edemeyenlerin hiçkırıkları sükûneti bozdu. Muhafızların başı, onun sorgulayan bakışını fark edip arkasını dönen Saric'e baktı. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Oğlanı öldürse bile işe yaramazdı, çünkü henüz makama geçirilmemişti. Feyn onu kendi kanunuyla vurmuştu.

Rom oğlanı yavaşça yere bıraktı. Triphon ile birlikte, yedi düzenin liderleri şaşkın bir tavırla seyrederken basamakları topallayarak çıkan Jonathan'a öncülük ettiler.

Oğlan, Rowan'ın yanında durdu, kendisinden çok daha uzun boylu adama bakabilmek için boynunu uzattı, sonra yavaşça kalabalığa döndü, şaşırılmış gibiydi. Arkasındaki Saric kılıcının kabzasını kavradı. Suratı yaşadığı şoktan dolayı hâlâ bembeyazdı. O da oğlan kadar şaşkındı.

Ama Rowan artık şaşkın değildi, iki elini Saric'e doğru kaldırdı. "Aptallık yapma, Saric. Bu oyunu kaybettin."

“Ben Hükümdarım...”

“Sen, şu anda hemen önünde dikilen yasal Hükümdar’ın vekilinden başka bir şey değilsin. Tek bir harekette bulunursan, kesinlikle emin ol ki Feyn gibi öleceksin.”

Saric’in gözleri oğlan, Rowan ve töreni seyretmeye gelen kalabalık arasında çılgınca gidip geldi.

Rowan, “Geri çekil!” diye emretti.

Saric söyleneni yaptı ama çok yavaş hareket etti. Yüzündeki şokun yerini korku ve küçümseme aldı. Ama oğlan ona bakmadı bile. Kalabalığa aşırı derecede kilitlenmiş durumdaydı, onlar da şaşkınlık içinde onu seyreliyordu.

Rom, Rowan’a baktı. “Konuşabilir miyim?”

Senato Başkanı başıyla onayladı. “Ne söylemen gerekiyorsa söyle, ancak üç dakika içerisinde dünyanın Hükümdarına kavuşmuş olması lazım.”

Rom kalabalığa dönüp dünyaya seslendi.

“Benim adım Rom, Elias’ın oğlu, size bir doğruluk mesajıyla geldim. Umudun, sevginin ve de yaşamın.”

Hemen yanında, Rowan kalabalığa gergin bir bakış attı. Belki de Rom çok ileri gidiyordu.

“Feyn hayatını kendi isteğiyle, herkesin önünde, onun meşruluğuna dair en ufak bir soru işareti kalmasın diye bu oğlan için verdi. O küçük bir çocuk. O bir sakat. O bizim kaderimiz.” Başka ne diyebilirdi ki? Hiçbir şey, şimdi değil.

Rom, Jonathan’a dönüp dizleri üzerine çöktü. Hemen yanında Triphon da diz çökmüştü. Etraflarına yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını anlamak maksadıyla bakınan diğer liderler, ancak Rowan dizleri üzerine çöktükten sonra bu geleneği takip ettiler.

Bir süre sonra binlerce kişi dizleri üzerindeydi. Onların yere çökme sesleri deli gibi yağan yağmurun gürültüsünü an-

dırıyordu. Sonra bu sağanağa dönüştü. Etraflarında gök gür-lüyordu.

Jonathan herkesin önünde zayıf ve güçsüz bacaklarıyla dikildi, ağırlığını sağlam bacağına vermişti, terliyordu. Rom'a sorgulayan gözlerle baktı. Rom başını sallayıp topluluğa bak-tı. Dünya liderleri, tıpkı Senato ve Saric'in bundan sadece birkaç dakika önce emirler yağdırdığı Muhafızlar gibi dizleri üzerindeydi.

Hepsi de ölüydü. Fakat şimdi, bunu henüz bilmiyor ol-salar da, dünyanın tek yaşam umudunun önünde diz çökmüş-lerdi.

Rowan ayağa kalktı, Hükümdar asasını alıp oğlana yak-laştı. "Ben Rowan, Senato Başkanı, seçilenin doğum kaydını onaylıyorum. Habeşistan hanedanı Talus'un şu anda dokuz yaşında olan oğlu Jonathan Emmanuel'i dünyanın yeni Hü-kümdar'ı olarak ilan ediyorum."

Hükümdar asasını Rom'a son bir tereddütlü bakış atan, ardından antik güç sembolünü Rowan'ın ellerinden büyük bir dikkatle alan Jonathan'a uzattı.

Rowan eğildi ve sadece Rom'un duyabileceği şekilde fısıldayarak konuştu.

"Hükümdarım, korkarım ki hayatınız tehlikede. Sizi öl-dürmeyi isteyen kötü güçler hâlâ mevcut. Korkarım bu gece-den sağlam çıkamayacaksınız."

Rom, "O bu gece burada kalmayacak," dedi.

Rowan ona baktı. "Nereye gidecek?"

"Saklanacak. Ama önce seni yerine vekil atayacak."

Senato Başkanı başını tekrar Jonathan'a çevirdi. "Bu doğru mu?"

Ama oğlan buna yanıt veremeyecek kadar şaşkıındı.

"Söyle ona, Jonathan."

Oğlan alçak sesle, “Seni yerime vekil tayin ediyorum,” dedi.

“Lordum, bana çok şey bahsediyorsunuz.”

Rom, “Sadece verebileceklerini,” dedi.

Rowan başını önüne eğdi, sonra ayağa kalkıp yüzünü kalabalığa döndü. “Size Hükümdarınızı sunuyorum. Ayağa kalkın ve onu şimdi selamlayın!”

Herkes ayağa kalktı. Toplananlardan yükselen uğultu bazilikayı temelinden salladı, o kadar ki Rom çatının çökebileceğinden korktu. Dünya vatandaşların haykırışlarının, bizzat dünyayı temelinden titretmeye yetebileceğini biliyordu.

Oğlan herkesin önünde dikildi, zayıf ve küçüktü. Sonra etraf hâlâ uğuldarken başını belli belirsiz önüne eğdi, sahnenin arkasına doğru yöneldi ve herkesi methiyelerini dizmeleri için orada bıraktı.

Bekçi’yi bulmaya gitti.

Saklanmaya.

46. BÖLÜM

Saric Cerelia, Büyük Avrupa Hanedanı Vorrin'in oğlu, karanlık odasındaki aynanın önünde dikildi, titriyordu. Aynadan ona bakan surat sonunda maskesinden sıyrılmıştı, zihni artık içindeki kötülüğü bastıramıyordu.

Parmaklarını boynuna kaldırdı ve solgun teninin altındaki kararmış damarları takip etti. Tıpkı yasaklı bir ağacın kökleri gibi hepsi de zihninin, etinin, kalbinin derinliklerine doğru uzanıyor, ona içlerindeki zehri şeytanın siyah mürekkebi vücudunun her yerinde yüzmeye başlayana kadar akıtıyordu.

Tırnakları etine geçti. Silkinerek yere düşen cüppesinden sıyrıldı. Aynada içler acısı halde ve öfkeli biri belirdi.

Damarları teninin altında birer yılan gibi kıvrılıyordu. Simyacıların serumu Tanrılardan gelen bir iksir değil, bizzat Ölüler Diyarı'nın zehriydi. O artık insan değildi, çılgın bir hayvandı. Bu dünyada gerçekten de şeytanlar vardı. Onun gözlerinden dışarı bakıyorlardı. Teninin altındaki bu şeyin o siyah kökleriyle etini parçalıyorlar, derisini yırtıyorlardı.

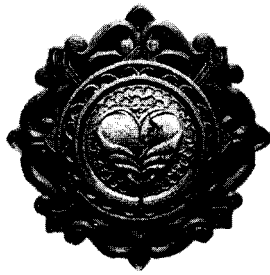
Oğlana beslediği nefret etine bir elektrik akımı gibi yayıldı. Ama bu kendisine, etle kaplı şu kötü iskelete beslediği nefretin yanından bile geçemezdi.

Saric'in suratı öfkeyle ve acıyla buruldu. Gözlerine yaşlar doldu ve yanaklarından aşağı aktı. Omuzları titremeye başladı.

Aynada, omzunun üzerinde bir gölge belirdi.

Pravus içeri girmişti.

Saric kollarını iki yana açıp ağladı.



47. BÖLÜM

İki Hafta Sonra

Yıkıntıların arasında dikildiler, kayalık yüzeyden dümdüz çıkacak şekilde yontulmuş uzun kolonların arasındaydılar.

Dokuz göçebe onlara katılmıştı, hepsi de savaşçıydı, atlıların giysileri deriydi, Düzen'in yasakladığı silahları kuşanmışlardı: palalar, bıçaklar, yaylar... Şiddeti yasaklayan bir dünyada, bu insanlar kendi yollarını takip etmek için toplumdan kopan, dünyanın ölü Düzen'ine karşı durmanın yöntemlerini arayan asillerdi.

Söylentilere göre Neah hayatına son vermişti. Oğlanın haricinde, tüm dünyada sadece Rom ile Triphon hayattaydı.

Artık, Kitap'ın yönlendirmesi altında, Bekçi onlardı. Artık bu onların yeni Faniler Düzeni'ydi, kanla doğan ve tamamen insan olanların...

Jonathan sağlarındaki bir kayaya oturmuş, bacaklarını aşağı sallandırınıştı. Rom oğlanla göz göze gelince göz kırptı. Oğlan sırttı ve ona göz kırparak karşılık verdi.

Bekçi, oğlana yaklaştı. "Toparlandık, Jonathan." Yaşlı adamın dudaklarının köşesinde bir tebessüm belirdi. "Yoksa

sana *Majesteleri* mi demeliyim?”

Bu ifade göçebeler tarafından oğlandan bahsedilirken kullanılıyordu. Oğlan, buruk bir gülümsemeyle, “Bence sen, büyüğüm olarak, öyle adlandırılmak istersin,” dedi.

“Ancak senin ısrar etmen durumunda.”

Rom kıkırdadı ve yüklenmiş atlara baktı. Kanyon arazisi onlara uzun süreli güvenli bir ortam sunamayacak kadar Bizans’a yakındı. Kuzeye, Büyük Avrupa’ya gidecekler, orada, çok daha uzakta, çıplak arazilerde yaşayan göçebelere katılacaklardı. Artık onlar için Düzen filan yoktu. Tek endişeleri oğlanın güvenliğiydi.

Dünyanın geri kalanına gelince; orada çoktan fısıltılarla dillendirilen sorular ve korkular mevcuttu. Takip eden dokuz yıl süresince Hükümdar vekilliği yapacak olan Rowan çok sayıda zorlukla savaşmak zorunda kalacaktı. Jonathan’ı Bekçi’ye emanet ederek uygun gördüğü şekilde hükmedecek, ancak düzenli geribildirimlerde bulunacaktı. Rowan düzenlemeden tam manasıyla tatmin olmamıştı, Bekçi de onun sadakatine tam olarak güvenmiyordu ama en azından Jonathan yanlarındaydı... Kitap oğlanın hayatını tehlikeye atacak hiçbir riski üstlenmeyecekti. Egemenlik artık üzerinde düşünülmesi gereken bir sorun değildi, fakat Saric’le birlikte çalışanlar oğlana sevgi beslemeyeceklerdi.

O tecrit edilmeliydi.

Rom, Feyn’in ölümü konusunda Avra’nın ne düşüneceğini merak etti. Hiç şüphesiz, bu olayları sarmalayan gizemli birtakım şeyler vardı. Bekçi o gün cesetle birlikte ortadan kaybolmuştu, onu nereye götürdüğünden bahsetmemişti.

Geri döndüğünde, “O, ölüm Düzen’iyle gömülemez. Yaşamı tattı,” demişti. “Ölüler ancak ölü gömebilir.”

Bunu boş bir tabutla, gelenek doğrultusunda gerçekleştirmişlerdi.

Şimdi Avra'nın gömüldüğü kanyon bölgesinden ayrılacaklardı. Rom, *ama o bizimle olacak*, diye düşündü, korktuğu gibi Ölüler Diyarı'nda değil.

Jonathan rüyalarıyla ilgili başka bir şey söylememiş, sadece bir savaş çıkacağını belirtmişti; bu, Rom'a o ilk gün yaptığı açıklamaydı. Göreve getirilme töreninden sonra artık rüyalarından bahsetmek istememişti.

Rom onlara oğlanın savaştan bahsettiğini söylediğinde ateşin etrafında yaptıkları konuşma hâlâ kulaklarında çınliyordu.

Triphon, "Savaş mı? Neye karşı?" diye sormuştu. "Sarıc'ın öldüğü söyleniyor. Orduları yok."

Bekçi ateşin gerisindeki karanlığa bakmıştı. "O yalnız değildi. Serum simyacılarda. Gelecekler."

"O zaman, bizi bir daha bulamayacaklar."

"Düzen içindeki ana unsurlar biz hayattayken durmayacaklar. Rowan bile onları durduramaz. Ve zaman da onların lehine işliyor."

Triphon, "Onların cesetlerini kanyonlara saçıp savuracağız!" diye haykırdı. "Şu andan itibaren onlara *cesetler* şeklinde hitap ediyorum. Huzur içinde yatsınlar."

"Peki, bu bizi ne yapıyor?"

Bekçi pelerinini yokladı ve yaşlı parmaklarıyla bir şey çıkarttı. "Bekçiler yaşamdan bahsederken çok sayıda terim kullandılar, ama şimdi görüyorum ki bunların arasından sadece bir tanesi kulağa doğru geliyor. Çünkü yaşarken ölüm riskini alıyoruz." Gözleri Rom'a kaydı. "Kalp kanayabilir. Ve kanayacaktır."

Elini açtı. Orada, avucunun derin kırışıklıkları arasında, deri kayışa bağlanmış dikkörtgen bir kolye ucu vardı. Bu düz bir taş parçasıydı, üzerine kanayan bir kalp kazınmış, altına

da *Fani* kelimesi yazılmıştı.

Triphon, “Fani,” dedi.

“Bunu al, Rom. Kolye senin için.”

Rom kolyeyi aldı. Avra’nın kalbi. “Faniler,” dedi.

Bekçi, “Muskalarını çıkar,” dedi. “Onları ateşe at. Biz artık Düzen’in parçası değiliz. Artık *Düzen dışıyız*.”

Muskalar gökyüzüne kıvılcımlar saçarak ateşi boyladı.

Rom, “Düzen dışı, tamamen insan,” diye mırıldandı ve kolyeyi boynuna geçirdi.

“*Tamamen* insan mı?” Bekçi ateşi uzun bir sopayla karıştırdı. “Evet, belki de.” Gözleri parladı. “Ancak tattığın şeyin bu kadarla sınırlı olduğunu, kanın sana sadece bu kadar şey getireceğini sanma. Hayata döndürüldün, temel duyguların canlandı, ama bu sadece bir başlangıç. Bence seni bekleyen şeyle, ki bu hepimizi bekliyor, kıyaslandığında şu ana kadar yaşadıkların sönük kalacak.”

Rom, “Daha fazlası mı olacak?” diye sordu. “Daha fazla ne olabilir ki?”

Bekçi’nin ağzı bilgiç bir tavırla çarpıldı. “İstersen sen buna önsezi de, ama ben Jonathan’ın kanının aklını alacağını düşünüyorum. Tattığın şey sadece bir tattı. İnsanlığı bekleyen çok fazla şey var.”

Hepsi ona baktı, sonra bağdaş kurmuş ve ateşin ışığının ulaştığı en ücra noktada göçebelerden biriyle sohbet eden oğlana yönelttiği bakışlarını takip ettiler. Onunla ilgili o kadar çok bilinmez vardı ki. Rom, oğlanın gölgelerin arasından ışığa çıkmasıyla birlikte neler olabileceğini sadece hayal edebildi.

Bekçi, “İlk gerçek fani orada oturuyor,” dedi.

Rom, “O zaman geldiğinde, biz de kendimizi fani olarak isimlendireceğiz,” dedi. “En iyisi, o gün gelene kadar oğlanı

ölümden korumayı umut edelim.”

Bu doğruydu, zaman Düzen’in lehine işliyordu. Jonathan’ın kanı hâlâ zayıflatılmış bedeniyle savaş halindeydi, henüz bir yaşam getirmeye muktedir değildi. Bekçi bir miktar çekmiş ve bunu kendi üzerinde denemişti. Rom simya konusunda hiçbir şey bilmiyordu ancak Bekçi’nin kanısı kesindi: Oğlanın kanı henüz hiç kimseye hayat veremezdi, henüz değil... Çocukken çok acı çekmişti ve virüs bedenindeki saf kanı yok etmeye çalışırken çok daha fazla acı çekecekti. Ama vücudundaki savaşın sona ereceği gün gelecekti, bundan galip çıkacak ve tüm insanlığa hayat verecekti.

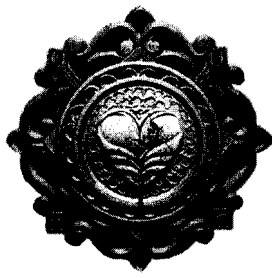
Bu her ne demekse.

Şimdilik, göçebelerle birlikte yeni bir düzen kuracaklar ve günü gelene kadar oğlanın güvende olduğundan emin olacaklardı. Ya sonra? Sonra, eğer oğlanın rüyaları doğru çıkarsa, bir savaş yaşanacaktı.

Savaş ve hiçbirinin henüz bilmediği kadar çok yaşam.

Rom, onu bekleyen topluluğa göz gezdirerek, “Hazırız,” dedi. Atlarının üzerindeki göçebelere döndü.

“Bizi kuzeye götürün.”



48. BÖLÜM

Saric'in artık zindanı yoktu. Hükümdar vekili Rowan içerdeki insanları tahliye etmiş, insanlığı neredeyse Saric'in ellerine bırakan kötü bilimin bilinen izlerini yok etmişti.

Kitap'a ev sahipliği yapan kafes artık parmaklıklı kapısı kaynatılarak kapatılmış tozlu bir hücreden başka bir şey değildi, burası Rowan'ın emriyle mühürlenmişti. Zindanlara inen çelik kapıların hepsi kilitlenmiş, geçitler herkese yasaklanmıştı. Simyanın Üst Kademe Görevlileri tasfiye edilmiş, üyeleri dağıtılmıştı. Bölmesinde kanlı bir iz bırakan Saric hiçbir yerde bulunamamıştı.

Ancak hepsinin altında, derinlerde, mühürlenmiş bir mahzen mezarda, dünyevi düzenin tümüne başkaldıran bir ruh kalmıştı.

O, anlaştıkları gibi Bekçi'nin yerleştirdiği taş kabirde yatmaktaydı. Cesedi en deneyimli el tarafından dikilmişti. Hareketsiz, nefessiz vücudu, içlerinden sıvı akan tüpler ve kimyasal yaşamın basit belirtileriyle besleniyordu. Onu ne kadar gerekiyorsa o kadar uzun süre derin bir statizde tutacaklardı.

Parmağında, solgun renkli bir ay taşı yüzük vardı.

Adı Feyn'di.

Pravus evinin altındaki geniş laboratuvara girdi, Corban görev duygusuyla onu takip ediyordu. Çizmelerinin sesi taş zeminde yankılandı.

Corban, “Hiçbir şey bilmiyorlar Majesteleri, sizi temin ederim,” dedi.

Pravus yanıt verme zahmetine bile katlanmadı. En derinde yer alan bölmeye uzanan kapının kilidini açtı, sürekli homurdanan ve elektrik ışıklarının göz kırptığı büyük laboratuvara adım attı.

Dikey konumdaki cam silindir dizinleri dağın derinliklerine doğru uzanıyordu, en az 121 taneydi.

Eklenen en yeni silindire yaklaşıp hemen önünde dikildi. Silindirin içindeki çıplak beden ona en az çocuğunun olabileceği kadar tanıdıktı.

Corban, “Ne kadar sürecek?” diye sordu.

“Dokuz yıl.”

Pravus silindire tırnaklarıyla vurdu ve sıvı içine hapsedilmiş bedenin gözleri anında fâl taşı gibi açıldı. Feyn’in erkek kardeşi Saric boş gözlerle onlara baktı, tıpkı önceden olduğu gibi insanlık dışıydı, Ölümler Diyarı’nın karanlığıyla doldurulmuş bir et parçasından başka bir şey değildi.

“Ya sonra?”

Pravus, Saric’in fani bedenine sırtını döndü.

“Sonra o oğlanı mahvedeceğiz.”